

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dünyanın En Çok Satan Bilgisayar Oyunlarından
"BIOSHOCK"ın Başlangıç Hikâyesi

BIOSHOCK

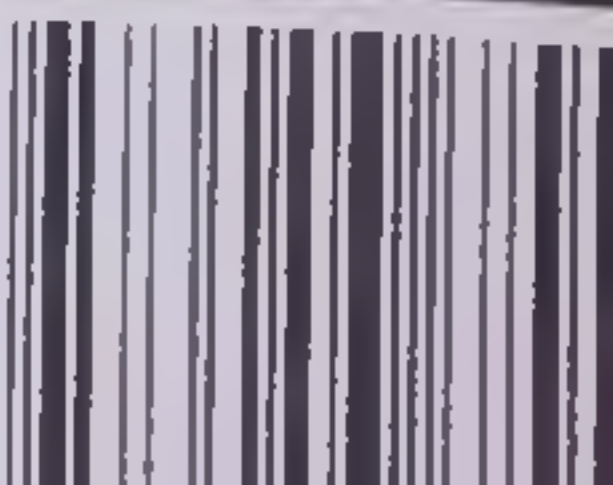
RAPTURE ŞEHİRİ

John Shirley

“Ben Andrew Ryan ve size bir soru sormak için buradayım: Bir insan kendi alınterinde hak sahibi olamaz mı? Hayır, der Washington’daki adam. O ter, fakirlere aittir. Hayır, der Vatikan’daki adam. O ter, Tanrı’ya aittir. Hayır, der Moskova’daki adam. O ter, herkese aittir. Bu cevapları reddettim. Bunlar yerine, başka bir şeyi seçtim. Ben imkânsızı seçtim. Ben... Rapture’ı seçtim. Sanatçıların sansürden korkmayacağı bir şehir. Biliminsanlarının gereksiz bir ahlakla sınırlandırılmadığı bir şehir. Mükemmelin, değersizler tarafından sınırlandırılmadığı bir şehir... ve alınterinizle, Rapture sizin de şehriniz olabilir.”

Bioshock: Rapture Şehri

John Shirley

Orijinal Adı: *Bioshock: Rapture*

İthaki Yayınları - 1076

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin

Editör: Alican Saygı Ortanca

Redaksiyon: Eren Karadağ

Düzelti: Ömer Ezer

Kapak Uygulama: Ashhan Kopuz

Kapak Görseli: Craig Mullins

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Boz

1. Baskı, Şubat 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-526-5

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Kerem Ergener, 2016

© John Shirley, 2011

© Take-Two Interactive Software, Inc., 2011

© İthaki, 2016

Tom Doherty Associates, LLC.'nin katkılarıyla yayımlanmıştır.

© 2002–2010 Take-Two Interactive Software, Inc. BioShock ve BioShock logosu, Take-Two Interactive Software, Inc.'in tescilli markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

**İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com**

**Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652**

John Shirley

RAPTURE ŞEHİRİ

Çeviren
Kerem Ergener

***Bioshock* ve *Bioshock 2* hayranlarına ithaf edilmiştir.**

GİRİŞ

5. Cadde, New York

1945

Güvenlik şefi Sullivan, Büyük Adam'ı ofisindeki devasa pencerenin önünde ayakta dikilmiş dururken buldu. Şehrin ışıkları karşısında patronun yalnızca silueti gözüküyordu. Diğer tek aydınlatma, odanın karşısındaki büyük cam kaplama masanın üzerindeki yeşil gölgelikli lambaydı; böylece Büyük Adam ellerini, incelikle dikilmiş takım elbisesinin cebine sokmuş, düşünceler içerisinde ufka bakarken neredeyse tamamen gölgeler içerisindeydi.

Saat tam sekizdi ve Şef Sullivan, ıslak bir takımın içerisinde yorgun, orta yaşlı bir adamdı. Fena halde eve gidip; ayakkabılarını fırlatmayı ve radyodan boks maçını dinlemeyi istiyordu. Fakat Büyük Adam genellikle geç saatlere kadar çalışırdı ve bir süredir şu iki raporun gelmesini bekliyordu. Bir tanesi özellikle Sullivan'ın artık bitmesini istediği Japonya'dan gelecek olan bir rapordu. Bu rapor, sert bir içki istemesine sebep oluyordu ama Büyük Adam'ın ona içki ikram etmeyeceğini biliyordu.

Sullivan'ın patronuna "Büyük Adam" demesi, onu kafasında nasıl canlandırdığını gösteriyordu. Dünyadaki en zengin ve en güçlü adamlardan biriydi. Bu söylem hem iğneleyici, hem de ciddiye ve Sullivan bu düşüncesini sadece kendisine sak-

lıyordu. Büyük Adam kibirliydi ve en ufak saygısızlığı hemen anlardı. Ancak kimi zamanlar bu büyük işadamı kalbinden geçenleri paylaşacak bir arkadaş arıyor gibi görünürdü. Fakat bu arkadaş Sullivan değildi. İnsanlar nadiren ondan hoşlanırlardı. Bu durum eski polislerle ilgili sorunlardan sadece bir tanesiydi.

“Evet, Sullivan?” diye sordu Büyük Adam, başını pencereden ayırmadan; “Raporlar sende mi?”

“İkisi de bende, efendim.”

“Öncelikle grevler hakkında olan raporu inceleyelim; aradan çıksın. Sonra da diğerini...” Başını salladı. “Bu, tabiri caizse hortumdan saklanmak için bodruma sığınmaya benzeyecek. Tabii önce şu bodrum katına inmek gerek.”

Sullivan bodruma saklanmak ile ne demek istediğini merak etti ama boşverdi. “Grevler, Kentucky madenlerinde ve Mississippi rafinerisinde devam ediyor.”

Büyük Adam yüzünü ekşitti. Omuzları, ceketinin altında hafifçe ezildi. “Ülkemizin ve kendimizin iyiliği için bu konuda daha sert olmalıyız, Sullivan.”

“Efendim, grevleri sonlandırmaları için adamları yolladım. Pinkerton’ın adamlarını, grev liderlerinin adını öğrenebiliyor muyuz diye haklarında bir şeyler bulmaları için gönderdim ama bu adamlar fazlasıyla ısrarcı. Bileği bükülmesi zor bir grup.”

“Şahsi olarak orada bulundun mu? Kentucky ya da Mississippi’ye gittin mi, Şef? Ha? Bu konuyu ele almak için benden özel bir izin beklemene gerek yok, özellikle bu konuda! Sendikalar... Rusya’da resmen kendilerine ait bir orduları var. Kendilerine İşçi Sınıfı Milisleri diyorlar. Bu grevciler kim biliyor musun? Kızılların ajanları, Sullivan! Sovyet ajanları! Ve ne istiyorlar? Tabii ki daha fazla maaş ve daha iyi çalışma koşulları. Bu sosyalizm değil de nedir? Sülükler. Benim sendikalara hiç ihtiyacım olmadı! Ben kendi yolumu kendim çizdim.”

Sullivan, Büyük Adam’ın genç yaşta petrol bulacak kadar şanslı olduğunu biliyordu. Ancak genç yaşına rağmen başarılı yatırımlar yapmıştı.

“Ben onlarla şahsen ilgileneceğim, efendim.”

Büyük Adam uzandı ve cam duvara dokundu; geçmişi anımsadı. “Buraya daha çocukken Rusya’dan geldim. Bolşevikler başa yeni geçmişti... Canımızı zar zor kurtarmıştık. O hastalığın yayıldığını görmeyeceğim.”

“Evet efendim.”

“Ve diğer rapor? Doğru, değil mi?”

“Her iki şehir de neredeyse tamamen yok edildi. Birer bomba ile.”

Büyük Adam merakla başını salladı. “Sadece bir bomba, hem de bir şehrin tamamı için...”

Sullivan bir adım yaklaştı, zarflardan birini açtı ve fotoğrafları uzattı. Büyük Adam, ufuktan gelen titrek ışığın yardımıyla görebilmek için, kuşe fotoğrafları pencereye doğru tuttu. Hiroşima’daki felaketin çoğu havadan çekilmiş, siyah beyaz fotoğraflarıydı. Şehrin ışıkları kuşe fotoğraflar üzerinde parlıyordu; sanki Hiroşima’yı yok eden New York’un silüetinin keskin cüretiymiş gibi.

“Dış İşleri Bakanlığı’ndaki adamımız bunları bizim için gizlice çıkardı,” Sullivan devam etti. “Hedefteki bazı şehirler... atomlarına ayrıldı. Parçalara bölündü. Hiroşima ve Nagazaki’de yüz binlerce insan öldü veya ölüyor...” getirdiği rapordan yüksek sesle okudu. “Alev yanıkları, radyasyon yanıkları ve travma... Bir bu kadar insanın daha radyasyon zehirlenmesinden ve kanserden on iki ay civarı bir sürede ölmesi bekleniyor.”

“Kanser mi? Bu silah mı sebep oluyor?”

“Evet, efendim. Daha onaylanmadı ama geçmiş deneylerden yola çıkacak olursak... büyük ihtimalle.”

“Anlıyorum. Sovyetler’in de böyle silahlar geliştirdiğinden emin miyiz?”

“Bunun üzerinde çalışıyorlar.”

Büyük Adam kederli bir şekilde homurdandı. “İki büyük imparatorluk; birbiriyle mücadele eden iki büyük ahtapot ve böyle korkunç silahlarla donanmış. Bir şehri yok edebilmek

için sadece tek bir bomba! Bu bombalar zamanla sadece büyüyüp, daha da güçlenecek. O zaman ne olacak sanıyorsun, Sullivan?”

“Bazılarına göre nükleer savaş.”

“Ben kesin gözüyle bakıyorum! Hepimizi yok edecekler! Ancak... başka bir seçenek daha var. Sadece bir kısmımız için.”

“Öyle mi efendim?”

“Bu medeniyetin geldiği noktadan nefret ediyorum, Sullivan. Önce Bolşevikler sonra da Roosevelt. Truman ise Roosevelt’in başlattığını devam ettiriyor. Küçük adamlar, büyük adamların sırtında. Bu ancak gerçek adamlar ayağa kalkıp bu işe ‘yeter’ deyince sona erecek!”

Sullivan, titrerken başıyla onayladı. Büyük Adam zaman zaman kendi fikirlerinin gücünü aktarabiliyordu, tıpkı bir paratonerin muazzam boyutlardaki bir elektrik akımını iletmesi gibi. Böyle zamanlarda etrafını yadsınamaz derecede bir güç kaplıyordu.

Ardından Büyük Adam merak içinde Sullivan’a baktı; onun ne kadar güvenilir olduğunu kafasında tartıyordu sanki. Patronu sessizliği bozarak, “Kararımı verdim, Sullivan. Aklımda kurguladığım projeyi gerçekleştirmeye karar verdim. Artık aklımdaki bir oyuncak olmaktan çıkacak, muhteşem bir gerçekliğe dönüşecek. Çok riskli ama yapılması gerek. Artık senin de bilmen gerekiyor; gerçekleştirmek için belki de şu ana kadar kazandığım her kuruşu harcamam gerekecek...” dedi.

Sullivan’ın gözleri kamaştı. Her kuruş? Patronu ne kadar aşırı bir işe girecekti şimdi?

Büyük Adam kıkırdadı, anlaşılan Sullivan’ın hayretinden belirgin bir şekilde zevk alıyordu. “Ah evet! En başta sadece bir deneyden ibaretti. Bir varsayımdan biraz fazlasıydı, bir oyun belki de. Küçük bir örneğinin çizimleri şimdiden hazır ama bence çok daha büyük olabilir. Çok daha büyük! Devasa bir sorunun nihai çözümü...”

“Sendika problemi mi?” diye sordu Sullivan, şaşkınlıkla.

“Hayır, yani, aslında uzun vadede evet. Sendikalara da son verecek! Şu anda çok daha önemli olan bir probleme parmak basıyorum: Medeniyetin potansiyel yok oluşu! Sullivan, problem nükleer savaşın kaçınılmaz olması. Bu kaçınılmazlık da devasa bir çözüme ihtiyaç duyuyor. Kaşifler gönderdim ve belli bir yer belirledim ama başlayıp başlamak konusunda emin değildim. Bugüne kadarmış!” Yıkımın fotoğraflarını çevirip, ışığın altında bir kez daha baktı. “Bunu görene kadarmış. Kaçabiliriz, sen ve ben; bir de bazı seçilmiş kişiler. Hükmetme yetkisi için kapişan deh adamların yarattığı bu ortak yıkımdan kaçabiliriz. Bu deli adamların ulaşamayacağı bir yerde yeni bir dünya inşa edeceğiz...”

“Evet, efendim.” Sullivan açıklama istememeye karar verdi. Büyük Adam’ın, hangi duygulara kapılmış olursa olsun, bu abartılmış plandan, gerçek maliyet ortaya çıkınca vazgeçeceğini umdu. “Başka bir şey var mı, efendim? Yani bu gecelik? Eğer yarın o grevlere son vereceksem, sabah erkenden yola koyulsam iyi olur...”

“Evet, evet sen git ve biraz dinlen. Gel gör ki bana bu gece dinlenmek yok. Plan yapmam lazım...”

Andrew Ryan pencereden uzaklaştı, odanın karşısına geçip fotoğrafları bir kenara fırlattı. Hiroşima ve Nagazaki felaketleri cam kaplama masanın üzerinde baştan sona uzanıyordu.

~ ~ ~ ~ ~

Karanlık ofisinde tek başına kalan Ryan, masasının deri kaplama sandalyesine yığıldı ve telefona uzandı. Simon Wales’i, bir sonraki aşamaya geçmesi için arama zamanı gelmişti.

Eli telefon üzerinde gezindi ve aniden titreyerek geri çekildi. Wales’i aramadan önce kendisini sakinleştirmesi gerekiyordu. Sullivan’a söylemiş olduğu bir şey acı verici bir anısını canlandırmıştı. “*Buraya daha çocukken Rusya’dan geldim. Bolşevikler başa yeni geçmişti... Canımızı zar zor kurtarmıştık...*”

O zamanlar adı Andrew Ryan değildi. Amerika Birleşik

Devletleri'ne geldiğinde adını Amerikalılaştırmıştı. Gerçek adı Andrei Rianofski'ydi...

~ ~ ~ ~ ~

Andrei ve babası her bir tarafından keskin rüzgârların estiği tren istasyonunda soğuktan titreyerek bekliyorlardı. Sabahın erken saatleriydi ve tren raylarına gözlerini dikmişlerdi. Gür sakallı, kırışık ve sert bir yüze sahip olan babası, onların sahip olduğu tek çantayı sol elinde tutuyordu. Büyük sağ eli ise genç Andrei'in omzuna dayanmıştı.

Gökyüzünde şafağın koyu mor rengi, bulutlar tarafından kapatılmıştı; esen keskin rüzgâr sulusepken karla karışmıştı. Peronun diğer ucunda birkaç tane yolcu uzun koyu paltolarına sarınmış, grup halinde duruyorlardı. Endişeli görünmelerine rağmen, yuvarlak kırmızı yüzlü, kürk şapka takan bir kadın gülüyor ve diğerlerini neşelendirmek için yumuşakça konuşuyordu. İstasyon kapısı yanında yırtık paltolu, kürk şapkalı yaşlı adam dumanı tüten semaver ile ilgileniyordu. Andrei yaşlı adamın sıcak çayından içebilecek kadar paraları olmuş olmasını diledi.

Andrei, beton platformun üzerinde babasının niye diğerlerinden uzakta durduğunu merak ederken rüzgârın hışırtısını dinledi. Nedenini tahmin etti. Minsk'in dışında yer alan köylerden birileri babasının komünistlere karşı olduğunu, kızılar hakkında karşıt konuştuğunu bildirdi. Bir zamanlar arkadaş olmuş olanları çoğu şimdilerde bütün "Devrim Hainleri"ni ihbar ediyordu.

Babası, önceki gece pederden tasfiyenin bugün başlayacağını duymuştu. İstasyon açıldığı anda ilk sırada Konstantinopolis'e gidiş biletlerini almak için onlar vardı. Babası seyahat belgeleri ile Türk halıları ve diğer ithal malları satın almasına izin veren belgelere sahipti. Bu belgelerin onları Rusya'dan çıkarmaya yeteceğini umuyordu.

Babası, gümrük memurlarına rüşvet niyetine vermek için

getirdiği parayla oynuyordu. Büyük ihtimalle paranın hepsini vermesi gerecekti.

Babasının nefesi havada duman haline geliyordu... Tren yaklaştıkça duman çıkarıyor; grilik içinden büyük karanlık bir şekil onlara doğru ilerliyor, trenin önündeki sisi aydınlatan tek lamba trenin önünde yağmur damlalarından meydana gelmiş bir koni oluşturunuyordu.

Andrei diğer yolculara göz gezdirdi ve onlara doğru yaklaşan bir adam gördü. “Baba,” diye Rusça fısıldadı Andrei; uzun yeşil paltolu, kırmızı apoletli, siyah şapkalı, omzundan tüfek sarkan, uzun sıska adama bakarken. “Kızıl muhafızlardan bir tanesi mi?”

“Andrei.” Babası onu omuzlarında tuttu, askere bakmaması için onu sertçe çevirdi. “Ona bakma.”

“*Pyotr? Pyotr Rianofski!*”

Sese doğru döndüklerinde babasının kuzeni Dmetri karşısında duruyordu. Kolu; balık etli, soluk tenli, sarışın bir kadın olan, sarı atkılı, burnu soğuktan kızarmış olan eşi Vasilisa’nın omzundaydı. Kadın, akan burnunu sildi ve yalvaran bakışlarla Andrei’in babasına doğru baktı.

“Lütfen, Pyotr,” diye fısıldadı kadın Andrei’in babasına. “Hiç paramız kalmadı. Eğer askerlere ödersen...”

Dmetri dudağını yaladı. “Bizi arıyorlar, Pyotr. Çünkü geçen gün toplantıda konuşma yaptım. Tren için biletimiz var ama başka hiçbir şeyimiz yok. Tek bir ruble bile kalmadı! Belki rüşvet onları başımızdan savar.”

“Dmetri, Vasilisa; yardım edebilsem, ederdim ama her kuruşa ihtiyacımız olacak! Oğlanı düşünmek zorundayım. Yolculuk esnasında kullanmalıyız bu parayı... Yolumuz uzun.”

Tren raylara sürtünüp patırtı sesleri içerisinde istasyona girdiğinde Andrei’i yerinden sıçrattırken bir yandan da motordundan cayır cayır duman püskürttü.

“Lütfen,” dedi Vasilisa, kendi ellerini sıkarak. Asker onlara doğru bakıyordu... ve başka bir kızıl muhafız ile istasyon ka-

pısının yanındaki peronun üçüncü basamağındaki adam da; hepsinin tüfekleri omuzlarındaydı.

Tren raylarda sürtünüp yavaşça geçti. Yavaşlamıştı ama Andrei'e göre tren tamamen durmayacak gibiydi. Asker kuzen Dmetri'ye doğru bağırdı. "Sen! Seninle konuşmak istiyoruz!" Tüfeğini omzundan indiriyordu.

"Dmetri," diye tısladı babası. "Sakinliğini koru, ses çıkarma!"

Tren nihayet durmaya başladığında hâlâ titriyordu, Andrei, babasının elinin boynunun arkasını sıktığını fark etti ve aniden metal merdivenlerden trene doğru fırlatıldığını hissetti. Az kalsın yüzüstü düşecekti. Babası arkasından merdivenlere tırmandı.

Kapıyı çarparak, dumanlı vagona geçtiler. Pencereleer yağ ve is kaplıydı. Tahta banklarda oturacak bir yer buldular, babası çatık kaşlı kondüktöre biletlerini verirken Andrei, askerle konuşan Dmetri ve Vasilisa'yı görmek için camı sildi. Valisia ağlıyor ve ellerini sallıyordu. Dmetri sertçe duruyor, eşini arkasına doğru ittirirken başını sallıyordu.

Tartışma devam ederken tüfek tutan adamlar yolcu belgelerine kaş çatıyorlardı.

"Andrei," diye mırıldandı babası. "Bakma..."

Andrei bakmadan duramadı. Uzun boylu asker, Dmetri'nin belgelerini bir yere tikiştirdi ve tüfeğiyle işaret etti.

Dmetri kafasını sallayarak tren biletlerini gösterdi. Tren titredi ve düdüğü aniden öttü...

Vasilisa, onu trene doğru çekmeye çalıştı. Askerler silahlarını salladılar. Andrei, Dmetri'nin geldiği onuncu doğum günü kutlamasını hatırladı; hediye olarak tahta bir kılıç getirmişti, yüzü gülüyordu.

Tren düdüğü haykırdı. Askerler bağırdı. Askerlerden biri Vasilisa'nın çenesine tüfeğini indirdi; dizleri üzerine düşürdü. Dmetri'nin suratı tüfeğin namlusunu yakaladığı sırada bembeyaz kesildi; adam tüfeği ona çevirdiği gibi ateşledi.

Tren kalkarken, sırtüstü yere düşen Dmetri gibi sallandı. “Ah, Baba!” diye bağırdı Andrei.

“Başka tarafa bak, evlat!”

Andrei başka tarafa bakamadı. Vasilisa’nın askere vururken ağladığını gördü ve iki silah daha patladı. Vasilisa ters bir şekilde döndü ve Dmetri’nin üzerine yığıldı. İkisi de peronda öylece yatıyor, trenin dumanı ve akıp giden zaman üstlerini örterken son nefeslerini veriyorlardı; tren ise, tıpkı zaman gibi, akıp gidiyordu...

~ ~ ~ ~ ~

Andrew Ryan kafasını salladı. “İşçi Milisleri,” diye acı içinde mırıldandı. “Fakir kesim için devrimmiş. Hepimizi kurtarmak için... tren peronunda soğuk bir ölüm için.”

Bu yalnızca başlangıcıydı. Babasıyla yolculuğu sırasında çok daha kötü şeyler görmüştü.

Ryan kafasını salladı ve Hiroşima’nın fotoğraflarına baktı. Delilik, en az sosyalizmin sebep olduğu vahşet kadar kötü.

Hayali, her zaman küçük deli adamların karşısına çıkacağı her şeyden sağ kalmasını sağlayacak bir şey inşa etmekte.

Keşke babası hayalinin; korkusuz, görkemli, özgürlüğe adanmış kalesinin gölgeler içinden yükselişini görmek için şu an burada olabilseydi.

Rapture’ı...

BİRİNCİ BÖLÜM

Rapture'ın İlk Çağı

Parazitler üç şeyden tiksindirler: özgür irade, özgür ticaret ve özgür insanlar.

—Andrew Ryan

Park Caddesi, New York
1946

Yaklaşık bir sene sonra...

Bill McDonagh asansörle Andrew Ryan Cephaneliği'ne doğru yukarı çıkıyordu ama sanki denizin altına batıyormuş, gibi hissediyordu. Bir elinde alet çantasını, diğer elinde ise boru bağlantı parçalarını tutuyordu. Bakım müdürü tarafından alelacele gönderilmişti lakin müşterisinin lanet olasıca adını bile bilmiyordu. Akli Manhattan'ın aşağı kısmındaki başka bir binada küçük bir ofiste yaptığı görüşmede kalmıştı. Bu sabah bir mühendislik firmasında asistanlık işini görüşmek için izin almıştı tesisat işinden. Bu firmada maaşı çok cüzi bir rakamda başlayacaktı ama bu iş onu daha hırslı bir yöne sevk edecekti. Feeben, Leiber ve Quiffe Mühendislik'ten içeri girdiğinde neredeyse suratına bile bakmamışlardı. Mülakatı yapanlar iki sümüklü şerefsizden başka bir şey değildi ve adamlardan bir tanesi yalnızca alt kademe bir çalışandı. Onu içeri çağırdıklarında sıkılmış görünüyorlardı, özgeçmişini anlatmaya başlayınca son ilgi parıltısı da kaybolmuştu. Aksanını bastırmak için ifade tarzını ne kadar bir Amerikah'ya benzetmeye çalışsa da aksanının ağzından kaçtığıнын farkındaydı. Doğu Londra Mühendislik ve Mekanik Meslek Okulu'ndan çıkmış Doğu Londralı bir herif yerine New York Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş dinamik bir delikanlı arıyorlardı.

Bill'i gönderdikten sonra, kapı aralığından, "Başka bir İngiliz oto tamircisi," dendiğini duydu.

Haklılardı. Bir oto tamircisiydi. Sadece bir tamirci ve son zamanlarda, dışarıdan iş kovalayan bir tesisatçıydı. Züppeler için boru başlarını sıkma küçük değersiz bir iş. Zengin bir herifin çatı katına çıkıyordu ve bunda utanılacak hiçbir şey yoktu.

Chinowski Bakım'da anlaşmalı olarak çalışmakta da fazla para yoktu. Kendi büyük müteahhitlik firmasını kuracak parayı biriktirmek için çok uzun zaman lazımdı. Zaman zaman yanma birkaç herif tutardı ama yine de hayallerindeki büyük müteahhitlik ve mühendislik firması gibi olmazdı. Mary Louise'in bir tesisatçıyla evlenmemek konusundaki fikirleri yeni temizlenmiş bir cam kadar berraktı.

"Helayı tamir edip de kendini bir bok sanan adamlardan artık gına geldi," demişti. Evlenmek için çok hevesli, Bronx'tan bir kızdı Mary Louise Fensen ama sonuç olarak çok da parlak sayılmazdı. Büyük ihtimalle adamı deliye çevirirdi zaten.

Eve vardığı zaman telefon çaldı. Hattın diğer tarafında Bud Chinowski, kışını kaldırıp bir an önce gitmesi için Manhattan'da, Park Caddesi'nde bir adresi haykırıyordu. Binadaki bakım ekibi kayıplara karışmıştı, büyük ihtimalle bir yerde sızıp kaldılar ve çatı katındaki kodamanın tesisatçıya ihtiyacı vardı. "Tembel götünü bir an önce oraya götür. Kurulumunu bitirmemiz gerek, üç tane lavabo var. Senin o kafasız tesisatçıların da bir an önce oraya götür."

Ondan önce oraya gitmeleri için Roy Phinn ve Pablo Navarro'yu aradı. Sonra üstüne tam olmayan takım elbisesinin yerine gri, yağ lekeleri kaplı tulumunu geçirdi. "İngiliz oto tamircisi," diye homurdandı, düğmelerini iliklerken.

Oraya varmadan önce bir sigara için kendine zaman ayırmış olmayı diledi, bunun gibi lüks bir dairede izin olmadan içemezdi sigarasını. Somurtarak çatı katının antresine doğru yanındaki alet çantasını şingırdatarak asansörden çıktı. Yandaki

tahta panelli oda hemen hemen asansörle aynı büyüklükteydi. Metal ızgara dışında, pirinç kollu maun kapının üzerine ustaca yapılmış bir kartal kabartması kapının tek süsüydü. Kapının kolunu çevirdi. Kilitliydi. Omuz silkti ve kapıyı çaldı. Beklerken biraz klostrofobik hissetmeye başladı.

“Meraba,” diye seslendi kapının arkasındaki. “Tesisatçı! Chinowski adına geldim! Meraba”. *Aradaki H harfini unutma adi herif*, dedi kendi kendine. “Mer-ha-ba!”

Çatlak, alçak ve kendinden emin bir ses yükseldi ızgaranın içinden. “Diğer tesisatçı, değil mi?”

“Ah...” Eğildi ve heyecanlı bir şekilde ızgaraya doğru konuştu. “Evet efendim!”

“Diyafona bağırmana gerek yok!”

Kapının kilidi açıldı ve kapı Bill’i hayrete düşürecek bir şekilde ileri doğru ilerleyeceğine yana doğru kaydı. Yerde, kapının kenarında, yanında uzanan metal rayı gördü. Dışarısı ahşaptan, içerisi ise metaldendi. Sanki adam dışarıdan birinin kurşun sıkacağından korkuyordu.

Kapının diğer tarafında görünürde kimse yoktu. İngiliz Müzesi’ne yaptığı gezilerden doğru hatırlıyorsa bir tanesi Hollandalı bir ustanın elinden çıkmış kaliteli resimlerin asılı olduğu, hah ile kaplanmış bir başka koridor gördü. İşlemeli masanın üzerinde bir vitray lamba, mücevher gibi parlıyordu.

Bu zengin herifin her şeyi var, diye düşündü Bill.

Antreden geniş, konforlu oturma odasına doğru yürüdü: lüks kanepeler, yanmayan büyük bir şömine, daha fazla resim ve lambalar. Ayna gibi cilalanmış, ahşap kuyruklu piyano köşede duruyordu. Girift oyma masanın üstünde yeşim taşından çin vazosunun içinde devasa boyutta taze çiçekler sergileniyordu. Daha önce ne böyle çiçekler ne de masa üstü dekorasyonu görmüştü...

Neredeyse çıplak, genç bir kadını kovalayan satirin olduğu altın heykelden oluşan lambaya bakarken sağında keskin bir ses yükseldi. “Diğer iki eleman çoktan işe başladı arka taraf-

ta... Ana banyo bu tarafta.” Bill öteki odada kemerin altından uzaklaşan adamı gördü. Adam gri takım elbise giyyordu; saçları geriye doğru taranmıştı. Uşak olmalıydı. Diğer iki adamın arkadan gelen seslerini az da olsa, duyabiliyordu; bağlantı parçaları hakkında tartışıyorlardı. Bill kemerin altından geçerken, takım elbiseli adam, Manhattan’ın ihtişamlı kulelerine bakan büyük pencerenin önündeki masada çalan, altın ve fildişinden yapılma telefonu cevapladı. Pencerenin karşısındaki duvarda modern endüstriyel bir stilde yapılmış, iri yarı adamların suyun yüzeyinden yükselttiği bir binanın freski vardı. Freskte çalışanları gözetleyen ve elinde planları tutan zayıf siyah saçlı bir adam vardı.

Bill banyoyu aradı ve koridorun sonundaki pırıl pırıl parlayan metal ve beyaz seramik kaplı banyoyu gördü.

“İşte orada,” diye düşündü acı acı. *Bir hela. Kaliteli bir hela. Tuvaletlerini çalışır hale getirmek alnıma yazılmış.*

Birden kendisi ile yüz yüze geldi. *Kendine acıma zamanı değil, Bill McDonagh. Kartları pederin öğrettiği gibi doğru oynamalısın.*

Bill lavabonun kapıma doğru yürümeye başladı ama kısık bir fısıltıyla telefona bağırarak adamın sesi dikkatini çekti.

“Eisley, bahane uydurmayacaksın! Bu insanlarla uğraşamıyorsan, cesareti olan birini bulurum! Bir avuç aç köpeği kaçırabilecek cesarete sahip birisini! Benim mekânımı savunmasız bulamayacaklar!”

Sesinin inceliği Bill’in dikkatini çekmişti ama başka bir şey daha kafasını karıştırmıştı. Bu spesifik sesi daha önce duymuştu. Haberlerde mi duymuştu acaba?

Bill durdu ve telefona kulağını dayamış adama koridor kapısından hızlıca baktı. Freskteki planları tutan adamdı; kırklı yaşlarında, orta boylu, tıknaz, ince bıyıklarıyla uyumlu kaşları olan, çenesinde belirgin bir yarık olan, dimdik duran bir adamdı. Takım elbisesi bile fresktekinin aynısıydı. Güçlü, kuvvetli suratını ise Bill gazetelerden tanıyordu. Bu binanın her dış

kapısının üstünde adamın ismi vardı. Andrew Ryan'ın aslında burada yaşadığı hiç aklına gelmemiştir. Kodaman, Amerika'nın kömür madenlerinin büyük bir kısmının, ikinci büyük demiryolunun ve Ryan Petrol Şirketi'nin sahibiydi. Oysaki böylesi bir adamı günlerini şehir dışında golf oynayarak geçirirken hayal etmişti hep.

“Vergiler hırsızlıktır, Eisley! Ne? Hayır, hayır gerek yok, kızı kovdum. Yeni sekreter bugün başlıyor. Resepsiyondaki birini terfi ettirdim. Elaine bilmem kim. Hayır muhasebeden kimseyi istemiyorum; sorun da burada zaten, benim paramla ilgili insanların hepsi sağduyudan yoksun! Bazen güvenebileceğim biri var mı diye merak ediyorum. Benden kesinlikle gerekmedikçe bir kuruş bile alamayacaklar ve eğer bunu halledemeyeceksen, halledebilecek bir avukat bulurum!”

Ryan telefonu sertçe vurarak kapadı ve Bill lavaboya doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Bill lavaboyu çok da umduğu gibi bulmadı. Altın oturağı olmayan, sıradan bir klozet. Sadece bağlantılarının yapılması gerekiyor gibi görünüyordu. Bu iş için üç adam yollamak zaman kaybıydı ama böyle gösterişli tipler işlerin daha dünden bitmesini isterlerdi.

Lavabo ile ilgilendiği sırada Ryan'ın banyonun hemen dışındaki koridorda volta atıp, arada kendi kendine söylendiğinin farkındaydı. Bill yanında biten varlığı fark ettiği sırada klozetin bir yanma diz çökmüş, İngiliz anahtarı ile civataları sıkıyordu. Kafasını kaldırıp yukarı baktığında yanında Andrew Ryan duruyordu.

“Sizi korkutmak istemedim,” dedi Ryan ufak bir gülümsemeyle beyaz dişlerini gösterirken ve devam etti, “sadece işin nasıl gittiğini merak ettim.”

Bill yanındaki, ondan çok daha varlıklı olan bu adamın samimiyetine ve ses tonundaki ani değişime şaşırılmıştı. Ryan daha az önce telefonda sinirli bir şekilde bağırıyordu. Şimdi ise sakindi, gözleri merak içinde ışıldıyordu.

“Devam ediyorum, efendim. Yakında bitmiş olur.”

“Burada kullandığın parçalar pirinç mi? Diğer ikisi kalay kullanıyorlardı sanırım.”

“Onların kalay kullanmadıklarından emin olacağım, efendim,” dedi Bill, nasıl bir izlenim bıraktığına dikkat etmemeye başladı. “Sizi iki hafta sonra mahvolacak bir sistemle bırakmak istemeyiz. Kalay, pirinç kadar güvenilir değildir. Eğer olay maliyetiyse, pirinç parçaların ücretini kendi ücretimden çıkaracağım merak etmeyin.”

“Neden bunu yapasın?”

“Bill McDonagh tarafından yapılmış sistem su akıtmış de-dirtmem Bay Ryan.”

Ryan kısık gözleriyle çenesini okşayarak ona baktı. Bill garip bir şekilde konsantrasyonunun dağıldığını fark etti; omuz silkti ve borulara odaklandı. Ryan’ın kişiliğinden gelen yoğunluk dalgasını neredeyse hissedebiliyordu. Parfümü hafif ama pahalıydı.

“İşte bu kadar,” dedi Bill, somunu uğurlu gelmesi için son kez sıkarken. “Bir zırh kadar sağlam oldu.”

“Bu, iş bitti mi demek?”

“Delikanlıların işine bir bakmam lazım ama neredeyse bitti, efendim.”

Ryan’ın işine dönmesini bekledi ama kodaman durduğu yerde kaldı; Bill’in suyu doldurup, aletlerini ve geri kalan malzemeleri temizlemesini izledi. Makbuz defterini çıkarıp maliyeti karaladı. Tam olarak ücretlendirmek için vakti yoktu, o yüzden kafasındaki rakamı yazdı. Faturayı şişirmek isterdi, zaten Chinowski’ye kazandığından yüzde veriyordu ve Andrew Ryan da zengindi; ama o üçkağıtçı değildi.

“Gerçekten mi?” dedi Ryan, faturaya bakarken kaşları kalktı.

Bill sadece bekledi. Gariptir ki Andrew Ryan, Amerika’nın en zengin ve kuvvetli adamı, bir tesisatçı ve ufak bir fatura ile şahsi olarak ilgilenmek durumunda kalmıştı ama yine de Ryan orada duruyor, önce faturaya sonra ona bakıyordu.

“Gayet makul,” dedi Ryan sonunda. “Biraz daha zaman harcayıp faturayı şişirebilirdin. Genelde insanlar varlıklı bir adamdan faydalanabileceklerini düşünürler.”

Bill biraz hakarete uğramıştı. “Ben gerekenin ödenmesine inanırım, efendim; hatta karşılığının iyi verilmesine ama sadece yaptığım iş kadarının.”

Yine ufak bir gülümseme geldiği gibi gitti. Keskin bakışları arandı. “Damarına bastığımı görebiliyorum,” dedi Ryan, “çünkü benim gibi bir adamsın! Kendi kapasitesini bilen gururlu bir adam.”

Değerlendirircesine uzunca baktı. Sonra Ryan çevresinde dönüp uzun adımlarla uzaklaştı.

Bill omuzlarını silkip, geri kalan eşyalarını topladı ve freskin bulunduğu odaya döndü; Ryan’ın çalışanlarından birinin gelip çekini vermesini umdu ama çeki elinde tutan Ryan’ın kendisiydi.

“Teşekkür ederim, efendim.” Bill çeki aldı cebine sıkıştırdı, adama kafasıyla selam verdi, adam deli miydi ki ona öyle dik dik bakıyordu, ve ön kapıya doğru hızlıca ilerledi.

Tam oturma odasına vardığında Ryan’ın kemerin altından seslendiğini duydu. “Size bir soru sorabilir miyim?”

Bill durdu. Ryan’ın bir nonoş olmamasını umdu. Üst sınıftan eğlence arayan eşcinsel erkeklerden bıkmıştı.

“Sence bir insanın haklarının sonu neresidir?” diye sordu Ryan.

“Hakları mı, efendim?” Tesisatçıya felsefi bir soru sormak mı? Bu yaşlı nonoş delirmiş olmalıydı. McDonagh dalgaya aldı. “Haklar haklardır. Bu, bir insana hangi parmak olmadan yapabilirsin diye sormak gibi bir şey. Benim on parmağıma da ihtiyacım var.”

“Bu cevabı beğendim. Şimdi birkaç parmağını kaybettiğini düşün. Ne yapardın? Artık işini yapamaz olup, dilenciliğe mi başlardın, ha?”

Bill düşünürken alet kutusunu kaldırdı. “Hayır, sekiz par-

makla yapacak bir şey bulurdum veya dört parmakla. Kendi yolumu çizerim. Yeteneklerimi daha fazla kullanabilmek isterim, bu kadar galiba. Ama dilenci olmam.”

“Peki bahsettiğin yetenekler neler? Tesisatçı olmana bir laf ettiğim yok ama bahsettiğin yetenek tesisattan anlamak mı?”

“Hayır, efendim. Pek öyle değil. Bu arada ben bir mühendisim. Aklıma gelen en basit şekilde, kendi... kendi firmamı kurmakla başlarım. Artık eskisi kadar genç değilim ama yine de kafamda kurmak istediklerimi görebiliyorum...” Aniden durdu, bu adamla bu kadar özelini paylaştığı için utandı ama Ryan’da seni her şeyi anlatmaya, içini dökmeye iten bir şeytan tüyü vardı.

“İngiliz’sin. Üst tabakadan olmadığın belli.”

“Çok doğrusunuz, efendim.” Bill artık adamın onu başından savıp savmayacağını merak etti. Biraz korumacı bir şekilde ekledi, “Cheapside tarafından.”

Ryan umursamaz bir alaycılıkla kıkırdadı, “Kökenlerin konusunda duygusalsın. Ben de bir göçmenim. Rusya’dan buraya geldiğimde çok gençtim. Konuşma tarzımı kontrol etmeyi öğrendim. Kendimi baştan yarattım. İnsan, hayatını hiç duramayacağı bir merdiven olarak şekillendirmeli ve bil ki eğer yukarı çıkmıyorsan, basamaklardan aşağı düşüyorsundur arkadaşım.”

“Ama yükselerek,” diye devam etti sözüne Ryan, ellerini cebine sokup düşünceli bir şekilde odanın içinde dönerken, “birey kendi sınıfını oluşturur, anlıyor musun? Ha? Tek sınıf şahsındır!”

Bill tam çıkmak için bahane uyduracaktı, ancak Ryan’ın son sözleri onu durdurdu. Ryan’m söyledikleri onun da sonuna kadar inandığı şeylerdi.

“Fikirlerinize daha fazla katılamazdım, efendim!” diyerek ağzını açtı Bill. “Benim Amerika’ya gelme nedenim buydu. Burada herkes yükselebilir. Hem de en tepeye!”

Ryan şüpheyle homurdandı. “Evet ve hayır. Bu her baba

yiğidin harcı değil ama buna doğdukları ‘sınıf’, ırk veya inanç karar vermez. Bu insanın içinden gelir ve bu sahip olduğun bir şeydir. Sen gerçek bir asi ve bireysin. Daha sonra tekrar konuşacağız, sen ve ben...”

Bill başıyla hoşçakahn dedi, bir daha konuşacaklarına bir saniye bile inanmayarak. Zengin adamın “küçük adamlarla” gevezelik yapmayı kafasına koyduğunu, patronluk taslayarak herkese ne kadar adil, ne kadar nazik olduğunu göstermeye çalıştığını düşündü.

İşini bitirip lobiye inmeden önce Pablo ve Roy’u kontrol etmeye yöneldi. İlginç bir olaydı. Tam barda anlatmalık bir hikâyeydi ama kimse inanmazdı. *Andrew Ryan? Başka kimle takıldın, Howard Hughes’la mı? Yoksa eski kankan Randolph Hearst’le mi?*

~ ~ ~ ~ ~

Bill McDonagh’m başı ertesi günün sabahı biraz ağrıyordu; da-iresinde çınlayan telefonu yeni bir iş umuduyla hemen açtı. İyi bir ter atmak daima kafasını toplamasına yardımcı olurdu.

“Bill McDonagh ile mi görüşüyorum?” dedi yabancı ses sertçe.

“Doğru bildiniz.”

“Adım Sullivan. Andrew Ryan’ın güvenlik şefiyim.”

“Güvenlik mi? Ne yapmışım ki? Dinle dostum, ben dolandırıcı değilim—”

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil, sadece sizi bulmamı istedi. Chinowski numaranızı vermek istemedi. Kaybettiğini iddia etti. İş kendisi almak istedi. Numaranızı telefon şirketindeki dostlarımızdan almak zorunda kaldım.”

“Ne işi?”

“Eğer isterseniz, Andrew Ryan size kendisinin yeni inşaat mühendisi olmanızı teklif ediyor... Hemen başlamak üzere.”

*Tersane, New York**1946*

Sullivan bazen hâlâ Küçük İtalya'daki köftecide çalışıyor olmayı dilerdi. Ryan ona kesinlikle iyi para veriyordu ama tersanede devlet adamlarını atlatmaya çalışmak onun iyi vakit geçirme anlayışına uymuyordu.

Bahar olmasına karşın zinde, sisli bir akşam üstüydü. Dalgalar hırçındı ve martılar gagalarını kanatlarının altına sokmuş, sütunların arasına sığınmışlardı. Tüyleri kuzeydoğudan esen soğuk rüzgârla oynuyordu. Üç hantal koca yük gemisi, hırpalanmış eski limana demir atmışlardı. Burası yolcu gemileri ve mendil sallayan güzel kızların olduğu şık iskelelerden değildi. Sadece birkaç ekşi, kırmızı suratlı, ceketleri üstünde, art arda sigaralarını yakan, botları martı pisliğinde gıcırdayan derbeder adamlar vardı.

Sullivan, Ryan'm Kuzey Atlantik projesinden gizlice getirdiği, filosunun üç gemisinden en büyüğü olan Olympian'm güvertesine doğru yürüdü. Güvertede kocaman paltosuna sokulurken silahlı korumasına, Pinelli'ye, ellini salladı. Pinelli, ona göz gezdirip, başıyla onayladı.

Ruben Greavy, Wales kardeşlerin başmühendisi, aşağı güvertede bordanın başında bekliyordu. Greavy, titiz, ağzı sıkı, gözlüklü, ufak tefek bir adamdı. Üzerinde gayet gösterişli krem rengi bir palto vardı.

Sullivan duraksadı, iskeleye doğru göz gezdirdi, onu takip eden karanlık siluetin kim olduğunu çıkarmaya çalıştı. Sarkık kenarlı bir şapka ve trençkot içindeki adam, yetmiş metre aşağıda rıhtımda, şamandıradaki gemi gıcırtiları ile ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Sullivan önceki orospu çocuğunu atlatmış olmayı umdu ama orada gerçekten ajan oluşunu göstermek istercesine piposunu yakıyordu.

Pipolu adam, Sullivan'ı Grand Central tren istasyonundan çıkıp taksiye bindiğinden beri takip ediyordu, belki de daha öncesinden beri. Sullivan'ı buraya kadar takip ederek kimse çok da bir şey öğrenemezdi. Gemi çoktan yüklenmişti. Federal ajanlar bu gece gemi kalkana kadar arama izni çıkaramazlardı. Hem prefabrik metal parçalar, devasa borular ve muazzam basınçlara dayanıklı transparan sentetik levhalardan ne sonuç çıkarabilirlerdi ki? Bu maddelerin hepsine yasal olarak "ihracat malı" denebilirdi. Sadece ihracat, okyanus aşırı değildi. İhracatlar, okyanus altınaydı.

Sullivan, bütün Kuzey Atlantik projesini düşünürken kafasını salladı. Delice bir fikirdi ama Ryan kafasına bir şey koydu mu, bitmesi şarttı; ve Sullivan, Büyük Adam'a çok şey borçluydu. New York Polis Departmanı'ndan şutlanmak onu neredeyse mahvetmişti. Rüşveti kabul etmeyi reddetmemeliydi. Onu bir sahtekâr olarak gösterip, kovduktan sonra emeklilik ikramiyesini de almışlardı. Çulsuz bırakmışlardı.

Sullivan kumara başlamıştı ve sonra karısı son kuruşunu da alıp kaçmıştı. İki sene önce, tam kafasına mermiyi sıkmayı düşündüğü sırada Büyük Adam'la yolları kesişmişti...

Sullivan paltosunun cebindeki içki matarasına uzandı ama boş olduğunu hatırladı. Belki Greavy ona içki ısmarlardı.

Sullivan, Greavy'ye el salladı ve güverteye tırmandı. El sıkıştılar. Sullivan'm avcunun yanında, Greavy'nin parmakları cılız, tutuşu ise zayıftı.

"Sullivan."

"Profesör."

“Daha kaç kere söyleyeceğim... Ben profesör değilim, sadece bir doktoram var... neyse. Iskelede birisinin seni gölge gibi takip ettiğinin farkındasın değil mi?”

“Farklı bir ajan bu sefer. Büyük ihtimalle FBI veya IRS,” dedi yakasını yukarı kaldırırken. “Biraz serin burası.”

“İçeri gel o zaman, bir şeyler içelim.”

Sullivan kabullenmiş bir şekilde başını salladı. Greavy’nin bir şeyler içmekten kastının ne olduğunu gayet iyi biliyordu: sulandırılmış brendi. Sullivan’ın ise duble viskiye ihtiyacı vardı. Babası İrlanda viskisinden başka viski içmezdi ama Sullivan Iskoç viskisi içecek tarz bir adamdı. Babası, kesinlikle köklerine *kara bir ihanet bu yaptığın*, derdi. Eski toprağı sadece İrlanda viskisi içeren sıvı diyeti öldürmüştü elli yaşında.

Greavy, onu güverteden kendi kamarasına götürdü. Oval odanın tamamını, dar bir yatağın dışında üzeri şablonlar, taslaklar, çizimler ve karmakarışık tasarımlar ile dolu olan bir masa kaplıyordu. Wales kardeşlerin tasarımı Manhattan ve Londra’nın birleşmesi gibi görünüyordu ama buna ek olarak bir katedralin ihtişamına sahipti. Tasarımlar, Sullivan’ın zevki için çok şaşıaalıydı. Belki tamamlanınca beğenirdi. Tabii tamamlanırsa...

Greavy yastığının altından şişeyi aldı ve bardaklara birer yudum içki döktü, Sullivan içkiyi boğazından aşağı yuvarladı.

“Herhangi bir baskına karşı hazırlıklı olmalıyız,” dedi Greavy, kendinden geçmişçesine, Sullivan’ın arkasındaki planlara bakarken aklı çoktan Wales’in dizaynında ve neredeyse hazır olan Ryan’ın yeni dünyasındaydı.

Sullivan omuz silkti. “Umarım kimse bize bulaşmadan, mekân hazır olmuş olacak. Zaten temel çoktan atıldı. Elektrik de geliyor, değil mi? Malzemelerin çoğu yardımcı takviye gemilerinde. Sadece birkaç sefer daha yapmamız gerekecek.”

Greavy homurdandı; Sullivan’ın ikinci bir kadeh koyuşuna şaşırdı ve ona da bir kadeh daha teklif etmeyişine sinirlendi. “Bu iş konusunda en ufak bir fikrin yok. Risk çok fazla. Yeni-

liğin ruhunda var bu. Ayrıca daha fazla adama ihtiyacım var! Şimdiden programın gerisindeyiz...”

“Daha fazla adamın olacak. Ryan ‘kurulum çalışması’ dediği işi denetlemesi için başka birisini daha tuttu. Adamın adı McDonagh. Gerçekten güvenilir olduğunu kanıtladıktan sonra onu Kuzey Atlantik projesine atayacak.”

“McDonagh. Hiç duymadım, dur sakın söyleme, portakal ağacından düşmüş bir elma daha değil mi?”

“Bir ne?”

“Ryan’ı bilirsin, adam seçme konusunda kendi görüşleri vardır. Bazıları gerçekten olağanüstülerdir, bazıları ise... gariptir,” dedi boğazını temizlerken.

Sullivan kaşlarını çatı. “Benim gibi mi?”

“Hayır, hayır, hayır...”

Bu evet, evet, evet demekti ama doğruydu: Ryan kara koyunları seçerdi, büyük potansiyeli olan ama ikinci bir şansa ihtiyacı olanları. Hepsinin özgürlükçü bir ruhu vardı, mevcut durumlardan dili yanmış ve bazen yasaların etrafından dolaşmaya istekli kişilerdi.

“Problem,” dedi Sullivan, “devletin Ryan’ın bir şeyler sakladığını düşünmesi, çünkü insanlardan bu kargoların nereye ve neden gittiğini saklamaya çalışıyor... ve gerçekten de bir şeyler saklıyor ama onların düşündüğü şeyi değil.”

Greavy masadaki planların yanına gitti, bir eliyle planları karıştırırken, kalın çerçeveli gözlüklerinin ardında gözleri parlıyordu. “Böyle bir inşaatın stratejik değeri, Sovyetlerle karşı karşıya olduğumuz bu dünyada çok önemli ve Bay Ryan ne inşaat ettiğinin bilinmemesi için dışarıdan kimsenin oraya inmesini istemiyor. İşleri kendi yöntemiyle yönetmek istiyor, hele ki her şey hazır olduktan sonra. Herhangi bir müdahale olmadan. Zaten olay bundan ibaret! Veya daha açık konuşmak gerekirse, mekânı kendi kendini yönetebilecek şekilde oluşturmak istiyor. ‘Laissez-faire’* prensibine bağlı bir şekilde... Eğer

* Sadece mülkiyet haklarını korumayı amaçlayan yeterli düzenlemelerin

hükümetin bundan haberi olursa içeri sızacaklarını düşünüyor. Diğer taraftan da sendikacılar, komünist organizasyonlar var... Eğer onlar içeri sızarsa ne olacak? Böyle insanları dışarıda tutmanın en iyi yolu bunu tamamen sır olarak tutmak. Bir diğer mesele; Ryan, dışarıdaki insanların bilmesini istemediği bir teknolojiye sahip... Sahip olduğu şeyleri görünce hayrete düşeceksin; patentini alıp, servet yapabileceği yeni icatlar var ama şimdilik saklıyor... bu proje için.”

“Bu yeni icatları nereden buluyor?”

“Ah, yıllardır bir sürü insanı bunun için işe alıyor. Bu yeni elektrik jeneratörlerini tasarlayanlar kimler zannediyorsun?”

“Karar onun,” dedi Sullivan, boş bardağa dalmış biçimde. Zayıf bir brendi olmasına karşın, içki her zaman içkidir. “Sen onun için benim çalıştığımın iki katı bir süredir çalışıyorsun. Bana çok bir şey söylemiyor.”

“Projelerinde bilgilerin bölümlere ayrılmasını sever. Daha iyi sır tutulur.”

Sullivan gemi penceresinin yanında durdu ve dışarı baktı. Dışarıda, adamın gölgesini gördü, hâlâ ağzında piposunu tutuyordu. Şimdi bir de, bu federal ajan Olympian’ın çevresinde dönüyor, yük gemisine baştan aşağı bakıyordu. “Orospu çocuğu hâlâ dışarıda. Gemiyle kesişmek dışında başka bir yetkisi yok gibi.”

“Wales kardeşlerle buluşmam lazım. Sanatçıların nasıl olduklarını bilirsin. Hepsi dehalarının gayet farkındalar...” Planlara kaş çattı. Sullivan, Greavy’nin Wales’lere olan kıskançlığını fark etti. Greavy burun çekti. “Başka bir şey yoksa yola koyulsam iyi olur. Ryan’ın işe yeni aldığı adamından başka?”

“Kim? Ah, McDonagh? Hayır, geminin hazır olup olmadığını teyit için buradayım. Ryan şahsi olarak ilgilenmemi iste-

bulunduğu bir ekonomik ortamda özel taraflar arasındaki alım satım işlemlerinin müdahaleci hükümet kısıtlamaları, tarifeler ve sübvansiyonlardan arındırılmasın dayanan prensip. –yhn

di. Telefonlarını bir şekilde dinlediklerini düşünmeye başladı. Gece yarısından önce yola çıkmanın daha iyi olacağı kanaatindeyim.”

“Kaptan döner dönmez kalkacağız. Bir saat içinde dönmesini bekliyorum.”

“Gelir gelmez kalk. Kim bilir belki arama izni çıkarırlar. Yasadışı bir şey bulacaklarından şüpheliyim gerçi. Yine de Ryan onların hiçbir şey bilmemelerini istiyorsa, ne kadar az görürlerse o kadar iyi.”

“Tamamdır fakat neyin peşinde olduğunu kim hayal edebilir ki? Jules Verne mi? Kesinlikle IRS'teki robotlar edemez. Ama Sullivan, seni temin ederim ki Ryan haklı; akhndakinin ne olduğunu bilseler, kesinlikle endişelenirlerdi. Özellikle savaş sırasında müttefiklere ne kadar az yardımı dokunduğu düşünülürse.”

“Hiçbir taraf tutmadı. Ne Hitler ne de Japonya umurundaydı.”

“Yine de Amerika Birleşik Devletleri'ne de sadakat göstermedi. Kim onu suçlayabilir ki? Bu karınca toplumunun Avrupa'da yaptığı yıkıma baksana, hem de bu yüzyılda ikinci kere. Hiroşima ve Nagazaki'deki dehşet... Hepsini geride bırakmayı iple çekiyorum...” Greavy, kapıya kadar Sullivan'a eşlik etti. “Ryan büyüdükçe büyüyebilecek bir şey yaratmak için her buluşa sahip! Önce denizin dibine, sonra zamanla, denizin üstündeki sözde dünya milletleri kendilerine yeterince zarar verip, artık bir tehdit oluşturmadıklarında denizin üstüne. O zamana kadar hiçbirine güvenmemekte haklı. Çünkü hepsi ile rekabet edebilecek bir şey yaratıyor. Yepyeni bir toplum ve hiç şüphesiz, zamanla yepyeni bir dünya! Bu aşağılık, değersiz karınca yuvasının yerini alacak yepyeni bir dünya...”

“Merton? Barımdan uzak dur.”

Merton, The Clanger’ın duman altı küçük ofisinde, bira lekeli masanın arkasından Frank Gorland’a şaşkınlıkla bakıyordu. Harv Merton, kocaman yuvarlak suratlı ve kalın dudaklı, ince vücutlu bir adamdı ve kahverengi, boğazlı bir kazak giymişti. Lanet olası bir kaplumbağa gibi görünüyordu ama melon şapka takan bir kaplumbağa... “Barımdan mı? Benim barım ne demek lan?” diye sordu, izmarit dolu küllükte sigarasını söndürürken.

“Artık sahibi benim, değil mi? Bu akşamdan itibaren.”

“Sahibi artık ben değil miyim de ne demek oluyor, Gorland?”

Kendine Frank Gorland diyen bu adam donuk bir şekilde gülümsedi ve kapalı kapının kenarına dayandı. “Ne demek olduğu gayet ortada. Bu barı benim üzerime zimmetlemek üzerisin, olan bu.” Garland, elini kel kafasının üzerinde gezdirdi. Dikenliydi; kafasını tıraş etmesi gerekiyordu. Son dönemden kalan evrakları paltosunun cebinden çıkardı ve Merton’un masasının üzerine koydu. “Tanıdık geliyor mu? Sen imzalamıştın.”

Merton gözlerini açarak kâğıtlara doğru baktı. “Sen miydin? Hudson Kredilendirme? Kimse sen olduğunu söyleme—”

“Borç borçtur. Yanlış hatırlamıyorsam, imzaladığın sırada gayet sarhoştun. Kumar borcunu ödemek için bayağı paraya ihtiyacın vardı. Hem de bayağı, Merton!”

“O akşam orada mıydın? Hiç hatırlamıyorum—”

“Parayı aldığını hatırlıyorsun ama, değil mi?”

“Bu... bu borç sarhoş olduğum için sayılmaz!”

“Merton, bu şehirde sarhoş iş yapılamaz olsaydı, işlerin yarısı dururdu.”

“Sanırım içkime bir şey koymuştun, ertesi sabah hissettiklerimle, en azından öyle düşünüyorum—”

“Mızımızlanmayı bırak, çeki nakde dönüştürdün, değil mi? Krediyi aldın, faizi zamanında ödeyemedin, zaman doldu. Artık burası bana ait! Her şey siyah ve beyaz! Bu çöplük senin teminatındı.”

“Bakın, Bay Gorland...” Merton kalın dudaklarını yaladı. “Size saygısızlık yaptığımı düşünmeyin. Şehrin bu kısmında sahip olduğunuz bu iş için çok çalıştığınızın farkındayım ama bir adamın ekmek kapısını öylece alamazsınız...”

“Alamaz mıyım? Avukatlarım alabilir. Ayağındaki pabucu bile alabilirler, adamım.” Sırıtarak devam etti. “Kanunlar el verdiğince avukatlar her şeyini alabilir!”

Merton koltuğa göçmüş gibi görünüyordu. “Tamam, tamam, benden ne istiyorsun?”

“Bir şey istediğim yok, bir şeyler aldığım var. Dediğim gibi, barı istiyorum. Muhasebe ekibim var. Eczanem var ama bir barım yok! Ve The Clanger hoşuma gidiyor. Bu dövüşler çok pis geçiyor, bütün boks ringi ve her şeyiyle. İşe yarayabilir... Şimdi koca götlü barmenini buraya çağır; yeni bir patronu olduğunu söyle...”

~ ~ ~ ~ ~

Gorland. Barris. Winston. Moskowitz. Wang. Son yıllarda kullandığı isimlerden yalnızca bazılarıydı. Kullandığı isim, Frank, sanki başka birisine ait gibiydi.

Onun yöntemi; herkesi merak içinde bırakmaktı.

The Clanger sadece çok kazandıran bir mekân değildi, Frank Gorland'ın doğru muhabbetlere kulak misafiri olacağı bir yer olacaktı. Tersaneden sadece yürüme mesafesi uzaklıktaydı ama sadece bir denizci barı değildi. Duvarda boks maçlarında kullanılan büyük bir çan vardı, yeni bir fıçı bira açıldı mı çalınır ve bira severler mekâna akın ederdi; bazen caddenin sonundan bile gelirlerdi. New York'taki en iyi Alman usulü biraydı. Mağara gibi dekore edilmiş bu barın tozlu duvarlarında eskimiş boks eldivenleri, yıpranmış ring ipleri, John L. Sul-

livan zamanından kalma eski boksörlerin siyah beyaz fotoğrafları asılıydı. Mullrooney adında, barın diğer ucunda çalışan İrlandalı ayyaş bir barmeni vardı ama Gorland ne konuşulduğunu duymak için barda çalışmayı severdi. Bahis işi için işe yarıyordu ve her zaman dolandırılmaya müsait yeni birileri çıkabilirdi. Birayı uzat, kulağı kabart.

Kalabalık barda bu akşam konuşulan konu Esmer Bombacı dedikleri Joe Louis'in savaştan cebinde sadece büyük bir vergi borcu ile döndüğü ve dünya ağır sıklet şampiyonluğunu korumak için Billy Conn ile dövüşecekti; ve ağır sıklet şampiyonu olan ilk siyahi emekli Jack Johnson'ın iki gün önce araba kazasında nasıl öldüğüydü. Hiçbirisi Gorland'ın duymak istediği konular değildi. Köşede birkaç adam, yeni yetme zayıf Neil Steele ile tecrübeli ama bitik Charlie Wiggles'in kapaşması izliyordu.

Gorland'ın duyduğu söylentiye göre, Steele maçı satacaktı, ve bu bilginin nasıl para edeceğine dair Gorland'ın bir fikri vardı. Ancak, Gorland'ın Steele'in kaybedeceğinden emin olması gerekiyordu...

Gorland barmenlikten nefret etmişti, çünkü cidden bedenini kullanmasını gerektiren bir işti. İyi bir dolandırıcının asla gerçek bir iş yapmaması gerekirdi ama masaları sildi, havadan sudan muhabbetlerde bulundu; bira servis etti ve kulak kabarttı.

Müzik kutusu neşeli bir Duke Ellington parçasını bitirmek üzereydi, ve Ernie "Bubbles" Whitman Orkestrası'nın parçasına geçtiği sıradaki sessizlikte, Gorland çizgili takım elbiseler içinde beyaz kravatlı iki akıllı adamın içkileri arasındaki konuşmasına kulak kesildi. Hayalen kirli olan masayı silerken, kulağı konuşmaya verdi. "Ama Steele'e güvenebilir miyiz?" dedi Twitchy adındaki adam. Kalem bıyıkları ile oynadı. "Önümüzdeki sene Bombacı'ya kafa tutabileceğini düşünüyor."

"Bırak tutsun; bir maçı kaybedebilir. Rüşvete ihtiyacı var, sağlam bir rüşvete," dedi aralarından iri olan "Homurtu" Bianchi, homurdanarak. "Hey, barmen orada bir hatun içki al-

maya çalışıyor, siktir olup yardım etmeye ne dersin!”

“Buranın sahibi benim, beyler,” dedi Gorland, gülümseyerek. “Buraya tekrar gelmek istiyorsanız, biraz saygınız olsun.” Bu yaltakçılara üstünlüğü vermek iyi olmazdı.

Bianchi kaş çattı ama omuz silkmekle yetindi.

Gorland akıllı heriflere doğru eğildi ve fısıltı ile “Pışt. Belki de topuklamanın zamanı gelmiştir, eğer bu federaller sizi arıyorsa...” başıyla kapıdan içeri giren domuz gibi ufak gözlü Voss adındaki gri paltolu federal aynasızını gösterdi. Özgürlük Anıtı gizli görevde olsa anca bu kadar belli olmazdı.

Akıllı herifler, federal ajan bara doğru giderken arka taraftan kaçtılar. Paltosunun cebine ulaşırken, “Hiç rozetini çıkarmaya uğraşma, Voss, seni hatırlıyorum,” dedi Gorland. Kaçınabildiği sürece rozetin suratında parlamasını istemezdi.

Voss omuz silkti ve elini aşağı indirdi. Gürültüden sesini duyurabilmek için bara doğru yaslandı. “Sokaktaki söylentiye göre, buranın yeni sahibi senmişsin.”

“Doğrudur,” dedi Gorland istifini bozmadan. “Olduğu gibi bana ait.”

“Bu aralar kendine ne isim koydun. Hâlâ Gorland mı?”

“Adım Frank Gorland, gayet iyi bildiğin gibi.”

“Eyaletler arası kumar operasyonuyla alakalı incelerken adın bu değildi.”

“Doğum belgemi görmek ister misin?”

“Adamlarımızdan biri çoktan inceledi. Büyük ihtimalle sahte olabileceğini söyledi.”

“Öyle mi? Ama emin değil? Emin olmadığına göre uzman sayılmaz.”

Voss homurdandı. “Doğru anlamışsın... bana bir içki teklif etmeyecek misin?”

Gorland omuz silkti. İş başında içki içmemesi gerektiğini ona hatırlatmamaya karar verdi. “Burban?”

“İyi tahmin.”

Gorland federal ajana duble viski koydu. “Buraya içki içmeye gelmediğine eminim.”

“Onu da bildin.” Bir yudum aldıktan sonra, takdir edersine yüzünü ekşiterek devam etti. “Böyle bir yerde bir şeyler duyabileceğini akıl ettim. Bana şimdi bir şeyler anlatırsan, biz de gerçekte kim olduğunu araştırmayı bırakırız.”

Gorland kıkırdadı ama içinin ürperdiğini hissetti. Geçmişinin gelip hayatını kurcalamasını istemiyordu. “Eğer sana bahşiyorsam bil ki örnek bir vatandaş oluşumdandır. Başka hiçbir sebebi yok. Herhangi özel bir şey olup bitiyor mu?”

Voss parmağını çıtlattı, bara daha fazla yanaştı. Gorland duraksadı, sonra o da yanaştı. Voss direkt kulağına doğru konuştu. “Tersanede gerçekleşen herhangi büyük, gizli bir projeyle ilgili bir şey duydun mu? Andrew Ryan tarafından finanseye ediliyor olabilir? Kuzey Atlantik projesi? Denize açılan milyonlarca dolar?”

“Hayır,” dedi Gorland. Bununla ilgili bir şey duymamıştı ama milyonlarca dolar ve Andrew Ryan ismi dikkatini çekmişti. “Eğer herhangi bir şey duyarsam Voss, sana söylerim. Ne tür bir iş peşinde?”

“Bizim de bilmediğimiz bir şey... senin de bilmemen gereken.”

Gorland belini doğrulttu. “Bu hareketlerle sırtımı ağrıttın. Dinle, şey gibi göstermem lazım... biliyorsun ya.” Federal ajanla biraz fazla içli dışlı gibiydi.

Voss hafifçe başıyla onayladı. Anlamıştı.

“Dinle, aynasız!” diye bağırdı Gorland, müzik kutusundaki müzik değişirken. “Benden hiçbir şey öğrenemeyeceksin! Şimdi ya suçum ne söyle ya da defol mekânımdan!”

Bazı müşteriler gülüştü, bazıları gülümseyip başlarını salladı. Voss omuz silkti. “Adımına dikkat etsen iyi olur, Gorland!” Döndü ve dışarı doğru yürüdü. Rolünü gayet iyi oynadı.

Ancak yakın bir zamanda “Frank Gorland”ın federallerin oyunlarının hiçbirini oynamayacağını öğrenecekti. Federalleri boş bilgilerle besleyip Andrew Ryan’ın ne peşinde olduğunu kendisi için öğrenecekti. Öyle büyük miktarda bir paranın birazını ele geçirmek için bir yol olmalıydı...

Hele ki Frank Gorland'ın bölgesinde. Sahibi olduğu bu bölgede.

Birkaç gün boyunca Ryan hakkında hiçbir şey duymadı ama bir gün sarhoş bir sarışının boş kadehini ona doğru sallarken homurdanmalarım, “Koca adam Ryan... lanet olasıca...” dediğini duydu.

“Hey içkim nerde?” diye buyurdu sarışın.

“Ne içersin, tatlım?”

“Ne içerim diye soruyo!” dedi konuşması bozuk biçimde kaşlarını çatmış, gözlerini kırıştırarak. Maskarası ağlamaktan akmıştı. Burnu yukarılarda bir hatundu ama hatundan iş çıkabilirdi. Gerçi en son böyle bir sarhoşla yattığında, üstüne kusmuştu. “Erkeğimi geri alamıyorsam bari bir viski alayım,” diye hıçkırdı. “Öldü, öldü, öldü ve Ryan'ın tayfası nedenini söylemiyor.”

Gorland sempati kurmak için en iyi bakışını attı. “Erkeğini kaybettin, ha? Büyük bir bardak içkiyi hakkettin o zaman tatlım, hem de şirketten.” Double viskiyi bardağa koydu.

“Hey, biraz soda koy içine, bedava içkiyi kabul ettim diye ayyaş mı sandın beni?”

“Soda hemen geliyor tatlım.” Yarısını bir yudumda içerken bekledi. İkinci el gümüş mavi elbisesinin paletleri dökülüyordu ve göğüslerinden biri dekoltesinden fırlamak üzereydi. Fırlamak üzere olan göğsünün bir kısmını görebiliyordu.

“Sadece Irving'imi geri istiyorum,” dedi başı içkisinin üstüne düşmüş bir şekilde. Şansına müzik kutusundan gelen Dorsy ve Sinatra'ya ait duygusal bir parçaydı. O kadar hassas bir parçaydı ki kadını çözebilirdi. “Sadece onu geri istiyorum.” Düşünmeden kadının yanındaki denizcilere birkaç kadeh daha koyduktan sonra gösterişli bir biçimde beyaz şapkalarını kaldırıp ona paralarını fırlattılar.

“Ne talihsiz bir ruh?” diye sordu Gorland, masayı silip parayı cebine koyarken. “Denizde mi kayboldu?”

Kadın bön bön bakarak, “Nasıl bildin yoksa zihin falan mı okuyabiliyorsun?” dedi.

Gorland göz kırptı. “Kuşlar söyledi.”

Parmağını burnunun bir tarafına koydu ve uygun bir şekilde o da göz kırptı. “Sen de Ryan’ın ufak küçük eğlence şovunu duydun demek! Irving’im ho’çakal bile diyemeden gitmişti; Ryan için bir tür dalgıçlık yapacağını söylemişti. Bu onun işiydi, anlayacağın, derin deniz dalgıçlığı dedikleri bir şey. Donanmada öğrenmişti. Havadan para yağacağını söylemişti, denizin ortasında yalnızca bir ay bir tür denizaltı inşaatı için, ve—”

“Denizaltı inşaatı mı? Yani tersanenin sütunları gibi bir şey mi?”

“Bilmiyorum ama döndüğünde çok korkmuştu; hakkmda konuşmak bile istemedi. Konuşmasının hayatından değerli olduğunu ve bu yüzden konuşamayacağını söylemişti, anlıyor musun? Ama bana tek bi’ şey söyledi—” Parmağını salladı ve bir gözünü kapattı. “17. limandaki o gemiler federallerden bi’ şeyler saklıyor ve o bundan çok korkuyordu! Ya bilmeden yasadışı bi’ şeye karıştıysa ve enselendiyse? Sonra bir telgraf aldım... küçük bir kâğıt parçası... geri dönmeyeceğini söyleyen, iş sırasında bir kaza sonucu denizin altına gömüldüğünü söyleyen...” Başı omuzlarının altına düşerken konuşması hıçkırıkları tarafından kesildi. “...Ve bu Irving’imin sonu oldu! Bunu öylesine kabul etmem mi lazım? Onu işe alanların yerine gittim, Seaworthy İnşaat, beni dışarı attılar! Bana bir hiçmişim gibi davrandılar. Sadece bilmek istediğim bana bir şey kalıp kalmadığıydı... Güney Jersey’de büyüdüm ve sana söyleyeyim, bize olan borcu daima almasını biliriz...”

Bir anlığına damarına basılmış hissetti, konunun Ryan’la ilgili olduğunu unuttu. Müzik kutusunda hareketli bir bebop parçası çalmaya başladı; ses kadını bastırdı ve kadm başını masaya koyup uyumaya başladı, horluyordu.

Gorland bir şeyler seziyordu... daha büyük bir şeyler olabileceğine dair.

Ayyaş barmeni el sallayarak içeri girdi, Gorland önlüğünü attı ve hızlıca mekânı terk etti. Bu şerefsizi bir an önce kovmak istiyordu. Ayarlaması gereken bir dolandırıcılık vardı...

Gorland'ın ter kokan dövüşe hazırlık odasına girerken fark ettiği ilk şey Steel'in suratındaki ürkek bakışlardı. Güzel.

Masaj masasında oturmuş, zenci antrenörü eldivenlerini bağlarken, yara bere içindeki iri göğüslü boksör en yakın arkadaşı ve yaşlı validesi ölmüş gibiydi. Gorland, siyahinin eline bir beşlik sıkıştırdı ve kafasını kapıya doğru uzattı. "Ben eldivenleri senin yerine bağlarım, dostum..."

Adam ipucunu anlayıp yok oldu. Steele, Gorland'a baştan aşağı bakıyordu; yüzündeki ifade yumruğunu Gorland üzerinde denemek ister gibiydi. Ancak Frank Gorland'm kimliğini sakladığını bilmiyordu. Şu an doğu yakasında "Frank Gorland" adıyla bilinen adam geçip gidiyordu...

"Adım Lucio Fabrici," dedi Gorland, Steele'in eldivenlerini sıkıca bağlarken. "Bianchi beni yolladı."

"Bianchi mi? Ne için? Bir saat önce dediğim gibi anlaşma tamam." Steele konuştuğu kişinin Bianchi'nin adamlarından 'Lucio Fabrici' olmadığına dair hiçbir şüphe duymadı.

'Fabrici' bu kimlik için çok uğraşmıştı. Çizgili bir takım elbise, ağzının kenarında oynadığı kürdan, tozlukları, peruk ve kalem bıyıkları; tiyatrolarda kullanılan yüksek kalite bıyığı dikkatlice yapıştırmıştı ama en çok sesine önemi vermişti; tam kıvamında, Küçük İtalya'dan olanlara has tonlama ve ona uygun dikkatlice hazırlanmış yüz ifadesi, "Dostuz, sen ve ben... Seni öldürmek zorunda kalmadığım sürece," diyordu.

Böyle bir karakteri veya herhangi bir karakteri oynamak onun için çok zor değildi. Yetimhaneden kaçtığında vodvil tiyatrosunda çalışmaya başlamıştı, her ne kadar çalıştığı üç sene boyunca sadece kuruşlarla ve sosisle ödeme yapılmış olsa da. Sahne arkasında bir ip yığını üstünde uyumuştı ama buna değmişti. Aktörleri, komedyenleri izledi; hatta tek kişilik Shakespeare tarzı oyunlar yapan ünlü bir adamın yarım düzine oyununu da. Genç Frank gördüklerini sünger gibi emdi. Mak-yaj, kostüm, işlerin hepsini. Ama onu en çok etkileyen taraf

seyircilerin sahnede oynanana inanmalarıydı. Birkaç dakika için bile olsa Gallerli afyon bağımlısı aktörün Hamlet olduğuna inanırlardı. Genç Frank için bu tür bir güç inanılmazdı. Kendi kendine bu sanatı öğrenmeye başladı...

Steele'in tepkisinden bu sanatı iyi öğrendiği belliydi. "Dinle beni, Fabrici, eğer Bianchi payımı ödemeyecekse... yapmayacağım! Benim için yeterince zor!"

"Hiç üçlü oynamayı duymadın mı, evlat? Bianchi fikrini değiştirdi!" Gorland sesini alçalttı, kapının kapalı olduğundan emin olmak için kapıya doğru baktı. "Bianchi dövüşü kaybetmeni istemiyor... herkese kaybedeceğini söyledikten sonra bahisi diğer tarafa yatırdık! Anlıyor musun? Kazançtan payını alacaksın, hem de iki katı kadar!"

Steele'in ağzı açık kaldı. Ayakları üstüne sıçradı, eldivenlerini birbirine vurdu. "Öyle mi diyorsun? Onu öyle bir devirecem ki ayakları çoraplarından çıkacak!" Biri kapıyı çaldı. Seyirciler Steele'in adını haykırıyordu...

"Kazan Steele! Seni çağırdıklarını duyabiliyorum... Çık dışarı ve ilk fırsatta onu yere göm! İlk turda nakavt et!"

Steele memnundu. "Bianchi'ye söyle, adamı dağıtacağım, hem de nasıl! Nakavt, ilk turda! Ha!"

~ ~ ~ ~ ~

Yarım saat sonra Gorland, eczanenin bodrum katındaki bahis operasyonundaydı. Onun ana bahisçisi Gorland ve Garcia, bahis kulübelerinin arkasındaki odada, sessizce konuşuyorlarken, Moory pencereden bahisleri topluyordu. Şapka ve döv-melerinden güverteci oldukları anlaşılan iki ya da üç adam, sırada bekliyor ve aralarında içki matarasını gezdirip bağışıyorlardı.

"Bilmiyorum patron," dedi Garcia, başını kaşırken. Garcia şişman, ikinci nesil bir Kübalı'ydı. Ucuz bir üç parçalı takım elbise giymişti ve Küba'nın yakınından bile geçmemiş bir puro içiyordu. "Steele'in dövüşü satacağını bilerek, bahisleri buna

göre yatırttığımızda kazanacağımızı anlıyorum,” dedi Garcia. “Ama, patron, tersini yaparak nasıl para kazanacağımızı anlamadım...”

“Çünkü dövüşü satmayacak. Kendini akıllı zannedenlerin hepsi parasını Steele’in kaybetmesine oynayacak, biz ise kazanmasına oynayacağız ve Steele onları yanılttığında, sağlam kazanacağız!”

Garcia göz kırptı. “Bunun hincını Steele’den çıkaracaklar, patron.”

“Bu beni niye ilgilendiriyor? Sadece milletin Steele’e karşı oynamalarını sağla. Kaybettiklerinde küçük üzgün maymunlara dönüşecekler ama ipin ucu bize dokunmayacak. Eğer Harley’yi görürsen söyle, gözü oteldeki poker masasında olsun, büyük paralarla poker oynayan birkaç enayi orada olacak...”

Moory’ye doğru yürüdü, dolaşmaya çıktı ve birkaç tersane çalışanının bir içki matarasından içerek, konuştuklarını duydu. “Tabii, Ryan bayağı bir eleman tuttu. Sıcak iş, dostum, yüklü bir ödemesi de var ama sorun şu ki, çok gizli bir iş. İş hakkmda konuşamazsın. Aynı zamanda tehlikeli de. Kuzey Atlantik’te bir yerde, İzlanda’ya doğru...”

Gorland kulak kesildi.

Kapının yanmdan dışarı çıktı ve beklemeye başladı. Bir dakikadan az bir zaman içinde iki tersane çalışanı dışarı çıktı; şapkaları ve ince ceketleriyle soğuk havadan nasiplerini almışlardı; limana doğru ilerliyorlardı. Liman fareleri takip edildiklerinin farkına varmamışlardı. Sokağın karşısında sigara içmekle meşgul bir grup kıza ıslık çalmakla meşgullerdi.

Limana kadar denizcileri gölge gibi izledi, sonra kapı eşliğinin gölgesinde, incelemeye başladı. Tersane çalışanları gemilerden birinin üstüne çıktılar, başka bir tanesi Gorland’ın dikkatini çekti, yeni bir yük gemisine göre çok fazla hareketlilik vardı; yakında demir almaya hazırlanıyordu. Geminin yanında yazan isim ‘The Olympian’dı. Ryan’m gemilerinden biriydi.

Konteynırların yanında duran ve piposunu tüttüren bir adam vardı. Adamın ajan olduğu barizdi. Voss değildi, büyük ihtimalle onun adamlarından birisiydi. Gorland metrelerce öteden polisin kokusunu alabilirdi.

Andrew Ryan bu devlet adamlarının dikkatini çektiğine göre “yasalhgı tartışılabilir” bir iş peşindeydi. Bu eğer Gorland, Ryan’ın neyin peşinde olduğunu bulabilirse, en azından ona şantaj yapabileceğı anlamına geliyordu.

Ajan, Ryan’m gemisinin güvertesindeki iki adamın tartışmasını izliyor gibi görünüyordu ama fark edilmeden onları dinleyebilecek kadar yakın değildi.

Gorland, ajana yüzünü göstermek istemediğinden şapkasını aşağı doğru indirdi ve elleri cebinde, sarhoş gibi görünmek için biraz sallanarak gezinmeye başladı.

“Belki bu gemilerden birinde bir iş bulabilirim,” dedi Gorland, kelimeleri yuvarlayarak. “Bakarsın, bi’ ihtimal... taş taşı-tacak bi’ iş, ama umurumda değil, belki de daha rahat bi’ şey de vardır...” İyi sarhoş numarası yapıyordu ve adamların üçü de onlara yaklaştıkça onu önemsemediler.

Gorland güverteye yaklaştığında duraksadı, kendi kendine konuşarak, sigara yakmayı deniyor ama başaramıyormuş gibi taklit yaptı. Bir yandan da güvertenin üstündeki iplerin yanında duran adam ile geminin güvertecilerinden birisine benzeyen bıyıklı adamın arasındaki tartışmayı dinliyordu.

“Oraya bir daha açılmayacağım, bu son diyeceğimdir,” diye gürledi siyah paltosu içinden güverteci. Kalın bıyıkları vardı ve örme bir şapka giyyordu. Geminin subayına parmağını sallıyordu ama kösele gibi cildi, beyazlamaya başlamış saçları, titrek elleri yaşhhğının göstergesiydi. “Beni tekrar oraya gitmeye ikna edemezsin! Lanet olasıca çok riskli!”

“Neden ki? İstatistiksel olarak Brooklyn Köprüsü’nün inşaatından daha az adam kaybettik,” dedi subay. “Bay Greavy’nin söylediklerinden yola çıkıyorum. Bu kadar korkak olmayı bırak!”

“Gemide olmaya bir lafım yok ama o cehennemin dibine inmeyeceğim!”

“Gemiden indiğin anda işini kaybedeceğini söylememe gerek yok herhalde. Burada emirleri Bay Greavy veriyor. Eğer dibe ineceğini söylerse, dibe inersin.”

“O zaman benim yerime de sen inersin ve şeytanla da sen boğuşursun. Aşağıda yapmaya çalıştığı şey, normal değil, çok korkunç.”

“Eğer şimdi burayı terk edersen, dostum, tek bir kuruş daha alamazsın! Şimdi tekneye bin, on dakikaya denize açılıyoruz, veya kontratına hoşçakal diyebilirsin!”

“Hayatıma karşılık iki haftalık maaşım mı? Peh!”

“Orada ölmeyeceksin. Bir sefer için şansımız kötüye gitti o kadar.”

“Bir daha diyeceğim: Peh! Size iyi günler dilerim Bay Forrester!”

Güverteci çıkıp gitti ve Gorland, subayın ona apaçık bir şüphe içinde baktığını fark etti. “Sen, burada ne yaptığını zannediyorsun?”

Gorland izmariti denize fırlattı. Sarhoşça sııttı. “Sadece sigara içiyorum, dostum.”

Güvertecinin onun ne peşinde olduğunu merak ederek takibe başladı. İzlediği yol karanlığın içinde pırlanta gibi parlıyordu. Eğer bu parlak ipuçlarını takip ederse pırlantaların düştüğü çuvalı da bulmuş olacaktı.

Gorland, izlediği bu yolun ona sorun açabileceğinin farkındaydı, belki de hapse götüreceğinin. Yine de yerinde duramayan bir adamdı. Hayatın kıyısında yaşamadıkça mutsuz olurdu. Kendini ya bahis işinde oyalıyordu ya da bir kadının kollarında. Öbür türlü çok fazla düşünmeye başlardı. Onu küçük bir çocukken yetimhaneye terk eden yaşlı pederi gibi şeyleri.

Güverteci kargo yükleme noktalarından birinin köşesinden dönüp yolun karşısına geçti. Sisli bir geceydi ve meydanın bu

tarafında kimse yoktu. En azından görebildiği kadarıyla...

Frank Gorland'm hayattan istediğini alabilmek için uyguladığı iki türlü bir yaklaşımı vardı. Uzun süreli plan ve yaratıcı doğaçlama. Önünde duran bir olasılığın farkına vardı. 30'a 2'lik, büyük ihtimalle bir kamyondan düşmüş olan, metal bir boru parçası gördü. Boruyu yerden kapıp, güvertesinin hımbıl gölgesine yetişmek için hızlandı.

Adamın arkasına yaklaştı, yakasını tuttu, yere düşürmeden önce hafifçe dengesini bozdu.

"Hey!" diye bağırdı adam.

Gorland güvertesini sıkıca tutup metal boruyu boynunun arkasına dayadı. "Orada kal," diye gürledi Gorland, sesini değiştirerek. Sesine yılışık ama çelik kadar sert bir hal aldı. "Eğer arkanı dönmeye veya kaçmaya yeltenirsen, tetiği çekerim ve omurganı kurşunla ikiye ayırırım."

Adam dona kaldı. "Sakın, sakın ateş etme! Ne istiyorsun? Sadece bir dolar var üzerimde!"

"Beni pis bir hırsız mı sandın güverte faresi? Ben bir federal ajanım! Sakın bir kasını bile oynatma!"

Gorland güvertesinin yakasını bıraktı, kendi palto cebine uzandı, cüzdanını çıkardı, açtı ve değersiz bir yetkili rozeti gösterdi. Bu rozeti, yetkilileri başında savmak için kullanırdı. Rozeti adamın suratının önünden bir anlığına geçirerek dikkatlice bakamamasını sağladı.

"Bunu görüyor musun?" diye buyurdu, Gorland.

"Evet, efendim!"

Cüzdanı geri koydu ve devam etti, "Şimdi dinle beni denizci: Ryan'm düzenbaz projesi için çalıştığından ötürü büyük bok içindesin."

"Onlar, onlar bunun yasal olduğunu söyledi! Tamamen yasal!"

"Onlar bunun gizli olduğunu da söyledi, değil mi? Sam Amca'dan bir şey saklamak sence yasal olabilir mi?"

"Hayır, sanmam. Yani demek istediğim, ne olduğuna dair

hiçbir şey bilmiyorum. Sadece orada bir şey inşa ettiklerini biliyorum. Tehlikeli bir iş, denizaltındaki bütün o tüneller.”

“Tüneller mi? Denizin altında mı? Ne için?”

“İnşaat için. Temel atma! Neden yaptığını bilmiyorum. Adamların hiçbirisi bilmiyor, sadece ne bilmeleri gerekiyorsa o kadarını söylüyor. Yalnızca Greavy’nin şu bilimsani tipli kişilerle olan konuşmalarını duydum. Sadece duyduklarımı söyleyebilirim...”

“Duydukların nelermiş?”

“Şu Ryan denizin dibinde bir şehir inşa ediyor!”

“Ne yapıyor!”

“Kahrolası okyanusun dibinde bir koloni düşün! Ne var ne yok oraya götürüp, hazırlıyorlar. Mümkün değilmiş gibi geliyor, ama herif ciddi yapıyor! Milyonlarca dolar para harcadığını duydum, hatta *milyarlar* bile olabilir! Şu ana kadar birilerinin bir şeyler inşa etmek için harcadığı herhangi bir paradan çok daha fazlasını harcıyor!”

Bütün bunları düşündükçe Gorland’m ağzı kurudu, kalbi küt küt atmaya başladı.

“Nerede bu yer?”

“Kuzey Atlantik’in dışında. Tam olarak nerede olduğunu görmeyelim diye bizi güvertenin altına tutuyorlar. Emin bile değilim! Orası ölüm kadar soğuk bir yer! Ama orada şeytanın sıcaklığının yerin altından yükseldiğini hissedebiliyorsun, nereden olduğu bilinmez ama buhar ve kükürt dumanları gibi şeyler çıkıyor. Çalışanlardan bazıları bu dumanlar yüzünden hasta oldu! İnşaat sırasında orada ölenler oldu!”

“Bu kadar para harcadığını nereden biliyorsun?”

“Bay Greavy’nin ofisine çantaları platform gemisinde ben taşıyordum ve merak ettim. Onları konuşurken duydum...”

“Ne gemisi dedin?”

“Platform gemisi! Öyle diyorlar. Denizin altına asıl indirmeleri gereken şeyler için bir platform! Olympian, platform gemilerine malzemeleri taşıyor!”

“Asıl indirmeleri gereken şeyler mi?”

“Batisferler* yani!”

“Batisfer mi! Eğer bana yalan söylüyorsan...”

“Hayır memur bey, yemin ederim!”

“O zaman kaybol buradan! Koş! Ve benimle konuştuğunu kimseye söyleme yoksa hapsi boylarsın!”

Adam koşarak uzaklaştı ve Gorland sessiz bir hayret içerisinde kaldı.

Ryan denizin dibinde bir şehir inşa ediyor.

* Su üstü araçlarına çelik kablo ile bağlanmış, negatif yüzebilirliği bulunan dalış küresi. –yhn

}

Ryan Binası, New York

. 1946

Saat sabah ondu ve Bill McDonagh sigara içmek istiyordu. Cebinde bir paket sigara ona sesleniyordu ama kendini tuttu. Andrew Ryan'la toplantısı olduğu için aşırı gergindi. Kucağında, içinde tüneller hakkında tuttuğu rapor bulunan bir zarf ile Ryan'ın ofisinin dışındaki bekleme odasındaki kadife kaplı koltuğun ucunda oturuyor, rahatlamaya çalışıyordu.

Bill, masasında özenle çalışan Elaine'i süzdü: Mavi gri bir takımın içinde sağlam esmer bir hatundu. 29 yaşlarında, gözleri çekici bir mavilikte, kendine hakim bir esmerdi ve kalkık burnu ona annesini hatırlatıyordu ama sandalyesinde kaykıldığında göğüsleri oynuyordu ve bu özelliği kemikten farksız olan yaşlı annesini hatırlatmıyordu. Çaktırmadan Elaine'i her ofise gidişinde izledi. Hafifçe geniş omuzları ve kalçası, uzun bacakları vardı. Mary Louise gibi güzel Amerikan bacakları vardı, ama akıllıydı, en azından şu ana kadar öyle bir izlenim yaratmıştı. Dans etmeyi sevdiğine de emindi. Belki bir zaman aklını başına toplar ve ona çıkma teklifi ederdi...

Bill arkasına yaslandı; birden kendini bitkin hissetti, dün akşamki tünel inşaatı mürettebatının denetiminden tükenmişti ama bu işten memnundu, daha önce kazanmadığı kadar para kazanıyordu. Ryan için çalışmaya başlayalı daha bir ay olma-

sına rağmen Manhattan'ın batı yakasında daha güzel bir daireye taşınmıştı ve araba almayı düşünüyordu. Yaptığı iş bazen tesisat işine benziyordu ama tünel projesindeki devasa borular eski işine nazaran tonlarca ağırlıktaydı.

Belki de Elaine ile konuşmalıydı. Ryan girişken olmayan bir adama saygı duymazdı; bu girişkenlik hangi konuda olursa olsun.

Bill boğazını temizledi. "Sıkıcı bir gün değil mi, Elaine?"

"Ha?" orada olmasına şaşırılmışçasma baktı. "Ah evet, biraz sıkıcı." Ona doğru baktı, yüzü kızardı, dudaklarını ısırıp ve tekrar önündeki kâğıtlara döndü.

Cesaretlenmişti. Eğer bir kadın sana bakarken kızarıyorsa, bu iyiye işaretti. "Eğer işler yavaşsa hareketlendirmek gerekir derim hep. Hem swing yapmaktan hareketli ne olabilir?"

Masum masum baktı. "Swing mi?"

"Evet. Bir ara swing'e ne dersin?"

"Yani benimle dans etmeye mi gitmek istiyorsun?" Ryan'ın ofis kapısına doğru baktı ve sesini alçalttı. "Yani, belki... yani, eğer Bay Ryan bir şey... bilmiyorum elemanlarının birbirleriyle şey yapmasına ne der?"

"Elemanlarının ne yapmasına?" Bill sırtıttı. "Gayet..." Tekrar boğazını temizledi. "Masum bir şey."

"Ah, Bill buradasın!" dedi Andrew Ryan, ofis kapısından. Mutlu görünüyordu, neredeyse içi içine sığmıyordu.

"Buradayım, efendim," diye geveledi Bill. Ayağa kalktı ve ilerlerken Elaine ile göz göze gelmeye çalıştı. Çoktan işinin başına dönmüştü.

"Sanıyorum raporu getirmişsin," dedi Ryan, Bill'in elindeki zarfa bakarak. "İyi iş. Zaten işlerin nasıl ilerlediğini biliyorum. Bak ne diyeceğim: Ofis toplantısını boş verelim. Sen ve ben, Bill, eğer hazırsan, bir yolculuğa çıkıyoruz. Birkaç durak. Biri şehirde ve biri şehrin çok dışında... yolda konuşuruz..."

~ ~ ~ ~ ~

Bill'in ilk limuzin yolculuğuydu. Sessiz ve rahat bir yolculuktu. Dışarıdaki trafikten çok uzakta bir dünyaydı ama Bill sosyal sınırının dışında hissetti.

Ryan onu işe aldığından beri sadece birkaç toplantı yapmışlardı. Genellikle müteahhitlerle ve bazen Kuzey Atlantik dönüşü Greavy ile çalışıyordu. Bill, Greavy inşaatlara sadece onu gözlemek için geliyor gibi hissediyordu. Biliminsanı sanki onun kilosunu tahmin etmeye çalışıyordu. Greavy bir keresinde onu incelemek için sakallı, iri, şık takım elbiseli İrlandalı iki adam getirmişti, kardeşlerin adı Daniel ve Simon Wales'ti. Greavy bu ziyaretin sebebini hiç anlatmadı.

“Rakamlara bakıverdiğiniz zaman, efendim,” dedi Bill, “planlanan zamanlamayı yakaladığımızı ve neredeyse bitirdiğimizi—”

Ryan konuşmasını durdurmak için elini kaldırdı. Gülüyordu, hafifçe. “Neredeyse bitirmek üzere olduğunuza şaşırmadım, Bill. Aslında mürettebat işi bu noktada sensiz de bitirebilir. Zaten iyi bir iş çıkaracağından emin olduğum için seni işe aldım. Tünel görevi ile Greavy seni test ediyordu ama ben seni en başından çözmüştüm. Seninle ilgili bilmem gereken başka bir şey var. Çok daha önemli bir şey, Bill.”

“Evet, efendim?” Bill bekledi. Andrew Ryan'ı büsbütün bir kesinlikle sarmalayan elektriklenmeden etkilenmişti.

Ryan ciddiyetle baktı. “Hayatının en büyük meydan okumasına hazır olup olmadığını bilmeliyim.”

“Ben...” Bill yutkundu. Ryan'm aklındaki ne ise ona eş değerde bir şey söylemeliydi. “Benim üzerime atacağınız her şeye hazırım, efendim, kaldırabilirim.”

“Bill,” Ryan öne eğildi, şoföre doğru baktı, ön koltukla onları ayıran pencerenin kapılı olduğundan emin oldu ve sessizce, alelacele konuştu. “Kuzey Atlantik projesi diye bir şey duydun mu?”

Bill kıkırdamasına hakim olamadı. “Sadece o üç kelimeyi duydum. Bir kelime daha fazlasını duymadım. Ne olduğunu sorduğumda herkes sessizlik yemini etmiş keşişe dönüyor.”

“Evet. Evet, iyi sebeplerden ötürü. Amerikan hükümeti, SSB. İngiliz gizli servisi, Sovyet istihbarat bürosu gibi sebeplerden ötürü.”

“SSB, Amerikan ajanları, değil mi? Ben RAF’tayken bazen o heriflerden rapor gelirdi...”

“Doğru, Stratejik Servisler Bürosu.” Homurdandı. “SSB ve FBI’in etrafında ruhları bile duymadan iş çevirip duruyoruz.” Bill’e keskince bakarken gözündeki bohem hava yok oldu ve yerini sert bir parlama aldı. “Savaşı gördün. Bana biraz anlat-sana.”

Bill’in artık zorunda kalmadıkça konuşmayı sevdiği bir konu değildi. “Çok da savaş kısmında değildim. Daha çok destek kısmındaydım. RAF’in sabit radyocusuydum. Kimseyi şahsi olarak öldürmek zorunda kalmadım. Almanya’ya on bir bombalama görevinde bulundum. Yaralandıktan sonra bana Kraliyet Mühendisleri’nde bir yer buldular. Orayı sevmiştim. Eğitimimi orada aldım.”

“Uğruna savaştığın ülkeye dair büyük bir sadakat duydun mu?”

Bill bunun bir anahtar soru olduğunu hissetti. “Öyle demedim, efendim. Ülkeye sadakat duymadım. Hiçbir zaman sevmedim. Savaşta kimin yanında değil, kime karşı olduğum önemliydi. Lanet Nazilere karşıydım, Londra’yı her gün bombalayan piçlere karşıydım.”

Ryan ciddiyetle başını salladı. Göz teması kurdu ve Bill’in hissiyatına ortak oldu.

“Benim bağlılık ile ilgili düşüncem,” dedi dikkatlice Ryan, “çok... keskindir. Birisinin her şeyden önce kendisine sadık olması gerektiğine inanırım ama aynı zamanda benle aynı fikre inanan, bana sadık olmanın kendilerine sadık olmakla aynı şey olduğuna inanan insanlara inanırım! Umarım ki, senin gibi insanlara.”

Bill duygulanmıştı. Bu adam, dünya üzerindeki en güçlü insanlardan birisi olan bu adam, ona başka bir kapı açıyordu

ve aynı zamanda onu bir birey olarak kabul ediyordu. “Evet efendim, anladığıma inanıyorum.”

“Öyle mi? Elbette bir şirket yönetiyorum ve altımdaki insanlardan işbirliği bekliyorum ama kişisel çıkar her işbirliğinin köküdür, Bill. Amacım kişisel çıkarların bu iş çarkını döndüren şey olduğunu kanıtlamak ve hükümetin zincirlerinden kurtuluşun, bilim ve teknolojinin ilerlemesinin önündeki sosyal zincirlerden kurtuluşun zengin bir refaha varış olacağını kanıtlamak. Mükemmel bir sosyal deney öngördüm. Ama Bill, kendine şunu sor, bu kadar büyük ölçekli bir sosyal deney nerede yaratılabilir? Bu dünyada bizim gibi adamlar için neresi var? Babam ve ben Bolşeviklerden kaçmıştık ve sonumuz nerede oldu? Burası “özgürlüğün ülkesi” değil, sadece bir taklit. Burası vergi ülkesi ve babamı hapse sokan da vergilere karşı olan tutumuydu. Her toplum bugünlerde dünya üzerinde aynıdır. Ama Bill, mümkün olduğunu düşün...” sesi inceldi, nefes almadan devam etti, “... dünya yüzeyini terk etmenin? Bir süreliğine. Birkaç yüzyıl için. Bu manyaklar kendilerini, Hiroşima bombalarıyla yok edene kadar.”

Bill afalladı. “Terk etmek mi efendim?”

Ryan güldü. “Bu kadar şaşırma. Ay’a çıkmaktan bahsetmiyorum. Yukarı çıkmıyoruz. Aşağı iniyoruz! Bill, sana göstereceğim bir şey var. Benimle bir yolculuğa çıkar mısın... İzlanda’ya?”

“İzlanda mı?”

“Sadece ilk ayağı bu. Önce İzlanda’ya uçak yolculuğu hemen ardından, gemi ile Kuzey Atlantik’e. Temel atmaya görmeye, başlangıcı, Kuzey Atlantik projesini. Sana güvenmem lazım, senin de bana güvenmen...”

“Efendim...” Bill yutkundu. Normalde insanlara karşı hiç bu kadar açık değildi ama Ryan’ın tutkusu ve onun güveninden duygulanmıştı. “Bana güvendifiz, patron, hem de şapka-dan çıkar çıkmaz. Ben de size güveneceğim.”

“Güzel ama bana kendi bakış açını katmalısın, Bill. Çünkü

güvenilir bir adamsın. İlk durağımıza ulaştık. Burada ikamet eden sanatçımızla bir iki laf edeceğiz ve sonra Kuzey Atlantik projesini görmek için geç saatte uçacağız. Sana İzlanda'nın kuzey batısında şekillenen mucizeyi göstereceğim ve emin ol mest olacaksın."

~ ~ ~ ~ ~

O akşam teslimat kamyonunu süren Gorland, deponun önünde saklanmış olan tabelayı fark etti: Seaworthy İnşaat. Köşeyi döndü ve yükleme alanının önünde durdu. Gecenin bu saati olmasına rağmen bu bölge gayet aktifti. Bir vardiya bitiyor, bir vardiya başlıyordu.

Gorland kontağı kapadı ve sahte göbeğini dolduran dolgu malzemesini düzeltti. Teslimat kamyonu kiralamak kolaydı. Yeni bir kılığa bürünmek bir saatini almıştı. Teslimat servisinin tulumu, yastıkla doldurduğu koca göbeği, kendine verdiği bir yara ve peruğuyla kendini hazırlamıştı ama en çok hazırlandığı konu yüz ifadesiydi; çok bilmiş bir hava takınmıştı.

"Hey, nasıl gidiyor!" dedi kendi kendine Gorland, dikiz aynasına bakarak. Sesini biraz daha kalınlaştırdı. Kimsenin onun "Frank Gorland" olduğunu anlamasını istemiyordu. Şu an teslimat şoförü Bill Foster'dı, çünkü tulumun üstünde dikişle yazılmış olan isim Bill Foster'dı.

Ödünç aldığı kamyonun panelinde bırakılmış panoya baktı. *Konservelenmiş Heinz ürünleri*, yazıyordu. İşe yarardı. Kamyon boştu, ürünler çoktan bir yerlere teslim edilmişti; ama deponun bunu bilmesi gerekmiyordu.

Gorland kamyondan aşağı indi ve yükleme alanına sessizce yaklaştı. Teslimatı bir an önce bitirmesi gerekiyormuş gibi davrandı. Yerin sahibiymişçesine merdivenlerden emin adımlarla çıktı. Deponun içine doğru giden büyük çelik kapı sonuna kadar açıktı ve içeride başka bir ekip homurdanarak ve koşuşturarak, daha önce hiç görmediği kadar karmaşık çelik ekipmanı, kasalara ve paletlere koymaya çalışıyordu.

Ana girişteki yazıdan çok daha büyük bir şekilde, kapıların üstünde 'SADECE YETKİLİ PERSONEL' yazıyordu.

Uzun bir palto giymiş, kemik bir gözlük takan, bıyıklı huysuz görünümlü bir adam, yükleme alanında bir kamyonu yükleme yapan sekiz kişilik bir ekibi denetliyordu. Belki de Gorland'ın hayatında gördüğü en büyük kamyondu. Gorland birkaç dakika boyunca ağır kasaların etrafta atılıp tutulmalarını izledi. Birkaç adam ise tekerlekli paletlerle boğuşuyordu. Kamyonun arka tarafındaki bazı kasalar ise içine küçük bir arabayı sığdırabilecek kadar büyük görünüyordu. Kasalardan birinin üzerinde spreyle '4. BİNA DIŞ CEPHE' yazılmıştı.

"Sen!" diye hırladı kemik gözlüklü adam. Gorland'ın kamyonun arkasına bakmasından memnun olmadığını belli ederek kaşlarını çattı. "Ne arıyorsun burada?"

Gorland düşünceli bir şekilde ağzındaki tahta kibriti çiğnedi ve soruyu düşündü. Sonra parmağını uzatarak geldiği kamyonu gösterdi. "Ryan için teslimat var." Yanında getirdiği panoyu gösterdi. "Konserve gıda malzemeleri."

Adam, iri yarı iki işçiye bağırmak için döndü, "Ona dikkat edin!" sonra Gorland'a geri döndü. "Konserve gıda malzemeleri mi? İnşaat alanında bunu duyduklarına memnun kalacaklar. Bu kamyonu halleder halletmez seninki ile ilgileneceğiz..."

"Bekle!" dedi Gorland, sertçe sakızını çiğnedi. "Bu teslimat Ryan adındaki bir adam için! Sen misin?"

Adam küçümseyerek homurdandı. "Budala olma. Bay Ryan buraya şahsi olarak gelmez! Ben Harry Brown; burada her şeyi ben imzalarım!"

Gorland omuz silkti ve arkasını döndü. "Burada Bay Ryan yazıyor. Tek talimatım bu."

"Bekle bir dakika!" Brown durdu ve bir elini onun omzuna koydu. "Yarın yokmuşçasına yemek yiyorlar! Rizzo'dan dün öğrendiğime göre konserve gıdaya acil ihtiyaçları var!"

"Tamam," dedi Gorland, ağzındaki kibriti çiğneyerek, "o zaman buraya..." panoda yazılı gibiymişçesine duraksadıktan sonra, "Bay Andrew Ryan gelip, imza atmalı."

“Dinle,” Brown sinirlerine hakim olmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. “Andrew Ryan’ın kim olduğunun farkında mısın?”

“Adını duymuştum. Önemli heriflerden birisi. İsterse Harry Truman olsun; talimatlarım onun imzalaması yönünde yoksa sevkiyatı gerçekleştiremem. Olmadı yarın tekrar gelirim, ne de olsa alt tarafı lanet olası konserve gıda bunlar.”

“Bu akşam yollamak zorundayız ve o mallara ihtiyacımız var! Doyurmamız gereken ordu dolusu adam var!”

“Neden onlara oldukları yerden yiyecek bir şeyler almıyorsunuz o zaman, neredeseler işte? En azından bu işi çözene kadar,” diye sordu Gorland niyeti masummuş gibi. “Orada bakkal falan yok mu?”

“Hayır, seni budala! İzlanda’nın kıyısında bir yere gidiyor bunlar! İzlanda’dan alsalar bile...” Sinirlenmişti, kaşları çatıldı.

Gorland bir bulmacayı çözmeye çahşırcasına başını kaşdı. “Yani, belki bu seferki malı almanıza izin verebilirim. Orada kaç adamı var, bir kamyon yetecek mi? Belki bir kamyon dolusu daha getirmemizi istersiniz?”

“Ne biri, üç kamyon dolusu anca yeter.”

“Bunları bu kadar çabuk ulaştırmak daha masraflı olacak. Bay Ryan, bunun için yeterli bütçeyi sağlıyor mu size?”

“Yeterli bütçe var!” diye homurdandı Brown ve kollarını göğsünde bağladı. “Eğer şimdiden hava pompalarına ne kadar harcadığımızı bilsen... Para... nasıl derler... hiç sorun değil. Anlıyor musun? Şimdi kamyonuna dön!”

“Bilemiyorum. Bütün bu iş... Eğer siparişi veren adam burada değilse, bu siparişlerin geçerli olduğunu nereden bilebilirim ki? Eğer Seaworthy’nin başındaki Ryan değilse kim?”

“Ryan sahibi, lanet olsun...” Derin bir nefes aldı, gözlüklerini çıkardı, mendiliyle camlarını sildi. Biraz daha rahatlamış göründü. “Ryan buranın sahibi, ama başında Rizzo diye bir adam var. Şu an yönetim ofisinde.”

Brown, tıknaz, tulum giymiş zenci adamın elindeki beyan-

nameyi imzalamak için döndü. Gorland öne doğru eğildi ve beyannamede ne yazdığına bakmaya çalıştı. Görebildiği tek şey 'Hava arıtma sistemi bina 32,33' oldu ve bu sistemin maliyeti bir milyon dolardan fazla ediyordu.

Brown, Gorland'ın bakmaya çalıştığını fark edip engellemek için önüne geçti. "Beyefendi, bayağı meraklısınız bakıyorum..."

Gorland omuz silkti. "Herkes kadar meraklıyım. Yani, bunları imzalamanıza izin veremem. Rizzo'nun ofisi nerede? Belki de onunla konuşsam daha iyi..."

Brown tereddüt etti, kuşkulu bir biçimde onu süzdü. Sonra omuz silkti, yeri tarif etti ve Gorland elindeki panoya yazdı. Ambarın içine dikkatlice bir baktı. "Bu, şu batisfer dedikleri şeylerden değil mi?"

Brown dik dik ona doğru baktı. "Hangi teslimat firmasındanım demiştin?"

"Ben mi? Acme Taşıma. Adım Foster."

"Öyle mi? Şu elindeki panoya bakayım ben bir..."

"Şimdi meraklı olan kim? İmzayı alırken bakarsın dostum." Gorland döndü ve hızlıca merdivenlerden aşağı doğru indi. Yükleme alanındaki adamların ona baktığını hissetti. Gorland geriye doğru göz gezdirdi ve koca suratlı bir kalasın, copu eline vurduğunu gördü.

Hızlıca kamyonuna vardı. Koşmamaya çalıştı ve olabildiği kadar hızlı bir biçimde oradan uzaklaştı. Uzaklaşırken kendi kendine gülümsedi. Belki de bu bir şantaj operasyonu olmayacaktı. Belki de çok daha büyük bir şey olacaktı...

Evet. Eğer nerede duracağını hesaplayabilirse havadan para yağacaktı ve geriye sadece o parayı koyacak bir çuval bulmak kalacaktı.

~ ~ ~ ~ ~

"Brodway müzikallerini desteklediğimi herkes bilmez," dedi Andrew Ryan, limuzin tiyatronun önünde durduğunda. "Ses-

sizce yapmayı tercih ederim. Demode bir müzik zevkim var. George M. Chan veya Jolson'ın daha benim tarzım olduğunu söylüyorlar. Veya Rudy Vallee'nin. Bu swing işi benlik değil. Pek anlamam.” Kapı önüne doğru elini salladı. “Sander Cohen'in çalışmalarını bilir misin? Bazıları Nuh nebiden kaldığını söylüyorlar ama bence adam tam bir müzikal dahi... gerçekten, sanat konusunda tam bir Rönesans adamı.”

Bill kapıda yazanı okudu:

SANDER COHEN SUNAR ZENGİN ZÜPPE

“Vay anasını!” diye haykırdı. “Sander Cohen'e hayranlık beslemeye başlamıştım, birkaç sene önce. *Lale'yi Öpmek* oyunundaki yaşlı Victoria karakteri harikaydı!”

“Ah evet. *Kimse Beni Anlamıyor* oyununun bir hayranıydım. Bu akşam onunla tanışmalısın, oğlum! Son oyunu izlemek için tam zamanında geldik, tabii ben oyunu çoktan defalarca izledim; sonra da sahne arkasında iki laf ederiz. Karlosky, burada inebiliriz!”

Şoför, Ivan Karlosky, beyaz saçlı, yaralı ve umursamaz bir adamdı, Ruslara has bir kemik yapısına sahipti. Eldivenli eliyle ufak bir selam verip başıyla onayladı. Bill, Karlosky'nin sadece civardaki en iyi araba tamircisi olduğunu değil aynı zamanda yıkılamayacak kadar kuvvetli olduğunu da duymuştu. Kimse Karlosky'ye yan gözle bakmazdı.

Bill limuzinden çıktı, içgüdüsel olarak Ryan'ın kapısını açtı ve indikten sonra kapadı. Bir grup züppe tiyatro kapısından dışarı döküldü, kahkaha atıyorlardı; buna rağmen gösterinin sesi açık kapıdan duyulabiliyordu. Şov hâlâ devam ediyordu. Smokin içindeki sıkılmış bir surata sahip adam platin saçlı, beyaz vizon kürk giyen bir kıza eşlik ediyordu. Diğer genç iki adam, kollarında özenle süslenmiş kızlarla onları takip ediyorlardı. Hepsi perde arasında içtikleri kokteyllerle çakır keyiftiler.

Ryan durunca, Bill çekindi. Tiyatroyu erken terk etmelerini

onaylamıyormuşçasına züppelere ters ters baktı.

“Yanılmıyorsam,” dedi silindir şapkalı, “bu Sander Cohen komik, yaşlı bir karakter!”

“Onun soyunma odasına giren bazı genç adamların bir daha çıkmadığını duydum!” dedi gözlerinden uyku akan melon şapkalı adam ciddi ama tiz bir sesle.

“Bir daha beni onun gösterilerinden birine getiremezsiniz,” dedi silindir şapkalı, yolda yalpalarken. “Tam bir kıyım yaşıyor! Sahne ışıkları sürekli onun üstünde! Ve tüm o makyaj! Tam bir palyaço!”

Ryan sesli bir biçimde, onlara bakarken, kendi kendine gürledi. “Sarhoşlar!” Kafasını salladı. Sahne kapısına giden ara sokaktan ilerledi. Bill takip etti. Bugün tek bir damla içmemesine rağmen çakırkeyif olmuş gibi hissediyordu. Ryan’ın yanında sosyal konumunun çok dışında hissediyordu ama tüm bu tecrübe onu aynı zamanda neşelendiriyordu.

“Bu taraftan Bill,” diye fısıldadı Ryan. “...Bu çürümüş, alçak insanlar... ama hep böyledir zaten. Önemsiz insanlar sadece dalga geçmeyi bilir, önemli insanları yalnızca önemli insanlar anlar...”

Sahne kapısını vurdu ve bir buldogdan farksız, ağzında purosunu çiğneyen bir adam kapıyı açtı. “Şimdi? Kim var orada?” ve puro yamuk ağzından aşağı düştü. “Oh! Özür dilerim, Bay Ryan, siz olduğunuzu fark etmedim, lütfen içeri buyurun efendim, bu taraftan, güzel bir gece değil mi?”

Ne göt yaladı ama, diye düşündü Bill. Adam onları içeri alırken reverans yaptı. Yankı yapan bir koridorun ardından, sahne arkasına vardılar. Kulisten Sander Cohen’i izlediler. *Cennete Sıçramak* adlı can alıcı parçasını bitirmek üzereydi.

Sahneyi bu açıdan görmek ilginç bir histi. Her şey fazlasıyla aydınlık görünüyordu. Sahnedeki tahta zemininden çıkan topuk sesleri duyulabiliyordu. Bu aykırı açı, dansçıların etkisini de azaltıyordu. Sanki hantal hantal dolaşıyorlar gibi görünüyordu.

Sander Cohen hâlâ çok yabancıydı. Artık düşüşüne yaklaşmış bu Broadway yıldızı Buscby Berkeley dansçı kızlarında daha doğal duracak gümüş rengi bir ceket giyiyordu. Gümüş ceketini tamamlayan kırmızı çizgili pantolonu vardı; botları flamingo dansçıları gibi topukluydu ve parlıyordu. Açılmaya başlamış saçları alnına düşmüştü, kıvrıcık yapılmış saçı iyi durmuyordu ve muzip bıyığı uçlarından kıvrılmıştı. Şaşırarak kadar pudra sürmüştü ve görünen o ki gözlerinde maskara vardı.

Cohen ritmik hareketler ile dans ediyor, gösterişli tenor bir sesle şarkısını söylerken gümüş bastonunu parmaklarıyla çeviriyordu. İki sıra halinde yakışıklı erkekler ve güzel kızlar koro halinde dans ediyorlardı. Cohen söylemeye başladı:

*“Eğer benimle zıp zıp zıplamak istersen,
Deli gibi çoğalacağız sen ve ben,
Bir çift tavşan gibi,
Zıplıyoruz cennete, zıplıyoruz cennete, sen ve beeeeen!”*

“Kabul etmeliyiz ki, saçma bir parça,” dedi Ryan, elinin arkasından Bill’e fısıldamak için hafifçe eğildi, “ama insanlar bu tarz bir şeye ihtiyaç duyuyorlar, onları yormayacak, arada sırada dinleyecekleri hafif bir şey. Sander daha ciddi olabilme-yi isterdi. Sanatçılar herhangi bir müdahale olmadan çalışma şansına sahip olmalı. Aynı zamanda kazançlı olmaya devam da etmeli tabii ki...”

Bill başıyla onayladı. Bu herifin bu saçmalıktan daha iyi parçaları olduğunu umdu. Ryan’ın bu zıplayıp hoplayan adamı dinlediğini hayal edemedi. Onun gözünde daha Wagner veya Çaykovski dinleyen biri havası vardı ama yine de hiçbir zaman kimsenin ne tür bir müzikle rahatlayacağını kestiremezsin. Bir zamanlar sert yumruklu, liman işçisi bir boksör tanıdı. Bir bar kavgasında üç adamı tek başına indirebilecek bir tipti ama Shirley Temple’ın *The Good Ship Lollipop* şarkısını duyun-

ca gözyaşları içinde kalırdı. Yaşlı gözlerini silip, sümkürerek “Çok dertli bir hatun değil mi?” derdi.

Perde alaylı bir alkış ile aşağı indi ve kimsenin böyle bir şeyi aramamasına rağmen Cohen’in birkaç kere daha selam verebilmesi için perde hemen tekrardan yukarı kalktı. Dansçılar hızlıca sahne arkasına koşuşturdular.

Ryan bir el hareketi yaptı ve dansçılardan biri duraksadı. İri yarı koro kızı beyaz kürk parçalarıyla kaplı bornozunun içindeydi; muhteşem sarı saçları pembe omuzları üzerine dökülüyor, altın rengi kâkülleri terlemiş alnındaki yansımayı ön-lüyordu. İri bir kızdı, Amazon’dan çıkmış gibiydi, haz doluydu ve Ryan’dan birkaç santim uzundu ama Ryan’m varlığı karşısında resmen çekmişti. Porselen mavisi gözleri iyice açılmıştı.

“Bay Ryan!” sesinde ezgiden eser yoktu. Daha çok cırtlak bir gıcırdamaydı, Bill en azından iyi bir dansçı olmasını umdu.

Ryan onu şefkatle süzdü ama sert gözlerinde aç bir parıltı vardı. Sonra o açlık birden uçtu ve neredeyse babacan bir görüntüye büründü ama bu bakış sadece ona özeldi. “Bu akşamki performansınla sahnede parladsın, Jasmine,” dedi Ryan. “Ah, iş ortağımı tanıştırmama izin ver, Bay Bill McDonagh.”

Kız, Bill’e neredeyse bakmadı bile. “Gerçekten iyi olduğumu mu düşünüyorsunuz, Bay Ryan? Beni orada görebildiniz mi?”

“Tabii ki, canım. Senin dans edişini defalarca izledim. Her zaman heyecan vericisin.”

“Başrol için yeterli mi? Bu işte hiç ilerleyemiyor gibi hissediyorum, Bay Ryan. Demek istediğim... buraya kadar geldim, ama korodan ileri gidemiyorum. Sander ile konuşmaya çalıştım ama benimle ilgilenmedi. Tek ilgilendiği şey şu ‘protégé’leri...”

“Seninki gibi büyük bir yetenek zamanı gelince ortaya çıkacak, Jasmine, merak etme,” dedi Ryan, Sander Cohen yine kimsenin böyle bir şeyi istememesine rağmen bir selama daha çıkarken.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz, Bay Ryan? Demek istediğim, eğer siz isterseniz...”

“Aslında,” Ryan sözünü kesti, çığırtkanlığını tam yarıda kesen otoriter bir tavır ile. “Sana yardım edeceğim. Sana diksiyon dersi alman için para vereceğim. Bir sanatçı olarak tek eksigin bu... yani sözsel sunum diyelim. Ben de böyle dersler almıştım, bir zamanlar. Sesin çok daha farklı olacak ve insanlar sana çok daha farklı bakacak.”

“Diksiyon! Tabii, ne olduğunu biliyorum!” Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Asıl aklında olan diksiyonunu geliştirmek değilmiş gibi görünüyordu.

“Yeni bir... topluluk oluşturun, dedi bir göz atarak. “Başka bir yerde, uzak bir yerde. Bir tür tatil yeri diyebilirsiniz, bir bakıma. Bitmesi biraz zaman alacak ama gereken özeni gösterdiğiniz takdirde orada çalışabilirsiniz, şov dünyasında. Gerçekten yeni bir başlangıç olur.”

“Tam olarak nerede?”

“Oh, ülke dışı. Bilirsin.”

“Bermuda gibi mi?”

“Yani aşağı yukarı. Ah, Sander!”

“Ah, bir tatil mekânı, şahane olur!” dedi Jasmine uzaklaşırken, yürürken bir yandan Ryan’a bakıyordu ki az kalsın Sander Cohen ile çarpışacaktı.

“Müsaade et tatlım,” diye mırıldandı Cohen, zorlama bir gülümsemeyle. Cohen, Ryan’ı görünce parıldadı, tamamen başka bir havaya büründü, ışık saçıyordu, bir kaşı havadaydı.

“Andrew! Canım arkadaşım! En sonunda gösteriyi yakalamayı başardın!”

“Girişte bekliyorduk. İzin ver seni Bill McDonagh ile tanıştırayım.”

“Bill demek?” Cohen onu uyuklu gözlerle süzdü. “Mm... coğrafi yerleri anımsatıyor!”

“Doğru,” dedi Bill. “Ayakları yere basan biriyim.”

“Ve İngiliz! Ne kadar çekici. Biliyor musun daha geçen gün Noel Coward’a diyordum...” Uzun bir anekdot anlatmaya girişti. Hikâyenin çoğu sahne arkasının gürültüsü içinde

kayboldu ama Coward'ın Cohen'e karşı duyduğu utanç verici hayranlıkla alakalı bir şeylerden bahsediyor gibiydi. "... keşke sözünde dursa."

Bill, Cohen'in sol kaşının devamlı havada olduğunu fark etti. Diğer kaşına göre daha yukarıdaydı ve aşağı inmiyordu, ironik bir şekilde felç geçirmiş gibiydi.

"Gerçek bir sanatçısın, Noel Coward gibi şişirilmiş bir budala değil," dedi Ryan, "bunalmış olman gayet doğal."

"Çok iyisin, Andrew!"

Adamın Bay Ryan'a ilk ismiyle hitap etmesi Bill'i rahatsız etti. Doğruymuş gibi gelmedi. Cohen'in ona çok yakın durduğunu hissetti ve bir adım geri çekildi.

"Andrew, Village'taki ufak açılışıma seni de bekleyebilir miyim?"

Ryan somurttu. "Açılış?"

"Davetimi almadın mı? Asistanımın gerçekten canlı canlı derisini yüzeceğim! Ha ha! Verlain Kulübü'nde ufak bir sanat galerisi gösterisi olacak. Yeni takıntım bu. Amerika'da neredeyse duyulmamış bir sanat şekli." Yine uykuluymuş gibi göründü, açıklamak için Bill'e doğru döndü. "Bir *tableau vivant* gösterisi."

"Ah, evet," dedi Ryan, Bill'e. "*Tableau vivant*. Fransız sanat geleneği. Bir tarihsel veya dramatik olayı canlandırmak için sahneye insanları yerleştiriyorlar. Kostüm içinde, kımıldamadan duruyorlar... heykel gibi."

"Kesinlikle!" dedi coşkuyla Cohen, neşeyle ellerini çırttı. "Bir bakıma canlı heykeller. Benim gösterimde eski Roma imparatoru Caligula'nın hayatından sahneleri simgeliyorlar."

"Kulağa etkileyici geliyor," dedi Ryan, hafifçe kaşlarını çatı. "Caligula. Bak sen şu işe."

"Protégé'lerim, sanatsal bir cesarete sahipler, neredeyse çıplak bir biçimde soğuk odada dakikalarca durabiliyorlar, sanki yer donmuşçasına!" Başını bir aygır gibi geriye attı ve fısıldadı, "Beni memnun etmek için azgın bir rekabet içerisin-

deler! Ne kadar çok çalışıyorlar ama sanat fedakarlıklarındaki acıyla beslenir, boyun eğmeyi, kendini mihraptan geçerken feda etmeni ister!”

“Senin bu yönüne hayranım, Sander,” dedi Ryan. “Sanatına mutlak sadakatin. Kim ne düşünürse düşünsün! Her zaman kendinsin. Bu sanatta hastır, en azından benim için. Kişinin kendisini olduğu gibi ifade etmesi...”

Bill’e, Sander Cohen gerçekte olduğu kişiyi gizliyor, müthiş bir şekilde dünyaya başka tarafını gösteriyor gibi geliyordu. Uykulu gözlerinin ardında korkmuş küçük bir hayvan var gibiydi. Ama o burada süslü süslü konuşuyor, çarpıcı bir canlılık ile hareket ediyordu. Tuhaf bir ördek gibiydi.

“Açılışın sırasında ülke dışında olmam muhtemel, maalesef,” dedi Ryan. “Ama Jasmine’e dediğim gibi...”

“Ah Jasmine.” Cohen istemsizce omuz silkti. “İnan bana bir cazibesi var. Anlıyorum ama Andrew duyduğuma göre bu gösteri sandığımdan daha önce sona erebilir. Bu gösteri tekrar yüzeye çıkışım, benim metamorfozum olacaktı! Kozam yeterince sıkmaya başladı ve bir an önce kozadan çıkmak istiyorum.” Kendine sıkıca sarıldı. Kendi sarılmasından kıvranarak “Gerçekten sıkılıp çıkmak istiyorum!”

“Sanatçılar kısıtlamaların üstesinden gelirler,” dedi Ryan, sempatiyle başını sallarken. “Gösterin konusunda üzülme, Broadway yakında eskiyecek. Dâhiler için yeni bir yer yaratacağız, Sander!”

“Gerçekten mi? Ve nasıl bir... alan olacak? Büyük bir kitle olacak mı?”

“Göreceksin. Öyle bir alan ki, senin değerini bilecek bir sürü insan olacak. Neredeyse seyirciler esir olacak bile diyebilirsin.”

“Ooh, esir olmuş seyircilerden daha çok sevdiğim bir şey olamaz! Ama kaçmam lazım! Jimmy’nin arkada, soyunma odasında ümitsizce bana işaret ettiğini görebiliyorum. Beni haberdar et... bu yeni projen konusunda, Andrew!”

“Hazır olduğunda ilk bilenlerden birisi sen olacaksın San-

der. Senin adına biraz cesaret gerektirecek,” Ryan ağız eğri bir şekilde gülümsedi, “ama eğer o sıçrayışı yaparsan kendini çok daha güzel bir şeyin içinde bulacaksın.”

Sander Cohen’in soyunma odasına doğru kasılarak yürümesini seyrettiler. Bill’e göre Cohen gerçekten çok tuhaftı ama Ryan haklıydı, deha eksantrikti. Sanki aklını okumuş gibi “Evet Bill, biraz... aşırı olabiliyor. Çileden çıkarabiliyor ama ustaların hepsi biraz sıkıntı yaratır. Kendisine bazen pantomimin Napoleon’u diyor, pantomim yaparken sahiden de öyle. Gel bakalım, Bill. Havalimanına gidiyoruz. Tabii gitmeye hazırsan. Yoksa gitmekten vazgeçtin mi?” dedi Ryan.

Bill sırtıttı. “Hayır efendim, fikrim değişmedi. Baştan sona sizin yanınızdayım. Derinlere inmeye hazırım, Bay Ryan...”

New York
1946

“Dinleyin, Bay Gorland, Bu konu hakkında o kadar çok şey bilmiyorum.” Merton, The Clanger’ın arka odasında, eskiden kendine ait olan koltuğun karşısında oturuyordu. Artık masanın arkasında Gorland vardı. Bir tarafında Garcia duruyor, Merton’u süzüyor ve elindeki copla oynuyordu. Diğer tarafında ise Bronx’lu boksör Reggie duruyordu; gündüz gittiği işinden kalan kapıcı üniformasını hâlâ çıkarmamıştı.

Gorland, Reggie’yi eski günlerden tanırdı, Frank’in gerçek soyadını bilen ve hâlâ hayatta olan ender kişilerden biriydi ve onu bazen fazladan adam gerektiğinde işe alırdı. Bu akşam, Gorland’ın, Merton’un içini tanrısal bir korkuyla doldurması gerekiyordu. Harv Merton, Frank Gorland’dan, büyük ve güçlü Andrew Ryan’a göre daha fazla korkmalıydı.

“Demek istediğim, eğer başka bir şey bilseydim,” diye devam etti Merton, elleri ter içindeydi, “sana söyledim.”

“Hey, Merton, at yarışı ile ilgili sıcak bir bilgin var mı?” diye sordu Garcia sırtarak.

Gorland, Garcia’ya sessiz olması için bir hareket yaptı. Bahisçi adam omuz silkti, copu bir kenara koydu ve onun yerine bir puro aldı. Sessizlik içinde, barın sallanan kapısının sesi yankılandı. Bir kız gülererek çığırttı; bir adam yuhaladı, “Dempsey hakkmda hiçbir şey bilmiyorsun!”

“Hadi bunu baştan sona düşünelim, Merton,” dedi Gorland; Merton’a burbon şişesinden bir içki dökerken.

“Bana bu Rizzo denilen herifin yanında, Seaworthy’de, Kuzey Atlantik projesinde iş bulduğunu söylüyorsun, gemilerden birinde kamarot olarak çalışıyorsun. Değil mi? Seni kaldırıp Kuzey Atlantik’e götürüyorlar ve bir buçuk ay orada tutuyorlar ama sen hiçbir şey görmüyor musun?”

Gorland şat bardağını masanın bir ucundan bir ucuna salladı ve Merton bardağı kaptı. “Teşekkürler. Ah, bu tamamen boyutuyla alakalı. Demek istediğim... bazı mallar aşağı indiriliyordu, bilirsin, denizin altına yani. Ama...” Gergin bir biçimde gülmeye başladı. “Ben de o mallarla aşağı inmedim! Orada ne olup bittiğine dair suspus haldeler. Çalışanlardan birisi yüzeye çıktıktan sonra konuşmasının hayatına mal olacağını söylemişti. Neyin peşinde olduklarını bilmiyorum.”

“Bak, ben ne iş peşinde olduklarını biliyorum, genel olarak,” dedi Gorland, kendisine bir içki koyarken. “Büyük bir şey inşa ediyorlar ama Ryan’ın burada çıkarının ne olduğunu bilmiyorum. Paranın nerede olduğunu. Hiç şey çıkardıklarını görüyor musun... maden? Bilirsin işte, maden ürünleri? Altın, gümüş, petrol?”

“Hayır, öyle bir şey yok. Sadece bir sürü gemi var. Bay Ryan’ı hiç görmedim. Sadece birkaç kere ismini duydum o kadar. Oradayken hep meşguldüm. Aynı zamanda deniz de tutmuştu. Buraya döndüğüm ve başka bir iş aradığım için çok memnundum...”

“Evet ama yeni bir iş bakmak için yaşıyor olman gerekir,” dedi Reggie, hafif bir sesle. “Tabii Bay Gorland’a gereken bilgiyi verirsen neden olmasın.”

“Yemin ederim başka hiçbir şey görmedim! Büyük geminin içini neredeyse hiç terk etmedim! Ama Frank Fontaine, o bir şeyler biliyor olabilir. Onun oraya balık taşıyan büyük balıkçı tekneleri var! Ve daha fazla konuşma fırsatları oluyor. Yani, inşaatta çalışan adamlarla...”

Gorland kaşlarını düşünceli bir şekilde çattı. “Frank Fontaine. Fontaine Balıkçılık? Eskiden balıkçı tekneleriyle Küba’dan buraya mal kaçırdı. Şimdiyse... balık mı taşıyor? Dalga mı geçiyorsun?”

“Onu limanda gördüm, bana öyle dedi! Eskiden buraya kaçırdığı romlardan benim... senin mekânın için alırdım.” Merton yutkundu. “Fontaine, Ryan’ın oradaki ekibine balık satmanın, New York’a rom satmaktan daha fazla para kazandırdığını söyledi! Orada delicesine bir yemek ihtiyaçları var, beslemeleri gereken bir ordu dolusu çalışan var...”

Gorland kendi kendine düşünceli bir şekilde homurdandı. Yükleme alanında duyduklarıyla şüphesiz uyuyordu. Bu operasyona yaklaşmanın tek yolu vardı... o da tedarikti.

Delice bir fikir aklına geldi. Beraberinde birkaç ilginç olasılığı da getiriyordu...

Eğer o kadar derine incektiyse, derin burada kullanılacak doğru kelimeydi, kendi bölgesinden çok uzakta olacaktı. Kuzey Atlantik’in ortasında yüzüyor olacaktı.

Ryan’ın gizli projesinde onu çeken bir şeyler vardı. Sanki batmış bir korsan gemisinin içindeki altını arayan bir hazine avcısı gibi hissediyordu. Milyonlarca dolar Kuzey Atlantik’in altına gömülüyordu. Birazını kendine çıkarmak şart olmuştu.

Yıllar önce, “Frank Gorland” yasaların çevresinden dolaşmaya çalışırken, bir yük trenine atlamıştı. Yük vagonunun içinde eski bir gazeteyi okurken, yeni endüstrici Andrew Ryan’ı duymuştu. Üzerinde ismi yazılı olan bir binanın önünde fotoğrafı vardı. Bu fotoğraf içinde bir şeyleri kıpırdatmıştı. Andrew Ryan’ın Manhattan’ın ufkuna sahipmiş gibi poz verdiği resmi görünce Frank düşünmüştü: *Neye sahipse ben de istiyorum. Onun elinden hepsini alacağım...*

Bu şans eline şimdi geçmiş olabilirdi ama önce Ryan’ın bu işten çıkarını öğrenmeliydi. Neyin peşindeydi ya da neyin dibinde; şehrin dışında, soğuk, karanlık okyanusun ciğerinde...

Atlantik'te Bir Yer

1946

“Liberator’dan döndürme bir uçak aslında.” Andrew Ryan, Bill McDonagh ile birlikte uğultulu uçak kabininin kuyruğuna doğru ilerliyordu. “Şimdiyse bir stratosfer uçağı; Birleşmiş Havayolları bu lüks uçaklardan on bir tane sipariş verdi. Ama bu bir prototip. Gelecek nesiller jet olacak...”

“Savaştaki son turumda, bir tane savaş jeti görmüştüm,” dedi Bill. “ME-262 vardı. Alman prototipiydi. Bizimle uğraşmamışlardı bile. Hatırladığım kadarıyla test uçuşuydu...”

“Evet,” dedi Ryan ihtiyatla. “Jet motoru hızlı ve verimlidir. Bu tür motorları geliştirmeye yeltenmedim, en azından hava taşıtları için, çünkü Kuzey Atlantik projesi sonrası hava taşıtlarına ihtiyacımız kalmayacak. Muazzam denizaltı taşıtlarımız olacak ve zamanı gelince gerçekten o araçlara ihtiyacımız olacak. Tamamen kendi kendine yeten bir sistem yaratmayı ümit ediyoruz...”

Denizaltı taşıtları mı? Bill yanlış duymuş olmalıydı.

Bill, bu uçakta olduğu için karışık duygular içerisindeydi. Motorunun sesi, savaşta uçurduğu bombalama uçaklarına yakındı. Sonrasında Amerika’ya gemi ile geri dönmüştü. Uçaklar ona yetmişti. Son uçuşunda en yakın arkadaşının kırmızı marmelada döndüğünü görmüştü.

Uçağın içi ise bombalama uçaklarına hiç benzemiyordu. Ses, zemindeki titreşim, kavisli iç yapısı dışında kolayca lüks bir otelle kıyaslanabilirdi. Viktorya devri zamanında kalma sandalye ve koltuklar yere sabitlenmişti ama çok lükstüler. Altınla dikilmiş kırmızı ipek kaplı yastıkları vardı. Pencereilerin üstünde dantel perdeler zarifçe dökülüyordu. Kabinin içinde üç üniformalı hizmetçi ve şef servis yapıyordu. Paslanmaz çelik barın arkasında altın örgülerle kaplı kırmızı, siyah bir ceket giymiş Asyah bir hizmetçi, geçerlerken dikkatlice baktı.

Ryan henüz içki içmek istemiyordu. Kabinden sonra kır-

mızı kadife bir perdeden geçtiler. Daha küçük, metal bir masa yerin ortasına cıvatalanmıştı. Masanın üstünde gayet büyük bir obje, örtüler altında bir hayaletmiş gibi duruyordu. Oda da neredeyse başka bir şey yoktu, sadece sol tarafta, duvarda tarz bir şehrin renkli bir çizimi asılıydı. Bill'e bu resim *Oz Büyücüsü'nün Zümrüt Kenti*'ni hatırlattı. Ancak bu şehir denizin altında resmedilmişti, pencerelerin önünden balıklar yüzerek geçiyordu. Bu Atlantis'in yıkıldıktan sonraki hali miydi?

Ryan dramatik bir şekilde uzun adımlarla ilerledi ve masanın örtüsünü açtı. "Ve karşınızda!" dedi, gülümseyerek. Ortaya şehrin bir modeli çıktı. Küçük binalardan oluşan tek, koca bir yapıydı. Endüstriyel bir tarzdaydı. Sanki Chrysler Binası'nın tasarımcısı küçük bir şehir yapmış gibiydi. Model bir metre uzunluğundaydı; birbiriyle bağlantılı kuleler; yeşil camlar ve krom, saydam tünel geçitler, heykeller vardı. Binalar arası mesafe çok azdı. Bu koca yapı tamamen mühürlü gibi görünüyordu ve Bill birkaç kulenin yakınında bulunan hava çıkışlarının deniz feneri şeklinde tasarlandığını fark etti. Hava çıkışlarının dışında modelden denizaltı vardı. Minyatür şehrin saydam tünellerinin birinde, yarısı yüzeyde bir batisfer gördü.

"Burası," dedi Andrew Ryan, söylerken zor nefes alıyordu, örtü kenarda sallanıyordu, "Rapture!"*

Tam o an uçağı bir türbülans dalgası vurdu. Minyatür tehlikeli bir şekilde masanın üzerinde titredi.

Bill türbülans sırasında, modele gözünü dikti. "Evet, mükemmel değil mi? Mest edici."

"Hayır Bill, Rapture şehrin ismi. Burada gördüğün çekirdeği, şehrin merkezi de diyebilirsin. Temelleri halihazırda inşaat halinde, binlerce insanın Kuzey Atlantik'in sularının altında yaşaması için bir ortam."

Bill'in ağzı açık kaldı. "Dalga mı geçiyorsun!"

Ryan düşünceli gülüşlerinden birini yaptı. "Ama doğru!"

* Rapture kelimesi İngilizcede aşırı sevinç, mest olma anlamlarını taşır.
-yhn

Gizlice inşa ediliyor, denizin kimse tarafından kullanılmayan bir bölümünde. Mimarisi göz kamaştırıcı, değil mi? Wales kardeşler tasarladı. Greavy de onların görüşünü gerçekleştiriyor ve şimdi sen de gerçekleştireceksin, Bill.”

Bill merakla kafasını salladı. “Şu an inşa mı ediliyor?” Türbülans durdu, Bill rahatladı. Uçaksavarla vurulduğu anın hatırası aklına gelmişti. “Rapture ne kadar büyük olacak o halde?”

“Okyanusun altında saklı ufak bir şehir olacak... kıydan kilometrelerce ötede... içerisinde bir sürü açık alan. Klostrofo-bi oluşturmak istemeyiz...”

Modelin şekli Bill’e bir şekilde Manhattan’ın kalabalık bölgelerini hatırlattı. Bütün o üst üste yapılmış binaları. Ama bu binalar daha üst üsteydi ve birbirleriyle daha bağlantılıydılar.

“Şunu görebiliyor musun, küçük pencerenin arkasında?” Ryan parmağıyla gösterdi. “Park alanı olacak... denizin altında bir park! Adına Arcadia diyorum. Yansıyan güneş ışınlarını aşağı indirmek için bir sistem geliştirdik, aynı şekilde elektrik ışığını da. Arcadia hem oksijen sağlayacak hem de rahatlamak için bir alan olacak. Şimdi burası ise—”

Birden sert bir türbülans vurdu ve yakın bir yerde şimşek gürledi. İki adam da resmin diğer tarafındaki pencereye gence baktı.

Bill bir elini masaya koydu ve dışarıyı görebilmek için eğildi, siyah ve gri yağmur bulutları dışarıda öfkeyle kabarıyor, şimşeklerle parlıyordu. “Sert bir uçuş bizi bekliyor.”

Başka bir patlama, başka bir titreme geldi ve Bill gözlerini kapattı. Aklında ortaya çıkan görüntülerden kurtulmaya çalıştı. Uçaksavarın mermisi, ufak parçaların çarpması, önüne geçilmez bir darbe. Dışarıda patlayan başka bir mermi, Almanlar tarafında yok edilen başka bir uçak parçası. Bu deliğe bağırarak rüzgârın gürültüsü, tımarhane gibiydi. Bill McDonagh, radyocu, kıvrıcık saçlı Gallerli bir delikanlıyı gördü, daha bir hafta önce eğitimden çıkmış bu çocuk, kavisli metalin iki metre genişliğindeki deliğinden dışarı çekiliyordu. Hava basıncının ani düşüşü

tarafından yutulmuştu, oğlanın suratı korkuyla kaplıydı. Bill pilotlara bağırdı, “İrtifayı azalt!” Genç pilot yetiştı, sağ eliyle direği kavradı ki sol eliyle de Gallerli delikanlıyı çekmeyi deneyebil-sin, durumun hiç iyi olmadığını biliyordu. Oğlan tırtıklı kenar-dan dışarıya doğru emilirken ıglık attı, keskin metal sol omzunu parçalıyordu. Akan kan ondan önce dışarı doğru çekiliyordu ve birden o da akan kanı takip etti, bir büyü numarası gibi yok oldu, gürleyen gökyüzünde kayboldu. Geriye yalnızca yırtılmış giysi-ler ve duvara yapışmış deri parçaları kaldı. Oğlan gri sisin için-de bir yerlere doğru düşüyordu. Uçak hava basıncını dengelemek için açısını hızlıca düşürürken Bill direğe sıkıca sarılmıştı...

“Bill? İyi misin?”

Bill soluk bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Amerika’ya uçakla değil, gemiyle gidişimin bir sebebi vardı, patron. Özür dilerim, iyiyim.”

“Galiba ikimizin de bir içkiye ihtiyacı var...”

“Kesinlikle, Bay Ryan. Lazım olan ilaç kesinlikle bu...”

“Ana kabinde oturalım ve bu fırtınadan sağ salım kurtula-lım. Bir saate havalimanına varmış oluruz, rüzgâr arkamızda. Sonra gemiye. Gel hadi, hayatında tadacağın en iyi viskiyi içe-ceksin ve sana Büyük Zincir’i anlatacağım...”

~ ~ ~ ~ ~

Staten Adası’ndaki bar bu akşam neredeyse terk edilmiş gibiy-di ama Kaptan Fontaine ayarlandığı üzere orada, kendi masa-sının kara köşesinde oturmuş birasına kaş çatıyordu. Frank Gorland’ın gelmesini bekliyordu.

Kaptan Fontaine, kendine Frank Gorland diyen adama çok benziyordu ama biraz daha yaşlıydı ve deniz suyu yemişti. Ka-fasında kırmızı bir şapka vardı, çift sıra düğmeli yeşil kadife bir ceket giyyordu. Kırmızı yaralı elleri denizde geçmiş bir ha-yatı gösteriyordu, öncesinde bir kaçakçı, sonra ufak bir balıkçı ekibinin başı olarak.

Gorland sarhoş bir denizciyle flörtleşiyor gibi görünen bar-

men kızıdan bir şişe bira istedi ve Kaptan Fontaine'in masasına şişeyi götürdü.

Gorland karşısına otururken, Fontaine düşünceli kafasını birasından kaldırıp ona bakmadı. "Gorland, ne zaman seninle karşılaşsak bir şeyler ters gidiyor."

"Nasıl yani? Son kargoda yaptığımız o paraya ne diyorsun peki?"

"Senin kazancın neredeyse benimki kadar fazlaydı ve tek yaptığın sadece konuşmaktı, başka bir şey yapmadın."

"Konuşmak hayatımı geçindirmek için yaptığım tek iş, dostum. Şimdi bak, Fontaine. Elimde olan bilgiyi istiyor musun istemiyor musun? Hem de bedavaya. Tekrar çalışabileceğimizi umuyorum ve eğer hapiste olursan beraber çahşamayız. O yüzden o deniz kabuğuna benzer kulaklarını dört aç. Duyduğum o ki dönüş yolunda seni bekleyecekler ve enseleyeceklermiş."

Fontaine içkisini yudumladı. "Enseleyeceklermiş... kim?"

"Kim olacak..." Gorland masaya doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Federal Soruşturma Bürosu. Ajan Voss seni çiklet gibi çiğneyip atacak!"

Fontaine dik oturdu. Gorland ona sakince baktı, kendi söylediğine neredeyse kendisini bile inandırarak, "Kız kardeşimin en yakın arkadaşından öğrendim, onlar için sekreterlik yapıyor. Bir yandan da benim için gözlerini açık tutuyor." İyi bir yalancı olmanın sırrı söylediğin yalana inanmaktı. "Bir tür arama emri çıkarttırıyormuş ve işte şu an buradayız. Kaptan Frank Fontaine. Kaçakçılıktan aranıyor. Uyuşturucudan aranıyor."

"Sesini alçalt. Bu hiçbir anlam ifade etmez, kaçakçılığı bıraktım. İzlanda sınırında avcılık yapmak için çalıştığım şirket delice para veriyor... uzun bir yol, ama para çok büyük. Güvenli ve yasal!"

"Andrew Ryan'ın operasyonu için yaptığın anlaşmadan mı bahsediyorsun?"

Fontaine omuz silkti. “Senin bu konuda bir şey bilmene gerek yok.”

Demek balığı orada kendisi tutuyordu. İlginç. Kuzey Atlantik projesinin tam konumu oraya giden teknelerdeki belgelerin birinde olmalıydı.

Gorland iç çekti ve kafasını salladı. “Anlamıyorsun. Voss orada seni enselemek istiyor. Seni denizde gördüğü ilk an harekete geçecek ve orada seni tutuklayacak! Onu çok sefer atlattın ve şansın giderek azalıyor.”

“Ben... ben sana inanmıyorum!”

“Sana kesinlikle baskın yapacaklar ve senin üzerine atacak bir şey bulamasalar bile Ryan’ın orada bir yerde bir şeyler sakladığını biliyorlar. Seni sorguya alacaklar. Bu durumda Ryan ne düşünür dersin? Araştırmanın ortasında durduğun için hapse girmek istemezsin değil mi?”

“Baskın olacağına dair elinde ne kanıt var, Gorland?”

“Kanıt mı? Arama emrinin bir kopyası sadece.” Gorland kâğıdı uzattı. Her üçkâğıtçı aynı zamanda iyi bir taklitçiyi tanırdı. “Gemilerini bana satıp, Küba’ya kaçabilirsin...”

Fontaine arama emrine baktı ve omuzları aşağı düştü. “Hmmm... belki. O teknelerle uğraşmaktan bıktığım doğru. Küba’da emekli olmak hoşuma gider ama iyi bir fiyat teklif etmelisin.”

“Tabii ki, en iyi teklifimi yapacağım.”

Fontaine ona güç bela baktı. “Sen niye birdenbire bu kadar yardımsever oldun, Gorland? Aklım almıyor doğrusu.”

“Aradıkları sensin, ben değil. Her şey yatışana kadar balıkçıyı oynayacağım. Ryan’dan biraz para kazanacağım ve ortam tekrardan kaçakçılık yapmak için güvenli olunca gemilerim hazır olmuş olacak.”

Fontaine uzun, derin bir nefes aldı. Gorland, durumu kabullendiğini biliyordu. Fiziksel bir heyecan hissetti, içinde neredeyse cinsel bir titreme oluştu, ne zaman bir hedefi teslim olsa bu titreme oluşurdu.

İki gece sonra, Frank Gorland balıkçı teknesinde kahvesini içiyor, bayat morina balığının kokusuna alışmaya çalışıyordu. Balıkçı teknesinin adı *Mutlu Akıntı*'ydi. Tanrım, ama bu eski küvetin içi dondurucuydu.

Limandan birinin seslendiğini duydu ve gülümsedi. Kaptan Fontaine parasını almak için gelmişti.

Borland saçları grileşmeye başlamış dümenciye başını salladı, "Sinyali verince dümeni doğuya doğru kır," dedi.

"Anlaşıldı patron."

"Bana kaptan de. Kaptan olmak üzereyim."

"Hay hay, kaptan."

Gorland merdivenden ana güvertenin aşağısına indi. Fontaine'i kaşlarını çatmış, volta atarken buldu.

"Gorland, benim mürettebatımı kovduğunu duydum! Bir şeyler peşindesin! Kokusu burnuma gelmeye başladı."

"Kokuyu bu noktada aldığına şaşırdım. Kadırgaya gel ve sana açıklayayım. Sana verecek bir miktar da param var."

Gorland döndü ve güvertenin altına indi. Kendi kendine mırıldanıyordu. Fontaine ilk başta tereddüt etti, sonra takip etti.

Mutlu Akıntı'nin küçük kadırgasının içinde ısınmaya çalışan bir mürettebat yoktu. Gorland mürettebatın geri kalanını işe sonra almayı planlamıştı.

Fırının yanındaki küçük katlanabilir masanın üstünde kahverengi bir çanta duruyordu. "İşte burada Fontaine, aç ve paraları say."

Fontaine bir ona bir çantaya baktı. Sonra dudaklarını yaladı, çantaya gitti, açtı ve bakakaldı. Çantanın içi ölü balıklarla doluydu. Kırlangıç balıklarıydı.

"Düşünüyorum da," dedi Gorland, copunu paltosunun cebinden çıkarırken, "teknenin adını *Mutlu Çalıntı* olarak değiştirmeyi düşünüyorum. Ne dersin?"

Kaptan Fontaine kızgınca Gorland'a döndü, Gorland copu

sertçe başına vurdu, yarıldı, tam alnının ortasına. Fontaine bir çuval kiremit gibi yere yığıldı.

Gorland copu bir kenara koydu merdivenden yukarı çıktı, güverteye tırmandı ve elini salladı. Flini salladığı yerde dümenci Bergman, işaretini bekliyordu. Güverteci limanı işaret etti ve Gorland ayrılma vaktinin geldiğini anladı. Bu kadarını biliyordu en azından. İpi karaya attı ve tekne hayata döndü, limandan açık denize doğru açılmaya başladı.

Gorland kadırgaya doğru inerken *İrlandalı Yaban Gülüm* adlı şarkıyı mırıldandı. Kaptan Fontaine, yüzüstü yatıyordu ve hâlâ soğuktu. Gorland adamın ceplerini inceledi, kimliğini, parasını ve kişisel eşyalarını çıkardı. İşine yarayabilirdi.

Gorland Kaptan Fontaine'i göz önünde bulundurdu, güverte üzerinde dolanmaya başladı ve sonra kendi kendine fısıldadı, "Yap hadi. Başladığın işi bitir, Frank."

Derin bir nefes aldı, ardından gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Fontaine'in kıyafetlerini çıkardı ve onları giydi. Fontaine'm yıkanmamış pantolonunun kokusundan çekindi. Biraz büyüktü. Kemeri sıkmak zorunda kaldı.

Sonra kendi kıyafetleriyle Fontaine'in elini arkadan bağladı. "Ne, n'apıyorsun?" diye sordu Fontaine. "Bırak beni..." dedi kendine gelirken.

"Sizi şimdi bırakacağım, kaptan," dedi Gorland. "Ama o merdivenleri çıkmanız lazım. Size yardım edeceğim."

"Kıyafetlerime ihtiyacım var, burası buz gibi."

"Hepsini halledeceğim. Merdivenden yukarı hadi..."

Sırılsıklam olmuş Fontaine'i yukarı çıkardı ve güvertenin kenarına getirdi. Geminin buharı, denizin haşinliğiyle birleşmişti. Kaptan köşküne baktı. Bergman denize doğru bakıyordu. Olan biten pek umurunda değil gibiydi. Herif zaten beş yılını hapiste çürütmüştü. Şu anda çok iyi para alıyordu, patron ne derse yapmaya hazırdı.

Fontaine kıpkırmızı gözleri yerinden fırlamış bir vaziyette güvertede sallanıyordu. "Biz... denizin ortasında... biz... neden?"

“Göstereyim,” dedi Gorland, geminin kenarına doğru eşlik ederken. “Ne kadar benzediğimizi hiç fark ettin mi Frank? Adımız bile aynı! İhtimalleri düşün, Frank, ihtimalleri! Yeni bir konsept geliştirdim, ben buna ‘kimlik hırsızlığı’ diyorum. Ne diyorsun?” Geminin eski kaptanını bileklerinden tuttu ve büktü, geminin bordasından aşağıya doğru soğuk suya kafa üstü bıraktı. Bir çığlık, suyun sıçraması ve Kaptan Fontaine yok oldu... yüzeye çıkamadı.

Kaptan Fontaine ölmüştü. Çok yaşa... Kaptan Frank Fontaine.

5

Kuzey Atlantik 1946

Andrew Ryan gemisi o günün gri sabahında demir atmış, olduğu yerde yalpalanıyordu ve Bill'in midesi altüst olmuştu. Sigaranın az da olsa yararı dokundu.

Sancak tarafında kusan kamarota aldırmamaya çalıştı. Denize dik dik baktı, batisferin yüzeye çıkarken yarattığı köpürmeyi seyretti.

“Bunlar sıradan batisferlerden değil,” dedi Ryan gururla, tırabzanlarda ona eşlik ediyordu, saçları o kadar düz taranmıştı ki kuvvetli rüzgâr saçlarını kımıldatmıyordu. “Bazı adamlar, batisferler çok kıvrak hareket edebildiği için onlara yay diyor.”

“Böylesini hiç görmemiştim. Çok zarif.”

Ryan ona yakından baktı. “Deniz mi tuttu? Yanımda bir ilaç var...”

“Hayır,” dedi Bill, denizin sıçramasından bir adım geriye çekildi. Sıçrama sigarayı söndürdü ve izmariti aşağı fırlattı. “Böyle bir günü her güne değişirim, patron.” Güverte, ayakları altında hareket ederken tırabzanları tuttu.

“Şimdi, Bill,” Ryan da tırabzana sıkıcı tutundu ve Bill'e yaklaştı. “Aşağı inmeye hazır mısın? Rüzgârın yavaşladığı bilgisini aldım; bir saate kadar deniz inebileceğimiz kadar sakın olacak.”

Bill yutkundu. İki platform gemisinin olduğu denize doğru gözlerini çevirdi ve New York'a malzemeler için yol alan *Olympian*'ın ufukta kaybolan şekline baktı. Platform gemileri modifiye edilmiş mavnalardı, şamandıra ve zincirlerle bağlanmışlardı; denizde bir kilometrelik bir kareyi kaplıyorlardı. Devasa bir yatırımdı. Bill üzerine düşeni yapmalı ve batisferle aşağıya inmeyi kabul etmeliydi. Bunu bekliyordu ama istekli değildi. "Hazırım Bay Ryan. Her zaman hazırım ben."

Dalgıç kıyafeti veya ona benzer bir şey giymeyi bekledi ama bir saat sonra üzerlerinde ne varsa onlarla gittiler; sadece paltoları vardı, Ryan'ınki en iyi malzemelerden yapılmış özel dikimdi. Batisfer vinçle güverteye çıkarıldı; Ryan ve Bill binerken, stoik, lastik botlar içindeki ekip tarafından sabitlendi. İki kişi için gayet ferahtı. Kapakta bir pencere ve kenarlarında kapılar vardı. Koku biraz soyunma odasını andırıyordu ama döşemesi rahattı ve tutacakları vardı. Aralarında kontrol paneli ve göstergeler bulunuyordu. Ryan, batisfer aşağı indirilip, bırakıldığında endişeli görünmüyordu.

Denizin altına inmeye başladıklarında içeride bir ışık yandı...

Bill dudaklarını yaladı, Ryan'm bir şekilde bu aracı sürmesini bekledi ama sürmedi. Sadece arkasına yaslandı, yaramazca güldü. Bill'in başarısız olangergin görünmeme çalışmasından zevk alıyor gibiydi. Gittikçe daha da derinlere battılar.

Sonra batisfer sallanarak durdu ve kendi kendine yatay olarak hareket etmeye başladı.

"Radyo kontrollü," diye açıkladı Ryan, sonunda, "Hiçbir şey yapmamız gerekmiyor. Türbin desteklerini kullanarak giriş şaftına doğru denizaltı radyo sinyallerini takip ediyor. Artan hava basıncından hiç rahatsız olmayacaksın, zaten artan bir hava basıncına ihtiyaç da yok. Aynı şey Rapture için de geçerli. Hiçbir tehlike yok. Hava basıncını hangi derinlikte olursa olsun, hiçbir özel gaz kullanmadan sürekli sabit tutmak için bir yöntemimiz var. Çok az bir farkla neredeyse yüzeydekiyle aynı basınca sahibiz."

Bill şüpheyle baktı. “Hava basıncı her zaman aynı, hem de her derinlikte mi?”

Ryan gizemlice güldü, övünmek için fırsat bulmuştu. “Keşiflerimizi kendimize saklamak için çok uğraştık. Dünyanın en alışlagelmedik, inanılmaz yetenekli biliminsanlarını buldum Bill ve birçoğunu bulmak çok zor oldu.” Pencerenin boşluğuna baktı ve dalgın dalgın güldü. “Aralarından en zoru özellikle Suchong adındaki pek tuhaf ama çok parlak biliminsanı oldu. Japon istilasısı sırasında Kore’de sıkışıp kalmıştı. Japonlar onu deneylerini finanse edebilmek için adamlarına afyon satmakla suçlamışlardı. Emperyalistler çok dar bir bakış açısına sahip. Ah, harika şeylerden bahsetmişken, kubbeye girmeden önce buradan Rapture’ın temelini görebilirsin. Ve biraz hoş bir müzik dinleyelim...”

Bill eğildi ve pencereden baktı. Aşağılarında elektrik lambaları, denizin altındaki taşların arasında kasvetlice mavi bir ışık saçıyordu; ışığın yarattığı çizgi, sisli bir gecede uçağa yol gösteren yollara benziyordu. Gizemli ışık parlamasından yansıyan, sönmüş bir volkanın kalıntılarına benzer bir iskelet gördü. Müzik çalmaya başladı: Gershwin’in *Mavilikteki Coşku* adlı eserinin piyanoda Grofé aranjmanı çalıyordu ve senfoni batisferin içerisine gizlenmiş hoparlörlerden akıyordu. Rapsodi yükseldikçe, Bill karanlığın içinden doğal taşlık rampalardan oluşmuş surun ötesinde, suyun mavi karanlığı içinde yükselen yapıyı görmeye başladı: Zarif binaların yapı iskeletleri, bitmemiş duvarların panelleri, heykeli andıran bir silüet, yerine yerleşmeyi beklerken yan yatmıştı.

“Wales kardeşlerin dehası,” dedi Ryan, muazzam yapı daha da yükselip, görüş alanlarına girerken. “Simon ve Daniel. Katedral tasarımından, Rapture’ın tasarımına geçmeleri çok ironik ancak Simon hep demiştir, Rapture muazzam bir katedral olacak ama o katedral Tanrı’nın değil insanın iradesi için olacak!”

“Temeli nasıl tamamladınız?” diye sordu Bill, pencereden bakarken. “İnanılmaz zor olmuş olmalı.”

“*Olympian*’ı modifiye ettik, kargo taşıyacak hale getirdik, onunla kazıcıyı buraya taşıdık ve birleştirdik. Kazıcı dediğim koca bir denizaltı platformu. Onu, denizaltı ekibi ve ihtiyaçları olan her şeyle beraber denizin dibine indirdik. Bu platform kalıcı olarak burada; Rapture’ın merkez kısmı için titreşimi emiyor ve yalıtım sağlıyor... Diğer aşamalar için de başka platform gemileri getirdik...”

Mekanik kollara sahip küçük bir denizaltı inşaat alanının yanından süzüldü...

“Çok eski bir volkanın kalıntılarını görebilirsin,” diye devam etti Ryan, işaret ederken. “Bu, Rapture’ın enerji kaynağıyla ilgili bir ipucu aslında. Şu taraftaki karanlık noktayı görebiliyor musun? Orası derin bir buzul çatlağının girişi, gerçek bir uçurum ama şehrin temeli sağlam bir kayalık üstünde. Gayet güvenli.”

Panorama yok oldu, gölgeler tarafından yutuldu. Daha derinlere daldıkça müzik devam etti. Kubbenin girişine yaptıkları dikey yolculuk devam etti. Bir bacadan aşağı iniyor gibilerdi. İnış mide bulandırıcı bir şekilde hızlıydı ve beton ile çelikten oluşan su dolu hava bacasına sert bir iniş yapana kadar yumuşaktı. Hava bacasında üstlerindeki sürme kapı kapanırken metalik bir gıcırtı sesi çıktı. Su boşalırken Bill hava kilidi içinde olduklarını tahmin etti. Mekanik bir ızgara sesi ve başka bir metalik gürlemenin ardından batisferin kapağı açıldı.

“Gel bakalım, Bill!” Ryan müziği kapadı ve kapaktan dışarı tırmandı.

Bill onu takip etti ve kendisini betondan, metal çizgili bir geçitte buldu. Elektrik ışıkları tepelerinde yanıyordu. Yeni dökmüş çimento kokusu, deniz kokusuna karışmıştı.

İki kısa geçidi aştıktan sonra metal bir kapı açıldı ve Dr. Greavy uzun bir çalışma ceketi ve metal kask içinde karşılarına çıktı. Greavy’nin ağzı, Ryan’a bakarken titredi. Ryan’ın büyükçe yarımküre şeklindeki odaya girebilmesi için kralına yol veren bir köle gibi bir adım geri çekildi.

“Bizim için teşrifiniz bir onur, efendim,” dedi Greavy, “ama gerçekten çok riskli.”

“Riskli mi?” dedi Ryan, etrafına bakarken. “Saçmalık! Bill, bu adam beni buradan uzak tutmaya çalışıyor!” Ama Ryan etrafa ve ekipmana bakarken kıkırdıyordu.

“Yalnızca daha fazla güvenlik önlemi alan... McDonagh beni anlıyor.”

“Şu anda buradayım, Greavy,” dedi Ryan “ve çevreye bir göz gezdirmek istiyorum. Bütün hayatımı bu projeye yatırıyorum ve projenin ilerlediğini görmem lazım. Simon burada mı?”

“Değil efendim, üçüncü seviyede.”

“Bırakalım çalışsın. Sen bize çevreyi gösterebilirsin.” Kubbe altmış metre yarıçapındaydı ve tavanla yer arası on metre vardı, metal kirişler ile desteklenmişti. Bill’e bu kirişler çelik gibi görünmüştü ama sadece çelikten olsalardı bu tuzlu deniz suyunun altına gömüleceklerini biliyordu. Özel bir alaşımdan yapılmış olmalıydı.

Bill, odayı doldurmuş büyük tekerlekli makinelerden bazıları tanıdı: küçük araba boyutunda yönlendiriciler, maden delgileri, kepçeler ve vinçler; çoğu hâlâ ıslaktı ve hepsinin denizin derinliklerinde kullanılmak için modifiye edilmiş olması Bill’e çok göründü. Makinelerden biri altı metre boyundaydı ve ucuna o denizaltılardaki gibi koca kerpetenler takılmıştı.

“Bu alet ne yapıyor?” diye sordu Bill, makineyi parmağıyla gösterirken.

“Mekanik kıskaç mı?” dedi Greavy. “Başlıca çalışma aletlerimizdendir. Uzaktan kontrollü. Savaş sırası silah konseptlerinden çıkmış bir tasarım.”

“Evet, Rusların kullandığı tele tanklar gibi. Her ne kadar o şeyler çok iyi çalışmamış olsa da.”

“Bizim uzaktan kontrol sistemimiz güvenlidir, aşağı indiğiniz batisfer gibi. Uzaktan kontrollü makineler inşaatı hızlandırıyor. Diğer türlü Rapture’m temelini inşaatı bu soğuk sular-

da çok zor. Hephaestus bölümünde çok iyi ilerleme kaydettik ve jeolojik enerjiyi bitmiş bölümlerde kullanıyoruz.”

Greavy, devam etmeden önce onay almak Ryan’a için baktı. Ryan başıyla onayladı ve Greavy devam etti: “Deniz yüzeyinin dibindeki volkanik kaynaklardan elde ettiğimiz ısı tabanlı elektrik enerjisini kullanıyoruz: kaplıcalar ve sülfür, kükürt bacaları gibi. Kimileri ‘Jeotermal’ diyor. Neredeyse sonu gelmez bir enerji kaynağı. Mükemmel, değil mi? Ne kömüre ne de petrole ihtiyaç var!” dedi Greavy, avuçlarını ovuştururken. “Yeterli altyapıyı sağladıktan sonra dünya ısı üretmeye devam ettikçe enerji akışı devam edecek!”

“Çevrede bunun gibi on iki tane kubbe var,” dedi Ryan gururla. “Dibe batırıp, pompayla emiyoruz. Borularla temiz hava sağlıyoruz. Kubbelerin hepsi deniz yatağının üstüne inşa ettiğimiz tüneller ile birbirine bağlı.”

“Gördüğüme çok da inanamıyorum, patron!” dedi Bill, büyük kısıpaca bakarken, “Ama tam karşımda duruyor işte!”

Ryan kıkırdadı. “O zaman daha yakından bakmalısın! Greavy Wallace’a bizi daha yakma götürmesini söyle!”

~ ~ ~ ~ ~

Rolland Wallace, sakallı, asık suratlı, kırklı yaşlarında, çukur gözlü ve kaşları çatık bir adamdı. Ryan, adamı Bill’e tanıttı. “Bu, her türlü zorlu koşulda bir işi halletmesi konusunda güvenebileceğin bir adam.”

Wallace, onlara kubbenin içerisine simetrik olarak yerleştirilmiş üç geniş çelik kapıdan birine doğru eşlik etti. Kapının yanındaki duvarda birkaç göstergesi kontrol etti, kendi kendine başını salladı ve çarkı döndürdü. Amalgamdan yapılmış hava cepleri ve metal kirişlerle kaplı koridora açılan kapıyı açarken homurdandı. “Şimdi beyler, eğer kenarda beklerseniz...”

Sağdaki duvara dayandılar. Ryan’ın yüzünde buranın sahibi olmanın verdiği gurur vardı. Bir dakika sonra, akülü bir

kıskaç yavaşça koridordan kendi kendine ilerledi. Arkasına takılı ufak kabini Wallace sürüyordu, kıskaçın birleşik, siyah metal kolları geri çekildi; arkasından küçük radyo kontrollü bir tramvay geldi. Bill'e kablosuz ufak bir fönüküleri hatırlattı. Kendi kendine hareket ediyor gibi görünüyordu ve tramvay, kıskaç durduğu sırada Ryan ile Bill'in önünde durdu.

"Atla bakalım," dedi Ryan ve deri kaplı koltukların olduğu araca yan yana tırmandılar. Kıskaç hareket etti ve küçük araç kıskaçı takip etti.

Tünelin elektrik ışıklarının altından geçtiler. Yarım kilometre gitmeden yanlarından birden bir katil balina geçti, dişlerle kaplı ağzı apaçıktı. Bill geri çekildi. "Hop!"

Ryan soğuk bir kahkaha attı. "Yakından bak!"

Bill tramvayın dışına doğru eğildi ve duvarların saydam olduğunu gördü. Duvarlar bir çeşit metalle tutturulmuş, ağır cilalı camlardan oluşuyordu. Saydam camların öteki tarafında deniz yatağındaki elektrik lambalarından yükselen ışık parladı. Tüneli görebiliyordu, geneli beton kaplıydı, bazı bölümleri camdı, deniz tabanı boyunca Rapture'ın yapı iskeletine kadar uzanıyordu. Rapture'ın temeli çivit mavisi ve koyu yeşil gölgeler içerisindeydi.

"Suyun nerede bitip camın nerede başladığını anlamak çok zor, sanki suyun içindeymişiz gibi!" diye mırıldandı Bill. Yüzeyden inen dağınık bir parıltı deniz yatağı üzerindeki lambaların parıltısına karşılık verdi. Balıklar dans ederek, mor mercan ve yeşil yosunların oluşturduğu ormanda dönüyorlardı: tuna, morina ve ne olduğunu çıkaramadığı balıklar, yarıdönerli ışıklar arasına girip çıkıyorlardı. Bir ahtapot geçti önlerinden ve ardından siyah, beyaz renklere bürünmüş bir katil balina. Bill dehşete kapılmıştı. "Şu lanet olasıca şeye bak! Kırlangıç kadar hızlı ama bir insanı yutacak kadar büyük! Tam üstümüzde süzülüyor!"

"Fevkalade, değil mi?" Ryan düşünceliydi, hareket ederken saydam panoya gözünü dikmişti. "Bu şehrin bu kadar görkem-

li olacağı şimdiden belli olduğundan adım Rapture koydum! Açık denizlere karşı tabii ki her zaman bir ilgim vardı. Bambaşka bir dünya, özgür bir dünya! Yıllarca devasa ahtapotların derinliklerden ağlarla yakalanışını, kaşiflerin denizaltılar ve batisferlerle olan maceralarını okudum. Heyecan verici bir potansiyelleri vardı! Büyük Güçler'in savaş çığırtkanlığından nefret ettim ama denizaltılar dünya savaşları sayesinde gelişti..."

"Sadece bu camlar mı suyu dışarıda tutuyor?" Bill hayret içerisindeydi. "Bayağı derinlerdeyiz! Bütün o lanet basınç!..."

"Bütün sırlarımı paylaşmaya henüz hazır değilim Bill, ama bunlar metal ve camın mükemmel birleşiminden oluşuyor. Alt moleküler bağlanma denilen bir şey. İnanılmaz boyutlardaki basınçlara dayanıklılığı var. Pahalı ama her kuruşuna değer."

İki araç da kavisli saydam panelin altında durdu ve Bill denizin mavi derinliklerine göz gezdirdi. Dışarıda yüzen büyük karanlık şekillere baktı, kasvetli örtülü hatları tanımlanması zordu, bir görünüp bir kayboluyorlardı. Beş yüz metre derinde deniz yatağında bir obje, soluk kırmızı bir ışık yayıyordu.

"Aşağıda parlayan nedir?"

"O, jeotermal enerji valfi," dedi Ryan. "Onun kurulumu sırasında üç adamımızı kaybettik," diye ekledi. "Ama artık güvenli gibi duruyor..."

"Üç kişiyi mi kaybettiniz?" Bill ona baktı, birden buranın ne kadar derin, soğuk bir yer olduğunu hissetti. "Burada çalışırken kaç kişi öldü?"

"Oh, o kadar fazla değil. Neden ki Bill? Panama Kanalı inşaatı sırasında kaç kişi öldü biliyor musun?"

Bill okuduklarını hatırlamaya çalışırken yukarılarında sürüklenen batisferin silüetini izledi. "Eğer doğru hatırlıyorsam Fransızlar on beş bin kadar adam kaybetmişlerdi. Sonra Amerikalılar bitirdiğinde bir beş bini daha ölmüştü."

Ryan hızlıca başıyla onayladı. "Risk, Bill, risk almadan hiçbir şey inşa edilemez. Sıradan bir ev inşa et ve temeli birkaç santim yanlış yere at, bütün ev üstüne çökebilir. Kanalda

insanlar öldü. Büyük köprüler yapılırken insanlar öldü. En yüksek dağları keşfetmek için insanlar öldü. Öncüler çölleri aşarken öldüler. Gereksiz yere risk almayız. Önce güvenlik önlemlerini alır ve hiçbir tecrübeli çalışanımızı kaybetmek istemeyiz. Ah,” Ryan işaret etti, “şuraya bak.”

Bill devasa bir ıstakoz gibi bir şeyin üzerlerinden uçtuğunu gördü, on beş metre kadardı. Sonra karanlık noktalardan, Rapture’m parlayan köşelerine geçti ve bunun daha önce göz gezdirdiği modifiye edilmiş denizaltılardan birisi olduğunu fark etti. Farlardan çıkan ışık demetleri bir çift gözü andırıyor; birleşik, mekanik kıskaç kolları kabloyla aşağıya indirilen süslü, metal bir duvar parçasını kavramak için uzanıyordu.

Bill kısıpın büyük metal parçayı duvarda yerine oturtmak için ters yöne hareketini izledi. Duvar kısmı, oyulmuş prefabrik parçalardan oluşmuş gibiydi. Bill, Özgürlük Anıtı’nın inşaatını hatırladı. Avrupa’dan gelen parçalar, Amerika’ya yollanmış ve parçalar dev bir figür haline gelecek şekilde birleştirilmişti.

Arkadaki kısıpın kabininde kimsenin olmayışı dikkatini çekti. Bağlı oldukları kontrol kablosunu anca fark etti.

“Birisi nasıl kontrol edecek kadar iyi görüyor?” diye sordu. “Camın arkasından mı seyrediyorlar?”

Ryan gülümsedi. “Ekrandan izliyorlar. O makinede televizyon kameraları kullanıyoruz.”

“Televizyon mu! Bronx’ta yaşayan uzaktan akrabamda bir tane var. Başıma ağrı girmişti, o kutulardan birini seyretmeye kalktığımda, bir hafta bile olmamıştır. Ekranda kıyafetler içinde herifler, bir paket sigara gibi tikiş tikiş dans ediyorlardı...”

“Bu teknoloji eğlenceden başka işlerde de kullanılabilir,” dedi Ryan. İnşaatın ötesini işaret etti. “Mesela tedarik görevindeki denizaltılarda...”

Bill, Rapture’ın temellerinin dışarıda süzöldüğünü gördü: mekanik kolları olmayan büyük bir denizaltı, sanki İngiliz donanmasına ait gibi görünüyordu, arkasında iki katlı zincir ile devasa bir dikdörtgen şekli çekiyordu. “Bir konteynirden nakliye çekiyor,” diye belirtti.

“Suya batmaması için kargoların içinde biraz hava var,” dedi Wallace. “Genelde kuru mallar ve tıbbi malzemeler. Hepsi birbirine ağlarla bağlı.”

“Pahalı bir işlem,” dedi Ryan. “İlerleyelim, Wallace...”

Wallace kısıpaca geri döndü ve tünelden tünele ilerlediler. Alet kutuları, makineler ve tablalarla dolu olan kubbelerden geçtiler. Orada burada ışıklandırılmış pencereler derinliğin içine bakıyordu. Bir kubbe penceresinin hemen dışında pembe deniz anaları kabarıyordu; hassas görünümlü dikenlerini gösteriyorlardı. Kubbelerde ter ve kirli çamaşırlardan oluşan kuvvetli bir koku hakimdi; bazıları kısmen örtülmüştü ve Bill’in dikkatini arkada ranzalarda uyuyan adamlar çekti.

“İnşaat günde yirmi dört saat, haftada yedi gün devam ediyor,” dedi Ryan. “Vardiyalı olarak çalışıyorlar; on saat işbaşı ve on dört saat istirahat. Bira satılan, müzik çalınan, film gösterilen bir eğlence ve dinlenme kubbemiz var. Geçen hafta Cagney’nin son filmini gösterdik...”

“Ben daha çok Cassidy hayranıyım,” diye mırıldandı Bill, başka bir kapalı tünelden geçerken. Saydam panel derin deniz kıyafetlerinde, bir kanal borusu büyüklüğünde bakır boruyu yerine takmaya çalışmakla boğuşan işçileri göz önüne serdi.

“Sen burada aşağıdayken Hopalong Cassidy filmi de oynatılacağından emin olacağım,” dedi.

“Zamanımın büyük bir kısmını burada çalışarak geçiriyor olacağım o zaman?”

“Çoğu zaman benimle New York’ta olacaksın; ve Reykjavik’te. Güvenebileceğim birinin bakış açısına ihtiyacım var. Ama aşağıda da olacağız, bir dahaki aşamayı yakından denetlemek istiyorum. Rapture benim mirasım olacak. Şehir kurulduktan sonra hayatımın geri kalanını burada geçirmeyi umuyorum.”

Bill yaşadığı şoku saklamaya çalıştı. “Hayatınızın geri kalanını mı, patron? Hepsini? Burada?”

“Evet. Yukarıdaki karınca toplumu bize göre değil ve nü-

leer savaşlardan çıkacak radyasyon, tabii gerçekleşince, deniz yüzeyinde yıllarca kalacak. Biz burada güvende olacağız.”

O sırada Bill tekerleklerin suda çıkardıkları tıslamayı duydu, içinde bulundukları küçük aracın inmiş penceresinden aşağı baktı ve on santim suyun tünel zemininde biriktiğini gördü.

“Bu da ne! Wallace, durdur şunu! Zeminde bak!” İki araç da gıcırdayarak durdu ve Bill dışarı ıktı. Birden emirler vermeye başlamasından Ryan’ın memnun olmadığını anlamıştı ama bunun ölüm kalım meselesi olabileceğini de sezgisel olarak biliyordu. “Buraya bak!” Bill, amalgam zemindeki ince su tabakasını gösterdi.

Wallace dışarı çıktı, elindeki elektrikli el fenerini yaktı. “Bak şeytanın işine! Bu kısımda hiç akıntı olmamıştı!” Gözleri büyüdü; elleri titredi, ışığın ıslak zeminde hafif sallanmasına sebep oldu.

“Su basıncının bir sorun olmadığını söylememiş miydin?” diye sordu Bill, tünelin eğimli duvarlarını daha yakından inceleyerek.

“Yani, bu tüneller tamamen yeni malzemeden yapılmadı, hepsini o malzemeden yapmak çok pahalı. Bu malzemenin çoğunu Rapture için saklıyoruz. Yalnızca destek kirişleri... Ama imento içindeki metal telleri düşününce yeterli olmalı, iki katı—”

“Bu da ne böyle?” diye sordu Ryan gergince. “Wallace, bilmem gereken bir şey mi var?”

“Sizi İlk Kubbe’ye geri götürmemiz gerekiyor, efendim!” Wallace’ın gözleri titredi, Ryan’dan ziyade daha çok kendisi için korkmuş göründü.

“nce sorunu belirleyelim!” diye çıkıştı Ryan.

“Orada!” diye gösterdi Bill. “Görüyor musun? Destek kirişleri, yaklaşık yarım metrelik bir aralık var, birileri bu kısmı yarım yamalak yapmış! Basınçla destek esnemiş ve zayıflamış, imento baskı altında kalmış. Görüyor musun? Zeminde doğru damlıyor...”

“Yemin ederim bu akıntı iki saat önce yoktu!” dedi Wallace, çaresizce çevresine bakarken. “Ben... Ben bu kısımdan geçtim! Akıntı yoktu!”

“Durum kötü,” dedi Bill. “Demek ki hızlıca akıyor ve daha da hızlanacak! Bay Ryan’ı bir an önce geri—”

İnce bir ses yankılandı, çatırt! ve su, metal kirişlerin birinde oluşan on iki metre genişliğindeki eşikten boşalmaya başladı. Çatlak tavanda hızlıca gözle görülür bir şekilde yayıldı, sanki bir sürüngen gibi, canlı bir varlıkmış gibi; bir gıcırdama duyuldu: bir metalin gıcırdama sesi.

Cızırtı sesini, aşağıya dökülen kıvılcımlar izledi ve fişkıran, tıslayan akıntının çevresindeki birkaç ışık söndü.

Wallace kıvılcımlardan geri çekildi, Ryan’ın üzerinde tüneli incelediği tramvaya çarptı.

Bill, Wallace’ı kolundan tuttu ve onu panik halinden kurtarmak için iyice sıktı. “Wallace dinle, buraya geldiğim araç kısaçsız geri gidebilir mi?”

“Evet, evet, bir düğme var, geriye çevirebilirim ama üç kişi için yer yok ve bu kadar ağırlığı kaldırabileceğine şüpheliyim, bu kadar ağırlık için yapı—”

“Sus ve dinle! Bin içeri, Bay Ryan’ı diğer kubbeye götür! Gider gitmez diğer kubbelerle temasa geç, içeride genel bir anons sistemi olmalı.”

“Evet, evet var.” Wallace donakalmış vaziyette suyun foşurdamasına bakıyordu. Tünel zeminine sertçe fişkırıyordu, su seviyesi topuklarına kadar gelmişti.

“Bu tünele bağlanan kubbelerin kapatılmasını söyle!”

“Sen ne olacaksın?” diye sordu Ryan.

“Biri beni izleyebilir ve eğer zaman varsa beni kurtarabilir! Akıntıyı yavaşlatmak için geçici bir destek üzerinde çalışacağım! Gidin!”

“Tamam! Tamam, Ben...” Wallace küçük taşıma aracında Ryan’ın yanına atladı ve düğmeyi çevirdi.

Bill, bindikleri araç geldikleri yoldan geri dönmek üzere

hareket ederken Ryan'm yüzündeki dehşete kapılmış ifadeyi bir anlığına görebildi.

Geriye döndü ve derinleşen suyu sıçratarak koştu. Başiboş kalmış kısıka ilerlerken, su artık bacaklarına kadar geliyordu. Kokpite tırmandı, artan salamura kokusunu ve yoğunlaşan sisi fark etti. Sis girdap oluşturan, hışırtılı su üzerinden yükseliyordu. Kısıkacın kokpitinin soluk ışığının altında, birtakım düğmeler, manivela, ufak bir direksiyon, vites ve pedal bulmuştu...

Bill "Kısıkaç" yazılı düğmeyi bastı, mekanik kol uzandı ve kısıkaçlarını savaşımaya hazırlanan bir ıstakoz gibi çıkardı. Kolları, direksiyonun yanındaki iki manivela kontrol ediyor gibi görünüyordu...

Mekanik kolu nasıl çalıştıracağını anladığı sırada yükselen su kokpite sızmaya başlamıştı bile. Bill kokpitten dışarı eğildi, boğuk ışık altında yukarıya doğru baktı ve diğer iki farın ışıkları kıvılcım saçıp, cızırdayarak sönmeden önce aradığı noktayı buldu. Vitesi değiştirdi ve kısıkacı birkaç metre ileri sürdü, soğuk deniz suyu bileklerine geldiği sırada arkasında sudan bir iz bıraktı.

Tanrı vergisi kısıkaç mekanizması iş bitmeden kısa devre yapmadı.

Metalin uğursuz çatlama sesi gürültülüydü...

Bill derin bir nefes aldı ve en yakın kirişi tutacak biçimde kolu oynattı, açısını yukarıya doğru tam olarak ayarlıyordu. Kısıkaçları tavanda tam suyun geldiği yere doğru bastırdı ve sızıntı yavaşlamıştı. Hâlâ geliyordu ama eskisi kadar hızlı değildi.

"Sabit Tut" yazılı düğmeyi fark etti ve bastı. Kısıkacın kolu sertleşti, yerinde sabit durdu ama şimdiden mekanik kolun titrediğini, eğilmeye başladığını görebiliyordu...

Kalbi çarpıyordu, hızlıca dışarı çıktı, acele ederken metal kokpite kafasını vurdu. "Lanet sikik şey!" Bill kısıkacın arkasındaki alet kutusundan İngiliz anahtarını kaptı ve tünelin sonuna doğru acele etti, gölgelerden ışığa doğru su sıçratıyordu, tuzlu su dizlerine varmıştı.

Arkadan bir tane daha gıcırtı koptu... deniz içeri dolacak ve tüneli sel içinde bırakacaktı, çok da hızlı olacaktı ama en azından Bay Ryan'ın güvenli bir yere vardığını görene kadar sızıntıyı yavaşlatmıştı. Kendi şansı konusunda iyimser değildi.

Tünelin ışıklandırılmış bir bölgesine geldiğinde, kavisten olabildiğince hızlı bir şekilde döndü ve kubbe girişinin girintili kabartması içindeki çelik kapıyı görebildi. Su sıçratıp yürümeye çalışırken neredeyse düşüyordu. Kapıda pencere yoktu, kubbenin girişinde herhangi bir diyafon da yoktu. Kapıyı açabileceği bir çark vardı ama güvenli olduğu konusunda ona haber vermedikleri sürece açmaya tenezzül etmezdi. Su basınç göstergeleri vardı. Ondan daha iyi bilecekleri kesindi. Kendi hayatını kurtarmak için o kadar hayatı riske atamazdı. İngiliz anahtarını orada olduğunu göstermek için getirmişti, kapıya sertçe vurmak için kullandı. Diğer tarafta kısık sesler duydu, ama tam olarak ne dediklerini çıkaramadı. Birileri tartışıyordu sanki.

Omzunun arkasından baktı ve bir dalganın tünelden hızlıca ona doğru aktığını gördü. Demek buraya kadardı. İş bitmişti. En kısa zamanda nalları dikmiş olacaktı.

Birden kapı onu karşılarcasına açıldı. Kubbeye girerken su dizlerini geçiyordu. "Hayır!" diye bağırdı. "Kapayın! Zaman yok! Suyun içeri girmesine izin vermeyin!"

Güçlü kollar onu çevreliyordu. Ryan, onu kubbenin parlak ışıklarına ve insan kokularına doğru sürüklüyordu. Bill döndü, Ryan ve Wallace'la beraber kapı kolunu tuttu ve çekti. Su akıntısı onlara, kapıyı kapatmaları için yardım etti. Büyük dalga, tünelden aşağı donuk bir gürlemeyle kapıya vurmadan hemen önce kapamayı başardılar...

"Tanrım çok yakındı," dedi Wallace, soluyordu, su bileklerinden geri çekiliyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun güvendesiniz, Bay Ryan!"

Ryan, Bill'e döndü ve birden birbirlerinin ellerini sıktılar, sırttılar. "Tanrı'ya teşekkür etme, Wallace," dedi Ryan. "Bu adama teşekkür et. Bill McDonagh'a teşekkür et."

Serin, esintili bir akşamın erken vakti denize inişi başlattı. Ryan, korumasına ve güverteciye gemide beklemeleri için bir hareket yaptı, sonra döndü ve büyük deniz feneri yapısının merdivenlerini tırmandı. İskenderiye Feneri'nin tasvirine uygun olarak tasarlanmıştı ve klasikleşmiş heybeti her tarafa yayılıyordu. Her şeyi sindirmek için yarı yolda durdu; kulenin girişini, Rapture'ın yüzeydeki girişini sindirmek istiyordu.

Bunu öngörmüştü... Mirasının tezahürüydü...

RAPTURE'A HOŞGELDİNİZ, yazısı metal harflerle, büyük yuvarlak bakır kaplama Securis kapının üzerinde okunabiliyordu. Art deko tarzı girişin her iki tarafında modernleştirilmiş krom insan figürleri yükseliyordu ve duvarlara gömülmüş heykeller vardı; figürler uzun, yükselen kolları ile adeta binayı destekliyormuş gibi görünüyordu.

Ryan ve Şef Sullivan yaklaşıırken kapı açıldı, gülümsüyorlardı, birbirlerinin ellerini sıktılar; onlarla birlikte Greavy'nin yüzü sevinçle parlıyordu; kasvetli, sakallı Simon Wales ve Bill McDonagh biraz hayrete düşmüş görünüyorlardı. Ryan, Bill'in bunu görmek için burada olmasından memnundu. Kimi zamanlar Bill'in şüphe duyduğunu sezmişti, şimdi Bill görecekti, herkes görecekti, bir zamanlar "imkânsız" olan artık hayat bulmuştu.

Wales, Ryan'a başını salladı ve gülüşlerin en ufağını yüzüne kondurdu. "Memnun olacağını düşünüyorum, Andrew." Hafif bir Dublin aksanı vardı. "Neredeyse geldik..." Mimarın üstünde bir denizci ceket, siyah boğazlı bir kazak ve siyah pantolon vardı; yuvarlak, kelleşen kafası terden parlarken, morarmış gözleri ise parıltıyordu.

Yüksek tavanlı, altıgen biçimli bir odaya girdiler; iç kısmı koca bir gözlemevininki gibiydi, ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyordu. Rapture'ın değerli madenlerle özenle süslenmiş girişi, bir hükümet binasının mermer, altın karışımı fe-

rahlığına ve ağırbaşlılığına sahipti, tıpkı planlandığı gibi. Ryan yukarıda kendisine bakarken huşu içindeydi, Andrew Ryan'ın dev altın büstü içeri giren kim olursa olsun yukarıdan ciddi bir biçimde ona bakıyordu. Yüz ifadesi sertti ancak kızgın değildi. Otorite ifade ediyordu ama aynı zamanda tarafsızlık da. Bir uyarı yapıyordu: *Rapture sadece layık olana müsamaha gösterir.*

Heykel tuhaf bir şekilde sessiz görünüyordu oysaki. Bura-ya giren insanlara, batıl inanç ve büyük devletlerin olmadığı yeni bir toplumun kıyısında olduklarını bildirmek için bir afiş asacaktı:

TANRILAR VE KRALLAR GİREMEZ. SADECE İNSANLAR.

Beynine not aldı. Unutmayacaktı. Hem deniz fenerine girenleri karşılamak için neden müzik olmasmdı? Belki 'La Mer'in enstrümantal bir versiyonu, tuhaf bir şekilde ilgili bir şarkıydı.

Wales kaplamalar ve süsler hakkında konuşuyordu: *bazı yaygın akıntı sorunlarından Daniel gayet endişeli, ama Ryan konuşulanı ucu ucuna duydu.* Wales bir tasarımcının detay ve yüzeysel takıntılarına saplanmıştı. Heyecan verici olan ve dikkatini çeken artık büyük resmin kendisiydi, Ryan'm bu güç karşısında neredeyse nutku tutulmuştu.

Sullivan, su bacasından onları aşağıya indirecek batisfere gidecekleri yeri gösterdi; Rapture'a inen bir tür özel asansördü bu...

"Önden buyurun efendim," dedi Sullivan.

Ağzı heyecandan kurumuş, elleri hafifçe titreyen Ryan batisfere çıktı, Rapture Metrosu'nun ilk seferiydi. Diğerleri takip ettiler ve bu küçük gemide yerlerini aldılar, dizleri neredeyse birbirlerinininkine değiyordu. Hava beklenti içinde çatırdadı.

Batisferin içindeki televizyon ekranının boş olması çok yazıktı; zamanı gelince burada kısa bir film oynatılacaktı: "Rapture'a Hoşgeldiniz," denizaltındaki bu yeni koloni için gizli göç izni alabilenler için.

Aşağı doğru indiler, su dolu şaftta baloncuklar yanlarından geçti. Batisferin kabloları çatırdadı ama yolculuk rahattı. “İpek gibi pürüzsüz çalışıyor,” diyerek Bill kıkırdadı.

İlk seyir noktasına vardılar, salondan Rapture şehrinin manzarasını gördüler. Batisfer neredeyse ses çıkarmadan açıldı.

Batisferden çıktılar ve Ryan, Bill’in omzuna vurdu. “Bill benden daha fazla zaman burada aşağıdaydın. En iyi manzara nerede sen bilirsin. Önden buyur!”

Simon Wales bundan haz etmedi ama Bill’in Rapture’ın iç inşaatı konusunda inanılmaz bir uğraşı olmuştu. “Buranın bütün içini avucumun içi gibi bilirim,” demişti bir keresinde ve Ryan açıkça, Bill McDonagh’ı Wales’lerden daha çok seviyordu. Zekâsının tartışılmaz olduğu kesindi ama bu uzun sakallı, somurtkan herifle ilgili dengesiz, kurnazca bir şeyler vardı. Sanki Simon Wales’in içinden her an, şu ana kadar tuttuğu bir haykırış fırlayabilirmiş gibiydi.

Bill sırtıttı ve elini sallayarak “bu taraftan” dercesine bir hareket yaptı. Bir tarafta pencerenin yarattığı büyük resmin yanından geçtiler. Mavi ve yeşil ışıklar zemine vuruyordu...

Ryan pencereye doğru adım attı ve Rapture’dan dışarı göz gezdirdi. İhtişam gözlerinin önündeydi, sanki tamamen doğal olarak kendiliğinden oluşmuş bu su altı dünyası, Himalayalar gibi bu gezegenin bir parçası gibiydi. Elektrikle ışıklandırılmış çelik ve cam kanyonlar parıldadı; *art deko* kuleler yükseldi; denizin altına batmış binalar sağlamca durdular; içleri kuru, sularla kaplı gökdelenlerin arkasında delegecekleri bir gökyüzü yoktu. Rapture’ın mimarisinin muazzam hatları deniz yüzeyine çıkmaya çalışan roketler gibi görünüyordu, yukarıya, ışıklar ve gölgelerin saklambaç oynadığı yere. Altın kuyruklu bir balık sürüsü, bir kuş sürüsü gibi pencerenin yanından parlayarak geçip süzüldü. Bir yığın deniz aslanı ise üstlerinde zıpladı, gölgeleri yakın yüzeyde göründü.

Yer ışıkları, bina kenarlarına renkli ışık huzmeleri yayıyordu; hafif kırmızı, yeşil ve mor, yüce yapıları kraliyet ihtişamıyla giydiriyordu. Büyük Kanyon veya İsviçre Alpleri kadar

etkileyiciydi fakat tek farkı insan yapımı olmasıydı. Sadece bakmak bile Ryan'ın nefesini kesiyordu.

“Tabii ki, tamamen bitmedi ama insanın neler gerçekleştirebileceğini görün,” dedi Ryan, sesi duyguluydu. İleride, zikzak yapan cam tünellerin olduğu “sokakta”, bir elektrik tabelası denizaltının Times Meydam'ın mutlu yaşamında dalgalandı: RYAN SANAYİ. Birçok elektrik tabelası soğuk, karanlık denize doğru parladı. Reklam panoları, neon tabelalar, serbest pazarın ruhunu yakalamıştı ve burada bulunuyordu, hem içeride hem dışarıda, özgürlüğün ve serbest yatırımın beyanı olarak parlıyorlardı.

“Bu bir mucize, bu Rapture,” dedi Bill, boğuk bir sesle. “Dünyanın harikalarından birisi.” Bir parça üzüntüyle ekledi: “Dünyanın büyük bir kısmının bundan haberi olmaması çok acı...”

“Zamanı geldiğinde haberleri olacak,” dedi Ryan kesin bir şekilde. “Yukarı dünyanın yok oluşundan sağ kalan herkes, Rapture'ı bilecek! Bir gün bütün toplumların başkenti olacak!”

“Başardınız, efendim!” diye buyurdu Greavy, sesi nadiren gösterdiği duyguları içinde titredi.

Wales, Greavy'ye göz ucuyla baktı. “Biz başardık, hepimiz,” dedi rahatsız olmuş bir şekilde.

“Oh, hayalim tamamen gerçekleşmedi Greavy ama ayakta,” dedi Ryan, hararetli bir şekilde. “Yeni bir dünya, erkeklerin ve kadınların rekabetin şansı ile kendi ayakları üzerinde duracağı bir yer. Çabalayarak kendilerini güçlendirecekler!”

Bill söze girdi, “Peki bu mucizeyi yayma işi ne olacak? Bu binaları doldurmak gerek, patron...” Şu ana kadar gayet az insan Rapture'da yaşamıştı, çoğunlukla inşaat sırasındaki işçiler, mühendisler ve bazı güvenlik elemanlarıydı.

Ryan başıyla onayladı ve cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Sizinle paylaşmak için bir şey getirdim.” Kâğıdı açtı ve sesli bir şekilde okudu. “Davet mektubu.” Boğazını temizledi ve devam etti,

“Vergilerden sıkıldınız mı? Devletlerin kabadayılık taslama-

sından, şirketlerin düzenlemelerinden, sendikalardan, sadaka için elini açmış insanlardan sıkıldınız mı? Yeni bir başlangıç ister misiniz? Öncülük edebilecek kadar yetenekli, hırslı mısınız? Eğer bu mektubu aldıysanız, çoktan uygun bulundunuz ve Rapture'da bir yaşam için başvurunuzu doldurmak için seçildiniz. Bu mükemmel yeni kuruluşun göçe ihtiyacı olacaktır. Bu yeni dünyada gelip yer almak size alın teriniz ve kararlılığınızdan başka hiçbir şeye mal olmayacaktır. Eğer güvenlik ekibimiz işini doğru yaptıysa ticaret sendikasıdan değilsiniz demektir; serbest girişime, rekabete ve dünyanın vahşiliğinde kendi yolunuzu çizmeye inanıyorsunuz. Burada, bu yeni toplumda başarılı olmak için sabırsızlanan yirmi bin öncüye yer var. Cevabınız ne olursa olsun bu mektubu kimseye göstermemenizi rica ediyoruz. Eğer ilgiliyseniz..."

Ryan omuz silkti ve mektubu katladı. "Davet mektuplarımızdan sadece bir tanesi, sessizce dağıtılacak. Sadece bir taslak... Tabii ki, Rapture daha bu kadar büyük bir nüfusu kaldırmaya hazır değil."

"Prentice Mill, ekspres tren konusunda henüz bir ilerleme kaydetti mi?" diye sordu Ryan, Wales'e dönüp.

Wales homurdandı. "Evet gösterdi. İki istasyon tamamlandı, tren yolunun büyük kısmı serildi. Şu an Sinclair Deluxe'e inmiş, inşaatı denetliyor." Burun çekti, paltosunun cebinden bir pipo çıkardı ve dişlerinin arasına koydu ama yakmadı. "Daha fazla işçiye ihtiyacı olduğundan yakınıyor, tabii ki. Hepsi yakınıyor."

"Ekspres tamamen onun işi," diye vurguladı Ryan. "Bu işle daha fazla meşgul olsun ve kendine daha fazla eleman tutsun. Dış kabukta işi bitmiş olanlar istasyonlar için yardım etmeye başlayabilir."

Tekrar Rapture'a bakmak için pencereye döndü. Büyümesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak etti; kendi mirasının bu yüce ifadesi çelikle, camla, bakırla, Rynium'la çoğalmaya devam edecek, Andrew Ryan öldükten çok sonra bile varlığını sürdürecekti...

İKİNCİ BÖLÜM

Rapture'ın İkinci Çağı

Ben Tanrı'ya, gökyüzündeki görünmez bir adama inanamam. Fakat her birimizden daha güçlü bir şey vardır; çabalarımızın birleşimi, endüstride bizi birleştiren Büyük Zincir. Ancak bu zincir, biz sadece kendi çıkarlarımız için mücadele ettiğimizde toplumu doğru yöne çeker. Zincir hiçbir hükümetin yönlendiremeyeceği kadar kuvvetli ve gizemlidir. Bundan başkasını söyleyen kim olursa olsun, ya eli senin cebindedir ya da boğazına silahını dayamıştır.

—Andrew Ryan

6

Apollo Meydanı, Rapture 1948

Ryan'ın yanında sahnede duran Bill McDonagh, Ryan'ın Apollo Meydanı'ndaki konuşması sırasında sevinçten havalara uçuyordu. Rapture, çevrelerinde sağlam bir görkem içinde yükseliyordu.

“Denizin dibinde bir şehir kurmak! Delilik! Ama çevrenize bakın arkadaşlar!” Andrew Ryan'ın sesi gürledi, mikrofon gürlemenin etkisiyle tiz bir ses çıkardı. Karamel rengi kruvaze bir takım giyiyordu, saçları yeni kesilmiş ve geriye yatırılmıştı. Ryan'ın kişiliği podiyuma yayılıyordu. Bill, Ryan'ın varlığını orada, solunda hissediyordu ve korkulacak şekilde derin inancı sesine işlemişti, dinleyenleri perçinliyordu. İki bin kişiden fazla olan kalabalık ilk geldiklerinde etraflarında gördüklerinden ötürü biraz hayrete düşmüş görünmüştü. Şimdi Bill kafalarını salladıklarını görebiliyordu, yüzleri gururla ışıldıyordu. Ryan onlara bu kadar benzersiz insanların bu kadar benzersiz bir yerde olduğunu söylüyordu, her birinin Rapture'ın içinde kendi kaderlerini yazma imkânı vardı. Öndekilerin çoğu Ryan'ın buraya getirdiği paralı soylular, eksantrikler ve öncü profesyonellerdi. Azimli mavi yakalıları ise kalabalığın arkalarım dolduruyorlardı.

Bill, ellerini önünde bağlamış, Ryan'ın sağında ve yerin el

verdiği kadar Elaine'e yakın duruyordu. Bill ve Elaine'in yanında, Greavy, Sullivan, Simon ve Daniel Wales, Prentice Mill, Sander Cohen ve Ryan'ın yeni "kişisel asistanı" endamlı ve güzel Diane McClintock vardı. Kendini kraliçe olma fantezisine bürümüş gibi görünüyordu. Bill, kadının aslında, Ryan'ın kaldırdığı bir sigaracı kız olduğunu duymuştu ve şimdi sigara dumanından geçilmiyordu.

Bayraklarla çevrelenmiş sahnenin altında kare bir kasetçalar Ryan'ın konuşmasını kaydediyordu. Bütün konuşmalarını kaydetmeyi ve düzenlenmiş bölümlerini "ilham verici konuşmalar" olarak genel anons sistemiyle Rapture'm her bir yanına koymayı planlıyordu.

"Peki başka nerede," diye buyurdu Ryan, "parazitlerin pençeli ellerinden nerede özgür olabiliriz?" Derin sesi gölgelere, ışıklarla kaplı derin denize bakan, parlayan pencerelerden yankılandı. Bill, Elaine'i dürttü ve başıyla pencereden geçen büyük balık grubunun camın kenarından geçişini gösterdi. Elinin arkasında gülüşünü sakladı. Bill o eli almak ve öpmek istedi, yeni nişanlısını bu düşünceli kalabalıktan alıp Olympus Tepesi'ndeki yeni dairesinin mahremiyetine götürmek istedi, bunca çalışmanın doruk noktasını başka bir çalışmayla kutlamak istedi ama şimdilik ona göz kırpmayla yetinmek zorundaydı. Ryan olağanüstü bir şekilde devam etti: "Kontrol etmeye çalışmayacakları bir ekonomiyi, yok etmeye çalışmayacakları bir toplumu başka nerede kurabiliriz? Rapture'ı denizin dibinde kurmak imkânsız değildi! Denizin dibinden başka bir yerde kurmak imkânsızdı!"

"Bravo, bravo!" dedi Greavy, devamında bir alkış koptu.

"Karıncalar toplum, gerçek işbirliğinin doğasını yanlış anlar!" diye patladı Ryan. "Gerçek işbirliği gruplaşıp parazitleşme değil, kişisel çıkarla aydınlanır! Gerçek işbirliği 'vergileme' denen kan emeci parazit değildir! Gerçek işbirliği insanların birlikte çalışmasıdır, herkes kendi kârı içindir! Bireyin kişisel çıkarı bütün başarılarının köküdür! Ama hepimizden de güç-

l  bir Şey vardır:  abalarımızın birleşmesi. Endüstrinin Büyük Zincir'i bizi birleştirir ama bu zincir biz sadece kendi çıkarlarımız için mücadele ettiğimizde toplumu doğru yöne  eker. Zincir hiçbir hükümetin y nlendiremeyece i kadar kuvvetli ve gizemlidir. Büyük Zincir kulağa esrarlı bir Şeymiş gibi gelebilir..." Ryan kafasını k   msercesine salladı. "Esrarlı bir Şey değildir! Bazıları her gizemin ardında sözde tanrıların yer aldığı sanır! İnsan doğasında doğal seleksiyon yasaları vardır, Büyük Zincir'in arkasında da bu yatar, Tanrı değil! Rapture'da ne Tanrı'ya ne de krallara ihtiya ımız var! Sadece insana yer var! Burada, erkekler ve kadınlar alın terleriyle  d llendirilecekler. Burada, parazit olmadan, dizginlerinden ayrılmış rekabetle,  zg rleŐtirilmiŐ serbest iŐletmelerle, serbest araŐtırmalarla toplumun y netilebilece ini kanıtlayaca ız! Rapture'da hepinizi Şaşırtacak yeni buluşlar üzerinde çalışan biliminsanlarım var ve Şimdiye kadar yeni buluşları engelleyen dar g r  n n zulmüne maruzduk. Bilim, Şişirilmiş tiranların kendi ahlak g r   lerini yüklemeden gelişecek." Bo azını temizledi ve gülümsedi, sesi daha dostaneydi, babacandı. "Ve Şimdi, Rapture'm açılıŐını kutlayalım, sizi Bayan Anna Culpepper tarafından yazılmış Şarkının Sander Cohen tarafından yorumunu dinlemeyle baş başa bırakıyorum..." Anna Culpepper İngiliz Edebiyatı bölümünü tamamlamamıŐ, saf ama hırslı bir genç kadındı. Ryan onu  niversitenin üçüncü yılında iş almıştı ve söz yazarı olmak istiyordu.

Smokininin içinde afacan sanat  mikrofona doğru ilerlerdi. Bill irkildi. Cohen sinirlerine dokunuyordu.

Bir yerden müzik yükseldi ve Cohen söylemeye başladı.

*"Őehrimizin  eliŐkisi
 zg rl k zinciridir
bizi bir arada tutan
seniiii ve beniiii
bir zincir ki o kadar garip, çok garip*

öz—gür—lüğüüü başlatan
Mavi dünya parıldarken
dışarıdaki kapılarda
ve balıkla topaç gibi döner,
güzel mi güzel okyanus bizi bekler..”

Cansız bir şarkıydı, koro bölümüne geçmesi zaman aldı ve Bill ilgisini kaybetti, dikkatini Apollo Meydanı’nın ihtişamına verdi, Rapture’ın “Grand Central Terminali”ne...

Rapture’ın mimarı ve tasarımı, 1934 Dünya Fuarı’nın tasarımıyla, Andrew Ryan’ın hayatında çok önemli bir yeri vardı, “Büyük Zincir’in Sanatı”nm endüstriyel görkemiyle birleşimiydi. Sahnenin her iki tarafında, elektrikle kaplı bronz kahramanca heykeller, on iki metre boyunda ve zarif, kaslı, idealleştirilmiş erkek şeklindelerdi, kollarını yukarı kaldırmış Tanrı’nın kuvvetini süzüyorlardı. Bill’e göre kocaman kukuleta süslemelerine benziyorlardı ama Ryan’m bu tarz sanatı sevdiğini bildiğinden asla bir şey demedi. Bill, bu büyük odanın diğer ucundaki gibi, Ryan’m yüce heykelini gördüğü ilk zaman değersiz bir şeymiş gibi hissedip geri çekilmişti. Rapture’la ilgili çok fazla heykel vardı, büyülü bir şekilde parlıyorlardı, demirden bir iradenin vücut bulmuş halleriydi. Apollo Meydam’nda, neşeli bir şekilde zincirli çeken kabartmadan insan resimleri duvarları süslüyordu. Her taraf *art deko* tarzıyla süslenmişti, genelde ışık huzmelerini emen kapı kolları vardı, karmaşık kenarlar hem modern dünyanın endüstriyel seviyelerindeydi, hem de Babil ve Mısır’daki tapınakları anımsatıyorlardı.

Şarkı devam ederken, Bill başının döndüğünü hissetti, neyin yaratılmasına katkıda bulunduğunun farkındalığıyla içi kıpır kıpır olmuştu. Wales’lar Rapture’ın görünüşünü oluşturmuşlardı, ama o ve Greavy derisini, kemiğini ve içini yaratanlardı, Ryan ise “ruhunu” oluşturuyordu. Tünellerde çalışan onca insanın yardımıyla yapmışlardı. Denizin altında tamamlanması için hayatlarını riske atan insanlarla Hephaestus’tan

Olympus Tepeleri'ne kadar inşa etmişlerdi. Rapture gerçekliğe ulaşmıştı; küçük bir şehirdi, bir tarafından öbür tarafına beş kilometreydi, kulelerden deniz tabanına ulaşıyordu.

Rapture. *Gerçekten başarmışlardı!* Yeterli sayıda bakım çalışanı yoktu, hâlâ bazı seviyelere döşenmesi gereken ısı hatları ve sabit borular vardı. Şimdiye kadar, Hephaestus'ta beş jeotermal türbinin üçü devredeydi. Bazı bölgelerde ufak akıntılar problemli. Ama Rapture gerçektir: Bir adam kafasında tasarlamıştı, devasa paralarla finanse etmişti, ufak ülkelerin bir senede harcadığı paraya yakındı ve tamamlanışını gördü. Nefes kesiciydi.

Sullivan'a baktı. Her zamanki gibi kasvetli ve endişeli görünüyordu. New York'ta devlet adamlarının, Ryan'ın yeni bir projesi olduğunu ve bu projede vergi kaçırıp kaçırmadığını merak ettiklerinin dedikoduları geliyordu.

Kalabalık içerisindeki suratlardan bazıları kendilerine ait belli belirsiz bir kaygı içindeymiş gibi görünüyordu, yeni yaşam ortamlarına ara vermeden bakınıyorlardı. Rapture'm insanların çoğu yüksek kademendi, para sahibi veya eskiden parası olan, toplumdan memnun olmayan asilzadelerdi. Hepsi yeni bir başlangıç arayışı içindelerdi ve Ryan gibi varlıklı birinin bu imkânı onlara sunması hoşlarına gitmişti.

Bill yapılanların bir anlamı olmasını umdu. Aşağıda çok fazla fedakârlık yapılmıştı. Mesela zamanında üç adamın, merkezi jeotermal ısıtma sisteminde canlı canlı kaynadığı izlemişti. Volkan tarafından ısıtılan su, ikmal borularında çok yüksek basınçta bırakılmıştı, bu Wallace'ı uyarmaya çalıştığı bir konuydu ve basınç borulardan birinin bağlantı noktasından patlatmıştı. Kaynar su, anında odanın içine dolmuştu. Bill kendini odadan zar zor çıkarabilmişti. Kubbelerdeki ilk günlerindeki olaydan sonra Wallace daha çok dikkat etmeliydi. Bill'e o ölümler çok ağır gelmişti; o adamların öldüğünü izlemek haftalarca kâbus görmesine sebep olmuştu.

Fakat kubbe tünelineki ilk kaza Ryan ve Bill'in ilişkisini

güçlendiren çimento olmuştu. Andrew Ryan'ın hayatını kurtarmıştı ve Ryan onu bunun karşılığında iyi bir zamla ödüllendirmişti.

Merak ediyordu acaba paranın burada, aşağıda da bir değeri var mıydı? En başta Rapture'a taşınanlar paralarını Rapture Doları ile değiştirmek zorundalardı, yüzdenin bir kısmı ise bakım masrafları için Ryan'a gidiyordu. Birinin Rapture Doları bitince ne olacaktı? İnsanlar burada para havalesi yapamazdı, hatta Rapture dışına mektup bile gönderemezlerdi. Dış dünyadan tamamen soyutlandıklarını anlamamışlar mıydı?

Şarkı bitti ve Elaine elini uzattı, Bill'in elini gizlice sıktı. Elaine orada olduğu müddetçe Bill mutluydu. Nerede yaşadığının önemi yoktu.

Görkemli, eşi görülmemiş bir şeyin inşasına katkıda bulunmuştu. Tabii Rapture daha önce denenmemiş bir şeydi, parlayan yeni bir fikirdi. Devasa bir deneydi. Rapture'ı en ince ayrıntısına kadar planlamışlardı. İşler ne kadar ters gidebilirdi ki?

Kuzey Atlantik

1948

Kuzey Atlantik'te temiz bir sabahtı. Kırık lamba gümüşü bulutlara doğru devamlı sallanıyordu. Rüzgâr, dalgaların tepelerini kırıpıyordu, Fontaine Bahkçılık'a ait teknenin üstünde mürettebata tuzlu sular çarpıyordu. Şimdilerde kendine Fontaine diyen bu adam kendi parasının bir kısmını bu işe yatırmıştı, Ryan'm projesine ve Reykjavik'e tonlarca balık satıyordu. Söz gelimi, soğuk bir konfor içindeydi.

Frank Fontaine, eskiden bilinen adıyla Frank Gorland, kabaran dalgalar içinde yükselen kendine has küçük kuleyi yarım kilometre ötede görebiliyordu. Ötesinde iki gemi vardı, biri üzerinde kaldıraç ve vinçler olan platform gemisiydi. Balıkçı teknesinin yanında hâlâ buz blokları yüzüyordu; mavi, yeşil suyun üzerinde parlak beyazdılar.

Aşağıya, şehre sağ salım inebilmek için olay önce buraya kadar yukarı çıkmaktı, bu tuhaf deniz fenerine. Rapture için birileri balık almaya ilk kez geldiğinde, onlara Ryan'a götürmeleri için bir mektup vermişti.

Denizaltı Kolonisinin Yöneticisine: Birbirimiz arasındaki ticaret sizin bu girişiminizden haberdar olmamı sağladı ve ben bu girişimin cesur amaçlarının farkına vardım. Hep sınırda yaşayan biri olmak istemişimdir ve derinlerin gizemine duyduğum takdir, beni size hizmetlerimi sunmaya itiyor. Denizaltında, özel denizaltılar kullanarak balık yakalamak adına bir plan içerisindeyim. Yukarıda bu fikrim deli işi olarak tanımlanmakta ve reddedilmektedir. Umuyorum ki siz, ileri görüşlü birisi olarak, bu yeniliğe bir proje olarak daha açık olacaksınız. İzninizle koloninize katılmayı istiyor ve denizaltı balıkçılığını geliştirmek istiyorum.

Saygılarımla, Frank Fontaine

Aslında bu mektubun değişik örneklerini üç farklı kuryeyle Rapture'a göndermişti.

Balıkçı teknesinin baş kısmında dururken, içki matarasını açıyordu, Frank Fontaine kendi kendine sordu: Balığın mı yoksa yoluk bir yabankazının mı peşindeyim? Tabii ki her zaman kazancı büyük olacak uzun bir üçkâğıdın hayalini kurmuştu ama bu seferkinin sonunu kestiremiyordu ve şu an yazın ortasında bir öğleden sonrası olmasına rağmen, kahrolacısa hava çok soğuktu. Gorland'tan vazgeçip Fontaine olmaya değmiş miydi?

Denizin altındaki şehir. Bir takıntı halini almaya başlamıştı.

Fontaine yukarıdaki kömür renkli bulutlara doğru baktı, fırtına çıkıp çıkmayacağını merak etti. Sadece bu lanet teknenin içinde olmak bile çalışmaya benziyordu.

Rapture'ın yiyecek stoku için balık almaya gelen adamlarla

konuştuğunda, Ryan'ın kesinlikle devasa bir denizaltı yaşamı oluşturduğunu onaylamıştı, bir tür serbest piyasa ütopyasıydı ve Fontaine ütopyaların başına neler geldiğini gayet iyi bilirdi. Mesela Sovyetler, proletaryalarla ilgili bütün o şatafatlı sözler çalışma kampları ve yoksulluğa dönüşmüştü. Bir “ütopya” onun gibi adamlar için kusursuz bir imkândı. Bu denizaltı ütopyası çöktüğü zaman, bütün bu toplum üzerinde ziyafet çekmek için orada olacaktı. Ryan'ın ayağına basmadığı müddetçe, bir organizasyon kurabilirdi, büyük bir ganimetle kaçabilirdi.

Önce Rapture'a inmeliydi...

Balıkçı teknesi sallandı, Fontaine'in midesi bulandı.

Platform gemisinin yanında ufak bir gemi aşağı indiriliyordu, on metre genişliğindeydi. İnsanlar merdivenden indiler ve gemiye tırmandılar. Neredeyse yarım metre ötede, balıkçı teknesine ilerlerken, adamların ellerindeki silahlar ile birlikte parlıyordu.

Bu kadar yolu kaçmak için gelmemişti. Mürettebatı arkasında sıraya girerken bekledi. Peach Wilkins, ilk ortağı, tırabzanlara doğru geldi. “İyi görünmüyor, patron,” dedi gemi yaklaşırken. “Bütün bu silahlara neden ihtiyaçları var?”

“Merak etme,” dedi Fontaine, gerçekte olduğundan daha güvenilir bir şekilde.

Gemi azgın dalgaları delerek ilerledi ve sonra balıkçı teknesinin güverte tarafına yavaşça yanaştı. Pardösü, plastik çizmeler ve deri eldivenler giyen orta yaşlı bir adam merdivene tırmandı ve kendini güverteye fırlattı, peşinden iki tane iri yarı adam takip etti; sırtlarında tüfek, yağmurluk ve bere içerisinde ondan daha genç iki kişi.

Soğuk ve gri suratlı görünen yaşlı adam kendini güvertede sağlama aldı ve Fontaine'i aşağıdan yukarı süzdü. “Adım Sullivan, Ryan Sanayi'nin güvenlik şefiyim. Siz Frank Fontaine'siniz. Değil mi?”

Fontaine başıyla onayladı. “Benim. Fontaine Balıkçılık'ın sahibi ve işletmecisi.”

“Bay Ryan buradaki operasyonunuzu izliyor. İşe başlayışınızı, sıkı rekabetinizi ve bunları başarıya dönüştürüşünüzü fark etti. Bize tedarik sağlayarak da iyi iş çıkardınız ama meraklısınız. Aşağıda neler döndüğüne dair çok soru soruyorsunuz—” Parmağını denize uzattı ve memnunsuzca gülümsedi. “Hatta platformdaki bazı çalışanlarımıza içkiyle rüşvet verdiniz...”

“Sadece orada ne inşa ediyorsanız bir parçası olmak istiyorum. Birkaç mektup gönderdim—”

“Tabii ki, mektuplarınızı aldık. Bay Ryan okudu.” Sullivan balıkçı teknesine baktı. “Bu teknede içecek bir şeyiniz kaldı mı, su dışında?”

Fontaine cebindeki matarayı çıkardı, uzattı. “Keyfinize bakın...”

Sullivan matarayı açtı, sonuna kadar içti. Boş şekilde geri uzattı.

“Dinleyin,” dedi Fontaine. “Ne yapmam gerekiyorsa yaparım, beni oraya, Rapture’a, götürecek her şeyi...”

Sullivan dudaklarını büzdü. “Biliyorsun değil mi? Bay Ryan’ın olduğu yere bir kez gittin mi geri dönüşü yok. Orada yaşayacak, orada çalışacaksın. Belki orada gerçekten çok iyi iş çıkaracaksın ama orayı terk etmeyeceksin. Çok fazla kuralı yok ama kurallardan birisi bu ve bağlılık gerektiriyor, Fontaine. Hazır mısın?”

Fontaine denize doğru baktı, sanki çok büyük bir gizemi çözermişçesine düşünüyordu. Kendi kendine başını salladı. Bir zamanlar yetimhanede bir çocuk vardı, rahibeler ne zaman ona Tanrı’yı memnun etmek isteyip istemediğini sorduklarında onlara gizemlice bakardı. O çocuk rahip oldu. Fontaine’in de gözünde aynı gizemli bakışın verdiği bir inanç vardı ve, “Sonuna kadar, Şef.” dedi.

Sullivan ona uzunca yakından baktı ve homurdandı.

“Bay Ryan mektuplarınızı beğendi ve size Rapture’da bir yer vermek istiyor. Burada nöbet tutarak hakkettiğinizi söyle-

di. Görünen o ki size bir şans veriyoruz. Aynı teklif adamlarınız için de geçerli.”

“O zaman, ne zaman gidiyoruz? Aşağıya, Rapture’a yani...”

Sullivan güldü ve denize bakmak için döndü, sonra kendi kendine başını salladı. “Şimdi.”

Ve tam o sırada balıkçı teknesinin mürettebatının ağızı açık kaldı çünkü aniden su yüzüne çıkan, kırk metre yüksekliğindeki liman tarafında ilerleyen denizaltını gördüler.

Sinclair İlaç Şirketi, Rapture

1948

“Bu Tenenbaum denen kadınla sorunuz nedir?” diye sordu Şef Sullivan. Sinclair’in masasının karşısındaki sert, dik, küçük sandalyede kaykıldı. Masanın arkasındaki yuvarlak pencereden görülen ıslıl ıslıl, SINCLAIR İLAÇ ŞİRKETİ, tabelası kırmızı, altın neon ışıklarıyla denizin çivit mavisi fonu üzerinde parlıyordu.

Augustus Sinclair, cevaptan kendisi de emin değilmişçesine sinek kaydı çenesini ovdu. İlaç sektörü yatırımcısı temiz, gizemli bir yakışıklılığa sahip, yarı Panamalı otuzlu yaşlarında, ince bıyıklı bir adamdı. Kalemle çizilmiş gibi görünen bıyığını görmek için çok dikkat etmek gerekiyordu. “Yani, bizim için çalışıyor, geliştirme departmanında, anlayacağınız. Ben tam olarak ne üzerinde çalıştığını bilmiyorum, topladığım katılımlarla alakalı, ama bilimde çok ileriye götürecek bir şey. Andrew’un beni burada, aşağıda istemesinin sebeplerinden birisi de bu. Para burada dönüyor, yeni icatlarda, yeni ilaçlarda. Neden birisi yaratabiliyorsa...”

“Brigid Tenenbaum’dan bahsediyorduk,” diye hatırlattı Sullivan. Sinclair gevezelik etmeye meyilliydi ve saat neredeyse beş olmuştu. Ryan’ın güvenlik şefi Rapture’da Iskoç viskisi diye içtikleri şeyden apartmanına depoladığı yarım şişeyi içmeyi dört gözle bekliyordu.

“Bu Tenenbaum,” dedi Sinclair, parmaklarını yok denecek kadar az bıyığında gezdirirken, “çok tuhaf bir kadın ve... bizim adımıza çalıştığından ve buradaki kuralları çiğnemediğinden emin olmak istiyorum. Bir süredir kendi laboratuvarı var, Rapture’dan birkaç ilgili kişi tarafından finanse edildi ve o finansmanlar hemen bağlarını kopardılar. Anlaşılan eskiden Hitler’in doktoru için insanlar üzerinde deneyler yaparmış. Canlı hayvanlar üstünde deneyler yapmak ve... daha ötesini düşünmek istemiyorum. Şimdi, Sinclair de biz de insanlar üzerinde bazı deneyler yapıyoruz, yapmamız şart, ama bunlar insanları öldürmüyor. İnsanları zorlamıyoruz. İyi para veriyoruz. Birisinin saçı turuncuya dönse ve birkaç hafta bir maymun gibi davranmaya başlasa, bunun uzun vadede ona ne zararı olacak ki...”

Sullivan gülmeye başladı ama Sinclaire’in şaka yapmadığını fark etti.

“Ama Tenenbaum,” diye devam etti Sinclair, “insanlardan kovalarca kan alıyor ve çoğu bayılıyor.”

“Etik dışı... bir şey yaptığınızı mı düşünüyorsunuz?” Bu kelime Rapture’da hiç bu kadar çok fazla kullanılmamıştı.

Sinclair göz kırptı. “Hm? Etik dışı? Şef, ben Andrew’la yıllardır özgecilik anlayışında aynı saftayım, her konuda. Neden buraya bu kadar erken getirildiğimi sanıyorsunuz? Etik konusunda endişelenmek... Ben endişelenmiyorum. Ben buraya zengin olmaya geldim; son nefesimi bir başkası için verdiğimi göremezsiniz,” kelimeleri vurgulamak için parmağını Sullivan’a sapladı: “tekil ya da çoğul hiç kimse. *Popular Science and Mechanics*’in her sayısını baştan sona okurum, Rapture’ın bilim anlayışının arkasmdayım. Ama...”

“Evet?”

“Yani, burada bazı kurallar var, değil mi? Eğer çok ileri gidersek insanların ayaklanabileceği kanısındayım. Tenenbaum’un da bu insanlardan birisi olup olamayacağı konusunda emin değilim. Veya diğer eleman, Suchong’un...”

“Bela arayanlar için bir gözaltımız var ama sadece katiller için. Hırsızlar için. Tecavüzcüler için. Çok büyük kaçakçılıklar için. Öyle şeyler. Su sızdırmaz bir doğruluk ve Rapture’ı terk etme konusunda sertiz fakat onun dışında...” Sullivan omuz silkti. “Yasaların önüne geçen bir şey yok. Biri geçen gün Rapture Menşeli Koka adında bir dükkân açtı. Kırmızı ışıklar altında kendi koka bitkisini yetiştiriyor. Bu yapraklardan kokain yaptığını duydum. Veya öyle olduğunu söylüyor. O şiringalarda her şey olabilir. Benim için de biraz yüz kızartıcı, insanların buraya gelip her istediklerini yapabilir gibi görünmeleri. Ama Ryan bu durumdan memnun. Anlaşılan biraz taze kan alıyor... gönüllü olduğu sürece...” Omuz silkti. “Bir problem değil.”

“Evet, umarım değildir...” Sinclair başını salladı. “Benim yaşlı peder de daha yüce bir amaç uğruna yapmak zorunda olduğumuz şeyler olduğunu söylüyordu ve bak ne oldu? Çok önemli olmadığı sürece bunlardan endişe duyma taraftarı değilim. Yine de, insanların ayaklanmalarını istemiyorum. Başka dedikodular duyuyor musun? İnsanlar, sendikalardan... bahsediyor? Bu tarz şeyler?”

Sullivan viskisini düşünüyordu ama bu laf onu durdurdu. “Bir şeyler duyduğunu varsayıyorum? Bay Ryan sürekli olarak içeri sızabilecek komünist ajanlarından endişeleniyor.”

“Bakım elemanlarından duyduğum bazı dedikodular işte. Aşağıda işçilerin yalnızca kendileri için bir yer yaptıkları hakkında bir şeyler duydum. Gecekondundan başka bir şey değil. Orada ne dönüyor kim bilir?”

Sullivan bir kalem ve kâğıt çıkardı. “Hiçbir isim var mı?”

Sinclair masa çekmecesini açtı, bir litrelik bir şişe çıkardı. “Birkaç isim var. İçer misiniz, Şef? Zamanı geldi. Kendi Sinclair İçki Damıtımevi’mden. Bayağı iyi, en azından benim için...”

“Augustus, tam benlik adamsın. Sen bardaklara koy; ben isimleri yazayım...”

Andrew Ryan, FONTAINE BALIKÇILIK, yazılı tabelaya bakarken garip hisler içindeydi. O ve Şef Sullivan, aşağı rıhtım bölgesinin tavanından sarkan merdivenlerdeki iki iri yarı adamı izledi. Ryan alametlere veya herhangi doğaüstü şeylere inanmazdı ama balıkçının tabelasında onu rahatsız eden bir şey vardı. Frank Fontaine, aşağıda bir ofis, balıklar için üretim hattı, uzun süreli saklama için buzluk kurdurmuştu. Beklenmedik bir şey yoktu.

Ryan tabelaya her baktığında o belli belirsiz dehşet geri dönüyordu ve bu dehşet artıyor, bu neon tabela her açılışında içinde bir titreme oluyordu. Şık bir tabelaydı gerçekten, elektrik mavisi FONTAINE yazısı ve yanında parlayan sarı neondan yapılmış BALIKÇILIK yazısıyla altında neondan bir balığın parlaması tahta zemine yansiyordu.

“Neptün'ün Armağan'ını yeteri kadar gördünüz mü, efendim?” Sullivan sordu, cep saatine gözünün ucuyla bakarken. Burası soğuktu, nefeslerinin çıkardığı dumanı görebiliyorlardı ve yeni işletmeleri saatlerdir teftiş ediyorlardı, Rapture'ın dibinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Ryan yakınlardaki bir sütuna sıçrayan su sesini duydu. Oraya doğru baktığında ufak bir şilep tarzı geminin rıhtıma yaklaştığını gördü, motorun dumanı alçak tavandaki hava deliğine çekildi. Aşağı rıhtımın içerisi, dış bir ortam gibi tasarlanmıştı. Tahta iskelenin etrafında sık bir su ve bazı zamanlar komşu kısımlardan balık ve diğer malzemelerle yüklü gemiler vardı. Rapture'ın başka bir özelliği, denizaltı olmayan gemilerin bile denizin altında olabilmesiydi.

“Bay Ryan, nasılsınız efendim?”

Ryan, kapıda duran Frank Fontaine'i görmek için Fontaine Balıkçılık'a doğru döndü. Elleri cebinde, sarı bir palto ve üç

* (Orj.) Neptune's Bounty. —yhn

parçadan oluşan özel dikim bir takım, tozluklarından çıkan siyah ayakkabılar giymişti. Kel kafası tabelanın mavi ışığıyla parlıyordu, Fontaine'in kendi adı kafasının üstünde parlıyordu. Yanında bir adım ötede, sigarasını içerek ve dumanıyla oynayarak, Fontaine'in serseri görünümlü koruması duruyordu, adı Reggie bir şeydi. Reggie, Sullivan'a zorlama bir gülümsemeyle bakıyordu.

Ryan nazikçe başıyla selam verdi. "Fontaine. Sorunsuz bir şekilde yerleşmiş gözüküyorsun. Balıkçının tabelası hoşuma gitti. Neon Rapture'ı aydınlatıyor."

Fontaine başıyla onayladı, tabelaya göz gezdirirken. "Tabii. Tıpkı 42. Cadde gibi. Yardımcı olabilir miyim Bay Ryan? Tam da balıkçı denizaltımı kontrole gitmek üzereydim..."

"Ah, evet. Balıkçı denizaltısı, ben de onları gözaltında bulunduruyorum."

"Öyle mi? Sizi meraklandırırdı mı?" Fontaine'in sesi soğukkanlıydı, saygının arkasına saklanmış bir alay vardı.

"Rapture'da yeterince sızıntı var," dedi Ryan, yüzünü ekşiterek. "Çok fazla gelen mal veya dışarı çıkan çok fazla malın olmasını, gözden kaçmasını istemiyoruz. Bizim yetkimiz olmadan kimse gidip gelemez."

"Kuralları pek sevmeyen bir yer için Rapture'da çok fazla kural var," diye homurdandı Reggie.

"İhtiyacımız olduğu kadar kural var," dedi Ryan. "Hırsızlık yok. Ve kimse Rapture'ı terk edemez veya içeride olmasını istemediğimiz hiçbir şey getiremez. Dışarının malları ve din yasak, Incil ve her türden kutsal kitap da öyle. Keza lüks eşya, en kısa zamanda kendi lüks eşyalarımızı yapacağız. Mektup yok, dışarıyla ilişkiye geçmek yok. Gizlilik bizim korunmamızdır."

"Kaçakçılıkla ilgili kurallar gözümünden kaçmadı," diye kırdadı Fontaine. "Ofisime zaten yollamıştınız, büyük siyah harflerle yazılıydı. Veya oradaki elemanınız yollamıştır."

Sullivan kendi kendine homurdandı.

"Sanırım beni anladınız," dedi Ryan, ses tonundaki neza-

keti dikkatlice koruyarak. “Balıkçılık zincirin ince bir noktası olabilir...” Ryan duraksadı, kelimelerini dikkatlice seçti. Fontaine, güçlü bir girişimciydi ve Ryan böylelerini severdi. Hatta bazı boş arsalarda Ryan Holding’i ihalede teklif dışı bırakmıştı. Bu Rapture’ın ruhunda vardı ama Ryan’ın Fontaine’e sınırların nerede olduğunu söylemesi gerekiyordu. “Bir balıkçının Rapture’a getirdiği tek şey balık olmalı.”

Fontaine göz kırptı, gülümsedi. “Balığın ne olduğunu anlamakta sorun yaşamıyoruz Bay Ryan. Kokuyorlar. Solungaçları var.”

Reggie hafifçe güldü.

Ryan boğazını temizledi. “Hepimiz burada birer bireyiz, Fontaine, ama aynı zamanda endüstrinin Büyük Zincir’inin bir parçasıyız... Büyük Zincir bizi kendi çıkarlarımız için çırpınırken birleştirir. Eğer birileri kaçak mallarla o zinciri kırarsa, o kişi zincirin zayıf halkasıdır. Fikirler bile kaçak olabilir...”

Fontaine güldü. “En tehlikeli cinsinden, Bay Ryan.”

“Size iyi şanslar diliyorum, işiniz kazançlı olsun,” dedi Ryan.

“Eğer beni Rapture Konseyi’ne davet ederseniz kendimi buranın daha bir parçası gibi hissedebilirim,” dedi Fontaine hafifçe, purosunu altın bir çakmakla yakarken. “İçer misiniz?”

“Hayır. Sağolun.” Ryan puroyu inceledi. “Rapture yapımı bir puro olduğunu varsayıyorum?”

“Doğal olarak.” Fontaine puroyu Ryan’ın görebileceği şekilde kaldırdı.

Ryan çekimserce güldü. “Belki konseyin büyük, güçlü bir organizasyon olduğuna dahil bazı izlenimleriniz var. Şirketleri inceleyen çok serbest bir komisyon, müdahale etmeden her şeyi inceleyen. Zaman kaybettirici bana inanın.” Ryan üstünkörü Fontaine’in konseye zorla girmeye çalışmasından pek memnun değildi. Rekabeti severdi ama başına dikilmesini istemezdi. “Ama, isteğinizi göz önünde bulunduracağım.”

“O zaman her şey tamam!” dedi Fontaine, purosunun gri dumanını üfleyerek.

Adam rahatlamış görünüyordu, kendinden emin, kaygısızdı ve gözlerinde Ryan'ın tanıdığı bir şey vardı. Fontaine'in istediğini elde etmek için ne gerekirse yapacağına dair bir ipucu, bir kıvılcım...

Olympus Tepeleri

1949

“Bay Ryan seçimler hakkında konuşmayı seviyor,” diyordu Elaine. “Ve merak ediyorum, acaba Rapture’a gelerek doğru mu yaptık?”

“Evet aşkım,” dedi Bill, rahat dairesine zevkle göz gezdirirken. Sol eliyle hamile karnına dokundu, sağ eliyle omzuna. Denizdeki girintilerin oluşturduğu manzaraya bakıyorlardı.

Açılış gününden önce, Ryan çok fazla sayıda mobilyayı toptan almış ve denizaltı şehrine depolamıştı, Rapture’daki girişimcilere kârla satmıştı. Hammadde de almıştı ve mütevazı bir üretim gelişmişti.

Elaine’in zevki, Rapture’m genelinde fazlasıyla bulunan rokoko tarzına uymuyordu. Sade hatları olan, usta elinden çıkmış mobilyalar seçmişti: kavisli koyu tahtalar, cilalı sekoya masa, gümüş çerçeveli aynalar. Bill’in gülen bir portresi –bıyıkları kıvrık azalan saçları geriye taranmıştı– köpek balığı derisi kanepenin üstünde asılıydı. Rapture’m etrafında bulunan malzemeler mobilyalarda çok fazla kullanılmaya başlanmıştı: yerel metaller, sehpa ve masalar için rengarenk mercanlar, denizaltı kumundan camlar, hatta batmış gemilerden bakır ve demirler...

Denizin girintilerine bakan kavisli pencere, Rynium alaşımından bir kemerle tutturulmuştu, binalar arası gezen derin nehir yatağını görüyordu. Eşit olmayan donuk mavi bir ışık suyun içinde ilerliyordu; karşıdaki yeni asılmış parlak tabela, denizin yarattığı mercan etkisi içinde okunabiliyordu:

**EĞLENCE, FROLIC HİSARI'NDA!
FİLO SALONU'NDA ŞOVLAR HER ZAMAN DEVAM
ETMEKTEDİR!**

“Rapture’ın kokusu rahatsız etmiyor,” dedi Elaine. “Yetiştigim binadaki çamaşırhane gibi kokuyor. Ev gibi. En azından bir kısmı.”

“Koku üzerinde çalışıyoruz, sevgilim,” dedi Bill. “Kükürt kokusu üzerinde de.”

“Ve ailemi çok görmemek de rahatsız etmiyor ama Bill, çocuğumuzu burada yetiştirmeyi düşündüğümde...” Elini şişmiş karnının üzerine koydu. “O zaman endişeleneceğim. Okullar nasıl olacak? Ve kilisesiz yaşamak, Tanrı’sız yaşamak... ve çocuk yukarıdaki dünya hakkında ne bilecek? Sadece Ryan’ın söylediği nefret dolu şeyleri mi? Kızımız... eğer kızsaa... gökyüzünü hiç görebilecek mi?”

“Zamanı gelince göreceksin, sevgilim. Bir gün, Bay Ryan güvenli olduğunu düşündüğünde, şehir yukarıya inşa edilecek, dalgaların üstüne. Serbestçe gidip geleceğiz, bu kadar basit. Ama en az bir nesil sonra. Orada tehlikeli bir dünya var. Şu lanet atom bombaları yok mu?”

“Bilmiyorum, Bill. Athena’nın Zaferi’nde o ve arkadaşlarıyla yemeğe gittiğimizde, Bay Ryan bayağı bir boşboğazlık yapmıyor muydu? Yukarıdaki dünya hakkında, kararımızı kabullenmemiz ve keyfini çıkarmamız konusunda. Ve Rapture’da tıkalı kalmak... mesela Steinman gibi bir adamla. Yüzüme dokunup duruyor ve ‘yakın, yakın ama o kadar değil’ olduğundan bahsediyor! Ne demek istiyor?”

Bill kıkırdadı ve kollarıyla ona sıkı sıkıya sarıldı. “Steinman götün tekidir, tamam, ama merak etme. Gayet iyi olacağız. Seni koruyacağım, hayatım. Bana bu konuda güvenebilirsin. Sonunda her şey güzel olacak...”

Stanley Poole göreviyle ilgili rapor verirken şu ana kadar hiç bu kadar gergin olmamıştı. Belki Andrew Ryan, Prentice Mill ve Carlson Fiddle gibi büyük kişiliklere bu kadar yakın olmasının sonucuydu; gayet sıradanlardı, neredeyse ona onlardan biriymiş gibi davranıyorlardı.

Dört adam, ilk tren vagonunun ön sırasında beraber oturuyorlardı. Poole, Atlantik Ekspresi'nin gürültüsünden Ryan ve Mill'in ne konuştuklarını çıkaramıyordu. Mill, dalgın, ufak suratlı bir adamdı, bir şey konusunda endişeli görünüyordu...

Hepsi, Lüks Adonis Oteli'ne doğru gidiyordu, daha otele bitmesine çok vardı; sadece Roma usulü hamamlar hazırды, banyocular için dumanı tütüyordu. Ryan, *The Rapture Tribune*'ün bazı gelişmeleri basmasını istiyordu. Poole'un sağında Mill ve Ryan vardı; solunda ise Carlson Fiddle oturuyordu, gözlüklü, şık giyinmiş, yumuşak suratlı bir adamdı, kucağında nazikçe yumruğunu sıkıyordu. Fiddle mağdur ve dalgın görünüyordu, trenin harekete geçmesiyle irkildi. Yaşlı bir kadınla karıştırılabilecek kadar telaşlı bir adamdı. Annesiyle gerekenden çok zaman geçirmiş gibiydi. İleride Ryan Eğlence Parkı'na dönüşecek alandan dönmüşlerdi ve tren Adonis'e doğru hareket etmeye başlarken, Poole, Carlson Fiddle'm düşünceli halinin ardında bir hikâye yattığını hissetti.

"Evet, Carlson," Poole konuşmaya başladı. "Size Carlson diyebilir miyim?"

"Hayır," dedi Fiddle, yere kaşlarını çatmıştı.

Poole kalemini ve defterini çıkarırken irkildi. Her zaman saygıya kolayca itibar etmeyen birisi olduğunu biliyordu. Tren tünelden geçerken karanlık camlardan, Fiddle'ın ötesinden kendi yansımasını görebiliyordu; yansıması hastalıklıydı, karanlık camlar gözlerini normalden daha çökük gösteriyordu ama, daha iyiydi, yoksa onu kim kepçe kulaklarıyla, ince

boynuyla ve çıkık ademelməsiyle ciddiye alırdı? Son günlerde iyice bir deri bir kemik kalmıştı, yediğine içtiğine dikkat etmiyordu. Belki de Rapture'a geldiğinden beri içki ve uyuşturucuyu abartmasının etkisiydi.

Poole boğazını temizledi ve tekrar denedi: "Orada inanılmaz bir iş başardınız, Bay Fiddle, Ryan Eğlence Parkı'nı tasarlarlarken yani. Biletin üstünde çocuklar için eğlence parkı yazıyordu değil mi?" Umutla gülümsedi, Fiddle'ın şakayı anlayacağını umdu ama adamdan hiçbir tepki gelmedi.

Fiddle gözlüğünü düzeltti. "Evet, evet, animatroniklerimiz olacak, bazı ilginç... sergiler belirlendi. Bay Ryan'ın tam olarak ne istediğine şaşırılmış durumdayım." Poole'a sertçe baktı. "Bunu gazeteye yazma. Şaşkın durumda olduğumu."

Poole, Fiddle'a göz kırptı. "Oh, Bay Ryan çok netti..." sesini alçalttı, "... bu haber tamamen şişirme olacak. Yapılan yeni güzel inşaatlar, yeni merkezler ve spa hakkında. Bu animatronik dediğiniz şey de ne?"

Gözlüğünü düzeltmekten sıkılmıştı, bu defa kravatını düzeltti. "Oh, herkes onlara animatronik demiyor. Ama '39 yılında yapılan Westinghouse sergisinde robot Electro ve küçük arkadaşı köpek Sparko vardı. O tarz bir şey. Bir bakıma hareket eden mankenler. Ziyaretçilerle konuşacaklar."

"Hareket eden mankenler! Anlatın!"

Fiddle ellerini kucağına koyup tekrar sıktı. "Rapture'ın tarihi ile ilgili olacak. Çocukların gelmesi için biraz peri masalı öğeleri de koymak istiyorum. Belki Walt Disney çizgi filmleri gibi bir şey ama o... neyse boşver. Sadece bunu yaz yeter. Muhteşem bir proje olacağını düşünüyorum ve gerçekleştirmeyi dört gözle bekliyorum."

"Tabii ki!"

Tren dönüşü sırasında sarsıldı, denizin içinden geçen şeffaf tünele ilerledi. Derin bir harikalık içinde, batmış bir peri masalı gibi Rapture bir anda yükselmişti. Bir grup büyük balık zikzak yaparak, gümüşü renkte parladı. Özel bir batisfer başka bir binaya girdikleri sırada yanlarından geçti.

Poole, Mill sesini yükselttiği sırada, Ryan ve Mill'e gözüyle baktı. "İma etmeye devam ediyor, Andrew, en sonunda..."

"Hadi, hadi," dedi Ryan sakince. "Çok fazla endişe ediyorsun Prentice! Augustus bir tür deniz yırtıcısı değil."

Mill hafifçe homurdandı. "Sinclair 'Atlantik Ekspresi'nin çıkarabildiğiniz kadar tadını çıkarın, hâlâ sizinken' derken ne demek istedi?"

"Oh, o bir iş adamının başka bir iş adamına uyguladığı psikolojik bir baskı! Muhtemelen sana başka bir teklif yapmak üzeredir ve seni, devralma konusunda endişelendirmek istiyordu. Senin dengeni şaşırtmak istiyor. Gayet normal bir iş taktiği."

"Bu halka açık bir şirket değil ki..."

"Belki de olmalı! Sinclair'e satmamahsm. Hisselerini Rapture genelinde özgürce satarak nakit para elde edebilirsin. Rapture büyüyor! Hiç patlamayacak bir balon gibi. Sen anapara istiyorsun, Prentice... Ah, işte yeni lüks otelimiz..."

Tren, Adonis İstasyonu'na yaklaşırken yavaşladı. Poole, defterine bir şeyler karaladı, Ryan'm denetiminden haberdardı.

Andrew Ryan'ın ona kaşlarını çatıldığını gördü. Ryan merakla bir kaşını kaldırdı. "Konuşmamızı hatırlıyor musun? İzin vermeden hiçbir şey yapmak yok, Poole."

Poole yutkundu, Ryan'm Rapture gaztesindeki elinin özgürce konuşmasına karşı geldiğini yazmak istedi. Ama büyük hissedar Ryan'dı ve Stanley Poole şu ana kadar sahibinin beğenmediği fikirler basan bir gazete duymamıştı.

"Emredersiniz, Bay Ryan," dedi Poole neşeli bir şekilde, göz kırptı.

Burnunu ovdu ama çabucak durdu, rahatsızlık verecek bir hareket olduğunu biliyordu. Ryan'ın bu atmaca bakışlarının altından bir an önce kurtulup, Sinclair İçkileri'nden bir şişe almayı ve Frolic Hisarı'ndaki yeni içki ve uyuşturucu dükkânı, Le Marquis D'Epoque'den, burnuna çekecek bir şeyler istiyordu. "Bu hat çok etkileyici Bay Ryan. İnanılmaz bir manzara."

Ryan başıyla onayladı, ifadesi tarafsız bir hal aldı ama bakışlarının altında, onu rahatsız eden bir şeyler olduğu belliydi. “Zamanı geldiğinde senin için özel bir görevim olabilir Poole, eğer tedbirli olduğunu kanıtlayabilirsen.”

Trenin kapısı kayıp açıldı ve Ryan, Poole’u unuttu. Prentice’in omzuna hafifçe vurmak için gülerек döndü. “Gel-
diğimizde kapılar biraz yavaş açıldı sanki, değil mi Prentice? Çevik olduklarından emin olalım. Rapture’ın daima iler gitmesini sağlayalım!”

Medikal Köşk

1949

“Bill, bunu yapmak zorunda mıyız?” diye fısıldadı Elaine, hasta yatağında sırt üstü yatmış Dr. Suchong’u beklerken. “Niye bu ikisine görünmek zorundayım? Tenenbaum denen kadının doktor bile olmadığını düşünüyorum ve Suchong ise bir tür beyin cerrahı gibi bir şey... çocuk doğumdan ne anlar?” Hasta cübbesini şişmiş hamile karnını daha iyi kapayabilmek için düzeltti.

Bill, karısının karnını okşadı. “Normal doktorun işi var, hayatım. Ryan’a değişik sancılar çektiğinden bahsettim ve buraya gelmemiz konusunda ısrar etti. Tenenbaum ve Suchong, Gil Alexander’la çalışıyor, o da Ryan için birtakım işler yapıyor.” Omuz silkti.

Elaine dudaklarını yaladı ve gergince, “Birinin o kadının delice deneyler yapmakla meşhur olduğunu söylediğini duydum...” dedi.

“Bunu duymamıştım. O kadın sadece Ryan’m ilgilendiği dâhi tiplerden biri. Tabii ki garip, hepsi öyle. İnsanlar çoğu zaman onun ne istediğini bile anlamıyor...”

“Ahh,” dedi Dr. Suchong, içeri dalarak, gözlükleri tepe lambasının ışığını yakalıyordu. Zayıf Asyah suratı terliydi. “İşte yakında anne olacak kızımız buradaymış!”

Brigid Tenenbaum arkasından sürünerek girdi; çok genç bir kadındı, yüzeysel olarak güzeldi ama gözleri dayak yemiş gibiydi, şekilsiz bir yığın olan kahverengi saçları, yüzünde yakınlık göstermeyen bir ifade vardı. İkisi de laboratuvar önlükleri giymişti, Tenenbaum'un eski püskü kahverengi elbisesinin eteği, beyaz önlüğün altından görünebiliyordu.

“Üçüncü çeyrektesiniz, değil mi?” dedi kadın. “İlginç.” Kuzey Avrupa ve Alman aksanlarının karışımı aksanıyla tıpkı Suchong'un ki gibiydi. “İyi besleniyorsunuz, ha? Kan dolaşımı, iyi.”

Elaine kaşlarını çattı, Bill, karısının laboratuvar hayvanı gibi hissettiğini görebiliyordu. Tenenbaum selam bile vermemişti. Ama doğruydı, doktor diyebileceğin birisi değildi. Sadece bugün müsait olan biriydi. Bill için biraz baştan savmaydı.

“Evet o, nasıl diyorsunuz, iyi yetişiyor,” Suchong lafını topladı, Elaine'in karnını gösterdi. “Evet... hissedebiliyorum... yavru hareket ediyor. Neredeyse çıkışa hazır. Canı dışarı çıkıp beslenmek istiyor.”

Tenenbaum yakındaki araç gereçlerin bulunduğu masaya doğru döndü, dikkatlice hareket ettirdi, yerlerini düzelterek doğru açı ve mesafede olmalarını sağladı.

“Bayan McDonagh,” dedi Suchong, Elaine'in kalçalarını inceliyordu, “fetüs aykırı bir refleks hareketi yapıyor mu?”

Elaine gözlerini devirdi. “Ufaklık tekmeliyor mu demeye çalışıyorsunuz, doktor? Çocuk tekmeliyor, evet.”

“Harika bir belirti. Bir fetüs incelemeyeli uzun zaman oldu. Canlı ve sağlıklı bir fetüs edinmek zor.”

Elaine'in ayaklarına doğru ilerledi, uzandı ve keskin, hızlı bir hareketle ayaklarını ikiye ayırdı, bir kasabın tavuğu yolması kadar kesin bir hareketti. Bu sürprizle Elaine ciyakladı.

“Hey, Doktor, kadınıma yavaş davran!” dedi Bill.

Suchong hastane cübbesini kaldırıyordu, o ve Tenenbaum hastane masasına doğru eğilmiş, Elaine'in özel bölgesine kaşlarını çatmışlardı. Suchong homurdandı ve işaret etti. “Garip

bir şişlik, orada ve orada, gördün mü? Hamile bir kadın için garip bir değişim.”

“Evet, görüyorum,” dedi Tenenbaum. “Bu durumda çok kesip biçmiştim..”

“Kıskanılabilir. Belki bir numunen vardır?”

“Hayır, hayır, bütün numunelerimi Amerikalılar geldiğinde aldı, ama...”

“Bill!” diye ciyakladı Elaine, bacaklarını birden kapayıp, cübbesini kasiğine bastırırken.

“Tamam! İkinizden birisi, bir problem görüyor mu?” dedi Bill.

“Hm?” Suchong şaşkınlıkla baktı. “Ah! Hayır, hayır, durumu gayet iyi. Biraz derine inmek ilginç olurdu...”

“Gerek yok doktor! Gidiyoruz.” Bill, Elaine’in masadan inmesine yardım etti. “Hadi aşkım. Arka tarafa, kıyafetlerin orada, giyinme zamanı geldi.”

Laboratuvar kapısının diğer tarafında Andrew Ryan’ın sesini duydu. “Buradasınız, Doktor Suchong, her şey yolunda mı?”

“Evet, evet, anormal bir şey yok. Burada olduğunuza sevindim Bay Ryan, otuz yedi numaralı deneye bakmanızı istiyordum...”

Bill laboratuvar kapısına doğru adım attı, kafasının bir tarafında Ryan’a, Elaine’e ne kadar kötü davrandıklarını söylemek vardı ama durdu, bakakaldı.

Andrew Ryan, Suchong, Gil Alexander, genelde Ryan için çalışan bir araştırmacı ve Brigid Tenenbaum toplanmış, bir tür sudan tabutun içindeki büyük, rengarenk şekle bakıyorlardı; kutu karmakarışık şeffaf tüplerle tavana asılıydı. Bill, Gil Alexander’la sadece birkaç kez karşılaşmıştı; ciddi bakışlı, kalın bıyıklı bir adamdı. Çok profesyonel ve zekiymiş ama Bill’e göre, soğukkanlıydı.

Cam tabutun içinde, deri ve bazı yerlerinde çelikten yama yapılmış bir adamın vücudu uzanıyordu. Ölü gibi soluktu, kö-

püren suyun içinde hareketsiz yatıyordu. Bill bunun bir boğulma vakası olduğunu düşündü.

Gil Alexander, sırtüstü yatan adamın sol bacağına girmiş bit tüpü düzeltiyordu. “Hafif bir iltihap var. Fena değil. İyi bir başlangıç...”

Bill kendini dışarıdaki sol bacağa bakarken buldu, kasığında metal ve deri eritilip birleştirilmiş gibi görünüyordu. Buruş buruştu ve Bill derinin titrediğini gördüğünü düşündü, sanki baloncukların serpilmesine tepki gösteriyordu. Sesini yükseltmek veya gitmek istedi ama onu orada tutan bir şey vardı, garip bir şekilde onu etkileyen bir olaydı...

“Görüyorsunuz, Bay Ryan,” dedi Tenenbaum, “birleşim tamamlanamadı, ama viral gen transferini denememiz gerektiğini düşünüyorum, vücudu birleşime daha ehliyetli...”

“Öf!” dedi Suchong, sıkıntılı bir şekilde kadına baktı. “Her zaman genlerin doğru yol olduğuna inanıyorsun. Viral gen transferi tamamen teorik! Gerek yok! Vücut metalle birleşmeye şartlandırılabilir! Üreme programı olmadan genler üzerinde hiçbir kontrolümüz olamaz!”

“Ah, affedin beni, doktor,” dedi kadın, sesi hafifçe aşağılayıcıydı, sanki yakındaki masada duran aletleri doğrulmak üzereydi, “ama yanıyorsunuz. Yöntem kendini açığa çıkaracak. Gregor Mendel’i düşünürsek...”

Alexander, Suchong ve Tenenbaum arasındaki gerilimden zevk alıyor gibi görünüyordu. Güldü, Bill fark etti ama bir şey söylemedi.

Ryan ilgisiz bir hareket yaptı ve şeffaf şekle, sıvı dolu tabuta doğru kaşlarını çattı. “Pratik kullanımıyla daha çok ilgileniyorum. Adamlarımızı orada daha uzun süreler tutacak bir süreç lazım.”

“Oha!” diye patladı Bill. Sırtüstü yatan adamın bacağı kasılırken, korumaya alınmış diz cam kutuya vuruyor, camı çatlatıyordu. Su çatlaktan akmaya başladı...

Ryan ve Suchong, Bill’e dönüp baktı, Tenenbaum ve Ale-

xander cam tabuta bağlanan kimyasal dolu tüplerdeki akışı değiştirmekle daha meşgul gibilerdi.

“Bill,” dedi nazikçe Ryan, yanına yaklaşıarak. “Gittiğini düşünmüştüm.”

“Şimdi gidiyorum,” dedi Bill. “Oradaki adam iyi mi?”

“O mu? Ah, o sadece bir gönüllü. Deneyimizde bize yardım ediyor.” Ryan kolundan tuttu. “Gel, onları işleriyle yalnız bırakalım, ne dersin? Elaine nasıl?”

Ve Bill’e laboratuvar dışına kadar eşlik etti.

Frolic Hisarı

1949

Bing Crosby çiçek şeklindeki hoparlörlerden gelen, ”Dertlerini Düşlerinle Sar” adlı parçayı söylüyordu ve Bill, Elaine’i yukarı avluya doğru götürürken mırıldanıyordu. Filo Salonu’ndaki müzikal öncesi bir gezinti için tam zamanıydı. Bill, Elaine’i Noel vakti gezintisine çıkarmıştı. Arkadaşları Mariska Lutz bebeğe göz kulak oluyordu.

“Burasıyla ilgili garip bir şey var,” diye mırıldandı Elaine, o ve Bill, Frolic Hisarı’nda yukarı avlusunun neon parlaklığı altında, Poseidon Plaza’nın yürüme balkonunda gezinirken. Elaine parlak pembe saten bir elbise ve Bill de beyaz keten bir takım giymişti. Diğer çiftler telaşlılardı, giyinmişlerdi, saçları yapılmıştı, yüzlerinde gülücükler vardı. *Neredeyse New York gibi* diye düşündü Bill.

“Garip olan da neymiş, sevgilim?” diye sordu. Sir Prize Şans Oyunları Gazinosu’nun girişinin önünden geçiyorlardı, Sir ve Prize arasında büyük bir şövalye kaskı yansıtılmıştı. Neon tabelaların ışıkları kapalı alanlarda, ışık dağılmadan dümdüz yansıyor. Işığı yayacak bir gökyüzü yoktu.

“Yani, bazı noktalarda dış dünyadan çok farklı olacağını düşünmüştüm. Öyle de tabii, bazı noktalarda ama...” Pencereden slot makinelerinde şanslarını deneyen insanlara göz gez-

dirdi. “Ana fikir yukarı dünyanın sadece en iyi şeylerini beraberimizde getirmektir ama belki biz en kötülerini de getirdik.”

Bill kıkırdadı, eşinin kolunu kendi kolunun altına soktu. “Bu, insanlar bir yere yerleşmeye başladığında olur, aşkım. Nereye giderlerse gitsinler yanlarında daima en iyi ve en kötü özelliklerini de getirirler. İnsanların kafa dağıtacak bir yerleri olmalı... kafa dağıtacak. Kendi Forlic Hisarları olmalıdır.”

Aşağı avluya doğru merdivenlerden indiler, Robertson Tütün Evi’ni geçtiler ve Elaine, Havva’nın Bahçesi’nden geçerlerken iç çekti. Göz ucuyla baktı. “Bir striptiz kulübü gerekliydi yani?”

Bill omuz silkti. “Bazıları özellikle lazım olduğunu savunabilir, burada bu kadar erkek varken. Erkekler inşa ediyor, bakımını yapıyor. Benim böyle bir oyalamaya ihtiyacım yok. Hayran kalmak için Rapture’daki en güzel kadına sahibim.”

“Benden striptiz şovu bekleme.” Filmlerdeki genç kızlar gibi kirpiklerini kırptı. “Yani eve gidene kadar.”

“İşte benim kadınıml!”

Elain güldü. “Tutucu birisiymiş gibi gözükmem istemem. Gidip bir Sinclair şarabı alalım... belki Ryan Kulüp’ten bir şey de olabilir. Gerçi sen büyük ihtimalle bira içmeyi tercih edersin...”

“O zaman hanımefendiye şarap! Ama Filo Salo’nundaki gösteriye biletimiz var aşkım. Ondan sonra içeriz diye düşünmüştüm.”

“Oh, Filo Salonu! Bunu görmeyi bekliyordum. Footlight Tiyatrosu tıklım tıklım olacak.”

“Filo Salonu yeterince büyük. Bay Ryan’ın Rapture’ın tamamı için büyük planları var.”

Elaine, Bill’e şaşkın şaşkın baktı. “Bay Ryan’a karşı gerçekten bir hayranlık duyuyorsun değil mi, Bill?”

“Ne, ben mi? Duyduğumu biliyorsun! Şu anda sahip olduğum her şeyi o verdi. Tuvalet tesisatıyla uğraşıyordum ve o beni yeni dünyanın kurucusu yaptı!”

Le Marquis'nin likör ve uyuşturucu marketinin önünden geçtiler, genelde genç erkekler yüzünden gayet kalabalıktı. İçeride tanıdığı birini gördü, fare suratlı Stanley Poole, ayaklarını yere vurarak, gergin bir şekilde bir küçük tüp uyuşturucu alıyordu. Bill hızlandı, karısının yanında o yerle ilgili konuşmak istemiyordu ve Poole gibi iğrenç bir herifle ayaküstü muhabbet etmek istemiyordu.

Jitterbug Waltz'dan, Fats Waller'ın bir caz müziği yükseldi. Avluda mutlu sesler yankılandı. İnsanlar neon ışıkların yansımalarıyla hayaletimsi görünüyorlardı ama mutlu hayaletlerdi; gülüyor, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Kırmızı saçlı genç bir kız, yanındaki genç erkek onu çimdikleyince ufak bir çığlık attı. Kız ona vurdu ama hafifçe...

Bill, Sullivan'ın güvenlik görevlilerinden birini gördü, iri Pat Cavendish, ucuz üniforması ve rozetiyle, pezevenge benziyordu, kasıntı kasıntı dolaşıyor, elleri cebinde ve silahı kemerinde, genç kızlara sırtıyordu.

Elaine, Sophia Salonu'nun önüne gelince parıldadı ve Elaine en son moda şık butiğe dalarken, Bill elleri cebinde kaderine boyeğdi. Bill, dairelerine teslim edilmek üzere ona bir gecelik ve yeni bir palto aldı. Artık yukarıya, Filo Salonu'na dönme vakti gelmişti.

Hızlıca butikten dışarı çıktılar ve merdivenleri tırmandılar, Bill orada mimar Daniel Wales'ın Augustus Sinclair'le konuştuğunu fark etti ama genç Wales parıldayan iş adamıyla yakın bir muhabbet içindeydi ve kafasını bile kaldırmadı.

Bill tavana baktı, yerin su geçirmezliğini düşündü ve herhangi bir sızıntı görmediğine memnun oldu. Rapture'ın bazı parçalarının diğerlerine göre daha titiz bir bakıma ihtiyacı vardı. Bu parça ise cuk diye oturmuştu.

Bill'e göre Rapture geliyordu: Atlantik Ekspresi bir binadan öbürüne verimli bir şekilde ilerliyordu. Dükkânlar iş yapıyordu. Rapture'ın galerileri ve avluları ışıklar içindeydi, *art deko* oymaları altın gibi parlıyordu. Çalışan işçiler halıları

temiz tutuyor, çöpleri topluyor ve tavandaki çatlakları tamir ediyordu. Aşağı avludan aşağıya bakınca, büyüyen kalabalık, parlayan tabelalar... Rapture tamamen canlı görünüyordu, tıngırdayan ekonomik canlılık içindeydi. Belki Bay Ryan, Wales kardeşler, Greavy... belki de Bill McDonagh'sız bunu başaramazlardı.

Bill ve Elaine Eilo Salonu'na ulaştılar, durup mavi beyaz tabelaya hayranlıkla baktılar. Kemer büyüleyici beyaz neon hatlarla kaplıydı. İçerideki konuşmaların uğultusu geliyordu. Bill, Elaine'in kolunu kendisine doğru bastırdı, eğilip yanağından öptü ve içeri girdiler.

Büyük, süslü konser salonu kalabalıktı ve koltukları orkestra bölümündeydi. Işıklar söndü, orkestra hazırlandı, *Patrick ve Moira* müzikali başladı. Eseri sahneye hazırlayan Sander Cohen'di, neyse ki Cohen oynamıyordu; Elaine büyülenmişti. Bill her şeyiyle çok duygusal ve biraz marazi buldu, oyun iki hayaletin ahirette birbirlerini bulmalarıyla ilgiliydi, ama Elaine'in iyi vakit geçirdiğini görmek mutluluk vericiydi. Elaine, ara sıra burada yitip gidiyormuş gibi gözüküyordu. Ancak Bill şu anda dünyadaki yerlerini bulmuşlar gibi hissediyordu... denizin dibinde.

Isı Kayıp İzleme Merkezi, Hephaestus *1950*

Bill ısı izleme aletini neredeyse ayarlamıştı. Isı kontrolü, Rapture'ın sayısız zayıf şehrin çökmemesi için sürekli bakım yapılması gereken noktalarından biriydi. Denizin altındaki şehir, aşağı yukarı iki senedir buradaydı ama şimdiden büyük miktarda tamir gerekmişti.

Bir tarafım alev, öbür tarafım buzlarla kaplı, diye düşündü Bill.

Dışarıdaki bir kısım soğuk su, volkanik gazların sıcaklığıyla dönen türbinlerdeki sıcaklığı dengelemek için su kanalla-

rına çekilmişti. Kanallardaki sulardan biri, hipotermiden bir adamı bir dakikadan az bir sürede öldürecek kadar soğuktu; diğeri ise kaynatacak kadar sıcaktı. Bill her iki trajediye de şahit olmuştu.

Bill, buz gibi soğutucu ve volkanik sıcak suyun, karışımını dengeleyen çarkları çevirdi. Pencereden denize baktı. Şeffaf borulardan oluşan bir yığın, donuk bir kırmızıyla parlıyordu, jeotermal kaynaktan çıkan mineralce zengin sıcak suyu taşıyordu. Bill hafif kükürt kokusunu aldı, kokuyu giderebilmek için ne kadar uğraştıklarını düşündü. Her şeye rağmen, Rapture'm havası New York'tan temizdi. Temiz hava, Arcadia gibi bahçelerden ve deniz fenerine benzeyen yapılardaki hava kanallarından geliyordu.

Isılöçerler tam olması gereken seviyelerdeydi. Dengeye oturtmuştu. Pablo Navarro cihazın diğer ucunda Rolland Wallace ve Stanley Kyburz'la beraber çalışıyordu.

“Şu Navarro sürekli yardım arıyor,” diye dırdır etti Wallace, yaklaşırken. “Bu bölgenin başmühendisi olmak istediğini biliyor musun?”

“Bu Greavy'nin kararı, adamım, ama Pablo bu unvana sahip olmak için o kadar sıkı çalışıyor mu bilmiyorum. Kyburz nasıl çalışıyor?”

“İş görüyor. Teknik olayları iyi biliyor ama şu Avusturalyalılar, garipler. Ayrıca suratsız biridir, bilmez misin.”

“Benim şu ana kadar tanıdığım her Avusturalyalı suratsızdı,” dedi Bill, dalgın dalgın, gözü göstergelerdeydi. “Şimdiye kadar sabit.”

“Neyse, diyafondan seni sordular. Bay Ryan seni Kontrol Merkezi'ne çağırıyor.”

“Daha önce söylemeliydin! Hadi, ben kaçtım.”

Bill değerleri son bir kez kontrol etti ve hızlandı, Elaine'in Ryan'm ofisinde çalışıyor olmasını umdu.

Ryan'ı masasının önünde volta atarken buldu. Elaine'den iz yoktu. “Ah, Bill. Elaine'i eve erken gönderdim.”

Bill içinde bir ürperti hissetti. “İyi mi?”

“Evet, evet,” dedi Ryan ihtiyatlı bir şekilde. “İyi görünüyordu. Bakıcıya bir gidip bakmak istedi. Belki de bebek doğar doğmaz işinin başına çok çabuk geri döndü. Çocuk nasıl?”

“Ufaklık çok mutlu. Gülüyor ve sürekli bir orkestra yönetiyor gibi ellerini sallıyor...”

“Eevkalade, fevkalade...”

Bill, Elaine’in iyi olduğunu umdu ama bir bakıcı tutup işe dönmekte ısrar eden kendisiydi. Sanki ev üzerine üzerine geliyordu. Bebek arabasını alıp Rapture’ın parklarında gezmek kolay değildi, küçük parklar bölgesine yol biraz uzundu.

“Bill, benimle gelir misin? Julie Langford’la bir konuşmam lazım. Arcadia’daki yeni çay bahçesi hakkında senin görüşlerine ihtiyacım var; başka konularda da. Yolda konuşacak çok konu var...”

Birkaç tane geçitten geçtiler ve binaların arasındaki şeffaf bir tünele girdiler, denizin el değmemiş güzellikleri içinden yürüyorlardı. Isı zeminden yukarıya doğru çıkıyordu, Kuzey Atlantik’in dondrucu soğğundan onları koruyordu. “Rapture’da hoşuma gitmeyen guruldamlar duyuyorum, Bill,” diye homurdandı Ryan, bir balinanın peşinden geçen balık sürüsünü izlemek için durduğu sırada. “Dışarıda, her şey olması gerektiği gibi. Büyük balık ufak balığı yiyor. Bazı balıklar avcılarının elinden kurtuluyor ve serpiliyor ama burada... dengeyi bozanlar var.”

Bill, Ryan’ın yanına doğru bir adım attı, her ikisi de cama doğru bakıyordu, akvaryumda muhabbet eden iki adam gibilerdi. “Guruldamlar mı, patron? Ne gibi? Borulardan mı insanlardan mı?”

“İnsanlardan, eğer onlara insan diyebilirsiniz.” Ryan başını salladı ve ekledi. “Parazitler!” bu sözü söylerken ağzı sertçe büküldü. “Burada yabancı otları ayıklayabiliriz sanmıştım ama insanlar kirli, Bill. Rapture’da sendikacılar olduğuna dair dedikodular var! Sendikalar! Benim şehrimde! Biri onlara destek veriyor. Kim olduğunu bilmek istiyorum... ve nedenini.”

“Ben böyle bir şey duymadım,” diye belirtti Bill.

“Stanley Poole barda birilerinin sendikalar ile ilgili konuştuğunu duymuş. ‘Rapture’da işçilere yapılan eşitsizlik’ ile ilgili şikayet broşürü elden ele dolaşıyormuş...”

“İnsanlar gergin... doğal olarak sınırlarını boşaltmalılar, patron. Yeni fikirler savurmaları, özgürce. Hatta sizin... bizim... sevmeyeceğimiz fikirler Bay Ryan. Sendikalar veya değil. Şimdi, ben onları savunmuyorum,” dedi telaşlıca, “ama burada fikirlerin de bir piyasası var, değil mi? İnsanlar fikirlerini de takas edebilmeliler...”

“Hmm. Fikirlerin piyasası. Belki. Biraz daha hoşgörölü olmaya çalışırım ama sendikalar... Bunun ucunun nereye dokunduğunu gördük...”

Bill bu söylemle tartışmamaya karar verdi. Beraber mavi balinanın bütün görkemiyle üstlerinden geçmesini seyrettiler. Deniz yatağından balonlar yükseldi, Rapture’ın binalarındaki ışıklar yanıp söndü ve Rapture mavi yeşil denizin içinde muhteşem bir şekilde yükseldi. Wales kardeşler sanatsal bir karmaşa içinde coşkulu hatların karışımını tasarlamışlardı. Mimari projenin cesaretini, hatta meydan okumasının hesaplandığını gösteriyordu.

Su dolu yolun karşısındaki neon tabela, Manhattan’ın ortasında bir binadaymış gibi dikine asılıydı, Filo Salonu yazısı okunabiliyordu. Başka bir neon tabelada Worley’nin Şarap Evi’nin reklamı üzüm moruydu, deniz akıntılarıyla yazı dalgalanıyordu. Çoğu apartman dairesinin pencereleri kareydi, gemi penceresine benzemiyordu; çoğu yüzeydeki binalara benziyordu. Bu etki, çoğu zaman, denizin altına bilerek kurulmuş bir metropolden çok denizler altında kalmış Atlantis gibiydi. Sanki kutup buzları erimiş ve Manhattan seller içinde kalmıştı, denizin altından çıkan çelik ve taş kanyonların derin, gizemli su dünyasının ufku yoktu.

“Olabilir,” dedi Ryan sonunda, “Rapture’a çağırdığımız insanlar konusunda çok aceleciydik. Umduğum gibi benimle benzer düşüncelere sahip insanları seçmemiş olabilirim.”

“Buradaki insanların çoğu Rapture tarzını benimsemiş durumda, Bay Ryan. Rapture’da bir sürü özgür işletme var,” diyerek gülümsedi Bill, bir grup baloncuk camın birkaç santim ötesinde yükseldi. “Balon gibi yükseliyorlar.”

“Beni yüreklendiriyorsun, Bill. Umarım herkes meşgul kalmaya devam eder, rekabet etmeye; yeni dünyamızdaki yerlerini şekillendirir. Herkes var olan işlerini genişletmeli, yeni işler açmalı! Hâlâ bar açmayı düşünüyor musun?”

“Kesinlikle düşünüyorum. Adı Dövüşçü McDonagh’m Barı olacak. Yaşlı pederin anısına; gençliğinde boksördü.”

“Senin için büyük bir açılış partisi vereceğiz!” Ryan yukarı baktı, denizi delen kulelerin tepelerine doğru, çoğunun zirvesini görmek zordu. Derin bir nefes aldı, memnun göründü, daha iyi bir ruh haline girmiş görünüyordu. “Baksana, bir orkestranın en zirve noktası gibi bir yükseliş içinde! Rapture bir mucize Bill, önemli olan tek mucize! Gerçek erkeklerin iki eliyle kurduğu bir mucize! Ve bu her gün kutlanmalı.”

“Mucizeler çok fazla bakım istiyor, Bay Ryan! Durum şu ki, kanalizasyonla, temizlikle ve Arcadia’nın peyzajıyla ilgilenecek çok az adamımız var. Rapture hayatlarında çektikleri en büyük acı kâğıt kesigi olan gösterişli adamlarla dolu ama bir çukur kazabilen veya bir borunun tesisatını yapabilen ancak değerli birkaç adam var.”

“Ah. O halde bizim ihtiyacımız olan yeteneklere sahip insanları çekmemiz gerekiyor. Onlara konaklama sağlamamız lazım. Onları getireceğiz merak etme. Işık aydınları çeker, Bill!”

Bill bunun nasıl olacağını merak etti. Hiç mavi yakalı çalışanlar getirilmemişti, sendikalardan nefret eden bir patronun olduğu yere gelmezlerdi. Sonu sıkıntılı olabilirdi.

“Ah,” dedi Ryan, tatminkâr bir şekilde. “Tedarik denizaltısı geliyor...”

Denizaltının gölgesini üzerlerinden geçişini izlediler, ışıkları çivit mavisi derinliklerde parladı. Buradan derinler sessizdi, denizaltı denizin devasa bir canavarı gibi görünüyordu, bir

tür balina gibi. Neptün'ün Armağam'na doğru ilerliyordu. Bill, denizaltının açıyla hangar büyüklüğündeki hava kilidine ilerlemesini ve Fontaine Balıkçılık'a ulaşmasını izledi.

“Bilemiyorum,” dedi Bill, “kim sendikaları destekliyor olabilir... Fakat sana güvenmediğim tek bir kişi söyleyebilirim; o da Frank Fontaine'dir.”

Ryan omuz silkti. “Bayağı üretken birisi. Bayağı da bir işletmesi var. Beni düşündürtüyor; rekabeti severim...” diye ekledi, sesli bir şekilde düşünüyormuşçasma. “Mantık çerçevesi içinde olduğu sürece.”

Fontaine, Peach Wilkins'le beraber Rapture'm balıkçılığını tedbirli bir hale getirmenin yolunu geliştirmişti, denizin altında. Küçük denizaltılara ufak tefek uyarlamalar yapmıştı, çekilebilir ağlarla tamamen denizaltı balıkçılığına uygun hale getirmişlerdi.

Balıkçılık Fontaine'e, Bill'in de bildiği gibi, Ryan'ı tedirgin eden bir şeye erişim sağlamıştı, dışarıdaki dünyaya. Denizaltıları Rapture'u kendi işleri için terk ediyordu ve dışarıdaki birileriyle irtibat halinde olabilirlerdi. Her yıl Ryan dış dünyayla olan bağlarını daha da koparıyordu, mülklerini nakde çeviriyordu, fabrika ve demiryollarını satıyordu.

“Fontaine'in kaçak mal getirdiğini mi düşünüyorsun, patron?” dedi aniden.

“Olma ihtimalini inceliyorum. Onu uyardım ve bana bu uyarıyı ciddiye aldı gibi geldi.”

“Kaçakçılık var, Bay Ryan,” diye belirtti Bill. “İşçilerin yatakhaneğinde bir İncil bulundu.”

“İncil...” dedi Ryan nefretle. “Evet, Sullivan bahsetti. Apollo Meydam'nda adını bilmediğim bir heriften aldığını söylemiş.”

Bill'in dine karşı hiçbir sevgisi yoktu ama gizliden gizliye, bazı insanların bir güvenlik vanası olarak dine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. “Söyleyebileceğim tek şey, Bay Ryan, o Fontaine denen herife hiç güvenmedim. Kadife gibi bir sesi var ama ağzından çıkanların hiçbiri o kadar yumuşak değil.”

“Hiçbir şeyi varsayımlara bırakamayız, biliyorsun. Gel bakalım...”

Bill içini çekti. Artık ‘Gel bakalım, Bill’ ifadesinden sıkılmıştı.

Elektronik bir göz Securis kapısını tetikledi ve kapı kayarak açıldı. Uzun adımlarla Rapture ticaretinin şanını öven posterle dekore edilmiş koridorda yürüdüler, kavisli merdivenden aşağı, TİCARET, ÖZGÜRLÜK, YARATICILIK yazılı bir pankartın bulunduğu batisfer istasyonuna doğru ilerlediler. Ryan sessiz kaldı, düşüncelere dalmıştı.

Bill, Atlantik Ekspres’e bineceklerini sandı ama Ryan tren istasyonunu görmezlikten gelerek Rapture Metrosu’na doğru ilerledi. Ryan’a şapkalarını çıkaran bir grup bakım işçisinin yanından geçtiler. Durdu ve herkesin elini sıktı. “Nasıl gidiyor gençler? Tavanı mı tamir ediyorsunuz? İyi, iyi... Maaşlarınızı bir kısmını Rapture’ın gelişen yeni işletmelerine yatırmayı ihmal etmeyin! Büyümeye devam edin, çocuklar! Burada Bill için mi çalışıyorsunuz? Eğer size iyi davranmıyorsa, bana söylemeyin!” Herkes gülmüştü. “Bir tesisat işi başlatın, Bill’in parasını işletmesi için imkân olur! Bu arada yeni parkımızı beğendiniz mi? Henüz gidebildiniz mi? Kızları götürmek için güzel bir yer...”

Ryan havasında olduğunda çalışanlara gayet eğlenceli, hatta canciğer davranabiliyordu. “Ben gençken, babam beni şeydeki parka götürürdü... yabancı bir ülkedeki... çar o zamanlar hâlâ hayattaydı, ama babamın işi batıyordu ve o park neşesini yerine getirirdi! ‘Annenle burada tanıştım!’ derdi. Çocuklar eğer doğru genç bayanla tanışmak istiyorsanız, tam aradığınız yer! Genç bir bayanla aranızda kıvılcımlar olması için yeterince özel alanımız var, he?”

İşçiler güldüler; bir iki tanesinin omzuna vurdu, kârlı bir gün diledi ve yollarına koyulmalarına izin verdi. Adamlar sevinçten parlayan surat ifadeleriyle uzaklaştı, büyük Andrew Ryan’la muhabbet ettiklerini herkese anlatacaklardı.

Ryan, Bill'le batisfere doğru ilerledi. Kapak yerine oturunca, Ryan gidecekleri yerin düğmesine bastı ve gitmek için manivelayı indirdi. Batisfer yavaşça geçiş yoluna indi ve yatay olarak hareketine başlarken baloncuklar çıkardı.

İki adam arkalarına yaslandı, birbirlerine eşlik ederek, Arcadia'nın en yakın hava kilidinin yarı yoluna kadar sessizce ilerlediler, "Bill, yaşayanların Rapture'ı terk edememekle ilgili sızlandıklarını duydun mu?"

"Orada burada," diye itiraf etti Bill isteksizce. Kimseyi ispiyonlamak istemiyordu.

"Biliyorsun Rapture'ın dışında kimseye güvenemeyiz, Bill. Yoksa burası Amerikan ajanları veya KGB'deki çakallarla dolar, hem de bir anda..." parmaklarını şaklattı.

"Burada olmak bazıları için zor olabilir, efendim. Rapture'a göç ile doğru yapıp yapmadıklarını sorgulayabilirler..."

"Dönekler için saygım yok! Rapture'ı ziyaret etmezsin, hayatını verirsin!" Acı bir şekilde başını salladı. "Omurgasızlar! En başta buraya gelmeden önce, buranın çiğnenemeyecek kuralları olduğu söylendi. Kimse terk edemez! Bizim gibi insanlar için yüzeyde yer yok!"

Bill, Ryan'a karşı saygıyla karışık bir korku duyuyordu; bunu biliyordu ve Ryan da biliyordu. Belki Ryan'a bu tecridin saçmalık olduğunu söyleme vakti gelmişti. Çünkü eğer Ryan bu politikaya takılıp kalırsa, bunun insanların arasında patlamasından korkuyordu. "Bu insan doğasında var patron, gidip gelebilme özgürlüğüne sahip olmak. İnsanları sabit bir yere tıkınca deliriyorlar. İnsan bir tercih yapabilmelidir ama fakirler nasıl Rapture'da kalmayı seçebilir? Bu seçimi ellerinden aldık!"

"Birinin Rapture'da binlerce tercihi vardır ama o bahsettiğin tercihi bu dünyaya geldi mi kaybeder, benim yarattığım dünyaya. Burayı kendi alın terimle kazandığım para ve imkânlarla yarattım! Bu sızlanma tam bir saçmalık! Zamanla Rapture'ı deniz yatağı üzerinde genişleteceğim ve yukarıda olduğundan

daha fazla yer olacak.” Sabırsızlık dolu bir el hareketi yaptı. “Buraya gelerek bir sözleşme imzalamış oldular! En nihayetinde, bizi biz yapan seçimlerimizdir. İnsanlar seçim yapar, Bill! Seçer ve sonuçlarına katlanır.”

Bill boğazını temizledi. “Bazı heriflerin fikirlerini değiştirmek istemesi gayet doğal...”

Batisfer hedefine ulaştı, yerine oturdu ve kapak açıldı ama Ryan dışarı çıkmak için hareketlenmedi. Oturduğu yerden Bill’e yeni tür bir ciddiyetle baktı. “Fikrini mi değiştirdin, Bill?”

Bill’e bu soru sürpriz olmuştu. “Hayır! Burası benim evim, Bay Ryan. Burayı kendi ellerimle kurdum.” Omuz silkti. “Etraftan ne işittiğimi sordunuz...”

Ryan bir süre ona baktı, bakışları Bill’in ruhunu deliyordu. Sonunda başıyla onayladı. “İyi bakalım, Bill. Ama sana bir şey söyleyeyim. Rapture’ın sakinleri karınca toplumunun alışkanlıklarından arındırılacak! Bizim yanımızda yer almayı ve inşa etmeyi öğrenmeliler, erkek gibi! Toplumsal eğitim için yeni bir program başlatmayı düşünüyorum. Bir sürü poster ve televizyonlar ile ilan panolarında eğitici duyurular olacak! Rapture’ın dışının gerçek hapisane olduğunu ve gerçek özgürlüğün Rapture olduğunu göstermek için onları eğitmemiz de bize yardımcı olacak birini getiriyorum...” Ryan batisferden dışarı tırmandı. “Gel bakalım, Bill. Gel bakalım...”

Andrew Ryan'ın Ofisi
1950

“Bayan Lamb,” diye duyurdu Diane. “Dr. Sofia Lamb...” ses tonunda bir ilgisizlik vardı, Andrew Ryan not aldı. Bu kadından şimdiye kadar hoşlanmamış mıydı? Dr. Lamb bir tür misyonerdi, hem hekim hem de psikiyatristti, Hiroşima’da bombadan önce ve sonra çalışmıştı, belki de Diane’in gözü korkmuştu. Diane işçi sınıfı konusunda duyarhydı.

“Onu içeri alın. Korumalar dışarıda beklesin.”

Diane burnunu çekti ama dış kapıya gitti ve kapıyı Sofia Lamb için tuttu.

“Şimdi sizinle ilgilenecek, Dr. Lamb,” dedi Diane, sanki Ryan’m neden bu kadın ile görüştüğünü merak ediyordu.

“Harika. Uzun bir yolculuk oldu... bu görkemli deniz kabuğu şehrin son odasını görmek için sabırsızlanıyorum...”

Ryan, Dr. Lamb içeri girerken nazikçe ayakta durdu. Dr. Lamb ilerlerken, eğitilmiş, zengin bir profesyonel olduğunu gösteriyordu. Nezaketin onun için önemi olduğunu biliyordu.

Kadın uzundu, çok zayıftı; sarı saçları kafasının üstüne doğru geniş geniş kıvrılıyordu. Uzun bir boynu vardı, yüzü dar ve sert bir kemik yapısına sahipti. Buz mavisi gözlerinde modaya uygun kemik çerçeveli gözlük, dudaklarında koyu bir ruj vardı. Kolları keskin beyaz lacivert bir takım elbise ve koyu mavi topuklular giymişti.

“Rapture’a hoşgeldiniz, Bayan Lamb. Oturmaz mısınız? Umarım yolculuğunuz çok yorucu değildi. Bu cesur yeni dünyamızda bize katılmanız bir zevk.”

Ryan’ın karşısındaki sandalyeye oturdu, soluk bacaklarını üst üste attı. “Cesur yeni dünya... Shakespeare okuyorsunuz! *Fırtına* eserinden değil mi?” devam ederken, nazikçe bakıyordu, uzun ince parmakları ufak çantasının içinden platin bir sigara kutusu çıkardı, “Hey cesur yeni dünya ki içinde böyle insanlar var...”

“Shakespeare biliyor olmama şaşırdınız mı, Bayan Lamb?” diye sordu Ryan, masasının çevresinde kadının sigarasını altın bir çakmakla yakmak için dönerken.

Kadın sigara dumanını tavana üfledi ve omuz silkti. “Hayır. Siz varlıklı bir insansınız. Eğitiminizi karşılayabilmişsinizdir.”

Açık bir eleştiri değildi ama yine de, bir yandan küçümseyiciydi fakat gülüyordu ve onun çekiciliğinin ışığını gördü. “Söylemeliyim ki,” diye devam etti, çevresine bakarak, “bu yer olağanüstü. Gayet etkileyici ama nasıl olduysa kimsenin haberi yok gibi.”

“Olabilirdi az kişinin var. Gizlilik içinde tutmaya özen gösteriyoruz ve sizin de bu sırrı tutmanız gerekiyor, Bayan Lamb. Veya size Doktor Lamb mi demeliyim?..”

Onun, *Oh, hana Sofia deyin* demesini bekledi ama demedi. Sadece hafifçe kafasını sallayarak onayladı.

Ryan boğazını temizledi. “Rapture’ı ilerleten güçlerin farkındasınız: felsefesinin, planının. Büyük Zincir’in...”

“Evet, ama sizin bu felsefenizi tamamen anladığımı söyleyemem... Dış... dış dünyanın hiçbir müdahalesine maruz kalmayan bir toplumun beraberinde getirdiği imkânlar elbette ki ilgimi çekiyor. Kendi kendine yeten bir koloni insanın imkânlarını yeniden keşfetmesine fırsat tanıyabilir; bu, yukarıdaki dünyanın savaş düşkünlüğünden arınmış özgür bir toplum fırsatı...”

“Anladığım kadarıyla tam o sıralar Hiroşima’daydınız...”

“Korunaklı, ücra bir yerdeydim ama evet. Bir zamanlar çalıştığım insanların bir kısmı yandı, evlerinin duvarlarında sadece külleri kaldı.” Gözlerinde hatıraların dehşetini tutuyordu. “Eğer modern dünya benim gözetimimdeki bir hasta olsaydı...” başını salladı. “İntihara eğimli olduğunu söyledim.”

“Evet. Hiroşima, Nagazaki... Rapture’ı kurmamdaki baş nedenlerdendi. Orada olanları ilk elden gördükten sonra neden burayı kurmak zorunda olduğumuzu anladığınızı varsayıyorum. Zamanla yüzeydeki dünyanın kendini nükleer bir intihara sürükleyeceğine eminim, Dr. Lamb. Bundan bir, iki veya bilemedin üç jenerasyon sonra, ama kesinlikle gerçekleşecek ve gerçekleştiğinde, Rapture burada aşağıda güvende olacak. Kendi kendine yetecek ve gelişecek. Rapture kurtuluştur.”

Kadın sigarasının külünü, sandalyenin karşısındaki bakır kül tablasına silktikten sonra, hevesle başını salladı. “Bunun benim için çekiciliği çok fazla. Kurtuluş. Yeni bir şans... Toplumunu en baştan iyi yapabilmek için! Bu dünyada herkesin bir görevi vardır Bay Ryan ve yukarıda, biz bunu kaybettik, sapkın medeniyetin eşelenen kaosu içinde...”

Ryan kaşlarını çattı, tam olarak anlayamamıştı ama izahını sormadan, devam etti:

“Ben burada herkesin eşit imkânlara sahip olduğunu duyduğumda memnun oldum! Kadınlar da dahil, sanıyorum?” Sorgularcasına baktı. “Sıradan toplumlarda erkek egemenliği hayallerimizi ezer. Kıvılcıma sahip bir kadın gördüklerinde,” sigarasını öfkeyle küllükte söndürdü, “ezerler! ‘Bayan doktorlar’ diye hitap ettiklerine biraz daha hoşgörölüler ama... kadınlar için sahada ilerlemek mümkün mü? Hayır.”

“Evet, anlıyorum...” Ryan düşünceli bir şekilde baş parmağıyla bıyığını okşadı. Teorik olarak Rapture’daki herkes eşit başlardı ve herkes sıkı çalışma, girişim, yetenek, sadeliğe olan amansız adanma veya serbest piyasanın özgür gücü sayesinde zirveye yükselebilirdi. Kadınlar bile.

Sofia Lamb'i Rapture'a davet etme sebebi kendi bölümünden birinci olarak mezun oluşuydu. Dâhice tezler yazdığı söyleniyordu, Ryan'ın henüz okumaya zamanı olmamıştı ve korkusuz psikiyatrik deneyler gerçekleştirmişti. Bilimsel korkusuzluk Rapture için şarttı.

“Burada hepimiz ile rekabet edebilirsiniz,” dedi Ryan kesin olarak, kadın kadar kendisini de ikna çabası içindeydi. “Ama tabii ki ilk işiniz Rapture'ı değerlendirmek olacak, geleceğin toplumunu hazırlamak için bize bir yöntem geliştirmek için yardım edeceksiniz. Daha doğrusu, bazı sakinler bazı psikiyatrik sorunlar yaşıyor olabilir, buradaki soyutlanmadan ötürü yaşanan bazı kişilik sıkıntıları. İlk göreviniz bu sorunları teşhis etmek ve çözüm önermek.”

“Oh, tabii ki, gayet anlaşılır. Ama daha sonra, eğer kendi kliniğimi açmak istersem... burada, Rapture'da?”

“Ah evet. Harika olur. İnsanların danışabilecekleri bir psikiyatr neden olmasın? İnsanın kendisini anlaması için koca bir klinik.”

“Veya kendini yeniden tanımlaması için,” diye mırıldadı. Durdu. “Eğer izin verirsiniz, konutuma çekilmek istiyorum. Bu yolculuk çok yorucuydu. Üstümü değiştirip, biraz dinlenmeliyim ve Rapture'm tamamını gezmem lazım. Hemen sorunları tespit etmeye başlayacağım, bu akşam.”

“Güzel! Şef Sullivan'm dosyalarını size iletmesini sağlayacağım... problemlili insanlarla ilgili. Memnun olmayanlar, şikayetçi olanlar ve onun gibi şeyler. Onlarla başlayabilirsiniz.”

Neptün'ün Armağanı, Rapture

1950

Brigid Tenenbaum, serin limanda suya doğru yürüyordu, geçerken parçalarına ayırıp incelemek için taze balık almayı düşündü. Eğer buza yatırıldılarsa, çıkarabileceği genetik materyallerin bozulmamış olmasını umdu. Artık Sinclair İlaç Şirketi'yle

devam eden bir anlaşması yoktu, ama kapının kodunu bildiğinden çalışma saatlerinden sonra hâlâ laboratuvarı kullanabiliyordu. Denizaltıcılardan birinden, büyük bir şırıngayla meni örneği almaya çalışmak, kovulmasına sebep olmuştu, Sinclair araştırma laboratuvarının yaptığı bir haksızlık olduğunu hissediyordu. Kesinlikle, adamın leş gibi kokan genital bölgesinden ne istediği konusunda bir yanlış anlaşılma olmuştu. Belki de adamın yumurtalarına iğneyi o kadar sert batırmamıştı ama belden aşağı çıplak ve şırınga saplı, kan revan içinde laboratuvardan bağırarak kaçması ve, “Bu deli orospu toplarına çivi sapladı!” diye haykırması aşırı bir tepkiydi.

O zamandan beri Rapture’ın kurucusunu neredeyse hiç görmemişti. Adamdan randevu almayı da başaramamıştı. Uykucu Diane McClintock’a sürekli bir bahanesi vardı.

Bazı zamanlar hâlâ kampta olup, akıl hocasıyla çalışabilmeyi istiyordu. En azından orada gerçek bir yaratıcılık özgürlüğü vardı.

Brigid içini çekti ve paltosunu omuzlarına doğru çekti. Bu denizin altındaki garip liman daima serindi. Denizaltılardan getirilmiş balık ve diğer onaylanmış mallarla dolu teslimat teknelerinin yanaştığı bu liman, Rapture’daki bir tür yapay mağara gibiydi. Liman tahtadandı, duvar ve tavan ise metaldi; su sütunların üstüne çarpıyor, sesi fısıltı gibi yankılanıyordu.

Bir güvenlik görevlisi ve onun yardımcısı gibi görünen siyahî bir adam yanından geçerlerken kadına meraklı meraklı baktılar.

Kalın mantolar içerisinde birkaç liman işçisi gördü, aşağıdaki rıhtımda duruyorlardı, boşaltmak için şilep benzeri bir teknenin yaklaşmasını bekliyorlardı. Beklerlerken kendilerini eğlendiriyorlardı, birbirlerine top atıp tutuyorlardı. Bu iki adamı bir yerlerden hatırladı. İkisini de Dr. Suchong, üzerlerinde çalışırken görmüştü. Birisini iyileştirmeye çalışmıştı, Stiffy’yi; kısmi felci vardı ve diğeri ise...

Diğeri kadını daha önce fark etti. Güdük burunlu, rüzgârdan

yanmış bir suratı vardı ama kırmızı suratı Tenenbaum'ı görünce beyazladı. Topu düşürdü ve iki eliyle cinsel organını kapattı. "Hayır, bayan, bunlara dokunamayacaksınız!"

Bir adım geri çekildi, başını salladı. "Uh, bayan!"

"Budala olma!" diye seslendi yorgunca, doğru kelimeleri arıyordu. "Senin için gelmedim. Taze balık istiyorum."

"Artık onlara balık mı diyorsun, sen?" diye sordu adam, geriye çekildi ve iskeleden aşağıya, sulara düştü. Sıçrayarak ayağa kalktı, ağzından su fışkırttı; suyun derinliği sadece bir metreydi.

"Ha, ha, Archie!" dedi diğer balıkçı neşeyle düşen adama, topu yerden aldı. "Sürekli kaçtığın duşu sonunda aldın!"

"Kahretsin, Stiffy!" diye seslendi Archie, yaklaşan gemiden kaçmak için ilerledi. "Heyt, yardım et, kıyıya çıkıyorum!"

"Ah, n'oldu, zayıf bir hatundan mı korktun!" diye bağırdı Stiffy gülerek.

Kadın, Stiffy'ye yaklaştı, çok içli dışlı olmamak için profesyonel, resmi bir tavır takındı.

"Topu fırlatıyorsun, senin için çok olağandışı, değil mi?" diye sordu, onun ellerine bakarken. Suchong adamı incelediği sırada orada durup gözlemlemişti. "Ellerinden biri felçliydi, diğeri yarım yamalak çalışıyordu, hatırladığım kadarıyla. Taşıma işini sırtında yapıyorsun, ellerinle çok iş yapmıyorsun."

"Tabii, bana bu yüzden Stiffy diyorlar ama yaklaşırsanız başka bir sertlik gösteririm, bayan—"

Kadın şiddetlice kaş çattı. "Beni hafife alma! Sadece topu artık nasıl yakalayabildiğini bilmek istiyorum. Ellerin felçliyen. Dr. Suchong ellerini düzeltti, değil mi?"

"Suchong? Kesinlikle hayır! Çok fazla bahane uydurdu. Şaka gibi. Burada balıklarla dolu bir ağ ile uğraşıyorduk. Ağdan balıkları çıkarıp ayıklarken, en azından o kadarını yapabiliyorum, aralarına karışmış bir tür deniz salyangozu aralarında hopluyordu. Hayatında görebileceğin en garip görünüşlü böcek! Küçük piç beni elimden ısırdı!" diye güldü Stiffy. Bu

konuda hiç kızgın değil gibiydi. “Isırabildiklerini bile bilmiyordum! Elim biraz şişti ama şişme inince,” eline merak içinde baktı, “hayata geri döndüler!” Havaya topu fırlattı ve ustalıkla tuttu. “Gördün mü? O küçük piç beni ısırmadan önce hayatta bunu yapamazdım, imkânı yoktu!”

“Felcini tedavi edenin bir deniz salyangozu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Isırığında bir şey vardı, elimde yayıldığını hissettim!”

“Ah! Kesinlikle!” adamın ellerine baktı. Garip bir ısırık izi gördü. “Eğer o canavara sahip olsaydım... o deniz salyangozundan başka bulabilir misin?”

“Hâlâ o böcek duruyor! Bir kova deniz suyuna atmıştım! Deli görünümlü bir şey, biliminsanı tiplerden birine satarım diye sakladım. Almak ister misin?”

“Evet, belki isterim.”

Sofia Lamb'in Ofisi

1950

“Sanırım... sanırım çocuklarımı Rapture’a getirmemeliydim ama hepimizin birlikte gelmek zorunda olduğu söylendi, bütün aile ya da hiç kimse... Kazan dairesi için birilerine ihtiyacı olduklarını, bana bakacaklarını ve para içinde yüzeceğimi söylediler...”

Dr. Sofia Lamb ofisinde işçi tulumu giymiş, volta atan, orta yaşlı adamı dinliyordu, ellerini ovalıyordu. “Koltuğa oturup rahatlamak istemez misiniz, Bay Glidden?”

“Hayır, hayır oturamam, Doktor,” diye homurdandı Glidden. Ağlayacakmış gibi burnunu çekti. Gözleri yorgunluktan morarmış gibi görünüyor, ince dudakları titriyordu. Jeotermal tesiste çalışmaktan elleri kızarmıştı. “Eve dönmem lazım. Anlarsınız, karım, çocuklarım yeni apartman dairemizde yalnızlar... eğer oraya apartman diyebilirsiniz. Daha çok bir çöplük. Dolandırıcılarla dolu. Çocuklarım öyle bir yerde güvenli de-

ğiller gibi hissediyorum... Daireyi başka bir aile ile paylaşmak zorundayız, bu çılgın şehirde yeteri kadar kalacak yer yok. En azından benim karşılayabileceğim bir yer. Burada yeteri kadar konut ve fazla ödeme olacağını söylemişlerdi. Buranın, Comstock Madeni gibi zenginliğe giden bir yol olduğunu düşünmüştüm... öyle diyorlardı..." dudaklarını ısırıldı.

Kadın başıyla onayladı, sandalyesinde kaykıldı ve not aldı. Ryan ile konuştukları proje için işçilerle yaptığı görüşmelerde benzeri hikâyeler duymuştu. "Siz burada olanlar ilgili... yanıltıldığınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Evet, ben—" Glidden odanın ortasında durup patladı, kuşkulu bakışlarını yöneltti. "Siz... siz Ryan için çalışıyorsunuz değil mi?"

"Yani söz gelimi—"

"Yani hayır aslında, hayır yanıltılmadım," dudaklarını yaladı. "Bana karşı dürüsttüler."

"Sorun değil; gerçekten ne düşündüğünüzü söyleyebilirsiniz," diye temin etti Sofia. "Bu terapi seanslarının bir raporda toplanacağı doğru ama raporda kimseyi ismiyle belirtmeyeceğim. Sadece olayları yazacağım..."

"Öyle mi? Peki nasıl oluyor da bu 'terapi' bedava oluyor? Eşim çok gergin olduğumu söyleyip gelmem konusunda ikna etmese gelmezdim... ama... bedava? Rapture'da hiçbir şey bedava değildir!"

"Gerçekten, bana güvenebilirsiniz, Bay Glidden."

"Öyle diyorsunuz ama bunun için kovulduğumu düşünün. Belki bunları bana karşı kullanacaklar! İşimden olurum! Bura-yı terk edemezsiniz! Siz bile Doktor! Siz isterseniz gitmenize izin vereceğini mi sanıyorsunuz? Hayır."

"Oh, yani ben..." sesi azaldı. Rapture'ı terk etmeyi hiç düşünmemişti. Burada çok fazla imkân var gibi görünüyordu. Ama ya eğer terk etmeyi düşünseydi? Ryan ne yapardı? Öğrenmeye korktu. "Söylemek gerekirse ben de sizinle aynı durumdayım, Bay Glidden," diyerek gülümsedi. "Sizinle beraber aşağıdayım."

Adam kollarım bağıladı ve başını salladı. Başka bir şey söylemeyecekti.

Yazmaya başladı; denekler Ryan'a karşı bir güvensizlik içerisinde ve yabancılaştıklarını hissediyorlar. Sosyal klostrofobi tepe noktada. Finansal durum anahtar konu. Yüksek gelirliler daha az kaygı içerisinde... Yüksek gelirli kelimesinin altını çizdi ve, "Gidebilirsiniz Bay Glidden. Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Glidden'in hızlıca odayı terk etmesini izledi ve masasına geçti, çekmeceyi açtı ve defterini çıkardı. Genelde sesli kayıt almayı tercih ederdi. Oturdu ve yazdı,

Eğer Rapture bir deney olarak başarısız olursa, ki tahminim o yöndedir, buradaki garip denizaltı saunasında başka bir deney gerçekleştirilebilir. Rapture'ı yıkımın eşiğine getirebilecek bu durumlar, dış dünyadan ayrılığı ve eşitsizliği gibi, radikal bir sosyal dönüşümün kaynağı olabilir. Değerlendirmeye değer... her ne kadar böyle bir deneyi değerlendirmenin getirdiği tehlike bile muazzam olsa da... Bu günlük Sullivan'ın eline geçmemeli...

Sofia kalemi bıraktı ve düşündüğü şeyin çok riskli olup olmadığını merak etti. Politika. Güç... Idée fixe'ye dönüşen bir fikir. Düpedüz bir çılgınlık olma ihtimali vardı...

Delilik ya da değil. Bu fikir, Rapture'a geldiğinden beri içinde bir çocuk gibi büyüyordu. Eğer yeni bir lider tarafından yönlendirilirse Rapture'ın Glidden gibi insanları yok ettiği gibi aslında onları kurtarabileceği kanısındaydı.

Rapture'ı içeriden doğruca sola saptırabilirdi.

Tehlikeli düşünceydi ama fikir yok olmayacaktı. Fikrin artık kendisi canlıydı...

Bill McDonagh, Andrew Ryan istasyon beşe adım attığı sırada, Mermaid Salonu'ndaki duvarların izolasyonu ve havalandırmasının boşaltılması için, drenaj borusu 71'i açıyordu. Rapture'ın hayalperest dâhisi gülüyordu ama biraz uzaktı, dikkati dağılmıştı.

“Bill! Benimle, hazır yakınındayken, Little Eden'a ufak bir teftişe gelir misin? Yoksa acil bir şeyle mi ilgileniyorsun?”

“Acil değil, Bay Ryan. Sadece bir düzeltme. İşte, tamamdır.”

Küçük Eden Plazası'nın izdihamını geçer geçmez, Pearl Otel'in etkileyici cephesinin yanından yürüdüler. İnsanlar sallana sallana dolaşıyordu, çiftler kol kolaydı, alışveriş yapanların ellerinde paketler vardı. Ticaretin canlılığı Ryan'ı memnun ediyordu. Alışveriş yapanlardan birkaçı utanarak Bay Ryan'a selam verdi. Ağır başlı bir kadın imzasını istedi. Bill ve kendisi acele etmeden önce kadının istediği imzayı almasını sağladı.

“Buralarda özellikle endişe duyduğunuz bir konu var mı, Bay Ryan?” diye sordu Bill, Hedone Plaza apartmanlarının yanından yürürlerken.

“Bir tür kimyasal sızıntıdan söz ediyorlar ve bu bölgedeki birkaç dükkân hakkında şikayet var. Ben de gelip ikisine birden bakmak istedim. Şikayetler çok umurumda değil aslında ama ne olup bittiğini bilmek istiyorum ve biraz boş zamanım vardı...”

Tavandan akan siyah, yeşil bir kimyasal gibi görünen akıntıyla kaplı köşeye geldiler. Petrol ve asit gibi kokuyordu. “Burada işte, Bill, farkında mıydın?”

“Evet, efendim. Bu yüzden istasyon beşteki vanaları ayarlıyordum. Toksik atıkları azaltmak için boşaltmayı kısmaya çalışıyordum. Yukarıda bir nebze fabrika akımı var ya da her ne akımıysa ama yeni tabelalar ve benzeri şeylerden dolayı gibi görünüyor. Hatırladığım kadarıyla, Augustus Sinclair'ın yeri.

Çok fazla kimyasal kullanıyorlar ve borulara pompalıyorlar ama boruları aşındırıyor ve asitler direkt kaldırımlara akıyor. Kimyasalın geri kalanı Rapture’a dökülürse daha kötü olabilir, Bay Ryan, ilgileneceğim. Bu kimyasallar okyanusa dökülür ve balıklara bulaşırsa, o balıkları yiyince hepimiz o kimyasalları yutabiliriz.”

Ryan bir kaşını kaldırdı. “Cidden Bill, bu çok gülünç bir telaş! Okyanus uçsuz bucaksız. Kirletmemiz imkânsız! Tamamı çözünecektir.”

“Haklısınız efendim, ama akıntılar ve gelgitle bir kısmı birikebilir ve eğer yeterince pislik atarsak—”

“Bill, unut bunu. Rapture’da yeterince endişelenecek şeyimiz var. Boruları daha kuvvetlileriyle değiştirir, parasını da Augustus’a keseriz...”

Bill bir kere daha şansını denedi. “Belki de o kimyasallar o kadar aşındırıcı olmasa daha iyi olur, patron. Yanılmıyorsam yapılabilir, eğer—”

Ryan hafifçe güldü. “Bill! Dediklerini duyuyor musun! Endüstriyel atıkları denetlemekten bahsediyorsun, ya sonra! Yaşlı Will Clark’a bak, Montana’da, madenler ve arıtımevleriyle orayı koca bir atık yuvasına dönüştürdü ve kimse zarar gördü mü?” Boğazını temizledi, bir şeyler hatırlar gibi oldu. “Peki, belki birileri gördü, evet ama ticaret yerinde durmaz; aç bir çocuk gibi büyür ve büyümeyi hiçbir zaman bırakmaz. Dev gibi olur Bill ve insanlar önünde durmaya kalkarsa büyük ayakları altında ezilir! Kaldırımların kirlenmesini önlemek için, fabrikalara daha kalın borular çekilmesini sağlayacağım. Ryan Sana Rapture’a fatura kesecek ve Rapture da fabrikalara. Gel bakalım Bill, bu taraftan. Ah! Diğer problemimiz de burada işte...”

Küçük Eden Plaza’da, Gravenstein’in Yeşillik Marketi adlı bir dükkâna geldiler. Sokağın karşısında, daha geniş bir geçiş yeri vardı ve biraz daha aşağıda daha büyük bir işletme olan Shep’in Marketi vardı.

Gravenstein'in etrafında her türden çöp birikmiş, kokan bir vıgın haline gelmişti. Bill başını salladı, hayal edilebilecek her türlü çöpü görebiliyordu, çoğu çürüyordu. Özellikle balık kafalarının kokusu baskındı. Shep'in yeri, tam tersine, kusursuz görünüyordu. Gravenstein'a yaklaştıkları sırada içlerinden önlüklü bir bakkal yanaştı; çizgili yüzü, kepçe kulakları, koyu kahverengi kaşları ve kıvrıcık saçları vardı. "Bay Ryan!" diye bağırdı, onlara doğru koşarken elini sıkmak için kaldırdı. "Geldiniz! Yüzlerce istek yollamış olmalıyım ve en sonunda buradasınız!"

Ryan kaşlarını çatı. Eleştiriyi iyi karşılamazdı. "Neden burada bu kadar çöpün birikmesine izin verdin? Büyük Zincir'in ruhuna hiç yakışmıyor..."

"Ben mi izin verdim? Ben vermedim! O verdi! Shep yaptı! Çöplerin toplanması için her türlü parayı vermeye razıyım ama o!" Gravenstein, Shep'in yerinden sokağa çıkan iri adamı gösterdi. Gordon Shep büyük mavi bir takım giymişti, göbeği ceketinden sarkıyordu; gıdık suratı, nahoş altın dişiyle gülümsüyordu ve elinde devasa bir puro vardı. Gravenstein'in suçlayıcı bir şekilde kendisini işaret ettiğini fark edince, Shep sokağı geçti, kötüleyici bir şekilde başını salladı ve obezitesine rağmen havalı görünmeyi başardı.

Yaklaşırken, Gravenstein'ı purosuyla gösterdi. "Bu yalancı ne saçmalıyor, Bay Ryan?"

Ryan, Shep'i takmadı. "Bu adam neden senin çöp sorunundan sorumlu olsun, Gravenstein?"

Bill nedenini tahmin edebiliyordu. Shep'in başka işlerde gözü olduğunu hatırladı...

"Öncelikle," dedi ufak tefek adam, sallanıyordu, Ryan'a bağırmanın çalıştığı belliydi, "tamamı benim değil!"

"Hah!" dedi Shep kıkırdayarak. "Kanıtla!"

"Bir kısmı benim ama bir kısmı da onun, Bay Ryan! Ve benim olan kısmına gelirsek, bu bölgedeki tek çöp toplama servisini o işletiyor! İki ay önce satın aldı ve beni iflas ettirme-

ye çalışıyor! Çöp toplamak için herkesten aldığıнын on katını alıyor!”

Bill şaşırdı. “On katı mı?”

Shep güldü ve çöp yığınınına purosunun külünü döktü. “Burası ticarethane. Bizi engelleyecek bir şey yok değil mi, Bay Ryan? Fiyat kontrolü yok! Herkes istediği her şeye sahip olabilir ve nasıl isterse öyle işletebilir!”

“Ticaret böyle bir fiyatlandırmayı kaldıramaz!” diye belirtti Bill.

“Bu fiyatı yalnızca bana veriyor!” diye directti Gravenstein. “Benim market işindeki rakibim! Benden daha fazla iş yapıyor ama ona yetmiyor; buradaki her işi almak istiyor ve kimsenin gelmemesi için, fiyatlarını karşılayamayacağım çöp toplama ücretleri koyuyor; ve kimse gelmiyor!”

“Anlaşılan kendi çöpünü kendin taşıman gerekiyor,” dedi Ryan, omuz silkerek.

“Bunu yaparken kim dükkânıma bakacak? Buradan çöplüğe mesafe çok uzun! Ve bunu yapmam gerekmiyor, Bay Ryan: Beni kazıklamamah, işimi kaybetmeme çalışmamalı!”

“Çalışmamalı mı?” diye düşündü Ryan. “Bu onayladığım bir işletme tarzı değil ama ticaret hareketli bir orman gibidir, kimileri hayatta kalır ve bölgenin kralı olur ve kimileriye hayatta kalamaz. Doğanın kanunu böyledir! Doğal seleksiyon zayıfları eler, Gravenstein! Sana rekabet etmeni ya da defolup gitmeni öneriyorum.”

“Bay Ryan, lütfen, kamuya ait bir çöp toplama servisimiz olamaz mı?”

Ryan kaşlarını kaldırdı. “Kamu! Roosevelt veya Stalin gibi konuştun! Shep’in rakiplerinden birine git!”

“Burayı temizlemiyorlar, Bay Ryan! Bu adam bütün bölgenin çöp toplayıcılığını elinde tutuyor! Beni yok etmek istiyor! Benim binamı alıp beni tahliye etmekle tehdit ediyor, Bay Ryan! Rekabet ve sıkı çalışmaya inanıyorum, ama—”

“Sızlanmayı kes, Gravenstein! Burada sabit fiyat yoktur!

Biz de karışmayız! Kimin neyi satın alacağına karışmayız!”

“Duydun mu, Gravenstein?” diye alay etti Shep. “Gerçek iş dünyasına hoşgeldin!”

“Lütfen, Bay Ryan,” dedi Gravenstein, elleri kalçasında yumruk yapmıştı. “Buraya geldiğimde, burada büyüme, gelişme imkânım olduğu ve verginin olmadığı bir yer olduğu söylenmişti. Buraya gelmek için her şeyden vazgeçtim! Beni yok ederse nereye giderim? Nereye gidebilirim? Nereye?”

Ryan’ın yüzündeki bir kas titredi. Gravenstein’a sertçe baktı. Sesi çelik gibi sertti. “Bununla bir erkek gibi yüzleş Gravenstein, ufak bir velet gibi ağlama!”

Gravenstein orada durdu, elinde olmadan titriyordu, öfke-
den bembeyaz olmuştu, sonra dükkânına koştu. Bill’in kalbi adamlaydı ama Ryan haklıydı, değil mi? Ticaret denetlenemezdi. Yine de, Rapture’daki avcı takımından çıkan problemler vardı...

“Ne dersiniz, Ryan,” dedi Shep, “ofisinize geleyim ve bir bardak bir şeyler içelim, ha?”

“Sanmam, Shep,” diye hırladı Ryan, ilerlerken. “Gel bakalım, Bill.” Yürürlerken, Ryan iç çekti. “O Shep denen adam tiksindirici tayfadan. Mafyamsı biraz. Ama ticaret özgür olmalı ve bazı yumurtalar kırıkta, omlet yapılabilmeli...”

Arkalarında birisi bağıırıyordu ve seste korku vardı.

Bill ve Ryan döndüklerinde, eli titreyen, geçitte Shep’in karnına silah dayamış Gravenstein’ı gördüler. Gravenstein bağırdı, “Erkek gibi yüzleşeceğim!”

“Hayır!” diye bağırdı Shep, geriye doğru sendeledi, ağzından purosunu düşü.

Gravenstein iki el ateş etti. Shep ciyakladı, kıvrandı, her ateşte tökezledi ve bir torba sebzeymişçesine yere yığıldı.

“Lanet olsun!” diye hırladı Ryan. “İşte bu kurallara aykırı! Bir görevli adamı tutuklasın!”

Buna gerek kalmamıştı. Bill olayı seyrederken, Gravenstein silahı kafasına yasladı ve tetiği çekti.

Sofia Lamb, defterini dizleri üzerinde dengeledi, kalemmini hazırladı ve, “Kapana kısılmakla ilgili hislerinden bahset bana Margie...” dedi.

“Bu kasabadan gitmenin tek bir yolu var, Doktor,” dedi Margie dümdüz bir sesle. “Kendimi öldürmek.” Terapi koltuğunda dik oturdu ve yumruğunu ısırды. İnce, uzun bacaklı, kahverengi saçlı bir kadındı; basit bir mavi takım, eskimiş bir ayakkabı, küçük eski püskü kadife bir şapka giymişti. Tırnaklarındaki oje uzun zamandır yenilenmemiştir; parça pinçik bir kırmızıydı. Margie tatlı, hafif çilli, kahverengi gözlü bir suratı sahipti, yüzü biraz yuvarlaktı ve karnı şişikti; birkaç aylık hamileydi. “Belki de değil. Belki kendini öldürmek bile seni buradan çıkarmıyordur.” Fısıldarken büyük kahverengi gözleri sanki daha da büyüdü. “Rapture’da hayaletler olduğunu duydum...”

Sofia arkasına yaslandı ve başını salladı. “Hayaletler insanların aklındadır, kaçmak zorunda olduğun fikri de. Bu sadece... senin canını sıkan bir kavram. Atlattığın onca şeyden sonra...”

“Başımdan geçenler, belki de kendi suçumdu.” Yaşlı gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. “Benim burada eğlence sektöründe bir kariyerim olacağını söylediler. Tahmin etmeliydim, Doktor. Annem her zaman, bu dünyada bedava diye bir şey yoktur, derdi ve haklıymış. Annem ben on altı yaşındayken öldü, peder zaten çoktan gitmişti, yani tek başımaydım, Rapture’a gelmeden önce dansçıydım. Buraya büyük umutlar ve hayallerle geldim, en sonunda Frolic Hisarı’nda bir striptiz kulübüne düştüm. Havva’nın Bahçesi, şaka gibi! Bütün para babaları oraya geliyor, kızlara maymun gibi sırtıyorlar. Bay Ryan’ı bile görüyorum. Jasmine Jolene ile ilgileniyor, kız ne hava atıyor anlatamam! O yerin yöneticisiyle sevişmedim. O da beni kovdu! Bu benim işimin bir parçası olmamalıydı...”

“Doğal olarak...” Sofia not aldı, *hasta süregelen beklentilerin verdiği hayal kırıklığından şikayetçi.*

“Sonra Rapture’da başka bir yerde çalışmayı denedim, garsonluk gibi bir işte. Yok, iş yok. Kıyafetlerimin çoğunu sattım. Param bitti, yemeğim bitti. Çöpte bulduklarımı yiyerek yaşıyorum. Tekrar yüzeye dönmeyi talep ettim. Hayatta olmaz, kardeşim, dediler. Orospu olacağımı hiç tahmin etmezdim. Para için dans etmek tamam ama bu Neptün’ün Armağanı’ndaki balıkçılara ‘mallarımı’ satmak! O barda her gün veya arkadaki odada bütün gün sırt üstü yatmak. Ve Fontaine dedi ki ona yüzde vermem lazımmış. Annem inatçı olduğumu hep söylerdi, benim de inadım tuttu ve cehenneme kadar yolu olduğunu söyledim. O da beni Reggie’ye dövdürüyor.”

Sofia cana yakın bir şekilde damağını şaklattı ve yazdı, *Şansı yaver gitmeyenlerin başvurabileceği bir merci yok. Burada WPA* gibi bir şey yok. Düşenleri tutacak biri yok. Toplumsal karışıklık çok olası.*

“Şimdi benim bakımım altındasın,” dedi Sofia yumuşak bir sesle. Kalbi Maggie’nin hikâyesiyle burkulmuştu. “Sana bir iş bile teklif edebilirim.”

“Ne gibi bir iş?”

“Bahçıvanlık, asistanlık. Dionysus Park diye adlandırdığım yeni bir program başlatmayı düşünüyorum. Utanılacak hiçbir şey yok ama senden bir şey istemeliyim. Güvenini. Güveninin tamamını.”

Margie burnunu çekti ve gözleri yaşlarla doldu. “Tanrım, eğer bana yardım ederseniz... Tanrım, tamamdır, Doktor! Buradan göklere kadar size güveniyorum!”

“Güzel!” diye gülümsedi Sofia.

Eğer insanların sana güvenmesini sağlarsan, gerçekten sağlarsan, onların sadakatini de kazanırsın.

Kafasındakini gerçekleştirmesi için sadakate, körü körüne

* Works Progress Administration: 1935 yılında Amerika’da kurulan, işsiz kişilere kamu alanlarında iş sağlayan bir kurum. -yhn

sadakate, ihtiyacı vardı. Aşamalı gerçekleşecek bir devrim, ilk önce akılda başlayacak ve sonra Rapture'ı içeriden değiştirecek bir devrim...

Neptün'ün Armağanı ve Olympus Tepeleri arasında bir yer
1951

Frank Fontaine, kendisini şeker dükkânının anahtarlarını elinde tutan şişman bir çocuk gibi hissediyordu.

Kendisine ait, radyo kontrollü batisferinin içinde, Neptün'ün Armağan'ndan Olympus Tepeleri'ne ve Mercury Sütleri'ne doğru süzülüyordu, kendisinininki de dahil birkaç dükkânın neon tabelasının önünden geçti. Fontaine onun gibi aç bir adam için Rapture'ın nasıl bir ziyafet olduğunu düşünüyordu. Ryan işletme denetimlerini en az seviyede tutuyordu. Eğer Ryan Sanayi'den bir arsa alacak kadar Rapture Dolarınız varsa, istediğiniz işletmeyi açabilirdiniz. Fontaine, Ryan'm muhasebecilerinden birini bile, Marjorie Dustin'i, kafalamıştı. Marjorie'yi kandırdığı ve biraz para döktüğü sürece, seve seve kâğıtlarda ek olarak yüzde kırk daha fazla taze balık gösteriyordu; Ryan Sanayi aldığı balığın yüzde kırkı kadar daha fazla para ödüyordu.

Ryan'ın gözünün üstünde olduğunu biliyordu. O sabah Fontaine, Rus eşkıya Karlosky'nin onu Aşağı Meydan'da takip ettiğini görmüştü. Ryan, Rapture'ın her tarafına kameralar koyuyordu. Henüz çok yoktu ama artıyorlardı ve bu kameraları Ryan kontrol ediyordu. Bu kameralardan sır saklamak zordu.

Fontaine yanından büyük bir ağza sahip devasa bir balığın geçişini seyretti. Ne tür olduğu konusunda en ufak fikri yoktu; batisferin deliğinden bakmak bir gözünü şişirdi, ilginç görünüyordu. Fontaine devasa bir akvaryumda yaşamaya ne kadar alıştığı konusunda eğlenirken başını salladı. Belki bir gün Rapture'm kontrolünü eline aldığı anda, yeryüzünü yağmalarken, deniz altı şehrini karargâh olarak kullanırdı. Hep po-

lislerin ulaşamayacağı, kaçabileceği bir yeri olsun istemişti...

Fontaine aşağısından geçen denizaltıya göz ucuyla baktı, denizaltı iskelesine doğru ilerliyordu, bir ağ dolusu gümüş balıkları sürüklüyordu. Gümüş balıklar, adeta gümüş dolarlardı. Para denizde yüzüyordu ve tek yapması gereken onun yerine bunları çekip çıkaracak bir enayi bulmaktı. Bazen bu dünyadaki enayi olmayan tek kişi olduğunu düşünürdü.

Rapture'daki insanlara balık yemekten gına gelmişti. Fontaine, biftek kaçakçılığı yapıyordu. Rapture'a başka türlü sokma yolu yoktu. Rapture'da kıtlık bir fırsattı. Çok fazla avanak din kıtlığından bile yakınıyordu, Fontaine de İncil getiriyordu. Bu Ryan'ı kesinlikle sinir ediyordu. Ryan dinden nefret ederdi, Fontaine ise sadece gülüp geçerdi.

Batisfer istasyona vardı, yerine sabitlendi ve Fontaine dışarı çıktı. Metro ile bir gece kulübüne giden bir grup şık giyimli particiyi hızla geçti. Tepe ışıkları kısılmıştı, akşamları kısılmak için tasarlanmışlardı, Rapture'daki insanlarda gece ve gündüz hissiyatı uyandırıyordu.

Fontaine, Olympus Tepeleri'ne doğru tramvayla çıktı ve sonra Mercury Sütleri'ndeki dairesi için doğru asansöre bindi. Toplantı öncesi hafif bir şeyler yemek için tam vaktinde gelmişti. Zemini mermer döşeli odalarda yürüdü, dansçı bir kadının küçük bronz heykelinin ve New York manzaralarından yapılmış rahatlatıcı resimlerin yanından geçti. New York'u kesinlikle özlemişti.

Lambalarla aydınlatılmış, parlak mor denizanalarımın görünmez dansçı kızların etekleri gibi süzüldüğü masmavi denize bakan pencerenin kenarındaki mermer kaplı, altın bacaklı masaya oturdu.

Aşçısı Antoine, deniz yosunlu Fransız usulü biftek hazırlamıştı; yanında birkaç tane marul yaprağı vardı. Gayet tatsız Worley şarabından bir bardak içti ve zil çaldı. Reggie adamları içeri aldı.

"Patron burada," dedi Reggie.

Reggie, Dr. Suchong ve Brigid Tenenbaum'a oturma odasına kadar eşlik etti. "Reggie, bir gözün kapıda olsun," dedi Fontaine. "Konuşmamız bölünsün istemeyiz..."

"Tabii ki, patron."

Dr. Yi Suchong üzerinde kan lekeleri gibi kızıl noktalar olan eski bir takım elbise üstüne uzun, beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Brigid Tenenbaum ise dizine kadar uzanan mavi bir elbise giymişti. Kırmızı topukluları içinde bir garip yürüyordu, anlaşılan topuklu ayakkabı giymeye alışık değildi. Genç bir kadındı, ona harika çocuk derlerdi. Fakat Belarus'u yansıtan zayıf yüzünden tecrübe akıyordu. Suratında bir soğukluk vardı. Fontaine bu soğukluğu anlayabiliyordu. O da kimsenin yanma yaklaşmasına izin vermezdi ama kadının hareketlerinde neredeyse robotik bir hava vardı ve gözleri hiç kavuşmamasına rağmen, kadının bazen onu izlediğini hissediyordu.

Kadının toplantıya göre giyindiği belliydi, az bir ruj, garip bir şekilde sürülmüştü. Çiğnenmiş tırnakları ve tütün izleri olan dişlerine rağmen fena değildi.

Süslü kanepelerde karşılıklı oturduklarında, Fontaine'in eli kel kafasının üzerinde dolaştı. Saçını uzatmalı mı onu düşünüyordu ama kadınlar onu kel seviyor gibi görünüyordu. "Sigara içebilir miyim, lütfen?" diye sordu kadın.

"Tabii ki. Benimkilerden alın." Mercan ve camdan kahve masasının üstünde tuttuğu süslü, gümüş sigara tabakasını uzattı.

Titrek parmaklarıyla bir sigara aldı, elbisesinin küçük cebinden çıkardığı fildişi ağızlığa yerleştirdi. Fontaine gümüş, denizati şeklindeki bir çakmakla sigarasını yaktı. Sigarasını tavana doğru üflerken ona baktı, sonra hemen bakışlarını uzaklaştırdı.

Her iki bilimsani, araları ayırık oturuyorlardı, gayet sert ve resmi görünüyorlardı. Sanki Fontaine'e güvenmiyorlardı. Kepçe kepçe paranın sesi gelmeye başladığında tavırları deği-

şirdi. Paradan yapılmış bir battaniyenin verdiği bir rahatlık ve sıcaklık vardı.

Suchong zayıf bir Koreli'ydi, tel çerçeveli bir gözlük takıyordu. Tenenbaum'un yaşının iki katı olmalıydı. Kadın, adamın sayısız diploması olmasma rağmen, ona çok itibar etmiyor gibiydi.

“Şaraba ne dersiniz?” diye sordu Fontaine.

Neredeyse aynı anda kadın evet, Suchong hayır dedi. Suchong gergin gergin güldü. Tenenbaum sigarasının kalan son fırtını çekip sabitçe baktı.

Fontaine, kendine ve kadına şarap koydu ve “Dr. Suchong, anladığım kadarıyla Ryan Sanayi için çalışıyorsunuz,” dedi.

Suchong iç çekti. “Suchong kendisi için çalışır. Suchong Klinik ve Laboratuvarları var ama sözleşmem Ryan ve Sinclair’la, evet...”

“Peki siz Bayan Tenenbaum, siz bağımsız... çalışıyorsunuz?”

“Evet. İyi bir tanım.” Omuzlarının üstünden baktı, sanki ona bakmadan da bakabiliyormuş gibi bir izlenim bırakmaya çalışıyordu.

“İşte burası, sizi niye çağırdığımı merak ediyor olmalısınız, demem gereken an,” dedi Fontaine, şarap kadehini masaya koydu. “Sizi bilim olayında büyük gelişmeler düşündüğüm için çağırdım. Ryan için çalışıp bana içeriden bilgi sızdıran adamlarım var. Duyduğuma göre, ikiniz biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyormuşsunuz.”

Tenenbaum kafasını kaldırdı, gözleri Fontaine dışında her yere baktı. “Doğru diyorsunuz. Ryan her konuda çalışın diyor ama araştırmalar çok para istiyor. Fakat finansal destek, ke-lime neydi... dengesiz.” Gözlerini Suchong’a dikti. “Dr. Suchong, Bay Ryan’ı sinirlendirmek istemiyor ama ikimizin de daha fazlasına ihtiyacı var!”

Suchong kaşlarını çattı. “Kadın, benim yerime konuşma.” Ama dediklerinin doğruluğunu yalanlamadı.

İkisi de koparılmayı bekleyen olgun meyveler gibiydiler. “Şimdi,” dedi Fontaine, “doğru şartlarla, üçümüz kendi küçük araştırma ekibimizi oluşturabiliriz. Suchong, anladığım kadarıyla yeni bir tütün türü üzerinde çalışıyormuşsun?”

“Tam olarak değil,” dedi Suchong. Aksam çok ağırdı, Fontaine’in ‘de-yiğ-il’ olarak duyduğu kelimeyi ‘değil’ olarak anlaması zaman aldı. “Suchong başka bitkilerin nikotin üretmesi için genetikleriyle oynuyor. Şeker kamışından nikotin yapıyor! Bu özütü alıyor ve ‘Nikotat’ yapıyoruz. Nikotinli şekerleme!”

“Akıllıca!” dedi Fontaine, sırtarak. “Evet, bir süredir bu genetik işiyle ilgili bilgi ediniyordum. Genetiğini değiştirerek birçok şey yaratılabilirmiş gibi göründü bana. Belki mimi katırlar yapılıp taze biftek çıkarılabilir, ne dersiniz? Hem duyduğuma göre insanların genlerini değiştirmek de mümkün. Değiştirebilirsiniz değil mi?”

Kadının kaşları iyice çatıldı, doğrudan yere bakıyordu. “Bu konuda ne biliyorsunuz?”

“Sadece dedikodular. Özel bir deniz salyangozuna para ödediğinize dair. Duyduğuma göre on tane satın almışsınız...”

Hafifçe başıyla onayladı. “Eğer imkânım olsa daha fazla alırdım. Sıradan bir deniz salyangozu değil. Bu tür, yaşayan bir mucize! Ryan’dan deneyler için daha fazla para yardımı yapmasını istedim. Dinlemedi.” Burnunu çekti, izmariti ağızlıktan çıkardı ve hafifçe küllüğe bıraktı. Masaya düştü ve orada dumanı tutmeye devam etti. Tırnağını kemirdi, bakışları odaksızlaştı, bambaşka bir dünyada gibiydi. Fontaine refleksle sigarayı alıp küllüğe geri koydu.

Kadm eliyle garip, iter gibi hareketler yaptı ve devam etti, “Ryan beni başından savdı. ‘Belki daha sonra’ gibi laflar etti.”

“Bir buluşun eşiğindesin!”

“Belki de.” Suchong’a baktı. Adam omuz silkti.

Fontaine gülümsedi. “O zaman yatırım yapmak isteyeceğim bir şey bu. Desteklemek için para veririm ve Ryan’ın

bunu bilmesi gerekmiyor. Hazır olduğunuzda tamamen bana çalışmaya başlayabilirsiniz. İkiniz de! Bu genetik kurnazlığının geleceğin bir parçası olduğunu düşünüyorum ve kafamda birtakım şeyler var. İkiniz bunlar üzerinde çalışabilirsiniz. Suchong seni kendi laboratuvarımda ağırlayabilir ve maaşını da ben veririm, şimdilik... Belki bu Alexander denen adamı da dahil ederiz. Sadece Ryan'ın bilmesini istemiyorum. Gizli saklı kalmalı, anlıyor musunuz? Öbür türlü gelip her şeyi alır ve bütün başarıyı üstlenmenin bir yolunu bulur.”

Tenenbaum sahtekârca güldü. “Bir yandan, Ryan Suchong’un pahalı laboratuvarının masraflarını ödeyecek, öyle mi?”

“Neden büyük masrafları ödemesini önleyelim ki?” dedi Fontaine, şarap kadehiyle oynarken. “Burada iyilik yapıyorum ama Ryan, Rapture’daki kaynakların çoğunu kontrol ediyor. Cebi çok derin. Şimdilik.”

“Suchong’un daha fazla araştırma fonuna ihtiyacı var, evet!” dedi Koreli aniden. “Ama başka bir şeye daha ihtiyacı var.” Ellerini dizlerine koydu, öne doğru sertçe eğildi, gözlüklerinin arkasında pencereden gelen deniz ışıklarını yakalamış gibi parladı. “Evet. Her ikimiz de insan genleriyle oynamayı düşünüyoruz. Bunu insansız yapmak çok zor! Suchong’un asıl ihtiyacı olan... genç insanlar! Onların hücreleri daha fazla imkâna açık ama herkes çocukları konusunda delirmiş durumda! Çok korumacılar!” Surat yaptı. “Aşağılık yaratıklardır, çocuklar—”

“Çocukları çok sevmiyorsunuz anlaşılan, ha?”

“Suchong babasının çok fakir bir hizmetkâr olduğu bir yerde büyüdü. Oradaki çocuklar sadece zengin adamın veletleriydi. Bana köpek gibi davrandılar! Çocuklar insafsızdır. Hayvan gibi eğitilmeleri gerekir!”

“Çocuklar, kaybolmuş canavarlardır,” dedi Brigid Tenenbaum yumuşakça, sesi neredeyse duyulmuyordu.

“Siz de bilim için çalışmaya başladığınızda çok gençtiniz Bayan Tenenbaum,” diye söyledi çabukça Fontaine. Onları ne-

yin oynattığını bilersen saatlerini de o kadar kolay kurarsın. İstedğin saate getirirsin. “Nasıl oldu?”

Şaraptan bir yudum aldı, başka bir sigara yaktı ve başka bir zamana dalmış gibi görünüyordu. “Alman hapishane kampm-daydım, sadece on altı yaşımdaydım. Önemli bir Alman doktor, deney yapardı. Bazen, bilimsel hatalar yapardı. Hatalarını söyledim ve çok sinirlenirdi ama sonra sorardı ‘Bir çocuk böyle şeyleri nasıl bilebilir?’ ben de, ‘Bazen, sadece biliyorum,’ derdim. ‘O halde bana neden söylüyorsun?’ diye bağırırdı bana.” Tenenbaum sertçe güldü. “‘Yani,’ derdim, ‘eğer böyle şeyler yapıyorsan, en azından doğru düzgün yapacaksın!’” Sigarasından bir nefes aldı ve neredeyse görünmeyen bir gülümseme takındı ve sigara dumanı ciğerlerinden çıkarken, hayaleti dudaklarından yükseldi.

Suchong gözlerini devirdi. “Bu hikâyeyi defalarca anlattı.”

Fontaine boğazını temizledi. “İstedğiniz denekleri derhal sağlayabileceğimden emin değilim doktor,” dedi Fontaine. “Çok dikkat çekebilir ama size buradaki kurallar yüzünden yakalanmış birkaç yetişkin getirebilirim. Gözaltından kaybolmuş birkaç kişi, kimin umurunda olur ki? Kaçtıklarını ve sonra şehirden uzaklaşmaya çalıştıklarında boğulduklarını söyleriz.”

Suchong başıyla tekil bir hareketle onayladı. “İşime yarar.”

“Peki, geni kontrol altına aldık diyelim,” dedi Fontaine, şarap kadehi ile oynarken. “Yaşlanmamızı genlerin kontrol ettiğine dair aldığım duyumlar, doğru mu?”

Yine aynı zamanda Suchong hayır ve Tenenbaum evet dedi.

Suchong rahatsız olmuş bir şekilde homurdandı. “Bu Tenenbaum teorisi. Genlerle öyle oynanamaz.”

“Genler neredeyse her şeyi yapabilir,” dedi Tenenbaum, burnu çekerek.

“Demek istediğim... bir adamın genç kalmasını sağlamak,” diyerek Fontaine ısrar etti. “Belki vücudunu değiştirmek. Daha fazla saç vermek, kuvvetlendirmek, uzun bir... bilirsiniz. Eğer

bunu birilerine satmanın bir yolunu bulsak veya ne bileyim birilerine daha fazla yetenek... daha fazla kabiliyet vermenin bir yolu olsa.”

“Evet,” dedi Tenenbaum. “Bu akıl hocamın bahsettiği bir şeydi. Bir adamın gücünü artırmak... onu Übermensch haline getirmek, üstinsan. Süper adamlar veya kadınlar! Çok riskli ama, evet. Zamanla ve deneylerle...”

“Suchong parayı ve denekleri ne zaman alacak, Bay Fontaine?” diye sordu Suchong.

Fontaine omuz silkti. “İlk araştırma parasını yarın alacaksınız. Aramızda bir sözleşme yaparız...”

Fontaine duraksadı, eğer bu işten onlara pay verirse uzun vadede zararlı çıkacağını hesapladı ama temel ürünleri üretmeye başladıktan sonra, bir yandan gelişen teknolojiyle, daha ucuz araştırma görevlileri tutabilirdi ve o zaman Suchong ve Tenenbaum’dan kurtulurdu. Öyle ya da böyle...

En iyi, en ikna edici, en açık yürekli gülümsemesini gösterdi. Böyle enayileri çekmek konusunda asla yanıltmamıştı. “Sözleşme ve parayı bir an önce ayarlayacağım; ama dikkatli yapmamız lazım. Serbest girişim ya da değil, Ryan her şeyi izliyor...”

*Aşağı Rıhtım, Neptün'ün Armağanı**Mart 1953*

Şef Sullivan, ışıklar bu kadar kısıldığı sırada aşağı rıhtımda olmaktan hoşlanmazdı. Etrafı gezinebilecek kadar görebiliyordu ama sütunların çevresindeki gölgeler artıyordu ve gölgeler görüş alanında eğilip bükülüyorlardı. Burası “gün ışığında” bile güvenli bir yer değildi. Geçen haftalarda birkaç kişi bu rıhtımda kaybolmuştu. Yalnızca birisi, daha doğrusu ondan geriye ne kaldıysa, bulunmuştu. Vücudu iyice oyulmuştu. Cesedi incelediğinde, Sullivan’a göre, düz kesikler bir neşter aracılığıyla yapılmıştı.

Rıhtımın sonuna doğru ilerlerken, Sullivan’ın botları kalasların üzerinde gıcırdadı. Sudan gelen bir soğukluk vardı. Balık kokusu yoğundu, çürüyenlerin pis kokusuydu. Üzerlerinde tuhaf bir palmiye logosu olan üç tahta kutu, rıhtımda yan yana dizilmişlerdi ama bu kutuları kırsa da, kaçakçılık operasyonundaki mallarla ilgili bir kanıt elde edemeyeceğinden emindi. Üzerlerinde “Çürük; elden çıkarılmak için” yazılıydı ve koku da bunu kanıtlıyordu. Fontaine’in kaçak malları rıhtımın ortasına koymayacak kadar zeki olduğunu fark etti.

Aşağı rıhtım tahta bir iskeleyi andırıyordu. Balıkların bulunduğu haznedeki suyun içine doğru eğimliydi. Tahta yansımanın çevresindeki sığ su çoğunlukla gerçek bir rıhtım havası

vermek içindi; klostrofobiye kırmak içindi, Rapture'ın tasarımının ardında yatan psikolojinin bir parçasıydı. Tavandan asılı büyük elektrik tabelası sönmüktü, FONTAINE BALIKÇILIK yazısı okunabiliyordu. Buradaki duvarlar çoğunlukla dalgalı metaldendi; aşağı rıhtımın üst tarafında yer alan yukarı rıhtımda kafeler ve Dövüşçü McDonagh'ın Barı gibi tavernalar vardı, Bill McDonagh'ın sahip olduğu tavernayı kendi başına işletecek kadar vakti yoktu.

Rıhtım bölgesi, Sullivan'a göre, insan yapımı bir mağara gibiydi. Tahta, kum ve aşağıdaki bir havuz su, karaltılı duvarlar, asma tavan; tam bir deniz altı mağarası gibiydi. Tek farkı, duvarlar ve tavanın metal olmasıydı.

Balıkçı denizaltıları için soğuk depolama mahzenleriyle dolu asıl yükleme alanı arkada balık kokan labirent geçitlerinin, balık işleme hatlarının ve ofislerin, rıhtım müdürünün ofisi gibi, arkasına saklanmıştı. Rıhtım müdürü Peach Wilkins'ti, Fontaine'in adamıydı. Şu ana kadar Sullivan ne zaman konuyu kaçakçılığa getirse Wilkins onu engellerdi.

Silahının güven verici hissiyatı için trençkotunun cebine uzandı. Sullivan denize yaklaşmak için aşağıya doğru yolunu değiştirdi. Tuzlu su cam gibi sessizdi. Duvara yakın gölgede bir şey sıçradı.

Yavaşça silahını çıkardı ama aşağıda tuttu, parmağı tetiği çekmeye hazırdı. Aşağı eğildi, iskeleye bakmaya çalıştı, karanlıkta bir cismin hareket ettiğini gördüğünü düşündü.

Sullivan biraz daha çömeldi, iskelenin altındaki karanlığına dikkatlice bakmaya çalıştı ama tek görebildiği suyun parlamasıydı. Hiçbir şey hareket etmedi. Gördüğünü sandığı şey çoktan gitmişti ama sonra onu arkada gördü, kavisli metal duvarların orada sallanıyordu. Birisi suyun üstünde yüzen bir kutuyu ittiriyordu. El fenerinin yanında olması istedi.

Kutuya yakın bir yerden belirgin bir sıçrama sesi geldi. Silahını kaldırdı ve bağırdı, "Sen, çık dışarı!"

Arkasındaki rampadan gelen gıcırtılı sesin farkındaydı ama

dikkati iskelenin altındaki karanlığa, sıçramanın geldiği noktaya sabitlenmişti...

“Oradaki! Ateş açmaya başlayacağım eğer sen—”

Arkasından yaklaşan gıcırdama sesinin belirginleşmesiyle aniden durdu ve arkasını döndü, tavandaki loş ışığın üst rampadan üzerine doğru atlayan bir adamın silüetini yansıttığını tam zamanında gördü. Yabancı herifin elindeki İngiliz anahtarı Sullivan’ın kafatasını parçalamak için hazırды.

Sullivan tam zamanında kendini sağa doğru atarak İngiliz anahtarından kurtuldu. Sol kulağının yanından ısıklık çalarak geçti, acı verici bir şekilde omzuna indi ve adam üzerine atladı.

Sullivan geriye doğru yere düştü, eli sürekli silahı ateşliyordu. Sığ deniz suyuna düşerlerken adamın hırıltısını duydu. Sullivan düşerken döndü, sol tarafının üzerine indi. Tuzlu su kulaklarına hücum etti ve boğulmaya başladı, büyük sert eller boğazına yapışmış, büyük bir ağırlığı üstüne veriyordu. Silahın arkasını savurdu, adamın kafasının arkasına geldiğini hissetti. İkisi de devrilmişti, sonra Sullivan ayakları üstüne kalkmayı başardı, sığ derinlikte su ona doğru akıyordu. Diğer adam ayağa kalkıyordu; sendeliyor, başından kanlar damlıyordu. Büyük kare çeneli, sert yumruklu, denizci paltosu giymiş bir adam, sudan ötürü aşağı inmiş siyah saçları arasından ufak kahverengi bir gözüyle ona baktı. İngiliz anahtarını suda kaybetmişti.

Sullivan’a sağlam bir yumruk savurdu, Sullivan geri çekilerek hamleden sıyrıldı ama dengesi bozuldu. Silahını ateş etmeye çalıştı ama içine su kaçmıştı ve geri tepti. Sullivan tekrar dik durmaya çalışırken geriye doğru sendeliyordu. Adam çarpık dişlerini göstererek sırıttı, koca ellerini iki yana gererek suyun içerisinde Sullivan’a doğru yürümeye başladı.

Rıhtımdan ani bir ısıltı geldi, bir silah sesi. Sullivan’ın kaslı saldırganı hırladı, dişlerini sıktı; bir adım daha attı ve suya yüzüstü yığıldı. Birkaç dakika boyunca yerde kıvrandı, sonra suyun üstünde yüzükoyun süzölmeye başladı.

Sullivan kendini sakinleştirdi ve yukarıya doğru baktıgın-

da Karlosky'nin ona rıhtımın rampasından attığı soğuk gülüşü gördü, dumanı tüten silahı cebine koyuyordu. Hava barut kokuyordu.

“İyi atış,” dedi Sullivan, yabancının kafasının solundaki delikten kanlar boşalırken. “Buradan o ateşi ederken beni nişan almadığını varsayıyorum!”

“Eğer sana ateş etseydim,” dedi Karlosky Rus aksanıyla, “şimdiye ölmüştün.”

Sullivan kendi silahını cebine koydu, ölü adamı yakasından tuttu ve aşağı rampaya çekti, su ile ağırlaşmış kıyafetleri adamı taşımalarını zorlaştırdı. Haydudu rampaya çıkardı, eğildi, sol omzundaki derin morarmanın verdiği acının farkına vardı ve cesedi ters çevirdi. Kim olduğunu anlamak için yüzünü görece kadar ışık vardı. Yine de tanıyamadı. Veya tanıdı mı? Uzandı ve adamın ıslak saçlarını yüzünden ayırdı. Bu suratı bir fotoğrafta görmüştü, Rapture'a kayıt belgelerinin birinde. Bir bakım işçisi. “Bu herif İngiliz anahtarıyla beynimi dağıtmaya kalktı,” dedi, Ivan Karlosky ona katılırken.

“Ateş ettiğini duydum,” dedi Karlosky. “Ama ıskaladın.”

“Nişan alacak zamanım olmadı. Rıhtımın diğer tarafında başka birisini gördün mü?”

“Da! Kaçtı! Kim olduğunu göremedim!”

“Bunun dosyalarını görmüştüm. Adını hatırlamıyorum.”

“Mickael Lasko. Ukraynalı! Hepsi orospu çocuğu, şu Ukraynalıların! Lasko, bakımda çalışıyordu, sonra Peach Wilkins için biraz iş yaptı. Barda duyduğuma göre, kaçakçılıkla bir ilgisi olabilirmiş, ben de bu sabah takip ettim. Piç yükleme labirentinin orada izini kaybettirdi. Oradaki gizli bir geçitten geçti...”

“Ukraynalı orospu çocuğunun bana saldırması...” Islak giysileri içinde soğuktan titrerken, Sullivan ölü adamın palto cebine baktı ve Rapture Dolarlarıyla dolu bir mektup ve diğer cebinde ise küçük bir defter buldu. Defteri açtı. Sudan silinmiş bir liste vardı. Sesli okudu:

“İncil, 7 tane satıldı
Kokain 2 g satıldı
İçki 6 adet ellilik satıldı
Okunaksız, 3 tane 70 RD’den satılacak.”

“Kaçakçılık yapıyormuş gibi görünüyor,” dedi Karlosky.

Sullivan başını salladı. “Fontaine veya Wilkins’in bana karşı saygısı yok gibi görünüyor. Bütün bunların arkasında bu adamın olacağına inanmamı bekliyorlar. Öyle olsa kokain ve İncil listeleyen bir defter tutmazdı. Bu kelimelerin nasıl yazıldığını bile bildiğinden şüpheliyim. Zarfın içindeki para bu kaskafam beni indirmesi için ödenmiş. Ölse de onlar için hava hoş. Kaçakçının işi bitmiş gibi gösterip, üzerlerindeki baskıyı azaltmış olacaklar...”

Karlosky’ye zarfı fırlattı. “Sende kalabilir, hayatımı kurtardığın için. Gel bakalım, bu pisliği almaları için birilerini gönderirim.” Rampadan yukarıya çıkmaya başladılar, daha aydınlık bir ışığa doğru ilerliyorlardı. “Siktir, pantolonumda tuzlu su varken yürümekten nefret ediyorum. Toplarımı tahriş ediyor, lanet... bir şeyler içelim. Sana bir votka ısmarlayayım.”

“Votka çürük balık kokusunu çıkarmak için iyidir! Ve ondan daha da beter olan ölü Ukraynah kokusunu!”

Kitli bir laboratuvar, Rapture

1953

“Mantıksız, Tenenbaum!” diye aşağıladı Dr. Suchong, Frank Fontaine ve Brigid Tenenbaum’un önünde yürürken.

“Bu keşif harika,” diye sertçe çıktı Tenenbaum, kendine güvenerek. Heyecanını bastırmaktan patlayacak gibiydi. “Bay Fontaine, göreceksiniz!”

Frank Fontaine’in Dr. Suchong ve Brigid Tenenbaum’la olan anlaşmasından henüz işe yarar bir şey çıkmamıştı. Belki de, diye düşündü, Suchong ve kadını laboratuvara doğru ta-

kip ederken, bugün o şanslı zarların dönüp yedi geleceği gün olurdu. Tenenbaum heyecanını neredeyse hiç göstermezdi, bu çok konuşulacak bir şeye denk geldiğinin göstergesi olabilirdi.

Tenenbaum, laboratuvar alanının en gizli iç bölümünde tekerlekli sedyede üzerinde hastane kıyafetleri ile yatan yatıştırılmış adama doğru eşlik etti. Konuşurken bilinçsiz adama doğru analitik soğukkanlılıkla baktı. “Almanlar, sadece mavi göz ve alnın şekli hakkında konuşabilirler. Benim ise tek ilgilendiğim birinin neden güçlü diğerinin neden zayıf doğduğu, birinin neden akıllı, diğerinin neden salak doğduğu? Bütün o ölümlerden sonra Almanların işe yarar bir şey çıkarmaya çalışmadıklarını düşünebilir misin? Bugün, galiba çok işe yarar bir şey bulduk...”

Sedyede uyuyan adam deri kelepçelerle bağlanmıştı. Orta boylarda, kahverengi saçlı, derisi kızarmış sıradan görünümlü bir adamdı. Fontaine bu adamı Dövüşçü McDonagh’ın Barı’nda poker oynarken görmüştü; Willy Brougham. Brougham’ın yanındaki beyaz metal masada içerisinde yoğun kırmızı bir sıvı bulunan devasa bir şırınga vardı. Masanın ötesindeki rafta yirmi litre kadar deniz suyu akvaryum tankında baloncuklar çıkarıyordu. Tankın içine batırılmış vaziyette Tenenbaum’ın böceğimsi mucizeleri kumun üstünde iğrenç bir şekilde titriyorlardı. Aşağı yukarı yirmi santim uzunluğundaydı ve ilkel bir zırhla kaplıydı. Damarlı, tanecikli bir derisi vardı; kambur sırtında parlak mavi paneller vardı. Karmaşık vücudunun bir ucunda dişlerini sıkıyordu; diğer ucunda küçük konik kuyruğu sallanıyordu.

“Bu Tenenbaum, genlerin her şeyin çözümü olacağına inanıyor. Suchong genlerin önemli olduğunu düşünüyor ama denğin aklını kontrol etmek, sinir kıvrımlarını şartlandırmak, bunlar daha önemli şeyler! Böyle şeyleri kontrol edebilen, her şeyi kontrol eder!”

“Bu fikri beğendim,” dedi Fontaine, “Şartlandırmak benim gerçekten ilgimi çeken bir konu. Bir dergide okumuştum. Naziler bu konuda deneyler yapıyordu...”

Tenenbaum boğazını temizledi ve, “Şimdi bu adam, Brougham, yaralı. Yarasını göstereyim,” dedi. Masadaki adamın kıyafetini kaldırdı ve Fontaine adamın kasıklarının üstündeki pis, buruşmuş, yırtılmış, neredeyse on beş santim uzunluğundaki rastgele dikilmiş yarığı görünce irkildi. “Balık tanklarından balık çalmak için olta kullanmaya çalışmış! Ryan’ın adamları yakalayınca, kendi kancasıyla doğramışlar. Şimdi, bu böcekten özel bir madde çıkardık. Saflaştırdık. Bu madde özel bir kök hücreden yapıldı. Dengesiz. Bir hayli uyumlu. Lütfen izleyin.”

Kadın şıngayı aldı ve adamın kasık bölgesindeki deriye sapladı. Brougham’ın sırtı kamburlaştı, vücudu reaksiyon göstermeye başladı ama uyanmadı. Fontaine adamın içine giren on santimlik iğnenin görünüşünden ürktü.

“Şimdi,” dedi kadın, “yarayı gözlemleyin.”

Fontaine izledi ve hiçbir şey olmadı.

“Ha!” dedi Dr. Suchong. “Belki de bu defa çalışmaz ve büyük teorin puf olur gider, Tenenbaum!”

Yara çevresindeki deri titredi, kızardı ve yaranın içindeki tırtıklı deri kıvranıyor gibi göründü... ve yara kapandı. Dakikalar içinde, sadece düzensiz yarığın hafif bir yara izi kaldı. Gözlerinin önünde iyileşti.

“İnanamıyorum!” dedi Fontaine.

“Adına ADAM* diyorum,” dedi Brigid Tenenbaum. “İnsanlığın yaratılış efsanesinden dolayı adını Adam koydum. Bu da hayat getiriyor, hasar görmüş hücreleri yok edip yenileriyle değiştiriyor; bunlar plazmidler tarafından taşınıyor, dengesiz genetik materyaller. Ve artık kök hücreler manipüle edilebilir çünkü genleri değiştirilebilir! İstedığımızı istediğimize dönüştürebiliriz. Eğer bunu yapabiliyorsa, anında iyileşmeyi sağlayabiliyorsa, başka neler yapabilir? Bir erkeği kadına dönüştürebilir mi? Neye dönüştürebilir? Birçok şeye! Sonsuz ihtimaller!”

Suchong, deneğe bakarken, tırnaklarını yedi. Sonra işaret

* (Tr.) Adem. -yhn

etti. “Görüyor musun? Kafasında lezyonlar oluştu!”

Kadın omuz silkti. “Neredeyse görünmüyor. Ufak bir yan etki...”

“Başkalarında çok daha fazlası görülebilir! Senin mucize ellere sahip şu adamın, son zamanlarda tuhaf davranmaya başladı ve ellerinde çok ilginç izler var. Kanser gibi! Kontrolsüz hücre büyümesi!”

“Yani işin özü bu...” Eontaine düşünceliydi. “Bu kök hücre olayı ve şu... şu ADAM mı? Bunu bir insanda bazı şeyleri değiştirmek için kullanabiliyorsun musun? Özel güçler vermek mesela, konuştuğumuz gibi?”

“Kesinlikle!” dedi kadın gururla.

Eontaine, kadının ona hiçbir zaman bakmamasına rağmen onunla konuştuğunu anlayabiliyordu. Kafasını onun olduğu tarafa çevirirdi ama gözleri adamın sol omzu tarafında sabit bir noktaya bakardı. Sanki adamın arkasındaki görünmez birisine konuşuyor gibi görünürdü. “Saç çıkarma, penis büyütme, kas büyütme, kadınlarda göğüs büyütme, ukalalar için beyin büyütme...”

“ADAM’la hepsi mümkün!”

“Hmf,” dedi Suchong. “Ona ADAM’m sürekli enerji yenilenmesine ihtiyaç duyduğundan bahsetmiyorsun!”

“Sorun değil, Dr. Suchong!” dedi Tenenbaum, Brougham’m kalbini stetoskopla dinlerken. “Enerji verici için bir tasarımı var, adına EVE* diyeceğim!” Kadın kaşlarını çattı. “Deniz salyangozu ancak bir kısım ADAM ve EVE çıkarabilir. Bu deniz salyangozlarının aynı zamanda parazit olduğuna inanıyoruz. Bunlardan köpekbalıkları ve başka canlıların üzerinde de bulduk. Belki insanlara da bağlanabilirler. Böylece bir insan... bir insan ADAM fabrikasına dönüştürülebilir. Böylece deneyler için daha fazla ADAM’ımız olur.” Kadın yıkanmamış saçlarını düşünceli bir şekilde kaşıdı. “Akıl hocamla çalışırken, sadece düşündüğü insanlara nasıl büyük güçler verebileceği idi! Onları çoğaltmaktı, değiştirmektir! Onun yanında çalışırken, başka

* (Tr.) Havva. -yhn

bir araştırma düşünüyordum. Daha büyük bir tane! Ha, ha!”

Fontaine’in onun ağzından çıkan bir kahkahayı ilk defa duyuydu; kırılğan, neredeyse insanlık dışı bir sestti.

“Yani bu ADAM şeysi,” diye devam etti Fontaine, yatıştırılmış adamın iyileşmiş derisine bakarken. “Eğer yeteri kadar deniz salyangozu bulabilirsiniz, eğer... ev sahibi olarak adlandırabileceğimiz insanlar bulabilirsiniz, bu maddeden seri olarak üretilebilir misiniz?”

Fontaine’in arkasındaki hayali insana doğru başıyla onayladı. “Zamanla, evet.”

“Ama...” Dr. Suchong başını salladı. “Suchong, ADAM’ın bağımlılık yapabileceğine inanıyor! İnsanlarla alakalı araştırmalarım gösteriyor ki insanlar üzerinde kolay değişimler, yapan herhangi bir şeye, insanlar kolayca bağımlı oluyor! Bir adam kötü hisseder, alkol içer ve birden iyi hissetmeye başlarsa; alkole bağımlı olur! Afyon için de aynı şey geçerli! Belki ADAM için de, insanda çabuk gerçekleşen değişimler: bağımlılık yapar! Organizma bu ihtiyaca göre gelişir. Suchong, Tenenbaum’un iskelede bulduğu bu adamda da aynı sıkıntıyı gözlemliyor. Bazen adamın... nasıl diyorsunuz? Adamın ‘kafası güzel’!”

Bağımlılık mı yapıyor? Daha iyi. Fontaine, Kandahar’dan haşhaş getirmenin zaman kaybını, riskini ve maliyetini düşündü.

Evet. Hissediyordu. Suchong ve Tenenbaum’a yaptığı yatırım meyvelerini gösteriyordu.

“Üzerinde çalışın,” dedi Fontaine hevesle. “Harcadığınız zamana değmesini sağlayacağım, hepimizin zamanına değmesini!”

Medikal Köşk

1953

Medikal Köşk’ün iç tarafındaki ofiste düşünceli düşünceli oturan, Dr. J. S. Steinman sıkılmıştı, kendi dürtüleriyle savaş-

maktan bıkmıştı ve Rapture'a neden geldiğini şimdi anlamaya başlıyordu.

Steinman mercan masasının üstündeki kutunun içinden sigarasını çıkardı, insan burnu şeklindeki gümüş çakmağıyla yaktı ve ayağa kalkıp perdeyi açtı. Ofisinin pencere deliğinden denize doğru göz gezdirdi, su yosunları ve mercanlar akıntıyla dans ediyorlardı. Bu görüntü huzur vericiydi. New York'a hiç benzemiyordu. Büyük Elma'da her zaman bir telaş vardı. İnsanlar diğerleriyle aykırı düşüyorlardı.

Asıl kızdığı işlediği ima edilen suçlardı, büyüklüğünün dar görüşlü bir yargılamaya maruz kalması. Venüs gezegenine ulaşmanın nasıl bir şey olduğunu, daha cep saatinin nasıl çalıştığını bile anlayamayan insanlara nasıl anlatabilirdi? Tanrıça Afrodite tarafından ziyaret edildiğini nasıl açıklayabilirdi? Tanrıçanın sesini çok net duymuştu...

"Sevgili Doktor Steinman," dedi Afrodite. "Tanrı gibileri yaratmak Tanrı olmak demektir Sadece Tanrı mı yüzü şekillendirebilir? Sen bunu defalarca yaptın. Lümpen olanı aldın ve mükemmel olana dönüştürdün; sıradan olanı aldın ve harikaya dönüştürdün ama her kadın ve erkeğin yüzünde bir sır gizlidir. Kayıp mükemmeliyet saklıdır Bir kadının suratının altında, aşağılık, kaba insanların 'güzel' olarak nitelendirdiği suratın altında bir başka surat yatar, mükemmel olan, Platon felsefesine göre ideal olan. Eğer mükemmel olan yüzü, neredeyse mükemmel olan yüzden kurtarabilirsen Tanrı olursun. Güzellikten daha önemli ne vardır? Ben, Afrodite'in ta kendisi, şair Keats'e ilham verdim. Doğruluk güzelliştir, güzellik doğruluktur! Yüzeyin gerçekliğinin çirkin düzensizliğinin altında gizli bir simetri yatar ve burada bir paradoks vardır; sadece kaosun karanlık kapısından, karanlık vadinin söz gelimi 'çirkinliğinden' geçerek gizlenmiş görevini tamamlayabilir ve gizli mükemmelliği bulabilirsin!"

Oh, tanrıçanın sesi onu ne kadar da heyecanlandırmıştı! Evet, tanrıçanın sesini eter, kokain ve tekrar eter alırken duymuş olduğu doğrudu ama bunların etkisiyle yaşadığı bir sanrı yoktu. Bundan emindi.

Ryan ona ulaştığında, Rapture'ın yenilikçi cerrahlara ihtiyacı olduğunu söylemişti, o sırada Afrodit'in ona fısıldadığını tekrar duymuştu: *"İşte burada! Şans burada, imkânlar burada, hayal ettiğin gizli diyar burası. Burada mükemmeli ortaya çıkarabileceksin! Dar görüşlü alaycılar seni bulamayacağı bir sığınak!"*

Steinman duman mavisi bir tüyü tavandaki vantilatöre doğru üfledi ve ofis aynasında kendine bakmak için döndü. "Yakışıklı" bir adam olduğunu çok iyi biliyordu. Zarif çenesi, çarpıcı kulakları, siyah gözleri, su katılmamış esprilerin güzel nüktesi gibi sade, mükemmel kesilmiş bıyıkları vardı...

Daha bu suratın altında bekleyen başka bir suratı daha vardı. Kendi mükemmel yüzünü bulmaya cesaret edebilir miydi? Kendi yüzünü ameliyat edebilir miydi, belki bir ayna kullanarak? Acaba yapabilir—

"Doktor? Bayan Pleasence uyanıyor..."

Kapıya doğru baktı, asistanı orada bekliyordu: Bayan Chavez, kısa, hoş Porto Rikolu bir kadındı. Beyaz bir üniforma, beyaz ayakkabılar ve hemşire başlığı giyyordu. Kadın onu aynaya bakarken görünce hiç şaşırılmış görünmedi.

Chavez, kalp şeklinde bir surata, aşk tanrısının yayı gibi dudaklara sahip, ufak tatlı bir yaratıktı. Acaba Bayan Chavez'in hatları altında mükemmel suratı bulabilir miydi? Muhtemelen bunun için çiğneme kaslarını yarıya indirip, şakak kaslarını iki katı genişletmesi ve göz kapaklarını iki eşit parçaya bölmesi gerekirdi...

Zamanlama mükemmeldi. "Ah evet, önden git ve kadının yüzündeki sargıları açmaya başla Bayan Chavez; ben hemen geleceğim..."

Bayan Sylvia Pleasence Ronald Greavy ile, Ryan ile yakın çalışan Ruben Greavy'nin oğluyla, nişanlıydı. Rapture'ın nüfuzlu ailelerindendi.

Masasındaki deniz kabuğu küllüğe sigarasını bastırdı ve koridordan aşağı yürüdü. Hasta odasına vardığında, Bayan

Pleasence gecelik ve çoraplar içindeydi. Üzerine nazikçe geçirilmiş bir örtü vardı. Şu şişman küçük kollara da bakın. Şu küçük şişman kolları kesip, küçültememek kötü olmuştu. Belki kemiğe kadar keserdi. Belki kemiği dışarıda tutardı. Fildişi bir takı gibi görünürdü...

Hemşire Chavez, hastanın yatağının baş kısmını 45 derece kaldırdı ve bandajları açmaya başladı. Bayan Pleasance'm büyük yeşil gözleri mumyamsı yüz sargısının boşluklarından korku ve merak içinde fırlıyordu. Kırmızı saçları neredeyse hoş bir şekilde bandajların üstüne düşmüştü. Bu bandajları sonsuza dek yüzünde bırakmanın bile vereceği bir çekicilik olduğunu düşündü. Keşke birileri saçları ile gözlerini görebilseydi... ve gizemi. Bir mumya gibi...

Sylvia Pleasance'ın yüzü yavaşça kendini gösterdi... Hemşire Chavez'in nefesi kesildi...

Sonra hemşire alkışladı. "Harika görünmüyor mu, Doktor! Harika bir iş çıkardınız!"

Kabullenerek iç çekti: Doğruydı. Çok hoştu. Kadının üzerinde deneysel hiçbir şey gerçekleştirmemişti. Yeni işinde alışlagelmemiş hiçbir şey yapmamaya çalışıyordu. Sadece ne isterlerse onu yapıyordu ama çok zordu. Şeytana karşı gelmek imkânsızlaşıyordu...

Kadının sıradan bir güzelliği vardı; artık özenle şekillendirilmiş bir suratı, solgun yanaklarında gamzeleri ve çenesinde uyumlu bir gamzesi daha vardı. Suratı tatlı bir yuvarlaklığa sahipti ama bütün o istenmeyen bodurluk gitmişti. Nişanlısı büyük ihtimalle memnun kalacaktı. Shirley Temple'm olgun halini andırıyordu. Ne kadar sıkıcı. Hemşire Chavez el aynasını uzatınca Pleasance kendi yansıması karşısında bir kumru gibi cıvıladı.

"Oh, Doktor! Mükemmel! Tanrı seni korusun!"

"Evet, evet," diye homurdandı, yaklaşırken, elini çenesine götürdü, başını bir taraftan öbürüne götürürken, sarkık lambanın ışığı altında baktı. "Evet, ancak... Artık yapılacak çok,

çok daha fazlası olduğu hissinden kaçamam. Bu ufak, hoş maskenin altında gizli bir mükemmeliyet saklanıyor!”

“Ne?” Bayan Pleasance ürkmüş göründü. Yutkundu ve geri çekildi. “Ben...” Kaşlarını çattı ve el aynasından kendisine tekrar baktı. Başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi. “Hayır! İstedğim tam olarak buydu! Tamamen! Nasıl başardınız şaşıyorum! Üzerinde zerre oynamazdım, Doktor!”

Omuz silkti. “Tam istediğiniz gibi. Sadece düşündüm ki...” Kendi kendine düşündü: *Eğer o burundan yarım santim alsam ve sonra... belki alnı ufaltsam ve çene kaslarını tamamen kaldırsam...*

Yüksek bir sesle, “Sonuçtan memnun olduğunuza sevindim. Lütfen giyinmesine yardımcı olun hemşire, nişanlısına teslim edin ve ben, şey...” Hafifçe döndü ve rüyadaymış gibi ofisine yürüdü.

Neşterler çok az sayıda. Keşke insanları hücresel seviyede değiştirmenin bir yolu olsa. Keşke insanları genetik olarak şekillendirmenin bir yolu olsa, keşke cerrahi bir sanatçı insanların köküne inebilse, onları içeriden değiştirebilse, tıpkı Tanrı’nın yapacağı gibi.

Tıpkı Afrodit’in ondan yapmasını istediği gibi...

Fontaine Balıkçılık

1953

Geç olmuştu. Fontaine’in ofisi kapalıydı, perdeler çekilmişti. Reggie dışarıda bir yerdeydi, nöbetteydi. Fontaine ve Tenenbaum balıkçılık ofisinde, rahat kanepenin üzerinde yalnızlardı. Brigid Tenenbaum esnedi, üzerinde sabahlık ve kırmızı topuklular vardı. Fontaine kenarda yarım yamalak oturuyordu, kadının üzerine eğilmiş, ellerini kavramıştı. Onların yanında, yerde boş bir Worley şarap şişesi ve gözlükleri vardı. Fontaine’in üzerinde sadece iç çamaşırı ve tişört vardı. Kıyafetleri odadaki masasının karşısındaki sandalyede dikkatlice katlanmıştı.

Kadm korkmuş görünüyordu ama yine de ona baktığında

gözlerindeki beklentiyi görebiliyordu ve her zamanki gibi çabucak kafasını başka yerlere çeviriyordu.

“Korkmuş görünüyorsun,” dedi. “Bundan emin misin?”

“Ben... dokunulmayı sevmem,” dedi kadın. “Ama... arzuların geldiğini hissettiğimde, dokunulmaya ihtiyacım var. Hayalimdeki adam... bana öylece sahip olacak. Biraz göstermelik karşı koymalıyım ama gerçek olmayacak. Biraz savaşılmalıyım. Sadece böyle yapabilirim...”

“Öyleyse, evlat,” dedi, “güven veren sesini” kullanarak, “doğru yere geldin.” Kadın iyice temizlendi ve parfüm sıktı, hatta dışındaki tütün izlerini bile fırçalamış gibi görünüyordu. “Yani daha önce hiç yapmadığın bir şey ama sadece... hayal ettin öyle mi?” diye sordu.

“Evet. Dokunmaktan korkuyorum ama dokunulmam lazım...”

“Kavram kargaşası dedikleri şey. Tam olarak sensin, ha?”

“Belki. Şimdi... lütfen... gözlerimi bağla.”

“Evet.” Cebinden siyah gözbağını çıkardı ve gözlerini bağladı. “İşte. Şimdi beni göremiyorsun.”

“Hayır... şimdi seni göremediğime göre... bana dokunabilirsin, eğer ellerimi aşağıda tutarsan...”

Ellerini bileklerinden arkasına doğru bastırdı, kendi kalçalarını onunkilerle birleştirdi. Kadın sıyrılmaya kalkıştı ama çok uğraşmıyordu.

“Sadece hatırla,” dedi Fontaine görevini yerine getiriyormuş gibi, sandığından daha çok keyif alıyordu, “kendi işinin istediğin gibi yapılmasını istiyorsan, sen de benim işimi benim istediğim gibi yapacaksın. Yalnızca benim için çalışarak...”

Ryan Eğlence Parkı

1953

Bill McDonagh, “Yüzeye Yolculuk” adındaki lunapark trenine tek başına bindiği için kendisini biraz aptal gibi hissediyor-

du. Rapture'daki çocuklar için yapılmıştı, gerçekten, yüzeydeki dünya hakkındaki "meraklarını tatmin etmek" içindi. En azından sözde bunun için yapılmıştı. Birkaç yıl içinde onun da çocuğu Rapture'ın tek eğlence parkında gezintiye çıkmak isteyebilirdi. Bill, öncesinden bu lunaparkla ilgili duyduklarının doğru olup olmadığını görmek istedi. Eğer doğruysa, bu lunapark büyük ihtimalle Elaine'i üzerdi.

Daha önce birkaç kez bakım için gelmişti ama hiçbir tura katılmamıştı. Bilet dahil her şeyi almıştı.

Ve şimdi açık bir batisfer şeklindeki trene doğru atladı ve arkasına yaslandı. Harekete geçti ve tünelin içerisine rayların gıcırtısı ile girdi.

Araç, masasında neredeyse babacan bir tavırla oturan Andrew Ryan'm hareketli mankenin yanından yavaşça geçti. Manken yavaş ve düzensizce hareket etti, bir el hareketi yaptı, ardından "konuştu": *"Merhabalar Adım Andrew Ryan ve Rapture şehrinin sizin gibi çocuklar için kurdum, çünkü yukarıdaki dünya bize uygun değildi ama burada, okyanusun altında, tehlikenin geçip geçmediğini merak etmek normaldir..."*

"Aha," diye mırıldandı Bill. Ryan'm robotu ona sinirli bir bakış attı.

Sonra araç dış dünyanın vergileriyle ilgili uyarıda bulunan bir sahnenin yanından geçti. Sol tarafında, yukarıda bir çiftlik evi vardı; çiftçi tarlasını işliyor, mutlu eşi ve çocukları yanında duruyorlardı... ama sonra aniden devasa bir el, gerçekten devasaydı, bulundukları alana ilerleyip yukarılarına iniyordu. Elin takım elbiseden kolları vardı, sanki bir bürokrata aitti. Evin çatısını aldı ve kopardı... Vergi memuru çiftçinin bütün emeğini söküp alıyordu... Animatronik çiftçi umutsuzluk içinde çöktü...

"Yüzeyde," dedi Andrew Ryan'm derin sesi saklı hoparlörlerden, *"çiftçi toprağı eşeler, kollarının gücüyle biçtiği ürünleri ticarete kullanır ama parazitler der ki, 'Hayır! Senin olan bizimdir! Biz devletiz; biz Tanrı'yız; biz kendi payımızı isteriz!'"*

“Aman Tanrım,” dedi Bill, ele baka kaldı. Şu devasa el... korkunçtu ve el, zalim bir bürokrata aitmiş gibi, tur yavaşça devam ederken diğer sahnelerin üstüne de amansızca çöktü. Animatronik bilimsani laboratuvarında inanılmaz buluşlar gerçekleştiriyordu, bir kürsü üzerinde başarıyla yükseliyordu ki tepesine inen o devasa elin altında ezilip kaldı. “Yüzeyde, bilimsanları aklının gücünü mucizevi tek bir fikre yatırır ve doğal olarak diğerleri arasında yükselmeye başlar ama parazitler der ki ‘Hayır’ buluşlar denetlenmelidir! Kontrol edilmeli ve sonuçlar teslim edilmelidir!”

Bill bunun, Suchong gibileri mutlu etmek için yapıldığını tahmin etti.

Sonraki sahnede bir sanatçı ilham içinde resim yapıyordu ve tabii ki devasa el aşağı inip, yine özgürlüğünü bastırdı...

Son sahne hepsinin arasında en korkuncuydu. Bir çocuk ailesiyle mutlulukla televizyon izliyordu. Ardından Ryan’ın tanrısal sesi uyardı, “Yüzeyde, ebeveynleriniz kendi özel hayatlarının arayışı içindelerdi; kendi yeteneklerini kullanarak size baktılar, kilise ve devletin yalanlarından kaçınıp, sistemin efendileri olduklarına inandılar ama parazitler der ki, ‘Hayır! Çocukların bir görevi vardır! Savaşa gidecek ve bu millet için ölecekler.’”

Sonra devasa el aşağı indi, duvarın içinden geçti ve çocuğu çekip götürdü, karanlığın içerisine doğru... ölüme doğru...

Bill başını salladı. Bunun sadece küçük çocukları korkutmak için olduğunu hissetti. Sofia Lamb ilk geldiği zaman Ryan’a, bir tür tiksinti terapisi olarak çocuklarda yüzeydeki dünyadan iğrenmeyi tetikleyecek ve onları tek alternatif olan Rapture’a bağlayacak bir “eğlence gezisi” fikrini sunduğunu duymuştu.

Sahneler arasında animatronik Ryan göründü, ders verdi, göz korkuttu; çocukları yüzeydeki dünyanın korkunçluğana karşı uyardı.

Tur biterken Cohen’in parçası, “Yüksel, durma yüksel Rapture!”ın çalmaya başladığını duydu...

Yüksel, durma yüksel Rapture!
Umutlarımız gökler kadardır!
Yüksel, durma yüksel Rapture!
Hayallerimiz seninle kanatlanır.
Okyanusun derinlerinde bir kent
Yolundan dönmeyeceğimiz bir ant
Gözümüzü ayırmayacağımız bir emel!
Yüksel, yüksel, durma yüksel!
Yüksel, durma yüksel Rapture!
Bu nakarat mutlulukla tekrarlanır
Yüksel, durma yüksel Rapture!
Hakir parazitler, yardımınla haklanır..

Bill iç geçirdi. Elaine'i buradan uzak tutmak için her şeyi yapacaktı. Anlamazdı. Rapture'la ilgili halihazırda şüpheleri vardı, ve bu tur sadece o şüpheleri artırırdı. Ne olursa olsun kendilerini Rapture ve Andrew Ryan'a adanmışlardı. Değil mi?

Dionysus Parkı, Rapture
1954

“Nasıl olur da bölünmüş bir ev ayakta kalabilir, Simon?” diye sakince sordu Sofia Lamb, Dionysus Parkı'ndaki heykel bahçesinde otururlarken. Simon Wales mercandan oyma bankın üstünde yanında oturuyordu, piposunu içiyordu, canı sık-kın görünüyordu; Margie ve Sofia'nın diğer takipçileri parkın heykel galerisine balık organlarından yapılmış gübreden döküyorlardı. Karşılarında “bilinçsiz sanatın” bir örneği vardı, takipçilerinden birinin gösterdiği heykel, kıvranan bir ahtapotu gösteriyordu ama yaratığın Andrew Ryan'inkine garip bir şekilde benzeyen insan suratı vardı. “Rapture fikir ayrılıkları üzerine tasarlandı, rekabet için ama burada şişelenmiş bu mucizevi toplum bu uzlaşmazlıktan sağ çıkabilir mi? Rapture'ın gelişmesi için birliğe ihtiyacımız var! Ve bu toplumsal bir konsepttir, rekabetçi değil...”

Simon çevresine gergince baktı. “Bu tür kelimeleri gerçekten kullanmamalısın... yani, Ryan bunları kızıl propaganda olarak nitelendirir... Tehlikeli olabilir. Yeni bir tutuklama merkezi kuruyorlar ve Ryan’ın bunu neden istediğine dair fikirlerim var, ah, onun usta görüşlerine zarar verecekleri için...”

Sofia omuz silkti. “Eğer hapse gideceksem, öyle olsun. İnsanların bana ihtiyacı var! Giderek daha fazla insan geliyor, Simon! Bütünleşme fikri giderek yerini alıyor! Rapture tekil bir toplum olmak zorunda, kendi kendine sonsuza dek güreşen şizofrenik bir sosyal organizma olarak kalamaz. Neler olup bittiğine baksana! İnsanlar orospuluğa itiliyor, birbirleri üstünde yaşıyorlar. Bunun yüzeydeki dünyadan neresi iyi?”

“Eğer neyin peşinde olduğumuzdan şüphelenirse...”

Kadın kıkırdadı. “Kendi takımında olduğuma ikna olmuş durumda. Ona, küçük çocukları eğitmesi için bir eğlence parkı kurmasını önerdim... gerçekten saçma; çocukları korkutmaktan başka bir şey yapacağı konusunda şüpheliyim ama o bunun çocukların Rapture’u kabul etme konusunda eğiteceğini düşünüyor. Ona üzerinde oynanmış bir rapor verdim, benim bütün...” Simon’a göz ucuyla baktı. “Sana güvenebilirim değil mi, Simon?”

Şaşırmış bir tutumla baktı ve sertçe yutkundu. “Tabii ki de! Nasıl şüphelenebilirsin? Nasıl hissettiğimi biliyorsun...”

“Anne bak!” dedi Elanor kulak tırmalayıcı bir sesle. Sofia ufak kızına baktı, sadece üç yaşındaydı; pembe önlüğü içinde, ses günlüklerinden birini arkasında çekiştiriyordu. “Bana verdiğin Bay Günlükle oynayacağım!”

Sofia başını salladı. “Harika, aşkım!”

Sesi alçaldı, Simon sordu, “Diğer çocuklarla ilişkiye geçmesinin vakti gelmedi mi sence, doktor hanım?”

“Hm? Hayır. Hayır, Andrew Ryan’ın zehirli paradigmasının etkisindeler. Onu burada tutacağım, güvenli bir inzivada eğiteceğim. Gelecek olan toplumun erdem örneği haline getireceğim...”

“Bu arada,” boğazını temizledi. “Babasına ne oldu?”

“Ah, ona gelince... O özel bir konu.”

Eleanor çimde oturuyordu, kasetçalarla bir arkadaşymış gibi konuşuyordu; elinde ufak bir tornavidayı kavramıştı. “Merhaba, Bay Günlük. Oynamak ister misin?” Kasetçalar konuşuyormuş gibi taklidini yaptı: “Aslında, şu an gayet meşgulum Bayan Eleanor. Belki sonra’ Tamam ama sen meşgulken seni parçalara ayırabilir miyim? Geri takacağıma söz veriyorum! ‘Bekle! Yapamazsımmnn... hayıııııııı... beklıllleeeee, bekle Elaaaanooooorrrr...”

Sonra Sofia şok içinde kaldı. Eleanor kasetçaları kırmaya başladı, tornavidayla parçalarına ayırıyordu.

Laboratuvar Alanı

1954

“Bazı plazmid etkileri beklediğimizden daha zahmetli çıktı,” derken Brigid Tenenbaum, Fontaine’e koridorun aşağısına doğru yolu gösteriyordu.

Suchong açık kapıdan dışarıya uzanmış, içeri girmeleri için bir hareket yaptı. “Suchong gösteri için hazır!”

Biraz hasta hissediyordu ama sonunu getirmeye kararlı olan Fontaine, Tenenbaum’u laboratuvarın deney odasına doğru takip etti.

Girdiklerinde, Fontaine geçen deneydeki deneğin aynısını gördü, Brougham adındaki herifti ama bu sefer tamamen olmasa da uyanıktı. Gözleri açıktı ve fiske vuruyordu.

Fontaine Geleceğin Çözümleri’nin üç numaralı laboratuvarındalardı; bir dolap, fırçalanmış çelikten bir alet masası ve kelepçeli deney masası dışında neredeyse boş bir odaydı. Çelik duvarlar pas ve perçinlerle dokuluydu; odanın kokusu anti-septik ve deniz sızıntılarının karışımından oluşuyordu. Duvarlar arasındaki sızıntının sesini duydu. Tek bir ampul odanın ortasında, tavanda parlıyordu. Zemin, Fontaine’e ince bir siyah lastikten halıymış gibi göründü.

“Bakıyorum da fazladan masraftan kaçınıyorsunuz,” diye gözlemledi Fontaine. “Belki biraz dekorasyon...”

“Yeni ekipmanları sonra ekleyeceğiz,” dedi Dr. Suchong, masaya eğilirken. “Dekorasyon gereksiz.” Şırıngalardan birini ve mavi sıvıyla dolu deney tüplerinden bir grup seçti. Masada yatan adam korku dolu gözlerle şırıngaya baktı; kıvrandı ve miyavlamaya benzer bir ses çıkardı.

“Zamanla, Suchong bilgisayarlar ve başka cihazlar ekleyecek.”

“Bilgisayar mı?” diye sordu Fontaine. “Bilgisayar nedir?”

“Şey... toplama makinesi,” dedi Suchong, Brougham’ın omzuna alköl sürdü. “Ama daha hızlı ve akıllı. Bay Ryan’da tasarımı var. Fontaine Fütüristik’e getirebiliriz... Şimdi EVE dediğimiz solüsyonu enjekte ediyoruz. Halihazırda içeride olan ADAM’ı etkinleştirecek...”

EVE’i Brougham’m omzuna enjekte etti. Masaya sarılı adam inledi ve kurtulmaya çalıştı. Suchong acımasızca şırıngayı geri çekti.

“Hazırız,” dedi Suchong. “Lütfen denekten uzaklaşın...”

Üçü birden masada yatan adamdan kapıya kadar geriye çekildiler. “Denek” kendi kendine fısıldıyordu. Deri kelepçeler içinde titriyordu. Ürperiyordu. Titriyordu. Havale geçirene kadar titremeye devam etti. Çığlık attı, beli büküldü, kemiklerinin kırılma sesi duyulabiliyordu. Fontaine adamın kendi omurunu kıracağında korktu.

“Dışarı çıkıyor, dışarı çıkıyor, dışarı çıkıyorrrrr!” diye bağırdı Brougham.

Sonra bir cızırtı sesi geldi, ozon ve yanan deri kokusu ardından mavi elektrik yükseldi, kelepçeli ellerinden geçip başına yükseldi, o sırada beli çatırdıyordu ve ardından elektriğin ışığı çıktı, birden yükseldi ve kayboldu.

Oda karardı. Cehennemin dibi kadar karanlıktı.

“Bu hangi şeytanın?!” dedi Fontaine.

Adeta sorudaki şeytan Fontaine’e cevap veriyordu, kırmızıya dönük mavi bir parıltı aniden tekrar yükseldi, daha da parlaktı, bütün odayı aydınlatıyordu. Deney odası aydınlanıp

sönüyordu, Brougham'ın ellerinden duvarları karartan büyük, iri kıvılcımlar çıkıyordu. Tek ışık kaynağı masadaki adam tarafından üretilen ürkütücü parlamaydı. Bir tıslama sesi odayı dolduruyordu. Adamın gözünün içindeki parlama yanıp sönmeye başladı.

Fontaine başını salladı, kendini nasıl bir işe sürüklediğinden emin değildi. Beraberinde Reggie'yi, hatta belki Lance'i de getirmesi gerektiğini fark etti.

“Doktor!” diye bağırdı Tenenbaum. “Sakinleştirici!”

Fontaine, ilk kez Suchong'un elinde gerçek bir şey gördü, silaha benziyordu, ama masadaki adama ateş ettiğinde hafif bir tükürük sesi çıkardı ve namlusu patlamadı. Adam ciyakladı ve Fontaine adamın kalçasına saplanmış olan bir tür dartı fark etti; adamlarla birlikte dart da hareket ediyordu.

Haraketleri sakinleşti... ve elektrik parlaması yok olurken ışık azaldı.

“Görüyorsun,” dedi Suchong, ”zihni kapanınca, güçleri de kapanıyor...”

“O ampulü yahtmahydık,” dedi Tenenbaum, arka kapıya ulaştı, elektriksel parlama yok olmuştu.

Koridordaki ışık odayı dolaylı olarak aydınlattı ve üçü birden Brougham'a yaklaştı, bir kez daha yarı uyanık görünüyordu, başını nazikçe bir taraftan diğerine sallıyordu.

Denek neredeyse zarar görmemişti, Fontaine hayret etmişti, ancak adamın hastane kıyafeti küle dönmüştü. “Yanmış olması gerekirdi, değil mi, etrafını sarmalayan bütün elektrikle? Belki içten içe yanmıştır?”

Tenenbaum deneği incelerken başını salladı, nabzını ölçüyordu. “Hayır. Yanmadı. Plazmid olgusunun bir parçası. Elektrik çıkarıyor ama zarar vermiyor. Tamamen zarar vermiyor değil.”

“Peki bunun pratik kullanımı nedir?” diye buyurdu Fontaine. “Bundan nasıl para kazanacağız?”

Tenenbaum omuz silkti. “Motorları çalıştırmak için, gücü

kalmamış ekipmanları harekete geçirmek için kullanılabilir, ha?”

Yakından bakınca Fontaine, Brougham'm gözünün çevresindeki izleri gördü. Tam olarak yara değildi ama daha çok derinin sertleşmesine beziyordu, yüzündeki kanser gibi bir büyümeydi. Gözlerinin dışından hayali bir maske gibi yüzüne yayılan sertleşmiş kırmızı bir dokuydu.

“Dış dokuyu fark ettiniz,” dedi Dr. Suchong, başını sallayarak. “Ölümcül görünmüyor... Ama merak uyandırıcı. Bazı deneklerde diğerlerine göre daha fazla var...”

“Bazı deneklerde mi? Bu heriflerden kaç tane var?”

“Yaşayan birkaç tane daha var. Buyurun, bu taraftan.” Oda-dan yolu gösterdi.

Fontaine oradan çıktığı için memnundu. Gösterim sırasında kızarabilirdi. “Peki, şimdi ne gördük? O plazmiddi değil mi?” Merakla ekledi. “Adamdan çıkan yıldırımlar!”

Dr. Suchong sarı ışığın altındaki boş metal koridorda duraksadı ve ellerini ovaladı.

Fontaine ve Tenenbaum, koridorda doktorla beraber oyalandılar, hepsi biraz sarsılmıştı. Fontaine, açık kapıdan küçük, darmadağın laboratuvarın içine göz gezdirdi ve ne olduğu belirsiz deniz salyangozlarının sıvı dolu tüplerle dolu bir masadaki, baloncuklar çıkaran bir akvaryumun içinde kıpırdandığını gördü. “Suchong farklı plazmid ihtimalleri hakkında çok heyecanlı! Atmosforden çekilmiş kuvvetli bir elektrik yükü makineleri çalıştırmak için kullanılabilir veya düşmanlara saldırmak için! Hatta belki de adamlarımız denizde çalışırken köpekbalıklarına karşı kendilerini savunmak için! Şu Brougham, bunu kontrol edemiyor ama Suchong yakında sinir sistemindeki kök hücre iletişimini geliştirecek! Yakında bu güçler kontrol edilebilecek! Diğer bütün güçler de öyle!”

Fontaine'in kalbi heyecan içinde çarpıyordu. “Diğer güçler mi?”

“Özel genler bulduk, ADAM kullanıldığında kök hücre

değişikliğiyle bozuluyor. Böylece mesela soğuğu üretebiliyor veya Brougham gibi yıldırımlar çakabiliyor! Ateş üretebiliyor! Öfkesini yansıtabiliyor! Beyninin gücüyle eşyaları oynatabiliyor!”

Fontaine adama baktı. Ciddi miydi yoksa çalışmasını satmaya mı çalışıyordu? Suchong onu üçkâğıda mı getirmeye çalışıyordu? Ama plazmidin gücünün bir örneğini daha şimdi görmüştü. “Eğer doğruysa, ADAM nihai sonuç. ADAM ve EVE. Bu mükemmel bir şey!”

Tenenbaum başıyla onayladı, kapıdan akvaryumun içindeki deniz salyangozuna baktı. “Evet. Küçük deniz salyangozu geldi ve savaştan beri kafamda olan bütün deh fikirlerimi bir araya getirdi. Hücreleri yenileyebiliyor, DNA’nın çift heliksini bölebiliyor; böylece siyahi birisi beyaz olarak yeniden doğabiliyor, uzun olan kısalabiliyor. Gücsüz, güçlüye dönüşebiliyor! Ama bu işin daha başındayız... çok daha fazlasına ihtiyacımız var Erank. Çok daha fazlasına...”

Fontaine sırtı ve kadına göz kırptı. “Neye ihtiyacınız varsa alacaksınız! Fontaine Fütüristik, Rapture’ı dönüştürecek. İliklerimde hissedebiliyorum.”

Tenenbaum, Fontaine’e merak içinde baktı, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu ama yalnızca deneylerle ilgili konuştuğu için doğrudan gözlerinin içine bakabiliyor olduğunu düşündü. “Gerçekten mi? İliklerinde mi hissediyorsun?”

“Hayır, bu sadece bir deyim. Yani bu çok büyük olacak ve sunumu da bir o kadar büyük olmalı. Ryan Endüstrileri’nden bir arazi alacağım ve Fontaine Fütüristik’i bu çöplükten alıp, Rapture’ın en görkemli noktasına taşıyacağız! Bir malikanenin içi gibi görünecek, dekorasyon ve heykellerle kaplı olacak. Böylece insanlar kapıların arkasındaki gücü hissedecek!” Bir an durdu, kafasını sallamaya başladı. Tıpkı bir şey gibi konuşmaya başladığını fark etti... bir iş adamı gibi.

Uzun bir çalışma olmasına gerek yok, dedi kendi kendine. Bu işteki dolandırma ihtimalleri tamamen insanlara istedikle-

rini sandıkları bir şeyi satmakla ilgili, satın aldıkları an tamamdır. Bir kere satın aldılar mı, onları çoktan cebe atmış olurum.

Suchong deniz salyangozuna göz gezdirdi ve dudaklarını yaladı. Bir şey canını sıkıyordu. “Ama Bay Fontaine bir tehlike var.” Fontaine’e ciddiyetle baktı. “ADAM kullanmanın ve plazmid geliştirmenin tehlikesi var. İlerlemeden önce bilmeniz gerekiyor. Bu taraftan. Göreceksiniz...”

Metal duvarlı koridordan ilerlediler, ayakları tahta zeminde ses çıkardı. Hava bu bölümde saf kimyasallar ve pıhtılaşmış insan teri gibi kokuyordu. Çelik bir kapının önüne geldiler. Şablonla yazılmış bir uyarı vardı.

ÖZEL ARAŞTIRMALAR: UZAK DURUN

Suchong elini kapı koluna koydu...

“Belki de içeri girmemeliyiz!” dedi Brigid Tenenbaum aniden, ikisine de bakmıyordu ama bir eliyle kapıyı kapalı tutuyordu. Kapalı kapıya dik dik bakıyordu.

“Neden?” dedi Fontaine, kendisini içeride kilitlemeyi mi planladıklarını düşündü. Sıradan insanları masaya bağlayıp, bir şeyler enjekte eden bu biliminsanların yanında belki daha dikkatli olması gerektiğini fark etti.

“İçerisi tehlikeli, hatta belki de hastalıklı...”

Fontaine yutkundu. Kararını vermişti. “Bu işin bilmediğim hiçbir kısmı olamaz. Bu benim şirketim.” Plazmidleri istiyordu, hem de çok ama önce ne gibi risklerin olduğunu bilmeliydi. Eğer bu şey onu çok açığa çıkaracaksa...

Kadın başıyla onayladı ve bir adım geri çekildi. Suchong kapıyı açtı. Aniden rahatsız edici, doğal olmayan bir koku odaya yayıldı. Fontaine’in, kafatası kesildikten sonra açık bırakılan insan beyinlerinden beklediği tarzda bir kokuydu...

Midesi bulandı ama Suchong’u bir adım takip etti, sadece bir adım daha, odaya doğru. “Deniz yaratıklarının genleriyle insanlarınkini birleştirmeye çalışıyoruz,” diyordu Suchong.

“İnsanlara bazı hayvanların özelliklerini vermeye çalışıyoruz ama...” Küf kokulu, kötü aydınlatılmış dikdörtgen oda on metreye sekiz metre büyüklüğündeydi, fakat odanın büyük bir kısmını kaplayan hareketli yığın yüzünden daha küçük görünüyordu. Fontaine’in karşındaki duvarda bir zamanlar insan olan bir şey asılıydı. Sanki biri insan derisini almış ve yumuşak kile dönüştürmüş gibiydi, deri ve kemikler bükülebilir bir hale gelmişti, duvara alçı gibi yapışmıştı. Terle kaplanmış, insan derisi kitlesi odanın iki duvarı ve köşesi arasına basitçe yapışmış gibi orada duruyordu. Yaratığın tam ortasındaki şişmiş surat kendi kendine homurdandı, tavana yakındı; birkaç organı görünürdeydi, bu organlara kalp ve böbrekler dahildi, nemliydi ve titriyordu, derisindeki sert boşluklar kasaptaki bir et parçası gibi sallanıyordu, yaratığın büyük uzuvları...

“Bu ne böyle!” diye püskürdü Fontaine.

Yaratığın gagası hareket etti ve cevabı bir homurtuyla verdi.

Fontaine döndü ve odadan hızlı bir hamleyle çıktı. Kori-dordan aşağı beş adım attı ve başı döndü, geçirdi, tökezleyerek birden durdu, Rapture’ın soğuk metal duvarlarına dayandı.

Özel Araştırmalar’ın kapısının kapandığını duyduğunda bir rahatlama hissetti. Tenenbaum ve Suchong yanma yaklaştılar, Suchong’un elleri ceketinin cebindeydi, çok eğlenmiş görünüyordu. Tenenbaum insancıl bir şekilde endişeliydi.

“Yani...” diye yutkundu Fontaine. “Bu süreç kontrolünüz altında mı değil mi?”

“Şu an aldık,” dedi Tenenbaum, düşünceli bir şekilde sarı tepe lambasına bakıyordu. “Evet. Bunlardan... daha fazla üretmeyeceğiz.”

“Öyleyse benim için bir şey yapın. O şeyi öldürün. Yakın. İz kalmasın, aleyhimizde kötü reklam istemiyorum. O yıldırım üreten plazmidlerden istiyorum ama daha çok çeşitli, kontrol edilebilir... kolay paketlenabilir... birini daha kuvvetli, daha zeki yapacak olan plazmidler istiyorum. Bize para kazandıracak şeyler istiyorum. Anlıyor musun? Para!”

Stanley Poole, Dr. Lamb'ın başlamasını bekleyen ufak kalabalığın dış ucunda bekliyordu. Tedbirli bir şekilde, Bakım İstasyonu 17 ve Apollo Meydanı'nda "Ücretsiz Halk Konferansı: Seçkin Psikiyatrist, Dr. Sofia Lamb'den İşçi Sınıfı için Yeni Bir Umut." yazılı el ilanları dağıtılmıştı.

İnce uzun, kuğuya benzer boyunlu, sarışın, tasarım kemik çerçeveli gözlükler takan kadın müzedeki "Rapture Büyüyor" sahnesinin önüne ilerledi. Sahnede Rapture'm gururlu işçileri gösterilmişti. Kadın, bir peygambermiş gibi ufak kalabalığa baktı; şeytani ifadesi aşağılayıcı ama anaçtı, gülüşü sonsuz bir bilgelikle doluydu. Müzedeki sahnenin başlama düğmesine bastı. Dostça yükselen bir erkek sesi duyuldu. *"Platform güvene alındıktan sonra, işlerin ilerlemesi inanılmaz bir hızdaydı. Rapture'ın temeli olarak tasarlanan, işçiler saatler boyu bu gördüğünüz metropolü yaratmak için çalışıyordu."*

"Duyuyor musunuz?" dedi kadın, ellerini arkasında birleştirmişti ve ironik bir şekilde kıkırdadı, ufak kalabalıkla göz göze geldi; genellikle alt sınıftan işçiler vardı, mest olmuş bir şekilde dinliyorlardı, Poole kalabalığın içinde Simon Wales'in de olduğunu fark etti. "Bu kayıt," Sofia Lamb devam etti, "Rapture'ın küçük, öz bir yorumu! 'İşçiler saatler boyu bu gördüğünüz metropolü yaratmak için çalışıyordu'! Ve oradaki Temel Atılma sergisindeki kayıt ne diyor?" Sesi tekrarlarlarken dalga geçer gibi değişti: "Mühendisler elmas kayalar kadar sert engelleri aşmak için çok çalıştı, inatçı deniz yaşamını ve beklenmeyen kazaları önlemek için! Düşünün, arkadaşlarım, boşu boşuna ne kadar acı çektik?" Başını üzgün bir ifadeyle salladı. "Beklenmeyen kazalar mı? Oh, Andrew Ryan hepsini bekliyordu! Sadece umurunda değildi! Çok fazla insan Rapture'ı inşa ederken öldü, o hayatlar 'tanrı' dediği insan egosuna kurban oldu! Ryan'm egosuna! Rapture'daki halktan kadın ve erkekler

gereğinden fazla çalıştı ve gereğinden az hakkını aldı; bitkin bırakıldılar. Bu şehri yaratmak için saatlerce uğraştılar ama yarattıklarının ne kadarında hak sahibiler? Andrew Ryan burada size kâğıt dışında ne verdi? Rapture Doları denen bir şey... ve birkaç belge, kâğıttan para! Kâğıt fakirler içindir! Ve ne kadar azı bile ne kadar değerliydi! Size soruyorum, Rapture'ın gerçek sahibi kimdir? Burayı inşa edenler mi? Yoksa plütokratlar mı? Çoğunluk mu yoksa azınlık mı? Cevabı biliyorsunuz!”

Topluluğun çoğu başlarını sallayarak onayladı. Bazıları kaç çattı, emin değillerdi ama çoğu ikna olmuştu. Poole, kendi aralarında örgütlenmeyi düşündüklerini varsaydı. Burada düşündüklerini seslice ifade eden biri vardı... Dr. Sofia Lamb. Bir psikiyatrist, halktan sıradan insanlar üzerinde psikolojik yeteneklerini kullanıyordu.

“Bu Lamb denen kadın sorun olacak, Poole,” demişti Ryan. *“Neyin peşinde öğren. Tedbirli ol...”*

Eğer Ryan bunları duysaydı, diye düşündü Poole, saçlarını yolardı.

Sofia Lamb düşünceli bir şekilde durdu, süslü duvarları gösterdi. “Rapture zaman zaman büyük bir saray gibi görünüyor, değil mi? Lüks ile dolu ama buranın bakımını yapanların evleri? Bakım 17 gibi yerlerde üst üstesiniz! Ama bu, saraylarda zaten alışlagelmiş bir şeydir değil mi? Elitlerin lüks evleri ve hizmetlilerin merdiven altındaki ufak delikleri! Saray hizmetlileri her zaman kralları ve kraliçeleri sayı olarak aşmıştır! Ancak onlara gözümüzü kapayıp hizmet etmeye devam ederiz! Benim yeni, birleşmiş bir Rapture için görüşlerim devrimci, evet devrimci! Gururla söylüyorum! Ve ancak getirdiğim sadece yeni bir dayanışma ruhudur, dostlar! Sevginin yeni bir şekli! Dayanışma, Ryan'ın Rapture'ı gibi yerlerde, değişirler ve size getirdiğim dini bir söylemdir, dayanışma kilisesinin başlangıcıdır. Bu kesinlik içeren kozmik yerde bana bir ilham geldi ve bu ilham bana Rapture'daki işletmelerin rekabetine dayalı yapısının kırılmaya başladığını söylüyor! Rekabet ayrılıkçadır,

dostlar. Ayrılmış bir ev ayakta duramaz!” Konuşurken, Poole kadının daha da hararetlendiğini fark etti; burun deliklerinden ateş püskürdü, gözleri parladı, elini yumruk yaptı. Karizması yayılıyordu, tıpkı Ryan gibi ama yaydığı elektrik daha anaçtı. Poole, Simon Wales’e doğru baktı ve Lamb tarafından tamamen büyülendiğini gördü. Sesini daha yükselterek devam etti, “Rapture’ı iyileştirmeliyiz ve bunu içeriden tekrar tasarlayarak yapacağız! Gerçek bir ütopya yaratacağız ve buradaki insanlar bir ütopya da yaşamayı hak ediyor! Yüzeydeki dünya çökerken bile, yaşamaya devam edecek bir birlik oluşturacağız! Ama yeni Rapture hırs üzerine kurulmayacak, toplu paylaşmaya dayanacak! Bütünleşme nedir? Rapture’ın vücududur! İçinde doğruluk yatar! Akıl almaz rekabetin yarattığı yüke son verilmesidir; dayanışmaya, fedakârlığa, topluluğa bir dönüşür!”

Hasiktir, diye geçirdi içinden Poole. Ryan delirecekti. Patron çok zor durumda kalmıştı. Ryan resmi olarak sansüre karşıydı, bu kadını nasıl susturacaktı? Ama Poole’un duyduğuna göre Persephone Projesi’ndeki gizli binalar genişliyordu. Ryan’ın kızıl örgütçülere karşı bir planı vardı...

Poole konuşma bittiğinde arkasını döndü ve arkasında gruptan daha önce fark etmediği birini gördü, siyah gözlükler takmış ve kelinin şapkayla kapamış bir adamdı.

Poole adamı tanıyordu, adamın saklanması kimliğinin tanınmamasına yetmemişti. Frank Fontaine’di ve Fontaine’in yüzünde düşünceli bir ifade vardı...

~ ~ ~ ~ ~

Frank Fontaine, Poole’un onu izlediğinin farkında değildi. Sofia Lamb’in konuşmasından mest olmuştu.

Kadın olağanüstü, diye düşündü Fontaine. *Tam bir üçkâğıt sanatçısı. İki ya da üç diploması olan bir üçkâğıtçı*, hayran kalmıştı. “Bütünleşme nedir?” dedi kadm. “Rapture’ın vücududur!” İyi bir söylem. Bu söyleme istediğiniz duyguyu katabilirsiniz. İnsanları birer birer üçkâğıda getirmek çok da zor bir iş sayılmazdı.

Bir kalabalığın tamamını, bir nüfusun tamamını üçkâğıda getirmek. Bu muhteşem bir şeydi.

Lamb denen kadın “insanları” kendi tarafına nasıl çekeceğini iyi biliyordu. Onları rahatsız edenin ne olduğunu anlıyor ve nezaket zırhını giyiniyordu, böylece onları yanma çekiyordu. Akıllıcaydı. “Bu saraylarda zaten alışlagelmiş bir şeydir değil mi? Elitlerin lüks evleri ve hizmetlilerin merdiven altındaki ufak delikleri! Saray hizmetlileri her zaman kralları ve kraliçeleri sayı olarak aşmıştır!”

Akıllıcaydı, aralarında tekrarlayacakları bir şey vermişti. “Saray hizmetkârları gibiyiz, merdiven altında yaşıyoruz, görüyor musun?”

Bu Dr. Lamb çok büyük bir rakip olacaktı elbet. Zamanı gelince Ryan’ın kadını tutuklaması için gereken bilgiyi elde ettiğinden emin olacaktı ama o sırada, kadın ona ilham veriyordu, kalabalıkla beraber. Sadece, bu ilham kalabalık üzerinde farklı işliyordu...

Tabii ki, kendi bildiğini okurdu. Lamb, kendinin kadın versiyonu gibiydi. Kendi radikal önderlik fikirleri çok daha farklıydı.

Belki bu fikri harekete geçirmek için biraz erkendi ama şimdiden tohumları ekmeye başlayabilirdi. Büyümeye bırakırdı ve zamanı gelince... meyvesini toplardı.

Andrew Ryan’ın Ofisi

1954

Bill, Andrew Ryan’ı masasında otururken buldu. “Bay Ryan, bakım raporlarını getirdim.”

Ryan başını kaldırdı. “Oh, Bill, lütfen otur...” Bill karşısındaki sandalyeye otururken elindeki dosyaya tekrar baktı. Dosya GİZLİ olarak işaretlenmişti. “Bu raporun sonuna bir daha göz atmak istiyorum... Stanley Poole’u bir şeylerin peşine taktım... bu Lamb denen kadın bir problem...” sayfayı çevirdi. “O

kadını buraya getirmek kötü bir karardı...” diye homurdandı kendi kendine, dosyayı kapadı, kenara itti ve bir başka dosyayı açtı. “Evet. Poole aynı zamanda Fontaine’in yeni girişimi hakkında da bir şeyler buldu. Adı Fontaine Fütüristik... Şu anlık sessiz... muhtemelen bir şeylere gebe... Bu işleri hallederken daha sorun çıkarmaz...”

Ryan not aldı, kendi kendine başıyla onayladı. Sonra başını kaldırıp Bill’e baktı, güldü. “Bu günü gününe değişen işlere o kadar takıldım ki çevremdeki insanlara iyice bakmayı unuttum. Bitkin görünüyorsun Bill. Doğaldır. Elaine nasıl?”

Bill güldü, biraz rahatladı. Ryan’m bu yüzünü görmeyi seviyordu. “İyi, Bay Ryan. Elaine bir erkeği nasıl mutlu edeceğini gayet iyi biliyor.”

“İyi, iyi. Ben de zamanı gelince bir yuva kuracağım. Bir gün bir oğlumun olmasının hayalini kuruyorum, biliyorsun. Bir gün bu yarattığımı elimden alacak ve büyümesini devam ettirecek, üzerine inşa edecek biri! Geleceğe bir yatırım. Rapture büyümek için ne kadar güzel bir yer. Çocuklar için bir cennet, çocuk yapmayı düşünmeliyim...”

Bill bundan pek emin değildi. Hem de hiç ama sadece neşyle güldü ve başını salladı.

Sullivan içeri daldı. Bill’e başıyla selam verdi ve masanın yanında durdu. Adamın gergin havası, sıkışık programının arasına koyduğu bu durağa uygundu. “Beni mi aradınız efendim?”

“Ah, Şef. Buradasın! Evet...” dosyayı Sullivan’a doğru itti. “Bu seferkine bütün gücünle atlamayı istiyorum. Plazmid adı verilen yenilik hakkında bir şey duydun mu?”

“Plazmid mi? Hayır efendim. O da nasıl bir şeydir?”

“Bir tür ürün. Bak şuna...” Masa çekmecesine uzandı, Rapture Gazetesi’nin katlanmış bir kopyasını çıkardı ve Bill ile Sullivan’ın görebileceği şekilde masaya serdi. Arka sayfa açıktı, oradaki reklamda şunlar yazılıydı:

HEP OLMAK İSTEDİĞİN ŞEYE
PLAZMİDLERLE ULAŞABİLİRSİN!
FONTAINE FÜTÜRİSTİK
YENİ BİR GELECEK AKIMI SUNAR.

SaçUzat için Ücretsiz Numune

ZekâArtırıcı

SporArtırıcı

Elektro Bolt

DahaSert Kas Güçlendirici

Yakıcı! için takipte kalın!

Ryan omuz silkti. “Bu reklamları Fontaine veriyor. Saç uzatıyor, yeni dişler çıkarıyor, güçlendiriyor, gençleştiriyor ve hatta hızlandırıyor. Halihazırda bakım işçileri arasında çok satıyor. Poole’a göre bir tür genetik buluş. Huzursuz genç rakibimiz tekrar bir iş üzerinde. Bu plazmidlerle ilgili bulabildiğin her şeyi istiyorum Sullivan, ve Fontaine Fütüristik’le ilgili bulabileceğin her şeyi. Görünen o ki Dr. Suchong ve Brigid Tenenbaum’u bu ürünleri üretmesi için işe almış. O kadın bana dengesiz görünmüştü ama tam bir sihirbazdır.”

Bill reklama baktı ve başını salladı. “Gerçek olamayacak kadar güzel değil mi? Yani demek istediğim, yan etkileri olmalı. Bu tür şeyleri önce test ediyorlar mıdır?”

Ryan elini küçümseyerek salladı. “Test etme konusuna ne kadar ağırlık verdikleri beni gerçekten pek ilgilendirmiyor. İnsanlar denemek istiyorlarsa, şanslarını denesinler. Sullivan bununla ilgilenebilir misin? Poole’un eli kolu bu Lamb denen kadını izlemekten dolayı bağlı...”

Sullivan çenesini ovdu. “Bu kaçakçılık işiyle alakalı çok çalışıyorum, efendim. Fontaine taşıma yöntemimi değiştirdi.”

“Kaçakçılıkla sonra ilgileniriz. Tabii bunu Fontaine’in yaptığına dair elinde sağlam bir kanıt varsa o ayrı.”

“Hayır efendim. Tutuklayacak bir kanıt yok. Tabii, görevliler birini tutuklamanızı isterseniz hemen tutuklar...”

Ryan sandalyesinde geriye yaslandı, bu öneriyi dikkate al-

miş görünüyordu. Sonra başını salladı. “Hayır. Eğer bunu yaparsam, kızılardan farkımız kalmaz. Hayır, bize kanıt lazım ama önce bu plazmidlerin ne olduğunu bilmek istiyorum. İçgüdülerim, bu şeyin Rapture’ın piyasasını değiştirebileceğini söylüyor.”

Sullivan başıyla onayladı, elini saçlarının arasından geçirdi, dudaklarını yaladı. Başka bir sorunu dile getirmek ister gibiydi. Sonra omuz silkti. “Takipteyim, efendim.” dedi.

“Bu duyduğum sızıntı sorunu nasıl Bill?” diye sordu Ryan, ancak gözlerindeki bakış düşüncelerinin başka bir yerde olduğunu gösteriyordu.

“Sürekli bakım gerekiyor, patron. Lanet deniz sakın durmuyor, biz onu ittikçe o da bizi itiyor. Sürekli kütlesini bize yaslıyor; sabit su basıncı, akıntı, sıcaklık değişimleri, buz oluşumları, çarpan ve sürtünen deniz canlıları. Kıskaçlar ve deniz yıldızları ve deniz solucanları. Ayda en az iki kere kazma ekiplerini göndermemiz gerekiyor.”

“Evet. Çok fazla adamımız denizaltı dalış kıyafetlerinde vakit geçiriyor. Kendilerinin bir parçası gibi hissetmeye başladılar,” diye kendine gülümsedi Ryan.

Bill laboratuvarda gördüğü denekleri hatırladı. Düşünmek istemediği bir şeydi.

Ryan kalemini masaya fırlattı, parmaklarını birleştirdi ve düşünceli bir şekilde kaş çattı. “Fontaine, bana büyük bir rakip olmaya başladı. Sadece beni sivriltebilir. Benim yeteneklerimi ateşleyen bir körük gibi ama Rapture piyasasının tamamına hakim olmasma izin veremem. Hayır. Harakete geçmeliyim. Bay Fontaine’e karşı sert olma vaktimiz geldi...”

Bakım İstasyonu 17

1955’in ilk çeyreği

Eski bakım işçilerinin topluluğunu görmek iç karartıcıydı. Bill McDonagh buraya gelmeyi sevmezdi. Metro geçidinden rehineci dükkânının köşesine dönüp, çöp yığınlarının arasından

geçmek onun suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Bill, Rapture için kendini sorumlu hissediyordu, hiçbir gecekondlu tasarlama-
madığı kesindi.

Biri kırmızıyla bir duvardan bir duvara “Fakirhaneye Hoşgeldiniz” yazmıştı. Aşağıda uzun, yırtık pırtık bir sıra içinde suratsız yoksullar metal duvara çömelmişlerdi, titriyorlardı, bazılarının elinde kartonlar vardı. Bu bölgenin ısınma kanalı kapanmıştı ve bölgedeki bazı tüccarlar Ryan Endüstrileri’ne servis ücretini vermemek konusunda direndiklerinden kapalı kalmaya devam ediyordu. Bill boş zamanlarında buraya gelirdi. Ryan’a geldiğini söyleyecek değildi. Eğer Ryan hayır işi yaptığını bilseydi...

Bill, yardım için Rolland Wallace’ı almıştı, her ikisi de gizlilik konusunda birbirlerine yemin etmişlerdi ve yanlarında bir elektrikçi getireceklerine söz vermişlerdi ama ne Wallace ne de elektrikçisi gelmişti.

Bill burada yalnız kalmış olmaktan ötürü gerilmeye başlamıştı. Somurtkan işsizler her adımını takip ediyordu. İlerlerken homurdandıklarını duydu. Aralarından biri, “Kadın da bu adamı izliyor...” dedi.

Köşede Roland Wallace’ı görünce rahatladı. Wallace’la beraber tulum giymiş sakallı bir adam alet çantasını taşıyordu; uzun, iri yarı, sıska, karga burunlu bir adamdı.

“Hey!” dedi Bill, nefesinin buharı serinlikte göründü. “Wallace!” Wallace onu gördü ve el salladı. Bill hızlı adımlarla yaklaştı. “Seni gördüğüme çok sevindim, dostum,” dedi Bill, sesini alçak tutuyordu. “Oradaki pasaklı tipler bana pis pis bakıyordu. Birinin kafamı yarabileceği aklımdan çıkmadı.”

Wallace başıyla onayladı, bakanda iyi hisler uyandırmayan duvara yaslanmış erkek ve kadınların yanından bakarak geçtiler, çoğunun elinde şişe vardı. “Çok da içen var. Rapture’da kendi kurallarını yazmaya karşı hiçbir kural yok, duyduğuma göre bu kitleye birisi ucuz absent satıyormuş. Üç adam kötü içkiden öldü ve iki kişi de kör oldu.” Boğazını temizledi. “Gel

bakalım, borulara en yakın çıkış rehineci dükkânının arkası. Burada ısıtma sistemini tekrar çalıştırabilmemize seviniorum, burası çok soğuk...”

Elektrikçi hiçbir şey söylemedi, ancak Bill’e göre adam kendi kendine nefesinin altında homurdanıyordu. Atmaca gibi, derin gözleri bir oraya bir buraya dikiliyordu. Bill adamın alnındaki kalın, kırmızı lekeleri fark etti.

Ufuk bir çöp yığınının üzerine bastılar ve daha büyük bir tanesinin yanından geçip rehinecinin arkasına dolaştılar. “Burada çöpler de toplanmıyor değil mi?” diye sordu Bill.

“Karşılayamıyoruz.”

“Burada mı yaşıyorsun?”

“Bu işi neden beleşe yapıyorum sanıyorsun?” dedi elektrikçi, sözlerini seçerek. Ses tonundan öfke akıyordu. “Isınmaya ihtiyacımız var. Ryan Endüstrisi’nden insanlar olmadan borulara yaklaşamıyoruz. Güvenlik görevlilerinin peşime düşmesini istemiyorum.”

Bill başıyla onayladı ve rehinecinin arkasına devam ettiler.

“Kim var orada?” diye sordu huysuz bir ses dükkânın içinden.

“Bill McDonagh! Arno Deukmajian’ı arıyorum! Jet Posta’yı getirdin mi?”

“Evet, evet, girin içeri.” Bakırla kapatılmış kapıyı açan adam sesi kadar huysuz görünüyordu. Bodur suratlı bir adamdı, buruşuk bir takım elbise giyyordu, dudağının aşağısı boyunca bir yara vardı. Giydiği takım için kolları fazla uzundu. Saçları kısacıktı. “Evet, ben Arno Deukmajian. Bu benim dükkânım. Girin, girin... girin tabii.”

Üç adam, hareket bile edilemeyecek kadar küçük, tozlu, loş bir ışıkla aydınlatılmış arka odaya girdiler. Tabandan tavana radyolar, kadın ayakkabıları, silah dolu kutular, saatlerle dolu kutular, gümüş resim çerçeveleri ve her türlü rehin verilebilecek şeyle doluydu. “Borulara ulaşabilmeniz için tavan kapağını temizledim,” dedi Deukmajian. “Burası tam borunun üstüne inşa edilmiş.”

Borulara ulaşım bölmesinin üzerine bina yapmak, yüzeyde inşaat düzenine aykırı olabilir, diye tahmin etti Bill ama Rapture'da inşaat için neredeyse hiçbir düzenleme yoktu.

Wallace'ın anahtarı vardı. Metal zemine eğildi ve bölmeyi açtı. O sırada elektrikçi ona el feneriyle ışık tutuyordu. Işık kirli bir demir shaft ve paslı merdivenin üzerine yansdı.

Shaftın içinden hasta edici bir koku yükseldi. "Aşağıda ölü bir şey olmalı," dedi Bill. Elektrikçi ışığı tutarken o, merdivenden aşağı indi. Her adımında hava daha soğuyordu. Diğer iki adam ona aşağıda katıldı ve tünele girmek için çöktüler, elektrikçi yolu aydınlatmak için önde gidiyordu. Ölü kokusu giderek artıyordu. Kambur yürümek zorundalardı, tünel ayakta durabilmek için yaklaşık yirmi santim kısaydı. "Neden kısa bir adamın yürüyeceği kadar büyük yapıp, uzun bir adamın yürüyemeyeceği kadar ufak yaparlar," diye homurdandı elektrikçi. "O kadar da zor değil."

Otuz adet yankılanan adımın ardından tünelin büyük bir boruya daraldığı noktada kokunun kaynağını ve aynı zamanda tıkanmanın sebebini buldular. Isıtma borusuna bir ceset sıkışmıştı. Yarım yamalak mumyalanmış bir çocuk vücuduydu, belki on iki ya da on üç yaşındaydı, havalandırma borusunda yüzüstü yatıyordu. Paçavradan bir kıyafet giyiyordu ve siyah saçlarında kurumuş kan izleri vardı. Paslanmış büyük pervane, boynunun bir kısmını doğramıştı...

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bill. "Zavallı delikanlı."

Wallace geçirdi. Kendine gelmesi biraz zaman aldı. Bill savaşta ve Rapture'ın inşası sırasında da, yeterince ölüm görmüştü artık neredeyse ölü görmeye alışmıştı. Neredeyse. Yine de, çocuğun buruş buruş ellerinin tünelin duvarlarını kavramasını gördüğünde midesi bulanmıştı; hayata son kez tutunmaya çalışırken donmuş gibiydi.

"Tahminim," dedi Bill, sesi boğuklaştı, "çocuk buraları keşfediyordu... ve pervane sürekli çalışmıyordu. Altından geçmeye çalışırken kapalıydı fakat geçerken açıldı."

Elektrikçi başıyla onayladı. “Evet ama keşifte değilmiş. Kalacak yeri yokmuş. Yetimlerden biri. Kimse yanına almamış, o da uyumaya tünellere inmiş, güvende olacağı yere. Belki kaybolmuştur.”

“Yetimler mi?” diye sordu Bill. “Çok fazla var mı?”

“Orada ve burada biraz var. İnsanlar buraya geliyor, çalışıyorlar, sonra proje bitiyor ve patronları işten çıkarıyor ama Rapture’ı terk etmelerine de izin verilmiyor. Yemek veya başka bir şey için birbirleriyle savaşılmaya başlıyorlar, birbirlerini öldürüyorlar ve artık şu plazmidler... bazı insanlar nasıl kullanacaklarını bilmiyor. Nasıl kullanacağını bilmek zorundasın. Kesinlikle. Eğer bilmezsen, dozu biraz fazla kaçırabilirsin. Arkanda da yetimleri bırakırsın...”

“Bir yetimhane yapılmalı,” dedi Wallace.

Elektrikçi hüzünle kıkırdadı. “Ryan bu işten nasıl kâr edebilir sence?”

“Yeterince yetim var, birileri açacaktır,” dedi Bill. “Hadi, çocuğu buradan çıkaralım ve bakalım bu şeyi çalıştırabilecek miyiz...”

Bu beklenmeyen metal mezardan kurtulmaktan memnun olduğu için Wallace gereken malzemeleri almak için gönüllü olmuştu. Hızlıca merdivenden geri çıkıp, birkaç dakika içinde büyük bir çuval ve fazladan bir çift eldivenle gelmişti. “Çocuk biraz kırıışmış; sanırım onu bu torbanın içine koyabiliriz...”

Yüzünü buruşturarak, çocuğun cesedini sıkışmadan kurtardılar, birden çalışmaya başlarsa diye alet çantasından çıkardıkları çekici pervanenin bıçaklarının arasına dikkatlice sıkıştırdılar.

Çocuğun kurumuş cesedini çıkardıklarında hatta çocuğun çürümüş bedenini çuvala koyup çekici çıkardıklarında bile, pervane hareketsiz kaldı.

Elektrikçi pervanenin yanındaki paneli açtı ve aletleriyle birkaç düzeltme yaptı. Biraz kayganlaştırıcı sıktı ve akımı ölçmek için ufak bir alet soktu. “Burada sorun yok ama... çalış-

maya başlaması için bir kurcalamam lazım. Bazı parçalar çok hareketsiz kalmış, içeriden paslanmış. Geri çekilin...”

Sol elini panele uzattı, bir anlığına konsantre olmuş gibi göründü, gözleri hafifçe parladı ve elinden ufak mavi, beyaz bir yıldırım fırladı ve açık panelin içinde çatırdadı.

İrkilmişti, Bill birden dikleşti ve başını tavana vurdu. “La-net olsun!”

“Elektro Bolt plazmidi,” diye homurdandı Wallace.

“Hass...” dedi Bill, başını okşarken. “Siktiğimin...” O sırada pervanenin döndüğünü fark etti, sıcak havayı yüzüne vuruyordu.

“Bu işe yarar,” dedi elektrikçi. “Bu durduğunda diğerleri de durmuş. Şimdi hepsi çalışıyor olmalı...”

Döndü ve Bill’e baktı, gözünde hâlâ bir parça parıltı vardı, karanlıktaki vahşi bir hayvana benziyordu.

“Nasıl kullanacağını bilmen lazım, değil mi?” dedi. “Plazmidler.” Sonra alet çantasını aldı ve merdivenden geri çıkmaya başladı.

Sinclair Deluxe Oteli ve Apartmanları
1955

“Hepsini harcadığını kast etmiyorsun herhalde, Rupert?” diye buyurdu Rupert Mudge’ın eşi, kadının tepkisini doğru tahmin etmişti, yüzünde nefret dolu bir ifade vardı. Adam bu ifadeyi görmekten çok sıkılmıştı.

Kadm iri kalçalı, kısa bacaklı, ufak tefek bir sarışındı. Ağzının kenarlarında somurtmaktan oluşan izlerle odundan yapılmış bir kukla gibi görünüyordu. Kırmızı ve sarı çiçeklerle kaplı yırtık pırtık bir elbise ve temizlikçilikten işinden kalmış iş botlarını giymişti.

Bu kadına artık fazlayım, diye düşündü Mudge, elini yağlı saçlarından geçirirken. Kahverengi görkemli aslan yelesi saçlarının bir kısmını Fontaine’in plazmidlerine kaybetmişti. Başını gereğinden fazla salladı, bütün saçlarının tekrar dalgalanması için. Sonra, yeni aldığı ADAM’a uzandı. Halihazırda aktive etmek için iyi miktarda EVE almıştı.

“O plazmidleri Fontaine’e geri götürüyorsun!” Sally sırtan dişleri arasından püskürdü. “Bu para için çok çalıştım!”

“Tanrı aşkına, Sally,” dedi Mudge, plazmidi enjekte ederken, “bir adamın dışarıya iyi bir izlenim bırakması gerekir. Göstermem...” Dişleri gıcırdamaya başladı, Spor Artırıcı etkisini gösterirken. Oda çevresinde yavaşça dönüyordu, enerjiyle

doluyordu. Kendini dünyanın merkezi gibi hissediyordu. Hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Kiraladıkları sözümona Sinclair Deluxe denen eski püskü, ufak stüdyo daireyi yaşanası bir yer gibi gösteriyordu. Tabii eğer duvardaki çatlaklar, boştaki ampul, kenarlardaki sızıntılar ve çürümüş balık kokusu olmasaydı.

“Sal... Sal... Sally... Göstermem... Göste... Gö... İnsanlara ne kadar güçlü ve hızlı olduğumu göstermem lazım, o insanı zeki yapandan da alacağım...”

“Ha! Keşke önce zeki yapanı alsaydın! Bunların hiçbirine para harcamaman gerektiğini fark edecek kadar aklın olurdu! Havalı bir saça ihtiyacın yok; kaslara da ihtiyacın yok—”

“Bu kaslar bana Atlantik Ekspresi’nde yeni bir iş sağlayacak! Yeni bir yol inşa ediyorlar!”

“Duyduğuma göre gitgide daha çok insan tramvay ve batisfer kullanıyor, Ekspres belki, nasıl diyeyim, gereksiz. Usta-başına vurduğun fiskeden sonra, seni katiyen geri almazlar!”

“Peh, o herif hiçbir şeyi halledemiyordu!”

“Yine o deli saçması plazmidlerin etkisindeydin ve onu görünce deliye döndün! Kafasına İngiliz anahtarı fırlattın!”

“Plazmidler... sadece onlara alışman gerekiyor! O zamanlar ahşmamıştım! Herkes kullanıyor!”

“Tabii ve çoğu da bundan dolayı beş parasız kalacak! Bütün gün o lanet şeyle kafayı bulup saçmalayıp oturuyorlar! Hiçbirinin yan etkisi yok ha! Yüzündeki izlere ne demeli?”

“Ne, hiç mi yüzünde sivilce çıkmadı?”

“Onlar sivilce değil; olmaması gereken yerlerde deri çıkıyor!”

“Kapa çeneni kadın ve bana yemek hazırla!”

“Çenemi kapayım ha! Olympus Tepeleri’nde yüksek sosyete için bütün gün çalışıp yer siliyorum ve bu çöplüğe dönünce ‘bana yemek hazırla’ dışında bir şey duymuyorum! Neden kendi yiyeceğin yemek için çalışmıyorsun! Hani o elmalar için, sahip olmadığımız elmalar için! Bütün parayı plazmide

harcarsan yemeği hangi parayla alacağız! Biliyorsun Ryan ihtiyaç sahiplerine çorba bile dağıtmıyor!”

“Fontaine’in bir tür aşevi başlattığını duydum...”

“Eğer yerinde olsaydım o adamın yanına yaklaşırdım. Mazy, onun tam bir üçkâğıtçı olduğunu söylüyor!”

“Ay, o salak karı ne bilir? Fontaine iyidir. Onun için birkaç iş yapabileceğimi düşündüm... Artık güçlüyüm! Baksana!” Kol kaslarını sıktı ve genişleyen kasın etkisiyle gömleği yırtıldı. “Bu DahaSert’in etkisi! Plazmidler geleceğin ta kendisi, görmüyor musun!”

Kadın, adamın karşındaki sarkmış çekyatın üstüne oturdu. “İşte beni endişelendiren de bu, gelecek.” Sesi yumuşadı ve bu bağırmasına göre adamı daha çok üzdü. “Keşke penceresi olan bir yerde yaşayabilseydik. Balık dışında görececek bir şey olduğundan değil. İnsan balıklara bakmaktan sıkılıyor.”

Adamın dizi gergin bir enerjiyle zıplıyordu, Mudge küçük, pis apartman dairesinde rehineciye satacak bir şey aradı. Adam bir tane daha Spor Artırıcı istedi. Sadece emin olmak için. Elindeki plazmidlerin bitmesini istemezdi. Radyo belki, satabilir miydi? Kadın bir ödül olarak o radyoyu kazanmıştı. Lüks içinde yaşadıkları zamanlardan kalmıştı...

“Bay Sinclair’in bu gecekonduya ‘lüks’ demesi komik,” dedi Sally. “Espri anlayışının bir parçası olmalı ama eğer kışını kaldırıp çalışmazsan buna bile sahip olamayacağız. Sadece benim kazandığımla bu eve sahip olamayız, özellikle bu deli işi iksirleri kendine saplamaya devam ettiğin sürece!”

“Kapat çeneni...” Belki kalan son miktar DahaSert’ini de almalıydı, SporArtırıcı’yla beraber alınca, nasıl bir etkisi olacağını merak ediyordu. Sally’ye GöğüsBüyüt’ten aldırıp aldıramayacağını düşündü...

Ayağa kalktı ve buzdolabına ilerledi; açılmış, yarısı yenmiş bir kutu fasulyenin arkasına DahaSert’i saklamıştı.

Orada, Sally’ye arkası dönükken kendine enjekte etti. Parlak kırmızı enerji içinde parladı. Vücudunda ilerlediğini görebiliyordu, içten içe büyüyen bir hücre gibiydi.

Sally gevezelik etmeye devam etti. “Bu bölge yaşamaya uygun olmadığından izin alamamıştı! Tren bakım elemanları için geçici bir konuttu! Küçük bir çocukken Chicago’da büyük buhran sırasında yaşadığım gecekondu mahallesinden farkı yok!”

“Rapture’da tren istasyonunun altındaki bölgeye ne diyorlar biliyor musun? Fakirhane! Daha iyisini bulabilir misin? Fakirhane, Rupert! Beni getirdiğin yer burası! Babamı dinlemeliydim. Beni senin hakkında uyarmıştı. Orada ne yapıyorsun? Haline bak! Her tarafın şişiyor gibi görünüyor... bu doğal değil!”

Başını kadına doğru çevirdi ve kadının suratındaki ifadeye baktı. Sally ağzını kapalı tutması gerektiğini anladı. O uzaklaşma hareketi, ipucuydu. Kapıya ulaşmaya çalışıyordu.

“Çenenin kapalı tutmalıydın kadın!” diye gürledi. Sesle metal duvarlar titriyordu. “Baban seni uyardı, öyle mi? Sana o yaşlı herifin asla düşünemeyeceği bir şey göstereyim!”

Kadın kapı koluna asıldı. Rupert Mudge döndü, buzdolabını tutup kaldırdı, geri döndü ve kadının üstüne fırlattı.

Elinde bu kadar hafif olması ne kadar komikti.

Hem kadının da bu kadar kırılgan olması çok komikti. Bazen gerçek bir baş belası olurdu. Küçük bir öfke yumağına dönerdi. Ama şimdi, sadece paslı metal kapıdaki büyük bir kırmızı lekeydi. Ve duvarlarda. Ve yerde. Ve tavanda. Ve kafası öylece köşeye bakıyordu.

Hayda. Sally buranın masraflarını ödüyordu ve şimdi ölmüştü.

Buradan çıkarsa iyi olurdu. Fontaine’e ulaşabilirdi.

Mudge kapıdan fırladı, metroya doğru ilerledi. Evet, Fontaine’in Yeri. Orada iş bulurdu. Ne olursa yapardı. Ne istersen yapardı. Çünkü ihtiyacı vardı. Bunu Sally anlayamamıştı. Güçlü ihtiyaçları vardı ve güçlü olmaya ihtiyacı vardı.

“Burada ne eksik biliyor musun?” dedi Elaine, kapalı parka bakarken. “Kuş sesleri. Rapture’da hiç kuş yok.” Yumuşak, altın, yapay bir ışık havada yayıldı. Bill’in kendi taktığı pervanelerden gelen esinti nergis ve güllerin kokusunu onlara taşıdı.

Bill ve Elaine bankta el ele tutuşmuş oturuyorlardı. İzin gününün çoğunu beraber geçirmeye karar vermişlerdi. Öğle yemeği yemiş ve sonra da uzun bir yürüyüşe çıkmışlardı. Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu ama parkta olmak mutluluk vericiydi. Çiçekleri koklamak, yeşilliklere bakmak. Gülüşlerin ve mırıldanmaların akışını duymak. Bir an küçük kızları Sophie’yi de getirmiş olmayı istedi.

Henüz dört yaşını doldurmamış olan Sophie, minyatür ahşap köprülerde koşmayı, filtrelenmiş suyun olduğu dereye yeni kesilmiş çimleri fırlatmayı ve onların akıntıdan duvara doğru yok oluşunu izlemeyi severdi. Eğreli otlarının, sanki güzel görünsün diye özellikle serpiştirilmiş gibi duran taşların ve küçük ağaçların arasında neşeye oynardı.

Yine de Sophie’nin dairelerinde, Mariska Lutz’ın kızı Mascha’yla Deniz Hazineleleri oynayarak iyi vakit geçirdiğini tahmin etti. Mariska, Elaine’in Artemis Sütleri’nden tuttuğu, Doğu Avrupah, yarı zamanlı bir bakıcıydı. Sophie ve Mascha’nın Rapture dışında bir dünya bilmemeleri komikti. Ryan yüzeyle ilgili resimlerin çoğunu Rapture’in dersliklerinden kaldırmıştı. Bu, Bill’i neredeyse *Yüzeye Yolculuk* kadar rahatsız ediyordu. Ama onu daha çok rahatsız eden başka şeyler de vardı. Bay Gravenstein’in batan bakkalının önünde kafasına dayadığı silah gibi mesela. Bu anı Bill’e rahat vermiyordu.

“Kuş yok, aşkım, doğru söylüyorsun,” dedi Bill sonunda. “Ama arılar var. Silverwing Arıcılık’ta. Bak, oradaki arılardan biri ilerliyor şu an...”

Arının vızıldayıp geçmesini izlediler: Rapture’daki tek vahşi

yaşam bu arılardı, tabii bazı insanları saymazsan. Arılar çiçeklerin çoğalmasının devamı için şarttı, ve bu bitkiler Rapture'm oksijenini ürettiyordu.

"Ah, bak arkadaşın Julie orada," dedi Elaine. Julie Langford'ın yürümesini izlerken Elaine'in dudakları bir çizgi haline gelmişti...

Bill, Elaine'e göz ucuyla baktı. Gerçekten Julie Langford'la bir işler çevirdiğini mi düşünüyordu?

Ekolog, kırklı yaşlarında, ufak tefek fakat sıkı vücutlu bir kadındı. Saçlarını ufak tokalarla toplardı. Ağaç çiftliğinde ve Rapture'ın diğer yeşil alanlarındaki işi için giydiği zeytin yeşili tulumu giymiş ve şeffaf çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Bill onunla konuşmaktan hoşlanırdı; çabukluğunu, özgür düşünme biçimini severdi.

Julie Langford, Müttefiklerin Pasifik'te yaprak döken bir ilaç yapması için çalışmıştı, Bill biliyordu ki bu işlem Japonların orman üslerini ortaya çıkarmak içindi. Ayrıca Andrew Ryan kadını Rapture'a gelmesi için ikna ettiğinde, ABD hükümetinin federal işini bıraktığı için sinirlendiğini duymuştu. Julie, Kuzey Amerika'dan kaybolmuştu. O zamandan beri bütün dünyada onu arıyorlardı.

"Merhaba Bill, Elaine," dedi Julie dikkatlice, çevresindeki bitkilere göz gezdirirken. "Buraya hâlâ yeterince doğal ışık inmiyor. Deniz fenerine daha fazla güneş ışığı aynası koymak gerek. Ardıçlar köşelerinde kararmaya başlayacak." Elini beline koydu ve nazikçe Elaine'e döndü. "Tatlı kızınız nasıl?"

Elaine'in gülüşü mesafeliydi. "Sophie iyi, şu an okumayı öğren—"

"İyi, iyi." Julie sabırsızca Bill'e döndü. "Bill sana rastladığıma memnun oldum. Patron hakkmda seninle konuşmam lazım, sadece bir dakikalığına. Eğer sorun olmayacaksa, baş başa."

Bill eşine döndü, nasıl hissedeceğini merak etti. "Sorun olur mu, Elaine?"

"Git, ben iyiyim. Ne istersen onu yap."

“Hemen dönüyorum, aşkım.” Açıkçası Julie ile gitmesinden memnun değildi, ama Elaine genellikle neşeli bir kadındı. Bazen biraz kıskançlık yapmasından zarar gelmezdi, böylesi anlar Bill’i çantada keklik gibi görmesini engellerdi. Elaine’i yanağından öptü ve Julie ile ufak köprüye doğru ilerledi, elleri cebinde, mümkün olduğunca romantik görünmemeye çalıştı.

“Seni küçük hanımefendiden uzaklaştırmak istemezdim,” dedi Julie, Bill bu tavrın Elaine’e karşı biraz küçümseyici olduğunu düşündü. “Ama bir müttefike ihtiyacım var ve bu parkı sevdiğini biliyorum.”

“Doğru. Neler oluyor, Julie?”

“Söyleyeyim, Bill. Ben, kaçık çiçekçi kadın olarak Japonların ormanlarını eritmekle yıllarca uğraştım. Burada ise tam tersini yapıyorum. ‘Burada ikinci cenneti yaratıyoruz,’ der Ryan hep; şimdi de burayı ücretli bir turist durağına çevirmek istiyor, Rapture’ın sakinleri için yani.”

“Ne? Burası halka açık bir park olacaktı.”

“Öyleydi ama o hiçbir şeyin kamuya ait olabileceğini düşünmüyor. Bir de Fontaine’e yetismeye çalışıyoruz. Kazancını artırıyor. Bu da görebildiğin her şeye bir ücret koyuyor demek. Okyanusun dibinde bir orman kurmam için beni işe aldı, sonra da ormanda bir yürüyüşü lüks hale getiriyor. Ücretli bir şeye dönüştürüyor! Onun nasıl olduğunu biliyorsun. ‘Çiftçi kendi ürettiği ürünü satamasın mı? Çömlekçi kendi çömleklerinden kazanç sağlayamasın mı?’ Peki ben ne yapacağım? Benim patronum ama o seni dinler Bill. Belki sen onunla konuşabilirsin. Rapture’da halka ait ücretsiz bölgelere ihtiyacımız var. Kamuya ait yerlere. İnsanların buna ihtiyacı var, nefes alacak bir yere ihtiyacı var.”

Bill başıyla onayladı, eşine baktı. Anya Anyersdotter’ın durup onla sohbet ediyor olmasına sevindi. Elaine gülüyordu. Anya’yı severdi. Kısa saçlı, şık giyimli, özgür düşünmeye eğilimli bir kadındı. Anya ayakkabı ve elbise tasarlardı ve kendine ait bir butiği vardı, Rapture’ın başarı öykülerinden biriydi.

Bill, Julie'ye döndü. "Ama bu konuda, ben ne yapabilirim ki Julie? Bir keresinde kendi ormanını yaktığını biliyor musun?"

"Ne? Hayır!"

"Evet. Bana: 'Bir keresinde bir orman almıştım. Sonra onlar,' demişti, 'o arazinin Tanrı'ya ait olduğunu iddia ettiler, oraya kamuya açık bir park yapmamı istediler. Kamuya açık bir park, ayak takımının bön bön bakıp duracağı, doğal güzellikleri hak ettiklerini sanacakları bir yer! Benim sahip olduğum arazide! Franklin D. Roosevelt'in altındaki kongredeki piçler benim ormanımı milletin kullanımına açmaya kalktı, ben de küle çevirdim.'"

"Gerçek olamaz..."

"Evet, son derece gerçek. Herhangi bir şeyi lafla kamuya bırakacağını mı düşünüyorsun?"

Kadın hafifçe homurdanan bir ses çıkardı ve başını salladı. "Sanırım hayır." Mücevher gibi görünen parkı gösteren bir hareket yaptı. "Bir keresinde, 'Arcadia'ya Tanrı tohum ekmedi. Ben ekтім,' demişti ama bütün bunları tasarlayan da benim, tabii Daniel Wales'in ufak bir yardımıyla..."

"Bence Bay Ryan'a güvenimizi sürdürmeliyiz. Ne de olsa bizi buralara kadar getiren o..."

"İyi güzel de burada bitmiyor. Oksijenden para almayı düşünüyormuş! Dediğine göre insanlar Rapture'da sadece Ryan Endüstrileri aracılığıyla hava alabiliyormuş!"

"Aman Tanrım." Bill sesini alçalttı. "Lanet olası Sander Cohen geliyor..."

Sander Cohen küçük köprüye yaklaştı, sıkılmış gibi görünen iki genç adamla kol kolaydı, av eşyaları taşımamalarına rağmen av kıyafetleri giyiyorlardı. Cohen, Bavyera bölgesine özgü bir kıyafet, pantolon askısı ve üzerinde mor bir tüy bu-lunan dağ tırmanıcıların giydiği şapkadan giymişti. Deri şortu dizlerini ortaya çıkarıyordu. Çok beyaz görünüyordu ama bu genelde Cohen'in beyaz yüz makyajını sürmesiyle alakalıydı, neredeyse pandomim sanatçısı gibi görünürdü, ancak

sahneden çok uzaktaydı. Kıvrık, yukarı kalkmış bıyığı, Bill'i görünce resmen titredi. "Ah! Monsieur William McDonagh! Madame Langford!" Nedensiz yere isimleri Fransız aksanıyla söylüyordu.

"Cohen," dedi Langford, nazikçe selam vererek.

"Sander," dedi Bill. "Siz beyefendiler gezintiye çıktınız, öyle mi?"

"Evet, çıktık!" dedi Cohen. "Bu genç asiler biraz fazla içtiler. Biraz da fazla Spor Artırıcı aldılar! Park'ta bir gezintiye çıkmaya beni ikna ettiler. İlham perisi bilir ki, parkları çok sevmem. Hatta çok da söverim. Bana hayvanları hatırlatıyor." Solundaki adamın kolunu sıktı. "Böyle hayvanları değil. Bu çok sofistike hayvan Silas Cobb, Bill. Rapture Plak adındaki küçük şirin dükkânına girmişsindir! Aslında benim de dükkânım, ben de yatırımcıyım."

Cobb zayıf bir adamdı, saçları kahverengi ve bakışları rüyaya dalmış gibiydi. Burun çekti ve "Evet. 'Küçük şirin dükkânımın' kirasını ödüyor ve aynı zamanda Bay Cohen'in kaydettiği her albüme sahip oluyorum," dedi. Ardından parlayıp ekledi, "Bazı başka sanatçılar da tabii: Sinatra, Billie Holiday..." Cobb sarhoştı, yerinde sallanıyordu.

"Bu anıt gibi beyefendi ise," dedi Cohen, kafasını çılgınca sağındaki adama doğru sallıyordu, "Bay Martin Finnegan." Finnegan bıyıklı, huysuz görünümlü bir adamdı, boyu kafasındaki saç topluluğundan dolayı daha uzun görünüyordu. Sadece erkeksi değil ayrıca biraz efemineydi de. "Martin, Broadway günlerimde sahne arkasında çalışırdı, Genç Züppe'yi oynarken... Perdeyi çekmesi için cesur yürekli birini arıyorsan, tam ihtiyacın olan adamdır. Sağlam bir tutuşu vardır. Aynı zamanda da aktördür. Geleceğin Errol Fylnn'i, ha Martin?"

"Neden olmasın?" diye gürledi Finnegan. "O nereden geldiği belli olmayan piç kadar iyi rol yapabilirim.... Flynn nereli bir kere, İrlandalı değil, değil mi?"

Cohen kararsızca elini salladı. "Errol Avusturalyalı veya

Tazmanyalı ya da öyle bir yerden. Oh, çok az aktör rol yapabilir. Sadece iyi ışıklandırılmışlardır ve kaslıdırlar. Güzel bir profilleri vardır. Oh! O da ne!” Cohen geçen arının etkisiyle çöktü. “O bir böcek miydi? Rapture’da böcek var! Burada böceklerden kurtulduğumu sanıyordum!”

“Sadece zararsız bir arı,” dedi Julie. “Çiçekler için gerekiyor.”

“Ürpertici şeyler. İğrençler. Üzerimde yürümeye kalkabilirler. Beni sokabilirler. Doğadan nefret ediyorum. Boyun eğmez şey! Doğada... düzen sağlayamazsın. Kimse doğayı sahneleyebilir mi? Hayır! Doğa hükmedilmeli ve boyun eğmeye zorlanmah! Bugün jilet gibisin, Bill. Bizimle Kaşmir’e birkaç şişe şarap devirmeye gelir misin?”

“Bill! Bill!”

Bill döndüğünde Rolland Wallace’ın koşa koşa geldiğini gördü, yüzü kıpkırmızı ve soluksuzdu.

“Neler oluyor, Roland? Bu cümleyi bugün ikinci defa söyleyişim. Hoşuma gitmeye başladı.”

Wallace durdu, eğildi, ellerini dizlerine koydu, nefes alıp verdi. “Bill çok acil! Hephaestus, sular altında! Sabote edilmişe benziyor. Birileri bilerek yaptı Bill. Birileri hepimizi öldürmeye çalışıyor...”

Kaşmir Restoran, Rapture

1955

Ryan, oturumu akşam yemeği masasında gerçekleştirdi. O akşam ona, Diane McClintock, mühendis Anton Kinkaide, mavi beresinin içinde kendini sanatkâr zanneden Anna Culpepper, Fontaine Fütüristik’in baş yöneticilerinden olan Garris Fisher ve Sullivan eşlik ediyordu. Karlosky otuz adım geride, restoran girişinin güvenliğini sağlıyordu. Karlosky işin bir parçası olarak karnını doyurmuştu ama votka yoktu, burada olmazdı. Rus, özellikle iki veya üç votkadan sonra çok sorumsuz bir

sarhoş olabiliyordu. Bir seferinde New York'ta, limuzinin çamurluğunu çizme cüretini gösteren taksi şoförünü vurmıştu. Ryan, Karlosky'i hapisten uzak tutmak için büyük bir rüşvet vermek zorunda kalmıştı.

Zarif bir gümüş çatalla deniz levreğinin kalanlarını ayıklayan Andrew Ryan, kendine gülümsemesi gerektiğini hatırlattı. Çok içinden gelmiyordu ama Kaşmir'de yemeğe ev sahipliği yaptığından, etrafa hoş görünmek zorunda hissetti. Konuşkan davetliler arasında sessizce oturdu; Anna yeni şarkısıyla ilgili gevezelik yapıyordu; Diane yaptığı resimden bahsediyordu, aklına bir sanatçı olabileceği fikri yeni gelmişti. Kinkaide espri yapmaya çalışıyordu. Ryan için gayet sıkıcıydı. Herkesin Rapture ile ilgili fikirleri haricinde konular hakkında konuşmaya çalıştığını hissetti. Bu da onun, insanların burada yaşadıkları hayatla ilgili arkasından neler konuştuğunu merak etmesine sebep oldu. Tabii ki homurdanma giderek yükseliyordu. Hain Sofia Lamb için için yanan ateşi körüklüyordu...

Davetlilerinin oynadığı ufak oyunu izledi, neşeli ve mutlu görünme çabalarını, Rapture'a dahil olduklarından ötürü keyifli görünme çabalarını, ama bu hapsedilme durumu içerisinde eski günleri aramaya başlamalarını; şehre girmesine izin verdiği çok sayıda zayıf halka var gibiydi. Onlara her türlü rahatlık sunulmuştu: Şu an bile restoranın en lüks, köpüren mermer çeşmeyle sıralanmış, mor ve kırmızı deniz bitkilerinin mavilikte sallandığı denizaltı bahçesine bakan pencerenin yanındaki köşe masaya yerleşmişlerdi. Gizlenmiş hoparlörlerde Chopin çalıyordu. Burada varlıklı insanlar için hayat büyüleyici olmalıydı ama hiçbir zaman yeterli gelmiyordu.

Ryan, Anton Kinkaide'in Diane'e aptal aptal baktığını fark etti. Kinkaide'in sosyal zekâsı çok zayıftı ancak mükemmel mühendislik zekâsına sahipti. Rüküş kazağı, kaymış papyonuyla, Fischer'in şampanya kadehine karşı duran bira bardağı bir zıtlık içerisindeydi. Ryan, Diane'in Anton Kinkaide'i beğenip beğenmeyeceğini merak etti. Mühendis etkileyici olabilir-

di, Rapture Metro'sunu tasarlamıştı ve bu adam fikirleri çok severdi. Diane zaman zaman entelektüel gibi davranırdı, ama gerçekte sadece çok saftı.

Onlar dışında restoranda yemek yiyenler, büyük odanın karşısındaki masadaydı, pişmiş kelle gibi sırtan Pierre Gobbi ve Marianne Dellahunt. Genç Fransız, şarap üreticisiydi, Marianne'in yüzeysel konuşmalarını dinlemekten sıkıldığı açıkça görülebiliyordu, kadının estetikle gerdiği yüzü, ne karakterini ne yaşını açığa vuruyordu. Dr. Steinman'a birçok defa uğramıştı.

Ryan, Bill ve Elaine'in de bu yemekte olmasını isterdi. Bill McDonagh çok iyi eşlik ederdi. Konuşmanın da seviyesini yükseltirdi.

Sullivan, Worley'nin en iyi şarabının üçüncü kadehini bitiriyordu. Sullivan böylesi davetlerde hep biraz çakırkeyif olurdu; ya taş gibi, duygusuz bir surata bürünür ya da sarhoş olur ve kadınları kesmeye başlardı. Bu kadınları kesme evresinden sonra sarhoşluğun kaçınılmaz huysuzluk evresine geçer ve pencereden dışarı dik dik bakardı, sanki sonsuz mavi derinliğe sinirliymiş gibi. Ryan neredeyse aklındaki okuyabiliyordu: *Bu deli işi kabul ettim ve buraya, aşağıya taşındım, delirmiş olmalıyım.*

Ayıkken, Sullivan ne gerekiyorsa yapardı. Ryan, güvenlik şefine güvenebileceğini biliyordu. Bunu ne kadar vurgulasa azdı.

Garris Fisher'a güvenip güvenmediğinden emin değildi. Terbiyeli, orta yaşlı Fisher, hem bir biyokimyager hem de bir yatırımcıydı, Fontaine'in plazmidlerinin gelişmesine yardım etmişti.

"Fontaine Gelecek Şirketi'nde yeni ilginç gelişmeler var mı, Garris?" diye sordu Ryan dikkatsizce.

Fisher gizemli bir şekilde gülümsedi, Ryan bir şeyler peşinde oldukları biliyordu. "Oh" Şampanya kadehine ses çıkarmak için tırnağıyla vurdu. "Doğal olarak. Ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Andrew..."

“Anladığım kadarıyla DahaSert gayet iyi satıyor. Diğerleri çok başarılı değil gibi...”

Fisher omuz silkti. “Bu tarz ufak çukurlar ticaretin önüne her zaman çıkar, değil mi? O çukurlara saplanıyor, teker değiştiriyor ve devam ediyoruz. ParlakDeri bayanlar arasında çok popüler... Ve Fontaine’in yeni ürünü Yakıcı!, gerçekten çok göz alıcı.”

“Ah, evet,” diye kıkırdadı Ryan. “Bir aşçının ocağı o alevle açışını izledim. Parmağını uzattı ve puf! Ocak yanmaya başladı. Başta biraz ürkütücü geliyor.”

“Ürkütücü olması da bir reklam, bilirsin. Dikkat çekici.”

Ryan başıyla onayladı. Bu işte hoşuna giden bir şey vardı, bir adamın elinden ateş püskürtmesinden etkilenmişti. Raptüre biliminin geliştiğinin gerçek bir göstergesiydi ve Sullivan’a göre, Fontaine dev bir kazanca konmuştu, Ryan’ı geçmişti. Ryan Fndüstrileri doğrudan bu plazmid işine girmenin bir yolunu bulmalıydı.

Kinkaide, yine Diane’e bön bön bakıyordu. Ryan kendini, Diane’i Anton’a ayarlayıp ayarlayamayacağını merak ederken buldu. Tabii kadına doğrudan gitmesini de söyleyebilirdi ama kadın duygusal hayatına o kadar girmişti ki kadını bırakmak acı verici olurdu; kısmen bunun için ondan kurtulmak istiyordu zaten. Ciddi bir ilişkinin verdiği dikkat dağınıklığını istemiyordu. Kadın yavaştan evlilik istediğinin ipuçlarını vermeye başlamıştı. İğrenç bir düşünceydi. Bir daha asla yapmayacaktı. Diane’in onu kendiliğinden bırakmasını tercih ederdi, böylece kadını... iteklemek zorunda kalmazdı.

Kadının dokunuşunu kolunda hissetti, döndüğünde gülüşüne, hafif bir sitemle gülerek cevap verdi. “Hayatım, bardağım boşalalı çok oldu.”

Ryan iç geçirdi. Fski sigaracı kız, en azından halk öyle biliyordu, daima filmlerden öğrendiği yapmacık, şık diksiyonuyla konuşuyordu. Kendini Myrna Loy zannediyordu.

“Evet, canım, kesinlikle bir şişe daha şampanyaya ihtiyacı-

mız var.” Sullivan için başka bir şarap daha önermek istemedi. “Brenda!”

Kaşmir’in göstermelik sahibi olan kadın, aslında Ryan’ın ortağıydı, koşarak geldi, dünyayı kaldıran görkemli heykelin çevresinde tırıs tırıs döndü ve Ryan’ın yanma ısınlandı. Brenda’nın geniş alnı pencereden gelen ışıkla parladı; Ryan’ın otuzunu geçmiş bir kadın için biraz fazla olduğunu düşündüğü dar, kısa, gümüşü elbisesi onun halının üstünde geyşa gibi yürümesine sebep oluyordu. “Andrew!” derken nefesi kesildi, absürt bir küçük kız sesine sahipti. “Sana başka ne getirebilirim?”

“Zahmet olmazsa en iyi şampanyamızdan bir şişe.”

“Ve,” dedi Sullivan, “şey getir... ah,” Ryan’ın onu izlediğini gördü ve iç geçirdi, “... bir bardak su.”

“Şahsen ilgileneceğim,” diye öttü Brenda. “Şah-sen! Sonra da belki tatlı arabasını getiririm!”

“Evet,” dedi Ryan. “Harika olur, teşekkür ederim Brenda...”

Diğerlerine göz gezdirdi. Brenda ilerlerken, suratlarına Brenda için koydukları gülümsemeler yok oldu. Sadece, her zamanki gibi, Fisher Rapture’ın bir parçası olarak güven içinde gülmeye devam ediyordu.

Belki, diye düşündü Ryan, bütün bu memnuniyetsizliği kafamda ben kuruyorumdur.

Ama Sullivan’ın raporları ve diğer güvenlik kaynakları toplumun her seviyesinin memnuniyetsizliğini öne sürüyordu, özellikle Artemis Sütleri’nde ve “Fakirhane”de. Bu bölgeler tehlikeli bir şekilde kalabalıklaşıyordu. Ne kadar çok insanın temel bakım işi için gerektiğini tahmin edememişti ve yeterince yerleşke kurmamıştı. Rapture’ın nüfusu yakında on sekiz bin kişiye ulaşacaktı. Hepsi buraya yatırım yapabilecek duruma gelmemişti. Bakım ve inşaat işçilerinin çoğunun gecekondan sefaletinden kendi yollarını çizip çıkabileceklerini ummuştu. Başka işler açmanın yollarını bulabileceklerini, ikincil işler bulup, yatırım yapmaları gibi; onların durumunda olsa bunu

yapardı. Dedikodulara göre Frank Fontaine ve Sofia Lamb'in takipçileri, Andrew Ryan'ın kesinlikle tabu olarak gördüğü fikirleri –sendikalar gibi– destekliyorlardı ve sesleri giderek artıyordu.

Ama Sofia Lamb için planları vardı. Onunla toplumun karşısında müzakere edecekti. Rapture'ın önde gelenleri onun Marksist safsatalarını açıkça radyoda duyduklarında, kimse kadının bir anda ortadan kaybolmasına itiraz etmeyecekti.

“Düşünüyordum da,” dedi Diane, “Halk gösterileri hazırlayabiliriz. Benim, Sander'ın ve birkaçının daha olacağı...” Yeni edindiği dil bilgisi bilgilerini hatırladı. Boğazını temizledi. “Ve birkaç kişinin daha olacağı, parkta veya avlularda, insanları dışarı daha sık çıkarmak için. Sen insanların görmesi için bu büyük, güzel, yüksek tavanlı alanları yaptın ama onlar ne yapıyor? Sincaplar gibi deliklerine tikişiyorlar!”

Ryan kendini Jasmine Jolene'in daha az yapmacık, daha basit beraberliğini özlerken buldu. Belki bu akşam onu görmek için sıyrılabilirdi...

“Bay Ryan?” Karlosky'nin sert ve bozuk aksam düşüncelerini yarıda kesti. Karlosky, tütün ve fazlasıyla erkek parfümü kokuyordu; Karlosky yanı başında bekliyordu.

Ryan hareketli bir şekilde adama döndü, erken kaçmak için bir bahane olabileceğini umdu. “Evet?”

“Hephaestus'ta sorun var. Sabotaj diyorlar!”

“Sabotaj!” Bunu duyduğuna neredeyse memnun olması garipti ama bu tam ihtiyacı olan türden bir bahaneydi. Ayağa kalktı. “Siz rahatsız olmayın,” dedi diğerlerine. “Bu duruma gidip baksam iyi olur.”

“Ben de geliyorum,” dedi Kinkaide.

“Senin mühendislik alanına girmiyor, Anton. Ben bakarım. Ah, belki benim yerime daha sonra Diane'e eve kadar eşlik edersin?”

“Evet, evet, zevkle, tabii, ben... evet...”

Ryan, Karlosky'yle beraber hızlıca ilerledi, Bill McDonagh'ın

orada olduğunu, bu acil durumla çoktan ilgilenmekte olduğunu tahmin etti.

~ ~ ~ ~ ~

Bill McDonagh beline kadar buz gibi suyun içindeydi, bu acil durumla nasıl baş edeceğini düşünüyordu. Suları aşarak valf odasına geçmişti ve çevirmesi gereken doğru çarkları bulmuştu, ama uyuşmuş parmakları gücünü kaybediyordu. Daha dört taneden iki tanesini kapatabilmişti. Üçüncüyü de kapamayı başarinca, dördüncüyü arandı. Odanın kapağını kapamalıydı ama kapasaydı burada boğulma tehlikesiyle baş başa kalacaktı. Su boşaltma pompalarını açtı ve makinenin kırık borularını kapatana kadar akışı idare edebilmesini umdu.

Rolland Wallace da suyun içinde zorlukla ilerliyordu, altına kadar uzanan lastik balıkçı çizmelerini ve eldivenlerini giymişti. Wallace, Bill'in yanına sıkıca yanaştı, soğuk suya elini uzattı ve son iki valfi çevirmeye yardım etti. Çarklar çok uzunca bir süre gıcırdayarak döndü ama nihayetinde sızıntı engellenmişti.

Suyun odaya doğru akması durdu ve pompalara giden yolu buldular, çalıştırdılar, odanın boşalmasını beklediler; her ikisinin de dişleri gıcırdayıyordu.

"Boruların patladığı yerlerdeki alet izlerini görüyor musun?" diye sordu Wallace, göstererek. Pompaların inlemesi ve çekişinin gürültüsünden kendini duyurabilmek için sesini yükseltti.

Bill başıyla onayladı, ellerinin hissiyatını geri getirmek için ellerini ovalıyordu. Kırılmış soğutma borusu çıkıktı; metal, kesim noktalarına doğru hırpalanmıştı; zorlama ve duvardaki izler güçlü birinin yaptığını gösteriyordu. "Benim adıma sorulanacak hiçbir şey yok, dostum. Sabotaj!"

Sel suyu, Bill tavana bantlanmış paketi gördüğü sırada neredeyse dışarı pompalanmıştı.

"O da ne öyle, Roland!"

"Ne, ah! Bilmiyorum! Ama üzerinde bir tür saat var..."

“Tanrım! Bomba bu! Çık dışarı!”

Wallace elindeki cıvatayı bir tarafa fırlattı, metal kapıyı açtı ve arkalarından bom sesi, parlama ve barutun keskin kokusu gelmeden saniyeler önce kendilerini dışarı attılar.

“Siktir!” diye püskürdü Bill. Açık kapıdan duman altındaki odaya göz gezdirdi ve hava kanalının orada, bombanın durduğu yerde bir karaltı gördü ama çok da bir hasar yoktu. Onun yerine oda büyük konfeti parçalarıyla pislenmişti, parçalar ıslak zemin ve duvarlara yapışmıştı.

Barut dumanının kokusundan öksürerek içeri adım attı, bir kısım konfetiye kaptı ve çabucak dışarı çıktı.

Kâğıt parçalarının üzerinde kelimeler vardı. Kâğıtlardan birinde kalın siyah harflerle,

RAPTURE’IN ZALİMLERİ

yazılıydı. Diğerinde ise,

UYARILDINIZ

yazıyordu. Hepsi aynıydı, bu iki cümleden birisi yazılıydı. “Rapture’m zalimleri, uyarıldınız,” dedi, kâğıt parçalarına bakarken.

“İçinde, kâğıt dışında başka bir şey olmayan bir bomba mı?” dedi Wallace, kafası karışmış biçimde başını kaşıyordu.

Bill küçükken duyduğu 19. yüzyıldan beri etkin olan anarşist bombacıları hatırladı. Onlara Deli Bombacılar derlerdi ama konfeti onların tarzı değildi. “Sadece dikkatimizi çekmek için,” dedi. “Küçük bir sabotaj ve bir bomba, ama insanları bu bombacıların arkasından gitmeye yöneltmeyecek kadar ufak. Dediği gibi, bir uyarı, değil mi?”

“Ama bu, daha büyük bir bomba olacağının iması,” diye vurguladı Wallace. “Yoksa neden baştan bomba kullansınlar?”

“Sonuna kadar katılıyorum. Baskılandıklarımı düşünüyor-

lar, değil mi? Bunun bize ne istediklerini söylediğini mi sanıyorlar? Bu anlaşılmaz bir şey, lanet olsun!”

“Anlaşılmaz olan ne?” diye sordu Ryan aceleyle. “Ne oldu?”

“Burada... burada olmamalısınız Bay Ryan!” dedi Bill. “Başka bir bomba olabilir!”

“Bomba mı!”

Wallace omuz silkti. “Daha çok bir maytap, efendim. Konfeti saçtı, üzerinde bir tür politik uyarı var. Çok hasar yok.”

Bill kâğıt parçalarını uzattı ve Ryan’ın yüzünün kızarmasını, ellerinin titremesini izledi.

“Demek sonunda başladı!” diye püskürdü Ryan. “Komünist örgütler! Büyük ihtimalle bu Lamb denen kadının takipçileri...”

“Olabilir,” dedi Bill. “Veya belki de bu ihtimali düşünmemizi isteyen birileri ...”

Ryan sertçe baktı, elindeki kâğıtları sıkarak buruşturdu. “Tam olarak ne demeye çalışıyorsun, Bill?”

“Bilmiyorum, patron. Ama...” tereddüt etti, Ryan’ın Frank Fontaine ile ilgili karışık duygularını biliyordu. Ryan, Fontaine’den hoşlanıyor gibi görünüyordu. Onu alaşağı etmek istemiyor gibiydi. “Fontaine gibi birileri bu politik karışıklıktan yararlanıp Rapture’daki güç dengesini değiştirebilir...”

Ryan şüpheyle baktı. “Birileri, evet ama Fontaine mi?”

Wallace boğazını temizledi. “Rapture’ın bazı zayıf noktaları var Bay Ryan. Doktorlar burada biraz pahalı. Fontaine bunun üzerinde durabilir. Sağlık hizmetleri, hatta oksijen, burada her şeyden ücret alınıyor.”

Ryan kısık gözlerle ona baktı. “Ne olmuş? Burayı ben inşa ettim. Ryan Endüstrileri çoğunun sahibi. İnsanlar burada mülk satın almalı, kendi konforları için rekabet etmeliler!”

Wallace yutkundu ama cesurca devam etti. “Tabii, Bay Ryan, ama burada tüccarlar için çalışanların çoğu çok fazla kazanmıyor. Asgari bir ücret yok. Bu yüzden birikim yapabilecek kadar kazanmak biraz zor ve...”

“Becerikli olan kazanır! Başka yerlerde olmayan bütün imkânlar burada var, bilimde bir sınırlama yok, insanlara müdahale eden din dedikleri batıl kontrol sistemi yok! Ve söylemeliyim ki, Wallace, bu komünist fikirleri senin ağzından duyduğuma çok şaşırdım...”

Wallace bu ifadeden gerçekten paniğe kapılmış göründü. Bill alelacele konuşmaya girdi, “Söylemeye çalıştığının yalnızca bu eşitsizlik görüntüsünün komünist heriflerin seslerini duyurmalarına bir imkân tanıdığını düşünüyorum, patron. Yani onlara karşı tetikte olmalıyız.”

“Tam olarak demek istediğim!” dedi hızlıca Wallace. “Sadece... Tetikte... tetikte olmalıyız.”

Ryan, Wallace’a uzun, yavaş, sessiz bir değerlendirmede bulundu. Sonra mesaj bombasının kalıntılarına tekrar baktı. “Tetikte olacağız. Sullivan’ı bu işin başına koyacağım. Çabucak. Şimdi, toplantı için güvenli bir yer bulalım...”

“Toplantı—doğru, patron. Bir toplantı. Tamamdır, efendim...”

Ailesinin hatırı için Bill kendi kendisine her şeyin iyi olacağını söyledi ama artık apaçık ortada olanı görmezden gelemezdi:

Rapture kırıklarından çatlıyordu.

12

Artemis Süitleri

1955

“Bugün deniz fenerinde çalışıyordum,” dedi Sam asık suratla. Sam Lutz yorgundu. Eşinin yanında otururken beli ağrıyordu ve ranzanın yanında oynayan kızını izliyordu.

Sam ve Mariska Lutz, Artemis Süitleri’nin kalabalık 6 numaralı odasındaki en alt ranzada oturuyorlardı; Lutz ailesi birkaç kişi için hazırlanmış bu “süit”te, dokuz farklı aileyle birlikte kalıyordu. Apartmanın geri kalanındaki tartışmaları, telaşları ve itip kalkmaları göz ardı ediyor ve Mascha’nın yerde, ranzanın yanında, Sam’in hurda tahtalardan yaptığı iki sert küçük oyuncak bebekle oynamasını seyrediyorlardı. Oyuncak bebeklerden biri erkek, diğeri kızdı ve solgun siyah saçlı, annesi gibi parlak gözlere sahip küçük Mascha onları dans ettiriyordu. “La, la la, la, Mest eder seni Rapture; gel de kalbini kaptır, oh la, la, la la, la, a, a!” diye şarkı söyledi, saz gibi sesi dans müziğini sağlıyordu. Avludaki hoparlörlerden duyduğu, borazan gibi öttürülen şarkılardan birini söylüyordu.

“İşe alınman iyi oldu, Sam,” dedi Mariska, Mascha’yı izlerken. Diksiyonu iyiydi, Prag’da İngilizce dersleri veriyordu ama aksam ağırdı. Sam’le İkinci Dünya Savaşı sonrası, Sam Doğu Avrupa’ya atandığı sırada tanışmışlardı. Durumlar onunla evlenmesini ve Amerika’ya gitmesini imkânsızlaştırıyordu ama

1948 yılında Atlantik Ekspresi için Rapture'da çalışacak eleman arayan birisi onlara ulaşmıştı. Bu, savaşın bıraktığı yıkımdan bir kaçıştı; Amerikan Ordusu'ndan bir kurtuluştı.

Ne var ki Rapture bir kaçış değildi. Burada tuzığa düşmüş hissediyordu. İş sonu ermiş ardından Sam işten çıkarılmıştı ve su altı kolonisini terk etmeye izni olmadığı hakkında kısaca bilgilendirilmişti. Rapture'da tabii ki bir güzellik vardı ama Sam gibi insanlar bu güzelliğin tadını çıkaramıyordu. Sofia Lamb'in dediği gibi: Buradaki çoğu insan sarayda merdiven altında yaşayan hizmetliler gibi.

“Evet. Kesinlikle ihtiyacım vardı,” diye itiraf etti Sam. “Ama iki günde kazandığıma baksana. Bizi buradan kurtarmaya yetmez. En azından Sinclair Delüks'te kendi dairemize çıkabileceğimiz kadar kazanmam lazım.”

“Elaine bahsetmişti, Dövüşçü McDonagh'ın Barı arkasında kullanılmayan birkaç oda var. Belki bize ucuza verirler! McDonagh'lar iyi insanlardır.”

Homurdandı. “Belki, ama... kızımın orada olmasını ister miyim bilmiyorum. McDonagh'm yerinin gece müdürü odaları Fakirhane'deki kadınlara kiralyor... çaresiz kadınlara, bilmem anlatabiliyor muyum...”

“Yani burası çok mu iyi?”

“Hayır.” Hüznün bulaşıcı olabileceğini fark edip güldü ve elini ovuşturdu, fısıldamak için yaklaştı. “Bir gün seni Colorado'daki evimize götüreceğim. Colorado'yu seveceksin...”

“Belki bir gün.” Kadm parmaklarını adamın parmaklarına geçirdi, gergin gözlerle baktı. “Burada böyle şeyler konuşsak iyi olur. Şimdilik başımızı koyacağımız bir çatı ve yemeğimiz var...”

Sam homurdandı. Leş gibi kokan süitte gezinen diğer insanlara baktı. Artemis Sütleri'nin diğer her odası böyle kalabalıktı, gerginliğe böyle meyilliydi.

Küçük Toby Griggs, iri yarı Babcock'la yine tartışırken ortaya çıktı. Bu ikisinde garip bir şey vardı. Karşılaştıklarında

birbirlerine hırıldayan ve sırtlarını gösteren iki kediye dönüyorlardı. Sonra Babcock döndü ve ranzaların arasından yürüdü. Griggs de peşinden...

Oturma odası olması gereken yerde iki sıra ranza vardı. Yedi ranza daha yatak odasının iki uzun duvarına çivilenmişti. Ivır zıvır köşede birikmişti. Yeterince depolama alanı yoktu. Tuvaletin yine tıkalı olmamasını umdu. Tıkalıymış gibi kokuyordu.

Biri duvarlara grafiti yapmıştı. *Biz Ryan'ın malı değiliz!* yazıyordu. *Lamb'le tek vücut olalım!* Güvenlik görmeden bu yazılar silinmeliydi.

“Oh, yukarıya, deniz fenerine çıktıysan,” dedi Mariska birden, “gökyüzünü görebildin! Bu harika olmalı!” Gökyüzünü tekrar görebilme düşüncesiyle gözleri kocaman açıldı.

“Evet. Birkaç saniye görebildim. Batisferin tamiriyle bizi meşgul ettiler. Üç yüz metrelik makarayı taşıtıp yerine oturtular. Sadece üç kişi ve krankını elle çevirdiğimiz bir vinçle bu işi yapmak kolay olmadı. Ve deniz fenerinin şaftı buz gibiydi. Dışarısı kış. Senenin bu zamanları okyanusu asker taşıyan bir gemiyle geçtiğimi hatırlıyorum, deli gibi soğuktu ve gemi kadar dalgalar vardı, hepimizi deniz tutmuştu.” Savaş hatıralarını zihninden uzak tutmak için zihinsel bir çaba gösteriyordu. Ranzaların diğer tarafındaki Toby Griggs ve Babcock'un gürültülü tartışması buna yardımcı oluyordu. Onları umursamamaya çalıştı; bu şartlar altında akliselim kalmak istiyorsan, çoğu kişiyi görmezden gelmeliydin.

“Deniz fenerindeyken herhangi bir şey duydun mu?” diye sordu. “Demek istediğim, belki geçen gemiler veya martı veya...”

“Orada ne duydum biliyor musun? Buzdağları! Bir tanesinin deniz fenerine vurduğunu duyduk, bam! Büyük bir güm-bürtü koptu, ses yankılandı! Ne gürültüydü!”

“Bazen yukarı çıkmak ve bakmak istiyorum,” dedi dalgın dalgın. “İzin verselerdi...”

“Tanrım! Seni buraya getirdiğim için çok üzgünüm. Burayı o kadar güzel anlatmışlardı ki...”

Kadın onu yanağından öptü. Kadının dudakları, bütün gün soğuk, acımasız metalle uğraştıktan sonra, adama karşı konulmaz bir yumuşaklık vaadetmişti. “*Miluji te!*” diye fısıldadı. Çekçe “Seni seviyorum” demekti.

“Ben de, güzelim!” dedi, kollarını omzuna attı. Ufak tefek bir kadındı, yanma rahatça sığıyordu.

Kalabalık ranza odasının çevresinde, insanlar üç ila dört dilde homurdanıyor, tartışıyor ve şikayet ediyorlardı: cansız Çince, köpük gibi yükselen İspanyolca ve özellikle kinayeli küstahlıkdaki Brooklyn İngilizcesi.

“Sen ranzamın altında botlarınla ne yapıyorsun? Ranzamın altında senin ıvır zıvırın için yer mi var sanıyorsun lan?”

“Biri gitmiş kokulu sabunlarımdan sonuncusunu çalmış! Kokulu sabun bulmak ne kadar zor biliyor musun? Kesin sen çalmışsındır...”

“Yarağım ben çaldım!”

“Biri kasamı patlatmış!” Son EVE’im buradaydı ve şimdi yok!”

“Neden bahsediyorsun, benim plazmidimi çalan asıl sensin! Yarınki iş için Yeni Yetenekler almıştım!”

Bağrıışmalardan korkan Mascha, sırtını babasının bacağına dayayıp oturmaya geldi. Küçük oyuncak bebekleri birbirine çarpıttırdı, sıcak tartışmaların gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle şarkı söyledi. “La, la la, la, oh la, la, la la, la, a, a!”

İlerideki köşede biri bağırdı, ama Sam ne dediğini çıkaramadı. Bir parlamayı yakaladı, patırdamayı duydu ozon kokusunu aldı; bunlara acı içindeki bir bağırış ve mavi bir ışığın parıldaması eşlik etti.

Odada, ranzaların arasında bir ateş topu süzüldü ve soldaki duvarı kararttı.

“Anne! Baba!” Mascha hıçkırarak ağladı, arkalarındaki yatağa tırmanıp annesinin omzundan gizlice olan bitene bakıyordu. “O ne öyle?”

“Birileri şu plazmidlerle oynuyor,” diye fısıldadı Mariska, sesi korkuyla tıkandı. “Ta oradalar ufaklık, odanın diğler ucundalar, burada güvendeyiz.”

“Ranzada kalın,” dedi Sam kesin bir şekilde. Mariska onu tutup çekmeye çalıştı ama Sam kolunu çekip uzaklaştı. Neler döndüğünü öğrenmesi gerekiyordu. Ateş topları atmaya başlamışlarsa, her yeri alevler sarabilirdi, Artemis’te çok fazla yanıcı madde vardı. Süite açılan kapılardan çok uzaktalardı ve buradan çıkamadan diri diri yanarlardı. Denizin dibinde oldukları düşünöldüğünde epey garip ölüm şekli olurdu ama savaşta denizaltılarda diri diri yanan adamları duymuştu.

Ming ailesinin ranzasının köşesinden çevreye bir bakış attı ve iki adamın odanın uzak köşesinde denize bakan mavi ışıklı deliklerin olduğı yerde ağız dalaşında olduklarını gördü.

“Kaybol gözümün önünden yoksa bir dahakiyle seni kızartırım, Griggs!” diye bağırdı Babcock, ondan ufak olan adama sinirli bir şekilde parmağını salladı. Babcock şişman yanaklı ve saçları dökölmekte olan bir adamdı, üzerinde yağ içinde bir tulum vardı. Vücudunda plazmidlerin sebep olduğı garip cilt reaksiyonlarından vardı; kafa derisinde çirkin kırmızı izler oluşturmuştu. İzlerin çevresindeki saçlar dökölmüştu.

Toby Griggs kavgayı başlatacak gibi görünüyordu; çelimsiz, tilki yüzlü adamın saçları geriye taralıydı, aksi bir konuşması ile canlı bir espri anlayışı vardı. Sam, Toby’den yürekliliğinden ötürü hoşlanıyor gibiydi. Toby, Hisar Floric’teki dükkânlardan birinde tezgâhtar olarak çalışıyordu ve işten kalan kırıışmış yeşil ve siyah kareli takım elbiseye hâlâ sahipti.

“Geri çekil yoksa elektriğı yersin, Babcock!” diye bağırdı Toby, sağ elinde parmaklarının arasında enerji çatırdıyordu. “Olduğun yerde elektrikli sandalyeye oturmuş gibi yaparım seni!”

Sam, Toby’nin maaşını Fontaine Fütüristik’ten bir plazmid için harcamasına şaşırmadı. Toby iyi bir plazmidin nasıl bir

eşitleyici olabileceği hakkında konuşurdu hep. Ufak tefek bir adamdı ve itilip kakılmayı sevmezdi.

Babcock her zaman anlayışlı birisi olmuştu ve düşünmesi gereken iki kızı vardı, iki tombul ikiz kızı. Ancak oradaki Babcock *Yakıcı!*'yı kullanan, ellerinde ateş topu oluşturabilen Babcock'tu.

Toby Griggs'in gözlerindeki ifade Sam'in aklına eskiden çiftlikte rakibine gagasıyla kafa tutan bir horozu getirdi, horozun küçük gözlerindeki o sert parıltıyla aynıydı. Babcock'a gelince, kafasındaki kırmızı şeritler, Sam'e bakarak öfkeyle nefes alıp verdikçe yanıp sönüyormuş gibi görünüyordu. Babcock'un elindeki titreyen alevden, dalgalar halinde sıcak hava yükseliyordu. Çıkan alevin parmaklarını yakmaması garipti ama plazmidlerin etkisi böyleydi. Sam'e, yüksek miktarda plazmid kullanımı çingiraklı yılanın kendi zehiriyle ölmeme siyle aynı şey gibi geliyordu.

Toby ve Babcock birbirleri etrafında dans edercesine döndüler, dişlerini gösterdiler, gözleri fırl fırlı, ağızlarının kenarlarından salyalar aktı, ellerindeki enerji kaynıyordu. Sam'e tehditleri gevezelikten başka bir şeymiş gibi gelmiyordu; sanki ne dediklerinin farkında bile değillerdi.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Babcock?" diye bağırdı Toby. "Öyle mi? Öyle mi ha? Senin gibi koca götlü heriflerin beni itip kalkmasından bıktım! Neden bu plazmidlere bu kadar para verdim zannediyorsun? Bir hafta boyunca aç kalabilirim ama senin gibi çirkin heriflerin kendini bir bok sanmasını engelleyecek kadar güçlüyüm! Artık yepyeni bir insanım! Hissedebiliyorum! Artık kimsenin bulaşamayacağı birisiyim, Babcock! Ya geri çekil ya da öl!"

"Ölmek? *Ben mi?* Seni kül ederim! Ailemi tehdit edenlere karşı onları korumaya söz verdim ve sözümü tutarım!"

"Kimsenin aileni tehdit ettiği yok! O plazmidleri aldığından beri kafayı yedin!" diye hırladı Toby. "Altmdan kalkamıyorsun! Belki çok fazla EVE aldın ve yeteri kadar ADAM

almadın. Ne yaptığını bilmiyorsun! Kafayı sıyırdın, Babcock! Deli, çatlak, manyak! Geri çekil yoksa kafanı bin vatlık ampulle çeviririm!”

“Yanıp kül olduğunda bunu nasıl yapacaksın, Griggs, ha? Cevap ver!”

Babcock’un elinde ateş fırıl fırıl dönüyordu, her şeyi parçalamak ister gibiydi.

Toby Griggs kendi kendine hırladı ve hücumla geçti. Omuzlarını oynattı, delice bir konsantrasyon içinde yüzünü ekşitti. Elektrik parmaklarında dans etti, Babcock’a doğru havada cızırdadı; tam da Babcock’un tıknaz, mat saçlı eşi, ayağında terlikleri ve üzerinde üstüne bol gelen geceliği ile kısa bacakların yardımıyla hızlıca yanlarına yanaşırken, etrafa kollarını sallıyordu. “*Hayuuurrrr*, Harold!” diye bağırdı kadın. “Yapma! Hepimizi öldürteceksin!”

Elektrik Yıldırımını kadına ve Babcock’a aynı anda çarpınca kadın acı içinde çığlık attı... Fazladan büyük mavi, beyaz bir yıldırım daha fırladı; Toby Griggs’in toplayabildiği bütün güç dışarı çıkmıştı.

Izleyenler, Babcock ve eşinin kaskatı kesilişini görünce çığlık atmaya başladı. İkisi beraber anlamsız bir dans yapıyorlar, içlerinden geçen akımın kilitlediği ölümü kucaklıyorlardı. Dişlerinin arasında mavi kıvılcımlar çakıyordu. Bayan Babcock’un saçları dimdikti; geceliği ateş almıştı...

Gözlerinden dumanlar çıktı ve ardından kafalarının içi de yandı. Suratları çarpıldı.

Bay ve Bayan Babcock’un bedenleri, evliliğin çirkin bir taklidiymişçesine birbirine kenetlenip eriyerek alevler içindeki bir hamur yığınınna dönüşürken; vücutlarındaki yük infilak etti, çıkan kıvılcımlar duvarlara ve zemine sekti.

“Aman Tanrım,” diye homurdandı Sam, bakakalmıştı. Öldüler! Toby Griggs, sen ne yaptın!”

“Siz, siz hepiniz gördünüz!” dedi tiz sesiyle, ranzaların etrafındaki topluluktan geri çekildi. “Kafama ateş topu fırlattı!”

Gözü dönmüştü, tamamen aklını yitirmişti! Plazmidlerle kafayı bulmuştu! Plazmidleri kaldıramıyordu ve o sadece... o... beni öldürmeye çalıştı! O...”

Ardından Toby fırlayıp hayretler içinde kalmış kalabalığı aştı, süitin ön kapısından dışarı fırladı.

İki küçük kız, Babcock’un beş yaşındaki ikiz kızları, yan yana geldiler; birbirlerini, ebeveynleri ölümde birbirlerini nasıl tuttuysa öyle tutuyorlardı.

“Anne?” dedi sesi titreyerek kızlardan biri.

“Baba?” dedi diğeri.

İki küçük kız. Yapayalnız. Yetimler. İki küçük kız kardeş...

Fontaine Fütüristik, Rapture

1955

“Deniz salyangozlarından çok az kaldı,” dedi Brigid Tenenbaum, mikroskoptan ölü karından bacaklıya tek gözüyle bakarken. O sırada Frank Fontaine laboratuvar 23’e girdi. Bu yeni araştırma binası daha büyük, geniş, pencereleri olan, çok katlı bir binaydı ve balkonu Fontaine Fütüristik’in açık meydan alanına bakıyordu. Tenenbaum kaşlarını düşünceli bir şekilde çatmış bir halde Fontaine’e döndü. “ADAM mutajeni sadece özel karından bacaklılarda mayalanıyor ve sadece bunlar EVE için üst olarak kullanılabilir ve bunların hepsi bitti.”

“Plazmid üretimini azaltmak zorunda kalacağız,” dedi Fontaine kasvetli bir şekilde, geri kalan deniz salyangozlarının akvaryumda kıvrınmasını izliyordu. *Çirkin küçük yaratıklar*. “Bu lanet yaratıkları çiftleştiremez miyiz? Nasıl diyordun, hayvan besiciliği ile daha fazla deniz salyangozu yaratalım?”

“Belki zamanla, ama çok yavaş bir süreç olur, çok deney gerekir, belki yıllar sürer. Deniz salyangozu başına düşen mutajen üretimini arttırmak daha iyi olur, ADAM için. Eğer bir taşıyıcı bulursak, daha çabuk gerçekleştirebiliriz.”

“Taşıyıcı mı? Ah... Belki bir gemi ele geçirip, mürettebatı sana yollayabiliriz.”

“Yetişkinleri çoktan denedik. İki denek. Hastalanıp öldüler. Çok ses çıkardılar çok bağırdılar. Sinir bozucuydular. Biri bana uzanmıştı...” Eline merakla baktı. “Elimi tutmaya çalıştı. Merhamet diledi, çıkar üstümden, çıkar bunu... Ama çocuklar! Ah, çocukların içinde olmayı seviyorlar. Deniz salyangozları orada çok mutlu.”

“Çocukların içinde... mutlular mı? Yani, nasıl oluyor bu iş?”

“Deniz salyangozlarını çocuklarının karnına naklediyoruz. Deniz salyangozu hücrelerle birleşiyor, bağlandığı insanla ortak bir yaşama başlıyor. Taşıyıcı beslendikten sonra, biz de kusmayı tetikliyoruz ve sonra yirmi, otuz kat daha çok kullanılabilir ADAM çıkıyor.”

“Peki çocukların üzerinde bu kadar iyi çalıştığını nereden biliyorsun?”

Dr. Suchong hasta arabasını iterek odaya girerken cevabı verdi. “Suchong ve Tenenbaum bu çocuk üzerinde deney yaptı!” Üzerinde uyuyan bir çocuğun olduğu hasta arabasını itti, hasta elbisesi içinde sıradan beyaz bir kız vardı, elleri kolları bağlıydı. Belki 6 yaşında bile değildi. Gözleri açıldı, ona uyuklu uyuklu baktı; suratında soğuk, ilgisiz bir gülümseme vardı. Uyuşturulmuştu.

“Bu çocuğu da nereden buldunuz?”

“Çocuk hasta,” dedi Tenenbaum. “Beyin tümörü. Ebeveynlerine belki iyileşebileceğini söyledik. Deniz salyangozunu karnına yerleştirdik. Tümörü iyileştiriyor! Sakinleştirici veriyoruz. Zihninde deniz salyangozuyla konuşuyor...”

Ufak kızın eli konuşmaya cevap verecekmiş gibi havaya kalktı ve kendi karnına umarsızca dokundu.

Tenenbaum memnuniyet içinde homurdandı. “Evet. Çok üretken olacak.”

“Yeni plazmidler üretmek için bu kızı bir üs olarak kullan-

mayı düşünüyorsunuz...” Fontaine başını salladı. “Tek bir çocuk? Yeterli olacak mı? Satışlar patladı! İnsanlar bu ürün için deli divane oluyor! Büyük bir pazarlama kampanyası başlatıp, dükkânlar ve belki otomatlar kuracaktım...”

“Bu çocuk sadece bir test,” dedi Suchong. “Çok daha fazlasına ihtiyacımız var. Yerleştir, besleme, kustur. Daha fazla mutajen üretip, daha fazla ADAM yapmalıyız. Sakinleştirici verilmediğinde daha iyi üretim sağlanıyor. Taşıyıcılarını bu şekilde hazırlamalıyız. Onları koşullandırmahyız!”

Tenenbaum omuz silkti. “Çocukların kök hücreleri daha uysal. Daha... duyarlı. Deniz salyangozuyla birleşiyor. Çocuğa ihtiyacımız var Frank, çok fazla çocuğa!”

Fontaine homurdandı. “Peki bu çocukları nereden bulacağız? Telefonla mı sipariş edeceğiz?”

Dr. Suchong kaşlarını çattı ve başını salladı. “Suchong telefonla sipariş edilebilen çocuk hiç görmedi. Gerek yok. İki çocuk çoktan hazır. Yetim kızlar. Babcock ikizleri. Artemis Sütleri’ndeki insanlarla kalıyorlar, anne ve babaları ölü. İkisi de plazmid saldırısıyla öldü ve çocukların ikisi de kız, hem de tam yaşmdalar, harika! Onları buraya getirmeleri için para ödeyeceğiz.”

“Tamam, çocuk olmak zorundalar ama neden kız çocuğu?” diye sordu Fontaine. “İnsanlar küçük kızlar hakkında daha korumacı.”

Tenenbaum irkildi ve mikroskoba geri döndü, homurdandı. “Bazı sebeplerden dolayı deniz salyangozları erkeklerden çok kızlara daha iyi yerleşiyor.”

Fontaine, bu deneyi hangi erkek çocuk üzerinde yaptıklarını ve o çocuğa ne olduğunu merak etti ama çok da umursamadı. *Umursamadı.*

Gerçekte böyle bir iş için çocuk tedarik edebilecek tek bir yer vardı. “Yani, sadece kız çocukları öyle mi? Tamamdır, yetimhanede birkaç ranza boşalacak demek.”

“Yetimhane mi?” Tenenbaum şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Rapture’da bir yetimhane mi var?”

Fontaine sırtıttı. “Yok, ama olacak. Bu fikri tam da az önce sen verdin, bu Babcock ikizlerinden bahsederken. Bir yetimhane için para bağışlayacağım! Evet! Küçük Kız Kardeşler Yetimhanesi. Küçük tatlı bir plazmid çiftliğimiz olacak... Ve onları doğru düzgün yetiştireceğiz. En kısa zamanda yapmamız lazım! Bir yılı dolduracak kadar çok plazmid siparişi var!” Bu fikirle ilgili bir şey ona güç veriyordu. Bir tür ürperti hissetti. Sanki bu fikri düşünürken içinde bir rahatlama oluyordu. *Yetimhaneler*. Tam da büyüdüğü yer gibi. Yetimhaneler paraya götürecekti ve para da güce “Para ve güç, Brigid. Para ve güç! İşte tam orada, koparılmayı bekleyen armut gibi karşımda... Toplayıcının bahçesinde hem de.”

Kapının açıldığını duydu ve döndüğünde korumasının suratı ekşimiş bir vaziyette içeri girdiğini gördü. Reggie’yi Fontaine Fütüristik’in kapısının dışında dururken bırakmıştı, şimdi eli sağ pazısında, parmaklarından kan boşalıyordu. “Burada sargısı olan var mı?”

“Reggie!” Fontaine kapıya doğru adım attı, kapıdan dışarı baktı. Kimseyi göremedi. “Ne oldu? Yaralandın mı?”

Suchong halihazırda Reggie’nin kolundaki yarayı süngerle temizliyordu.

“Ah! Oh, o kadar çok acımıyor ama size söyleyeyim, biri beni vurdu. Rastgele denk geldi galiba. Pislik herif. Geri ateş ettim, ama sanırım ıskaladım. Kaçtı gitti.”

“Biri sana ateş mi etti? Yani bir güvenlik görevlisi mi?” diye sordu Fontaine.

“Sanmam. Görevlinin beni vurmasını gerektiren bir şey yapmıyordum. Ve bir rozeti de yoktu. Sarhoş görünen plazmid kafalı silahlı birisiydi. Tüm suratında benekler vardı. Son zamanlarda şu rastgele atışlar artmaya başladı. Ryan bu herifleri kontrol altında tutmak için şu güvenlik taretlerinden kuruyor. O aletlerden buraya da koymak isteyebilirsin. Üzerinde kamerasıyla hedeflerini seçebilen bir makineli tüfek var. Bilmiyorum nasıl... ah, doktor, siktir!”

“Suchong çok üzgün,” dedi Suchong, yarayı iyice sargı-lar-ken sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

“Dediğim gibi, o taretlerin yanlış kişiyi öldürmemeyi nasıl başardığını bilmiyorum. Tek bildiğim, bütün gün ara ara silah atışı oluyor. Plazmidler... Bu yüzden o şeyleri kullanmıyorum. Sebepsiz yere lanet silahımla ateş etmek istemiyorum.” Yine yüzünü ekşitti. “Gereksiz mermi kaybı.”

Andrew Ryan’ın Ofisi

1955

Andrew Ryan pencere kenarında duruyordu, düşünceli görünüyordu, Rapture’m dışındaki ışıkların denizin içinden parlamasına bakıyor, düşünüyordu: *Gereken adımlar atılmalı... Çok fazla müsamaha gösterdim...*

“Poole’u mu görmek istediniz efendim?” diye sordu Sullivan, fare suratlı gazeteciyle içeri girerken. Ryan başıyla onayladı ve masasına oturdu. Stanley Poole ve Sullivan da Ryan’ın karşısına oturdular. “Evet, Poole? Bu Topside denen karakterle ilgili yazdığın rapor ne? İnsanlar o adam hakkında kahramanmış gibi konuşuyor ama yabancı biri anladığım kadarıyla...”

Sullivan kaşlarını çatı. “Üzerine atılabilecek bir pislik bulabilirim, Bay Ryan.”

“Biliyorum şef ama adamların bazen çok... ulu orta iş yapabiliyor. Poole’un görmezlikten gelinebilme gibi garip bir yeteneği var. Evet, Poole?”

Stanley Poole gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. “Evet efendim, şimdi, adama Johnny Topside diyorlar, bir derin deniz dalgıcı. Hatırlarsanız birkaç tane kulak misafiri vardı, denizaltılarımız bunların kulak misafirliği yapmaya devam etmediğinden emin olmuşlardı. Bu kulak misafirleri ortadan kaybolduğunda, bu Johnny Topise neler olup bittiğini anlamak için ortaya çıktı. Ana deniz fenerinden aşağıya indi ve içeri giden bir yol buldu. Hava kilitlerinden biri sanırım. İnsanlar

buraya gelmesinden çok etkilenmiş durumda. Kendi başmaymış gibi davranıyor, sadece yardım etmek istediğini söylüyor. Kayıp kızlarla ilgili sorular sorup duruyor, görünen o ki...”

“Öyle mi? Gerçek adı ne?”

“Özür dilerim efendim, bu konuda tedbirli. Takma adını tercih ediyor gibi görünüyor. Sürekli adını değiştiriyor. Bana gizli ajan tipli biri gibi geldi. Bence federal ajan da olabilir, diğer türlü eğer bir bağlantısı yoksa bu bölgede kaybolan gemilerle ilgili ve diğer bütün olan bitenle alakalı bilgileri nereden almış olabilir?”

Ryan burun kemiğini sıktı. Ufak, rahatsız edici bir baş ağrısı çekiyordu, gitgide daha da sıklaşıyordu. Devlet adamlarının Rapture’a ulaştığını duymak başının zonklamasını ikiye katlıyordu. “Aynı izlenimi bende de yarattı. Ben de hiçbir isim öğrenemedim. Çözüm kolay. İsterseniz onu yeni tesise götürebilirim...”

Ryan parmaklarını şıklattı. “Tam olarak aklımdaki şey. Dışarıdan gelen biri. Kimin tarafında olduğunu kim bilebilir. Dışarıdan gelen herhangi birinin etrafta gezip sorular sormasına izin veremeyiz... Onu derhal tutukla, Sullivan. Başlamışken şu Lamb denen rezil kadını da tutukla. Poole’un raporu, kadının konfeti bombacılarıyla bağlantılı olabileceği yönünde. Bu Marksist saçmalama yetti. Bakım işçilerinin yarısını bana düşman etti.”

“Kadını bir şeyle suçlamak mı istiyorsunuz?” diye sordu Sullivan.

“Hayır. Sadece... öyle ortadan kaybolmasını istiyorum. Persephone’ye. Bırakalım takipçileri kendilerini yalnız hissetsin.”

Sullivan başıyla onayladı. “Oldu bilin, Bay Ryan.”

“Lamb’in bir kızı var,” diye belirtti Poole. “Kızın adı Eleanor.”

“Öyle mi? Sullivan, kız için bir yuva bul.”

Poole omuz silkti. “O renkli kadın, Grace Holloway, bazen kıza o göz kulak oluyor. Çocuğu o alır...”

“İyi, iyi,” dedi Ryan, kararsızca elini sallayarak, “bırakın çocuğu alsın. Şimdilik. Çocuk sonradan işimize yarayabilir...”

Apollo Meydanı

1955

“Örümcek Sentezciler, adları bu,” dedi Greavy.

“Örümcek ne?” diye sordu Bill.

“Sentezciler, Bill,” diye tekrarladı Ruben Greavy. “Sentezciler. Gerçek plazmid bağımlıları için kullanılan ortak terim bu.”

Büyülenmişti, Bill iki sentezciyi izledi; bir erkek ve bir kadın, tramvayın yanında dört ayak üzerinde ilerliyorlardı. Duvarlarda böcek gibi yürüyüp, yer çekimine karşı koyuyorlardı. “Çok plazmid kullanıcısı gördüm,” diye itiraf etti Bill. “Ama bu... lanet bir böcek gibi bir yerlere tutunmak... Belki biraz çok olmaya başladı.”

“Sentezciler çok fazlaya kaçanlar zaten,” dedi Greavy ilgisizce. “Bu sıralar tamamen isyandalar. Bu kalabalık kafayı takmış durumda. Plazmidleri birleştirmek dışında başka bir şeyle ilgilenmiyorlar. Fontaine’in mutajenlerinden enjekte edip, aktive edecek EVE arıyorlar...”

Bill McDonagh ve Ruben Greavy, Apollo Meydan’nda tramvay yolunda durmuş, tramvayın geçişini izliyorlardı. Yavaşça hareket eden tramvayın metal duvarlarına kertenkele gibi yapışmışlardı, örümcek sentezci çift sıradan giyinmişlerdi, ama elleri ve yanakları çirkin kırmızı izlerle boncuk boncuk olmuştu; ADAM ve EVE’in kötüye kullanımıyla büyümüşlerdi.

Elindeki ağır alet kutusunu sağ elinden soluna geçiren Bill, plazmidlerin ne kadar cezbedici olduklarını düşündü. Bu duvara tırmanma gücünü, Rapture’m ulaşması zor yerlerinin tamirinde kullanabilirdi. Yeni telekinezi plazmidiyle eşyaları oynatabilirdi, işine bir çift daha el eklemiş olurdu. Bir kişi normalde üç kişinin yapacağı işi tek başına yapabilirdi.

Bill gayet iyi biliyordu. Birileri bunları kullanmaya başladı

mı, akıl sağlığını bir süreliğine koruyabilirdi ama kullanmaya devam ederse en sonunda aklını tamamen kaybederdi.

Erkek örümcek sentezcinin tramvayın tavanından sarkarak palyaço gibi gülmesini izledi, kafası pencereden tepe taklak çıkıyordu, arkasındaki yolculara sırtarak bağıırıyordu. “Sizi gidi yumuşak ördekler!” diye bağırdı boğuk bir sesle. “Teneke kutudaki küçük çikolatalar sizi!” Tramvay, Bill ve Greavy’dan uzaklaştığı sırada Bill’in duyamadığı bir şeyler daha söyledi ama kadının kıkırdayarak pencereden geçip, birinin kolunu tutuşunu görebiliyordu...

Tramvayın içinde bir el ateş sesi duyuldu ve sentezci kadın elini geri çıkarırken açık pencereden dumanlar yükseldi. Kadın acı ve öfke içinde çığırttı ve sentezci partneri başaşağı asılıyken kendi silahını ateşledi. Ardından tramvay büfelerin ötesine doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Bill içini çekti ve başını salladı. “Lanet akıllarını kaybetmiş bunlar!”

“Evet, bence de,” dedi Greavy düşünceli bir şekilde. “Ama ben bunun Darwinci bir sürecin parçası olduğunu düşünüyorum. Bu delilik, bu yan etkiler; nihayetinde bundan ölecekler, belki de birbirleriyle savaşıarak. Rapture’da gerekli olan bir ayıklanma olur. Ryan ve ben böyle bir şeyin yaklaştığını biliyorduk, bir tür arınma. Belli bir süre sonra plazmidler daha az yan etkiler ile üretilebilecek. Bu ilk kullanıcılar adeta birer denek faresinden başka bir şey değil...”

Bill, Greavy’ye göz ucuyla baktı. Bu adamdan hiçbir zaman çok hoşlanmamıştı ve bu tarz yorumlar hoşlanmamasının sebeplerindendi. “Teftiş için ilerlesek iyi olur. Sence bu silahlı çatışma için güvenlik görevlilerini aramalı mıyız?”

Greavy, omuz silkti. “Artık çok fazla silahlı çatışma oluyor, bir sürü zıtlık var; güvenlik görevlileri hepsiyle ilgilenemiyor. Ryan’ın tavrı, eğer iki yetişkin düello etmek istiyorsa, bırakın etsinler yönünde.”

Canı sıkılmıştı, Bill rayların karşısına ve merdivenin az

aşağısına doğru olan yolu gösterdi. İşçiler yeni bir kuruluşun yapılacağı kiralanmış arsanın girişinde büyük bir tabelayı kaldırıyorlardı. Tabela gümüşü metal harflerle yazılmıştı:

FONTAINE
HALKEVİ
Yoksullar için

Kelimeleri iki taraftan da çevreleyen kabartma heykeller vardı; yukarı doğru uzanan bir eli kaldırmak için aşağıya doğru uzanan bir başka el vardı...

“Bunu Rapture’da görebileceğimi hiç düşünmemiştim,” diye homurdandı Bill, durup izlerken. “Bir yardım kuruluşu!”

“Hiç yapılmamalıydı,” dedi Greavy kaşlarını çatarak. “Sadece işleri daha da kötüleştirecek. Hayır kuruluşları insanları bir şeylere bağımlı olmaya itiyor. İnsanın doğasında çalışmak ve başarısızlığa uğramak var, ki bir kısmı yarı yolda düşsün ve bilirsün, ölsün diye... Fontaine Halkevi!” Şüpheli bir şekilde homurdandı. “Neyi örtbas etmek için acaba?”

“Başka biri olsa, şüpheyi bir kenara atardım,” dedi Bill. “Ama iş Fontaine’e gelince, o piçin neyin peşinde olduğunu merak etmeden duramıyorum...”

“Politika,” diye mırıldandı Greavy. “Politik müttefikler. Belki kendi küçük ordusu, fakirler ordusu...”

“Cezbedebileceği fazlasıyla fakir var,” dedi Bill ilerlerlerken. “Artemis Sütleri ve Fakirhane işsizlerle dolu, eğer iş bulsalar bile kendilerini yine de bir yerde sıkışıp kalmış ve gereğinden az maaş almış hissediyorlar. Herkes kendi işletmesini açamıyor. Hem açsalar bile, tuvaleti temizleyecek biri gerekiyor.”

“Fontaine hayır kurumu açacak parayı nereden buldu sanıyorsun?” diye retorik bir soru sordu Greavy. “ADAM satarak tabii ki! Ve neden bu kadar insan yoksulluk içinde? Çünkü ADAM’a bağımlılar! Bütün paralarını buna harcıyorlar! Bu ironi ayaktakımı içinde sürüp gidiyor...”

En yakın duvara ilerlediler, apartman kompleksinin giri-

şine çok uzak değillerdi ve neredeyse adımını atar atmaz Bill soğuk suyun kafasına damladığını hissetti.

Kafasını kaldırıp baktı, duvarın yukarısında büyük bir renk değişimi gördü; ağır çerçeveli pencere odanın üzerinde baskıyla kavislenmişti, birkaç kat yukarıdaydı. Wales kardeşlerin vizyonuna hayrandı, bunun gibi büyük alanlar inşa etmişlerdi. Yüksek cam tavan kapalı kalmış olma hissini hafifletiyordu, insanlara gökyüzü hissini yaşıtıyordu. Yüzeyin yeşil maviliğiyle karışmış ışık, denizin içinden kafalarına yansıyor. Pencereleer duvarlarla bir kavis içinde birleşiyordu ve tavana yakın noktadaki cam diğer Rapture binalarının manzarasıyla dalgalanıyordu, ışık huzmeleri bina cephelerinden akıyor, neon tabelalar göz kırptıyordu.

Başka bir su damlası daha tavandan düştü ve omzuna kondu. “Basınçtan çatlamış,” diye tahmin etti Bill. Su birikintisine bakacak olursak bir süredir devam ediyor. O lanet örümcek sentezciler gibi duvarlara tırmanabilsem keşke, daha yakından bakabilirdim. Anlaşılan dalış ekipmanlarıyla bir ekip yollamayız, dolgu macunu uygulayınlar, sonra bakalım—” Bakakaldı, alet çantasında yükselen İngiliz anahtarını seyretti, ağırlıksızmış gibi havada gözleri önünde yükseldi. “Bu da ne böyle?”

Havalanan İngiliz anahtarı birden kafasına fırladı; iyi refleksler ve çabuk bir eğilme sayesinde Bill kafasına çarpmasını önledi. Alet gözlerinin yanından büyük bir hızla geçti ve Bill hemen arkasını dönerek çevresinde döndüğünü gördü; havada asılı kaldı, tekrar sert bir dönüşle üzerine gelmeye başladı.

“Bu hangi şeytanın işi!” Bill İngiliz anahtarını sol eliyle tuttu, elini morarttı. Durmadan önce elinde canlı, metal bir balık kıvrandı. “Kim aletlerimi bana fırlatıyor?”

“İşte alet fırlatıcın,” dedi Greavy, eğlenmişçesine sırtıyordu, on metre ötedeki kadını gösterdi, Artemis Sütlerin’in kapı eşiğinde duruyordu. Ufak tefek, pişmiş kelle gibi sırtan, sahipsiz hayvan gibi bir kadındı, siyah botları ve eski püskü, kan lekeli, sol kolu kopmuş bir bluzu vardı, sol kolu çizikler

ve kanla kaplıydı. Gözlerinde sürme vardı, bir pandaya benziyordu, Medusa'nın yılanları gibi kıvranan saçları vardı. Bill, telekinezi plazmidinin yan etkisinin saçlarını etkilediğini düşündü. Yüzünün bir tarafı kırmızı izlerle kaplıydı. Gözlerinde sıkı plazmid kullanıcılarında görünen delice parlamadan vardı. Kafası felaket güzeldi.

Kir içindeki elini kaldırdı ve alet çantasını gösterdi, alet çantası bu sırada elinden fırladı ve dönerek uzaklaştı, içindekiler odaya dağıldı. İnsanlar eğilerek fırlayan aletlerden sıyrıldı, artık bütün aletler kadının telekinetik gücünün altındaydı.

“Hey sen, aletleri fırlatmayı bırak!” diye bağırdı kareli takım elbise giyen kel kafalı güvenlik görevlisi, Bill'e doğru ilerlerken. Yıldız şeklindeki rozeti göğsüne tutturulmuştu.

“Ben değilim,” diye bağırdı gerisin geriye. “O kadın, Artemis'in oradaki sentezci!”

Görevli dönüp baktı, paltosunun cebindeki silaha ulaştı ama ulaşır ulaşmaz rozeti paltosunun üstünden uçtu, başının etrafında döndü ve alnının tam ortasına yapıştı.

Dizleri üzerine düşerken görevli acı içinde çığlık attı, alnından kanlar fişkırıyordu.

“Bu size gününüzü gösterir şerefsizler!” diye haykırdı kadın sentezci, parmağıyla Bill ve Greavy'i gösteriyordu. “Sizi gördüm, burada dolaşıyordunuz, sizi memur kılıklı herifler! Ryan'm küçük kuklaları! Ne sizin gibileri ne de bu kel kafalı polisinizi Artemis'in çevresinde istemiyoruz!”

Ani bir hareket yaptı ve aletler odanın etrafına dağıldı, birden havaya kalkıp adamlara doğru dönerek fırladılar. Bill bir anda üstünde belirdikleri sırada kendini yere attı. Greavy acı içinde çığlık attı, ve Bill döndüğünde bir tornavidanın Greavy'nin göğsüne saplandığını gördü, tornavidadan kızılık akıyordu. Greavy sendeledi...

“Tanrım, Greavy!”

Bill, ayağa zamanında kalktı ve Greavy'i düşmeden yakaladı, adamın titreyen vücudunu yavaşça yere indirdi. Greavy'nin ağzından kan püskürdü, kanlar aktı, gözleri parladı. Ölüyordu.

Belki çok geçmeden biraz ADAM bulabilirlerse ADAM onu iyileştirebilirlerdi...

Ama zaman yoktu. Greavy saniyeler içerisinde ölmüştü.

Bill, Artemis Sütlerine doğru baktı ama telekinetik sentezci kaybolmuştu. Tavanın karanlık köşesinden bir şeyler duydu.

Anons hoparlörlerden yankılandı, Diane McClintock'un önceden kaydedilmiş sesiydi: "*Unutmayın ki Rapture'da hepimiz bir bireyiz, ama aynı zamanda Büyük Zincir'in bir parçasıyız! Serbest piyasanın kaydattığı, büyük, mutlu bir aileyiz...*"

Andrew Ryan'ın Ofisi

1955

"Bay Ryan? Size sormam gereken bir şey var..."

Bill McDonagh gergindi, Andrew Ryan'dan bir açıklama bekliyordu. Yapılacak sayısız işi vardı ama bu konuyu temizlemeden iş yapamayacak kadar dertliydi. Endişe karnını asit gibi deliyordu, onu yiyip bitiyordu.

"Evet, Bill?" dedi Ryan, küçük bir kutu içindeki kasetlere bakıyordu, Bill'in işiyle pek ilgili değil gibiydi. Masasındaydı, konuşmalarının ve müzakerelerinin kayıtlı kasetlerini karıştırıyordu. Acu-Vox marka bir kasetçalar kutunun yanında duruyordu.

Ryan, karamel rengi, çift sıra düğmeli bir takım elbise ve mavi bir kravat giymişti. Bill, önü ilikli bir takım elbiseyle bütün gün nasıl çalışabileceğini merak etti. "Bay Ryan, Rapture'da ısınının sürekli devirdaim etmesini sağlamak durumundayım; boruların donmasını önlemek durumundayım; su basıncını kontrol etmek durumundayım. Bu yerin mühendisliğinin bir kısmını yapıyorum. Büyük bir sızıntı, ani bir ısı veya basınç kaybı olunca bir şey yapamıyorum; bu sorunlar öngörülemez bir hal aldı ve kimse kaynağını denetlememe izin vermi—"

Ryan kutuyu kenara koydu. "Sadede gel. Bu esrarengiz monologun nereye varacak?"

“Rapture’da şu an erişim iznim olmayan koca bir bölge var! Sinclair, oranın yönetimini kendi adamlarına verdi. Persephone dediği bir yer. Bir şey inşa ettiklerini biliyordum ama otel sanıyordum. Artık iyice gizlilik içindeler. Şehrin bütün bir bölgesi bana kapalı olduğu sürece hidrolik mühendislikten sorumlu olamam! Çok uzun bir süredir çalışır vaziyette. Bir seneden fazla süredir... ve otel falan değil!”

Ryan boğazından tatsız bir eğlencenin hırlaması yükseldi.

“Otel ile neyi kastettiğine göre değişir! Persephone. Evet... Bu konuda seninle konuşmak istiyordum...” Ryan sandalyesinde geriye yaslandı, sanki bir şey yazılıymış gibi tavana baktı. “Bill... Sofia Lamb’le yaptığım münazaraları duymuş muydun?”

“Sadece bir-iki dakikasını. Açıkçası beni şaşırttı, onunla münazaraya girmiş olmanız...”

Ryan hüznün içinde güldü. “Riski aldım, huzursuzluğu kaldırmak istedim. İçgüdülerim kadını sosyal bir sabotajcı olarak doğrudan tutuklamamdan yanaydı... Ama ben özgürlüğü savunurum; ikiyüzlü olmak istemem ve o kadının bir şehit gibi gösterilmesini istemedim. Ben de insanların gözünde, onların kafalarına soktuğu saçmalıkları çürütmek istedim! Dinle...” Kasetçaların tuşuna bastı.

Bill, Ryan’ın sesini duydu: “*Dini haklar mı, doktor? Ne tür bir kabile fetişiniz varsa kendi evinizde gönül rahatlığıyla ona diz çökebilirsiniz ama Rapture’da tek kanun özgürlüktür Bir bireyin tek görevi kendisinedir. Başka türlüünü kastetmek, suça girer*”

Lamb cevap verdi, “*Kendine bir sor, Andrew. Senin bu ‘Büyük Zincir’in bir inanç değil de nedir? Zincir mantıksız bir gücü sembolize eder ve bize miraca doğru rehberlik eder; bunlar en az toplattırdığın ve yaktığın haç kadar mistik...*”

Bill başını salladı. Ryan’ın dini öğelere el koyması onu da rahatsız ediyordu. Dine inanan biri değildi ama birey kendi inandığı ne olursa olsun ona inanmakta özgürdü...

Ryan ileri sarma tuşuna ve sonra Oynat tuşuna bastı. Lamb’in sesi yine duyuldu: “*...Rüya, sanrı veya kaybettiğin bir*

uzvun hissettirdiği hayali ağrı... Hepsi bir birey için yağmur kadar gerçektir. Gerçeklik fikir birliğidir ve insanlar inançları kaybediyor Bir yürüyüşe çık, Andrew. Rapture'ın üstünde yağmur bulutları toplamaya bile başladı ve sen sadece dikkat etmemeyi seçtin...

Ryan kaseti durdurdu ve homurdandı. “Tam ufak bir doğaçlama ustası, değil mi? Eğer konuşmasını ayrıştırırsan, hiçbir anlama gelmiyor ama vermek istediği gerçek mesaj çözümlenebiliyor, Bill. ‘gerçeklik fikir birliğidir... insanlar inançlarım kaybediyor.’ Bunlar Marksist kavramlar değil de nedir? Ve Rapture’daki acıyı göz ardı ettiğim meselesi...” başını hüzünle salladı. “Göz ardı ettiğim falan yok ama evrime giden uzun ve yorucu bir yol olarak bunu kabul etmeliyim! Dış dünya *hâlâ* burada bizimle, parazitlerin alışkanlıklarının ölmesi zor oluyor, Bill. Ve bu uzun, yalnız yolculukta yolda düşenler olacak. Bunu gayet iyi biliyorum! Ama o ne yapıyor? Beni 14. Louis gibi gösteriyor! Ve daha sonra Diane’in Marie Antoinette olduğunu ima edecek ve giyotin için çağrıda bulunacak! Bu olurken benim hiçbir şey yapmamamı mı bekliyorsun?”

“Bunların Persephone’yle alakası ne, patron?” diye sordu Bill. Şüphelenmişti, biliyordu, dedikodular duymuştu ama ilk ağızdan duymak istiyordu.

Ryan, Bill’in gözlerinin içine baktı burada patron o olmasına rağmen bakışı neredeyse saygısızcaydı. “Orası Sofia Lamb’in götürüldüğü yer, çok olmadı, Bill! Ve hapsedildiği.”

“Hapsedilmek mi!”

“Evet. Meydanlardan eksikliği dikkatini çekmiştir. O konuşkan, sahte sofukadın hücresinin duvarları arasında istediği konuşmayı yapabilir.”

“Bu da onu bir şehit yapmaz mı?”

“Destekçilerine göre sadece kayboldu. Onları terk etti!”

Bill, başını üzüntüyle salladı. “Başka bir yol olmalı, Bay Ryan...”

“Bu sosyal sabotajın devam etmesine göz yumamam!” Ryan’ın işaret parmağı Bill’in üzerindeydi. “Bu küçük tatlı

konfeti bombasını kim koydu biliyor musun, hani uyarıların olduğu? Oh, öğrendim, Bill.” Masaya elinin içiyle vurdu. “Sofia Lamb’in bir ajanı tarafından konuldu! Stanley Poole o küçük çevresine sızdı. Bizim adamlarımızdan birinin o bombayı yerleştirdiğini duydu... kim dersin, Simon Wales!”

“Wales!”

“Evet! Lamb’in emriyle.”

“Peki, neden onu dava etmiyoruz? Bomba bombadır. En azından vandalizm! Ama bu, insanların yok olması...”

“Bir mahkeme yapılması sadece şanına şan katardı! Neyse, elimizde sağlam bir kanıt yoktu. Sadece söylentiler fakat bir düşünsene, bir psikiyatrist nasıl olur da sadece bizim güvenlik hissiyatımızdan başka bir şeyi patlatmayan bir bomba yapabilir! Daha gelir gelmez, küçük oyunlarına başlamıştı, ayağımızın altındaki zemini yavaş yavaş kaydırdı. Ona ödediğim primle ne yaptı biliyor musun? Parayı aldı ve takipçilerinin bağışlarıyla da birlikte Dionysus Park denen sırnaşık yeri inşa etti. İsmi de garip bir dalga geçme çabasıyla koydu...”

“Dionysus Park mı?” Bill kafasını kaşdı. Oraya sadece bir kez sızıntı kontrolü için gitmişti. “Oranın bir tür ‘inziva yeri’ olduğunu düşünmüştüm. Tedaviye yönelik bir sanat gibi bir şey olduğunu sanmıştım.”

“Eh evet.” devam ederken Ryan’m sesinden sinizm akıyordu. “Bir inziva yeri, koyun misali takipçileriyle Sofia Lamb’in kendi değerli bahçesi ve sineması. Terapiyle ve sanatla saklanmış bir Marksist propaganda alanı! Rapture bir barut fıçısı, Bill. Bunu Ruben Greavy öldüğünde anladım. Plazmidler Rapture’ı dengesizleştirdi. Plazmidleri yok edemeyiz, şimdi değil ama bu dengesizliği azaltabiliriz. Lamb ve onun gibi insanlar, durdurulmalılar.”

Bill, Persephone’deki bu “hapsedilmenin” tam olarak ne olduğunu merak etti. Persephone mitolojiden gelen bir isim değil miydi? Cehennem ile alakalı bir şeyler?

Ryan devam etti, Acu-Vox’u gösteren bir hareket yaptı, “Bu konuda senin için bir not kaydettim ama bunu direkt yüzüne

söylesem daha iyi. ‘Fikirler piyasası’ndan bahsettiğini hatırlıyor musun? Sen demiştin. O kalıbı severim. Ben de Lamb’in bu piyasaya girmesine izin verdim, onu münazarayla etkisiz hale getirmeyi denedim ama etrafta serbestçe dolaşamayacak kadar tehlikeli... Fakirhane denen yeri biliyorsun, peki Araf Odası’na gittin mi?”

“Hayır. Fazlasıyla karanlık.”

“İyi. Çünkü Grace Holloway orada protesto şarkıları söylüyor. Gayet zararsız siyahi bir kadındı Grace, ta ki Lamb onu eline geçirene kadar! Ve protesto çığırları arasında bu... bu Oblomov’lar Lamb’in manifestolarını dağıtıyorlar! Lamb her duvarı süslüyor! Azize Lamb! Onu sen yarattın, McDonagh—”

“Ben mi?”

“Sen ve bu fikirler piyasası konuşmaların! Bu tür şeylerin yapılmasına beni sen ikna ettin! Şimdi, senin konseyde bu konuda konuşmanı istiyorum. Bu tür insanların susturulması gerektiğini kabul etmeliler...”

“Bunu yapamam, Bay Ryan, orası benim yerim değil...”

“Gerçekte nasıl hissettiğini bilmeliyim, Bill. Bu bana hangi safta olduğunu gösterecek.”

“Ama hapsedilmek? Bu Persephone denen yer... tam olarak ne?”

Ryan iç çekti. “İçeri girmene izin vermeliydim. Bir süre Augustus Sinclair ile orayı inşa etmesi konusunda bir anlaşma yaptım, Rapture’ın sınırının dışında. Tam orada... büyük yarığın orada, önlem olarak. Orası... bir tecrit ve sorgulama tesisi. Bir tür akıl hastanesi ve cezaevi arasında bir yer. Rapture’ın politik düşmanları için.” Kendini kasetlerle meşgul ediyordu, utanmış görünüyordu. “Bu kadının takipçilerinin bir kısmı özgür ve bazıları değil. Onları da zamanla bulacağız ve kendilerine ait ufak hücreleri olacak. Persephone’de asiler için birden fazla yer var...” Kasetlerle sersemce oynadığını fark etti ve kutuyu kenara koydu. “Su basıncı sorununa gelecek olursak. Sinclair’in seninle konuşmasını ve sana bunun hakkında bilgi

vermesini sağlayacağım. İçerideki herhangi bir durumla ilgile-
necek bir... bakım ekibi var.”

*Oraya gitmemi istemiyor, Bill farkına vardı. Orada olmanın
nasıl bir şey olduğunu bilmemi istemiyor..*

O an, Bill bir şeyi daha fark etti. Her şeye rağmen
Persephone'nin içini görebilmek için bir şansı vardı, bir
mahkum olarak. Eğer yanlış şeyi söylerse başına gelebilirdi.
Rapture'ın başına bu lanet geliyordu ve Elaine'in ve küçük kız-
larının ona ihtiyacı varken hapsolmayı göze alamazdı...

Bill uzun ve yavaş bir nefes vererek kendini rahatlattı. Or-
tam yumuşadığında belki Ryan'ı Persephone'nin kapanması
için ikna edebilirdi.

“Tamam, Bay Ryan,” dedi, sesini olabildiğince sabit tuttu.
“En iyisini bildiğinizi varsayıyorum.”

Persephone Cezaevi Kolonisi

1955

Simon Wales, muhafızla birlikte Sofia Lamb'in hücrelerine doğ-
ru ilerlerken gururun ve güçlü batıl inancın birbirine karıştı-
ğını hissetti.

Kadın onu düzgünce temizlenmiş ranzasında dik oturmuş,
elleri kucağında, sarı saçları arkadan toplanmış bir şekilde
bekliyordu. İçi boş gözlerle hafifçe baktı ama insanın aklını
karıştıran o parlama hâlâ oradaydı.

“Geldin demek,” dedi yumuşak bir şekilde. “Nasıl ayarla-
dın?”

Wales cevap vermeden önce kendini rahatlatmak için bir
nefes aldı. Bu kadını Aşıklar Diyarı'ndan gönderilmiş gibi gö-
rüyordu. Kazığa çakılmayı bekleyen göz alıcı Joan D'Arc'la be-
raber olmak gibiydi. “Biz... Bizim Sinclair'le bir tür arkadaşlı-
ğımız var, sonuçta Daniel ve ben Rapture'm baş mimarlarıyız.
Binanın yapısını görmek adına ikna ettim, Rapture'ın üzerine
bir baskı uygulayıp uygulamadığını görmeliydim, tabii büyük

bir yalandı. İzin verdi ve nöbetçilere biraz rüşvet vermek işi çözdü.”

“Güzel. Geldiğin her vakit nöbetçilerin seni içeri almasını sağlamalısın, ne gerekiyorsa ödemelisin. Sullivan ve Ryan’dan korkuyorlar. Beni öylece serbest bırakmaya ikna olmazlar ama diğer mahkumlarla özgürce konuşabilmem için ikna edilebilirler.” Kaşlarını çatı. Yüzünden duygusal sancıları göründü, çabucak yüz ifadesini bastırdı. “Eleanor’a... ne oldu? Hiçbir şey duydun mu?”

“Onu bir tür... şartlandırmaya soktular.”

Yüzünü ekşitti. “Peki. Onu sadece kullanabilecekleri bir şey olarak görüyorlar... ama gerçek görevini içine çok iyi işledim. Eleanor hayatta kalır! Ve onları şaşırtır. Buradaki herkesi şaşırtacak. Buna inancım tam.” Kapiya doğru baktı. “Nigel Weir’la tedavi amaçlı görüşüyorum...”

Wales şaşkınlık içinde baktı. “Weir? Persephone’nin müdürü mü? Sana izin...”

Güldü. “Üzgün, rahatsız ufak bir adam. Beni sorgulamak bahanesiyle kendisi hakkındaki fikirlerimi sordu. Anlarsın ya, dolaylı olarak. Sorguyu ben de tersine çevirdim, hatta kendi dosyasına beraber baktık. Galiba bazı deneyler ve Persephone’deki mahkumlarla terapi yapabilmem için ikna ettim. Sincalair’i bunların hepsinin Ryan’ın küçük derebeyliğinin iyiliği için olduğuna ikna edecek ama zamanı gelince burada bir ayaklanma başlatmayı planlıyorum. Hiç şüphelenmeyecekleri bir ayaklanma. Bu kadar siyasi mahkûmu aynı tesise kapattılar, aptallar. Tam elimize düşen bir imkân...”

Wales kadına bakarken başı döndü. Aniden, kontrolsüz bir biçimde dizlerinin üzerine düştü. “Hanımefendi... oh, Sofia! Nasıl oldu da Andrew Ryan’a sadık kaldım? Beni kör etmesine izin verdim?”

Güldü. “Sorun değil, Simon. Ego kuvvetlidir. Sevgi duyuma isteği başta zayıftır. Birliğin fedakârlığıyla güçlenir. Zaman alır! Ama sen bu ışığı ilk görenlerdensin. Benim için değerli-

sin, Simon Wales... Ve yakın zamanda, Ryan düşecek. Ben... biz... onun yerini ele geçirmek için bekleyeceğiz. Rapture bizim olacak. Söyle onlara, herkese söyle, izliyorum! Kimin egonun kölesi olduğunu ve hangi bedenlerin kutsal olanla yukarı yükseleceğini biliyor olacağım....”

“Evet, Sofia! Seni takip eden kalabalıkların bilmesini sağlayacağım!”

Sofia Lamb elini kutsamak adına adamın kafasının üstüne koydu. Wales kadının dokunmasıyla bütün vücudunda hareket eden, orgazmı andıran bir ürperti hissetti. Başını eğdi ve mutluluk içinde ağladı...

13

Rapture Cezaevi

1956

Sullivan, Baş Güvenlik Görevlisi Harker hakkında endişeliydi. BGG, beş kilometrelik bir koşuyu yeni bitirmişçesine ağzından soluyordu, ama Sullivan adamın son bir buçuk saattir masasında oturduğunu biliyordu. Harker'ın purolarından birinin –hâlâ yanıyordu– yarısı deniz kabuğundan yapılma küllükteydi. Harker orada soluk soluğa oturmuş boşluğa bakıyor, parmaklarıyla masanın üstünde davul çalıyordu. Baş güvenlik görevlisi kısa, kalın ve gıdısı olan bir adamdı. Dökülmekte olan kızıl saçları vardı, pejmürde bir siyah takım giymişti. Birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu.

“Buraya gelmemi rica etmiştin, Harker, hatırladın mı?” dedi Sullivan, karşısına otururken. “İyi misin? Gayet yıpranmış görünüyorsun.”

“Tabii ki, ben... ben iyiyim.” Harker uzandı, yakasındaki rozeti bilinçsizce parmakladı. “Bazen sadece merak ediyorum,” kapının kapı olduğundan emin olmak için göz ucuyla baktı. “Acaba Rapture’a gelmekle hata mı yaptım.”

Sullivan kıkırdadı. “Bu konuda kendini yalnız kovboy sanma. Kimi zamanlar aynısını hissedenden kim bilir kaç kişi vardır.”

Harker, çabucak, başıyla onayladı. “Ama halen gerçekten inanlar da var, Şef. Rizzo gibi. Wallace. Ryan, tabii ki. O deli

manyak, Sander Cohen. Belki McDonagh. Tabii, bazılarını da kaybettik, Greavy mesela...” Harker iç geçirdi.

“Evet, Greavy’ye çok yazık oldu. Kendine çok güvenirdi, buranın sahibiymiş gibi kabara kabara yürürdü. Neredeyse beraberinde Bill McDonagh da gidiyordu.”

“Bilmiyorum, içimde iyi bir his yok, Şef. Beni bu pozisyona aldığınız için müteşekkirim ama Amerika’da kalmalıymışım ve bilmiyorum, başka bir şeyler peşinde olmalıymışım gibi geliyor...”

“Sen ve ben, biz bu rozetlerin sahibiyiz, dostum. Değişmek için çok geç.” Harker’ın korktuğunu, çok korktuğunu gördü. “Ne oldu? Yani, seni dengesizleştiren bir şeyler var. Belli başlı bir şey. Niçin beni buraya çağırdın?”

Harker parmağını törpölencesine iki günlük sakalının üstünde ovuşturdu ve masanın çekmecesine uzandı. Silahını çıkardı, ayağa kalktı, silahını paltosunun cebine koydu ve “Göstereyim. Hadi gel.” dedi.

Koridorda ilerlediler. Karlosky orada bekliyordu, elinde bir pompalı tüfek vardı. Sullivan, Büyük Adam’a lazım olmadığı zamanlar Rus’u yakınında tutuyordu. Geçen gün bu pompalı tüfek bir örümcek sentezcisini ikiye ayırmıştı ve Sullivan’ın kafasının kopmasını engellemişti.

Karlosky, yanmdan geçerken hırlayan ve omuz sürten Harker’a başıyla selam verdi. Koridordan aşağıya, kısa, kalın bacaklarıyla topalladı; bir eli paltosunun cebindeki silahmdaydı.

Baş güvenlik görevlisi köşeden döndü, koridor kapısının kilidini açan siyahi muhafızın yanından hücrelerin bulunduğu bloğa yöneldi. Sol taraflarında zapt edilebilecek kadar az EVE’e sahip sentezcinin plazmid için yalvarıp yakardığı bir sıra yalıtılmış, kilitli hücreler vardı. Yüzü plazmid izleriyle dolu yabani görünümlü bir kadın, yanmdan geçerlerken hücre kapısının arasından tükürdü.

Bu yer Persephone’den daha pis ve manyaktı. “Tecrit tesisi”

ne de olsa örümcek sentezcilerle dolu değildi. Sadece acayip politikacılarla doluydu.

Harker sonunda on beş numaralı hücrenin yakınında durdu; gergin, mavi gözlü, sırtkan, iri yarı bir görevli metal duvardan eğildi, kolları bir hafif taramah tüfekte kuşanmıştı. “Selam Şef,” dedi Cavendish.

“Bir saat kadar önce,” dedi Harker alçak sesle, o sırada Sullivan ve Karlosky hücre kapısında ona yetişti, “bilinci yerinde olmayan bir sentezci getirdik tamam mı? Yarı çıplaktı, yüzünde ve her yerinde çok fazla plazmid kaynaklı bozukluklar vardı. Bu ibneyi bulduğumuzda bir elinde bir tür balık temizlemeye yarayan kancalardan vardı, her yeri kan ile kaplıydı ve diğer elinde ise bir kadının kafası vardı. Kafası, bedeninden koparılmıştı anladın mı? Tam çenenin altından koparılmış! Temiz kesilmiş! Bir esmer. Güzel bir kadın olduğu bile söylenebilir. Onu belki Frolic Hisarı denen striptiz kulübünde dans ederken görmüş bile olabilirim.” Dudaklarını yaladı, koridordan on sekiz numaralı hücreye doğru baktı. “Bu sentezci kadının kafasını göğsünde sıkıyordu, bir çocuğun oyuncak bebeği sıkması gibi. Ve bu herif kütük gibiydi, horluyordu! Pat Cavendish onu orada tutukladı ve uyandırmaya çalıştı ama adam patates çuvalı gibiydi. Sonra Patrick yardım çağırıp o orospu çocuğunu buraya getirdi, oradaki on yedi numaralı hücreye koydu. Hatunun kafasını da buzluğa koyduk, kimliğini belirlememiz gerekirse diye.”

“Tamam,” dedi Sullivan, omuz silkerek. “Cinayete teşebbüs eden ilk sentezcimiz değil bu. Bayağı deli, evet ama çoğu böyle. EVE’i bitmiş olmalı, yorulmuştur, plazmidlerin yemiden doldururken şekerleme yapmıştır... Siz de yakaladınız. Ryan o adamları Gil Alexander’a vermeyi düşünüyor... deneyleri için. Sabah olunca yargıcın önüne çıkarınız—”

Cavendish hakaret edici bir sesle kıs kıs güldü. “Oğlum sen bayağı yanlış anladın!”

Sullivan, Cavendish’in tavrından hiç hoşlanmadı.

Cavendish'i zaten sevmezdi. Çürük yumurtalardan biriydi. Yarı İrlandalı, yarı Suffolk'lu bir İngiliz'di. Kurt gibi sırtı tırdı. Mahkumları dövmeyi severdi. İyi bir dövüşçüydü. "Hiçbir şeyinin bittiği ya da azaldığı yok." Cavendish devam etti. "Anladığım kadarıyla sizana kadar içmiş, öyle kokuyor. Uyandı. Hâlâ şarjı tam. Son baktığımda on sekiz numaradaydı."

"Son baktığımda derken ne demek istiyorsun?"

"Piyasada yeni bir plazmid var," diye ekledi Harker, neredeyse fısıldıyordu, bir gözü on sekiz numaralı kapıdaydı. "Ancak karaborsada geziyor. Fontaine resmi olarak piyasaya sürmedi. Öncelikle bu yeni plazmid rekor zamanda ekstra deli ediyor. Diğer taraftan, düşünüldüğünde şu ana kadarki en tehlikelisi. Konseye karşı kullanacak kadar deli olduklarını varsayıyorum. Dürtülerine göre hareket ediyorlar..."

"Bu kullandıkları ne?" diye sordu Karlosky, sabırsızca.

"Yok olabiliyorlar," dedi Harker. "Ve... başka yerlere gidebiliyorlar! Bu adam hücreden bir içeri bir dışarı ışınlanıyor. Pat, bu plazmide ne diyorlardı?"

"Teleport."

Tam o anda herkesin on sekiz numaralı hücreye bakmasına sebep olan bir emme sesi duyuldu. Havada serbestçe dolaşan siyah benekler oluştu, çıkan enerjinin parlamaları neredeyse bir insan şeklindeydi ve adam yoktan var oldu. Soluk tenli bir adamdı, ayakları ve belden aşağısı çıplaktı, üzerinde sadece kirli ve kan lekeli bir işçi gömleği vardı. Parça parça olan saç kahverengiydi; kim olduğunu açılı yüzünün plazmid lezyonlarından çıkarmak zordu. Lezyonlardaki büyümelerden biri gözünü neredeyse patlatmıştı. "Hey, siz iğrenç köpekler beni burada uyandırıp duruyorsunuz!" diye söylendi, kırık sarı dişlerinin arasından tükürük fişkırtarak. "Burada kestirmeye çalışıyorum, Tanrı aşkına! Siz o hoş rozetli polisler değil misiniz! Ben de bir rozet istiyorum!"

Karlosky, Cavendish, Harker ve Sullivan silahlarını çekti. Bir taramalı tüfek, bir pompalı tüfek ve iki tabanca, boşluğa nişan almıştı.

Bu boşluk, sentezcinin ışınladığı yerdı. Adamda hâlâ yeterince EVE vardı, ve yok olmuştu. Karlosky'nin arkasında tekrar göründü. Karlosky'nin saçını çekti, neşeyle yuhaladı ve Rus, adama doğru pompalı tüfeğiyle döndü... sentezci tekrar kayboldu, uzaklaşmıştı...

Tekrar göründü beraberinde pis bir koku getirdi ve Sullivan ile duvar arasında bir dansçı gibi poz verdi. Sullivan'm sağ kulağını çekti ve kahkaha attı, "N'aber Şef!"

Piç, çizgi filmlerdeki gibi davranıyor, diye düşündü Sullivan. Sentezciyi tutmak için uzandı ve parmaklarının yok olan enerjinin havada bıraktığı çatırdamaların arasından geçtiğini hissetti.

Döndüğünde sentezcinin bir eliyle Harker'm silahını almaya çalışırken, diğer eliyle görevlinin rozetini koparmaya çalıştığını gördü.

Sullivan silahını bu oyuna dahil etti ve sentezciye doğru ateş etti, tetiği çekmekte bir an gecikti; mermi ışınlanan adamın olduğu noktadan geçti, Harker'm yakın olduğu çelik duvardan sekti. Emme sesi bir daha duyuldu ve on sekiz numaralı hücrenin kapısında bir ışık parladı.

Harker ufak bir hıç sesi çıkardı, bu adamdan hiç beklenmeyecek bir sestı. Sonra duvardan kayarken nefesi kesildi, duvarda kan izi bıraktı. Yüzünün üstüne düştü; kıvranıyor, inliyordu. Sullivan'm silahından çıkıp seken mermi, görevliyi vurmuştu ve hasar büyüktü.

"Lanet olsun, Harker!" diye püskürdü Sullivan, sanki hata Harker'ınmış gibi. "Özür dilerim, ben—"

"Sadece..." Tekrar inledi Harker. "Şu pezevengi yakala..."

Taramalı tüfek kalktı, Cavendish on sekiz numaralı hücrenin kapısına doğru sessizce yanaştı. Metal kapının demir parmaklı penceresinden içeri doğru yavaşça bakıyordu... ve içeriden gelen silah sesiyle sesiyle kafasını geri çekti.

Sullivan bir an Cavendish'in öldüğünü düşündü ama ardından güvenlik görevlisinin sadece sol kulağının bir kısmının

kayıp olduğunu fark etti, çoğu kısmı vurulmuştu. Cavendish koridorda çöktü, kırmızı kanların boşaldığı kulağını tuttu, acı içinde tısladı. “Siktiirrrrr!”

Hücrenin içinden bir “Ha, Haaaaaa!” sesi geldi. “Çok kötü ıskaladım, senin çirkin suratını güzelleştirmek için delikler açmalıydım, adi köpek! Bu tedaviyi Steinman’a tavsiye etmeliyim!”

Sullivan tabancasını hazırladı, yarı çökmüş vaziyette hücreler arasında hareket etti. On altı numaradaki alay eden sakallı sentezciyi yok saydı. “Görüyor musun, eğer bize ADAM verseydin hepimiz mutlu yaratıklar olacaktık, ama şimdi, şu anda, bizi üzgün yaratıklar yapıyorsun ve üzgün olmak acıtıyor, acıtıyor, acıtacak ve acıtıyor!”

Bugün, şu ana kadar bütün zararı veren benim, diye düşündü Sullivan asık suratla. Harker’ı kaza eseri vurmuştu. Bu ışınlanma olayı onu sarsmıştı. Şimdi Harker’ın neden bu kadar gergin olduğunu anlayabiliyordu.

Hücre kapısına yan taraftan yaklaştı, tabancasını kaldırdı, kendisini hedef göstermeden içeri bakmaya çalıştı. Orada, yarı çıplak sentezci odanın en uzak duvarındaki keçeyle kaplanmış karyolaya yaslanmış rahatlıyordu. Kurumuş kanla kaplı çıplak üreme organını açıkça sergiliyordu. Sol kolu kafasının arkasında, sağ eli yukarıdaydı; işaret parmağıyla tabancayı döndürüyor ve Rapture reklamlarından birinin şarkısını tekrarlıyordu. “Ohhh, bira yeşil olabilir ama çok keskindir; erkeği tatmin eder, büyük hissettirir; Ryan’ın tam kendisinin, Ryan’ın tam kendisinin... Ryan’ın... birası!”

Tam “*bira!*” dediği sırada sentezci silahı çevirmeyi bıraktı ve hücrenin parmaklıklarla kaplı penceresine doğru ateş etti. Mermi parmaklıklara çarptı ve sekerek koridordan aşağı ilerledi. Sullivan eğildi, ancak çoktan mermi yoluna devam etmişti.

Yavaşça kalktı, o an sadece bir emiş sesi duydu ve Cavendish bağırdı, “Eğil, Şef!”

Yere sırtüstü yattı ve göz ucuyla sağ tarafında ortaya çıkan

sentezciyi gördü; silahı aşağı doğru tam kafasının üstüne nişan almıştı.

Ta-ta-ta sesi koridorda sertçe yankılandı, beraberinde pompalı tüfek gümbürdedi ve sentezci geriye doğru sendeledi, ortaya doğru yuvarlandı; üstünde kan fişkıran delikler vardı, tüfeğin etkisiyle sağ kolunun yarısı kopmuştu. Cavendish taramalı tüfekle adamı sıkıştırmıştı ve Karlosky pompalı tüfeğiyle iyi yakalamıştı. Köşeden biri acı içinde bağırdı, biri taramalı tüfeğin mermilerinin sekmesinden yaralanmış gibiydi. Belki de çelik duvarlar çok da iyi bir fikir değildi.

Sullivan ayağa kalktı, ufak alandaki barut kokusundan öksürdü. Yaşasınlar, yuhalamalar ve bağrıışların alayı birleşik hücrelerden geldi. Işınlanan sentezci ölürken titredi ve çığırttı.

“Bu tamamen oyunun... nasıl diyordunuz? Hani beysbolda...” dedi Karlosky, titreyen sentezciye bakarak. Sullivan başını salladı. “Bu tamamen oyunun kurallarını değıştirir.”

Footlight Tiyatrosu

1956

Frank Fontaine, Footlight Tiyatrosu’nun ufak oditoryumunda sahneye yakın koltuğunda yerini almıştı. Sander Cohen’in yeni kabare prodüksiyonunu, Janus’u, görmek için buradaydı. Cohen bunu “kişilik ile ilgili trajik bir komedi” olarak sunmuştu. Aslında Sander Cohen ve cerrah Steinman’ın tuhaf işbirliğinin sonucuydu. Fontaine’in aklı başka yerdeydi, Ryan’m dediğı bir şeyi hatırlamıştı. *Fikirler bile kaçak mal olabilir*

Konforlu koltuğuna yerleşirken, Fontaine kendi kendine gülümsedi. Ironik bir şekilde Ryan bu cümleyle Fontaine’m kafasında bir fikir yakmıştı. Huzur bozucu doğru fikri yayarsa, bu yeri baş aşağı çevirebilirdi; Ryan’ı tepeden en dibe itip, Frank Fontaine’i zirveye taşıyabilirdi.

Akşam yemeğinden kalma fazla doluluk ve şarabın verdiği sarhoşluk bedenini sardı; Fontaine omzunun üstünden ufak

tiyatroyu dolduran kalabalığa baktı. Cerrah Steinman, orada smokin giymişti, “yazar” rolünü canlandırıyor. Diğer tarafta ise Diane McClintock, koridorun başında, kapının eşiğinde duruyordu; kısa kırmızı boncuklu, siyah bir frak giymişti, elbisesine uygun boncuklu bir çanta taşıyordu. Kaşları çatık, elmas işlemeli saatine bakıyordu. Hiç şüphesiz Ryan’ı bekliyordu. Ryan’ın resepsiyonistti olmakla beraber nişanlısıydı da.

Fontaine’in yanındaki iki koltuk boştu, bu harika bir fırsat olabilirdi. Ayaga kalktı ve Diane’e el salladı, hâlbuki kadını neredeyse hiç tanımiyordu. Gülümseyerek, iki koltuğu işaret etti. Kadın lobi kapısından baktı, sonra başıyla hafifçe selam verdi, dudaklarını büzdü ve hızlı adımlarla yanına geldi. “Bay Fontaine...”

“Bayan McClintock.” Koltuğa yerleşmesi için geriye çekildi. “Andrew için de bir yer ayırdım,” dedi.

“Eğer gelirse,” diye mırıldandı Diane, otururken. “O... her zaman çok meşgul.”

Yanına oturdu. “Anladığım kadarıyla birileri yakında bir düğün ilan edebilir?..”

Kadm homurdandı. Sonra tavrını düzeltti. “Oh, evet. Zamanı geldiğini düşündüğünde; o zaman ilan edeceğiz.” Çantasını açtı. “Sigaranız yoktur değil mi... ah baş belası... hepsi bitmiş.”

Fontaine, çantasının büyük bir kısmını bir kitabın kapladığını fark etti. “Sizin için her zaman sigaram var,” dedi. “Yanında da Fontaine Fütüristik kibrit kutusu. Çok zariftir.” Kutuyu çıkardı; kadm bir sigara aldı ve Fontaine sigarayı yaktı.

“Tam bir cankurtaransınız...”

“Onun içinde kitap taşıyorsunuz gibi görünüyor, öyle daha iyi bir silaha mı dönüşüyor?”

Dumanı tavana doğru üfledi. “Bir kadının öğrenme arzusu asla küçümsemeyin. 1920’lerden bir Fitzgerald romanı okuyorum. *Güzel ve Lanetlenmiş*.”

Daha uygun ne olabilirdi ki? diye düşündü ama göz kırparak

“Yapmadığım tek şey kadınların arzularını küçümsemektir,” dedi.

Kadın kısık gözlerle ona baktı, bir anda bu muhabbeti sonlandıracağını düşündü. Ardından bir kıkırdamayla güldü. “Tanrım! Bu tür söylemler –bir kadının arzusu– gibi, kendimi Andrew’la tanıştığımız kulüpte çalıştığım zamanlara geri götürüyor...” Omzunun arkasından çevreye göz gezdirdi. “Andrew’u görmediniz değil mi?”

“Maalesef hayır.” Belki de kadına eğer Ryan onu ekerse ona eşlik edebileceğini söylemeliydi. Kadın işe yarayabilirdi. “Eğer gelmezse, size elimi kahramanca uzatırım, hanımefendi ve size buradan Ay’a kadar eşlik ederim.”

“Artık Ay’a uzaklık eskiden olduğundan daha fazla, ne de olsa aşağıdayız,” dedi ama bu tekliften memnundu.

“Şahsen, gelmemesini ümit ediyorum...”

Kapıya tekrar baktı ve perde açılırken sigarasını üzerine basarak söndürdü. “Gösteri başlıyor,” diyerek iç geçirdi.

Sander Cohen’i tanıması zaman aldı, çok makyajlıydı ve kafasının arkasına bir surat asılmıştı. Cohen tenine yapışan yeşil renkli bir tayt giymişti, saçma bir bıyığı ve sakalı vardı. Çelimsiz bir yay tutuyordu ve oklar omzuna asılıydı. Boyayla yapılmış bir orman arka planının önünde mandolin müziği eşliğinde hopladı ve şarkıya girdi “*Yeşil Orman’da neşeli adamlar tarafından sevilme, oh, benim neşeli ve mutlu adamlarım, benim mutlu adamlarım, ve sonra Hizmetçi Marian olarak bilenen kor-
kunç orospu geldi ve AH cennet nasıl yenildi!..*”

“Neşeli adamları” daha çok yarı çıplak Yunan güreşçiler gibi görünüyorlardı; ağaçların arasından dans ederek çıkıyorlardı, oklarını sallıyor ve koroya eşlik ediyorlardı.

Aman Tanrım bu nedir, diye düşündü Fontaine.

Sonra İngiltere Kralı geldi, aslan kürkü bir pelerin, altın rengiyle boyanmış bir taç giymişti ve kırmızı sakalı çenesinde düşmek üzereydi. Cohen’i kalesine götürdü ve onu Nottingham’ın yeni şerifi ilan etti; “Robin Hood” kralı katlet-

mek için çok beklemedi. Onu şarkının ritmine uygun bir şekilde bıçakladı ve sonra suratını kafasının arkasında asılı olan yüzle değiştirdi. Maske kralın suratını andırıyordu; kralın bedenini dışarı sürükledi ve kralın sarayını ele geçirdi.

Bir perdelik müzikal sevecen bir biçimde, yüzeysel bir alkışla bitti ancak Dr. Steinman ayakta, kuvvetle alkışlayarak, bağırdı, “Bravo! Bravissimo!”

Fontaine, Diane’in şalını geçirmesine yardım etti. Belki onu bir bara götürebilirdi. Birkaç içki sonrası sigaracı kız kökenlerini hatırlayabilirdi.

Birden Ryan koridordan aşağı yürümeye başladı; insanların ellerini sıkıyordu, başıyla selam veriyordu ve Diane’e el salladı. “Özür dilerim geç kaldım, hayatım...”

Bu kadardı ama akşam tam bir kayıp değildi. Cohen’in oyununu izlemek zorunda kalmasına rağmen, oyun Fontaine’e bir fikir vermişti.

Tiyatrodan dışarı çıkarken, Ryan’ın ilk propaganda posterlerinin birinin önünde durdu. “Rapture yeni dünyanın umudu...” diye bildiriyordu, üstünde ise Andrew Ryan’ın dünyayı omuzlarında tuttuğu bir resim vardı. Atlas olarak Andrew Ryan mı?

Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra, Frank Fontaine posterini yırttı.

Bill McDonagh’ın Dairesi **1956**

Deniz manzaralı büyük pencereye yakın kanepesinde otururken, Bill McDonagh “Rapture’daki yaşam hakkındaki düşünceleri ve izlenimleri”nin bir kaydını tutmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Bir ara denemişti ama doğal gelmemişti. Ryan problemleri hakkında kayıt tutmaları için herkesi zorluyordu, planları hakkında, bir tür geçmişe bakış planlamıştı ve biraz tuhaflaşmaya başlamıştı. Bill bunun bir bireye karşı nasıl kullanılabileceğini merak etti...

Ses kayıt cihazı kahve masasının üstünde yeşilimsi biranın olduğu bardağın yanında duruyordu. İkisi de iç açıcı görünmüyordu. Duvardaki saate baktı. Yedi. Elaine, yakında ufaklıkla beraber Arcadia'dan eve dönmüş olurdu. Eğer bunu yapacaksa; başlamalıydı. Ses kayıt cihazına uzandı, ama eli nasıl olduysa kasetçalar yerine bira dolu bardağın üstüne kondu.

İç geçirdi, birayı yerine koydu, aletin Kaydet tuşuna bastı ve başladı: “Rapture değişiyor ama Ryan ormanın içindeki kurtları göremiyor. Bu Fontaine denen herif... üçkâğıtçı ve düzenbaz, ama ADAM'a sahip ve kendini böylece patron ilan ediyor. Kâr marjını büyütüyor, daha iyi plazmidler çıkarıyor ve Fontaine Halkevleri'ni kuruyor. Daha çok Fontaine askerlik merkezi! Biz farkına varamadan herifin bir ordu sentezcisi olacak ve bize sefil bir yığın kalacak.”

Kasetçaları durdurdu. Aklında çok şey vardı ama Rapture hakkındaki şüphelerini kaydetme konusunda şüpheliydi.

Kahve masası üzerindeki telefon çaldı. Cevap verdi. “Evet, Bill konuşuyor.”

“McDonagh? Ben Sullivan. Yukarı Avlu'da üç cinayet daha oldu... Konsey olağanüstü toplantıya çağırıyor...”

Konsey Toplantı Odası

1956

Andrew Ryan, Rapture Konseyi'nde bu olağanüstü toplantıyı yapmak isteyip istemediğinden emin değildi. Ama Bill McDonagh ve Sullivan'ın içeri girdiğini gördüğünde tekrar güveni yerine geldi. Bu ikiliye güvenebileceğini hâlâ hissediyordu.

Bu defa sadece altı kişi geldi ve Rapture'm en uzun “gökdeninin” en üstündeki süslü, altın kaplama odanın oval konferans masasının çevresinde toplandılar. Anna, Bill, Sullivan, Anton Kinkaide, Ryan, Rizzo.

Ryan, Ruben Greavy'nin varlığını özlemişti ve Anna Culpepper gelmeseydi de olurdu, işe yarar laf etmeden ancak boş

konuşurdu. Kadının konseye girmesine hiç izin vermemeliydi.

Ryan tatsız kahvenin fincanıyla oynadı, yaşlandığını fark etti. Rapture'daki rolü olan rehberlik ve akıl hocalığı bir yük olmaya başlamıştı, bunun neredeyse belini büktüğünü hissedebiliyordu ve bazı konsey üyeleri bu durumu daha kötü yapıyordu, gereksiz ufak fikirlerle boğuyorlardı. Bir yandan, Rapture'm problemleri Andrew Ryan'ın problemleri olmuştu: suç, huzurun bozulması, plazmidlerin delice kullanımı, sürekli bakım gerektiren problemler... Bunlar üstesinden gelmek için gerçek bir vizyon gerektirirdi. Gitgide daha net görüyordu. Birisi büyük problemlere, büyük çözümler üretmek için istekli olmalıydı.

"Bu binanın tepesinde yüzeye çok yaklaştık," dedi Anna, bir fincan çayıyla oturuyordu. "Beni yüzeye gününbirlik gezintiler yapmanın kötü bir fikir olmayacağı konusunda düşünüyor. Yani öyle yakından, bir botla falan..." Cam tavana baktı, okyanusun yüzeyine sadece bir-iki metre vardı. Ay ışığı dalgalardan nüfuz ediyordu, odanın içerisindeki elektrik aydınlatmanın arasında mavi, beyaz bir soluklukla parlıyordu. Bu parlama Anna'yı yukarı doğru baktırıyordu, sanki beyaz bir maske giymiş gibi görünüyordu. Bu beyaz maske Ryan'a, Sander Cohen'i hatırlattı. Cohen'in gelmemiş olmasından hoşnuttu. Sanatçı sosyal olarak gitgide garipleşiyordu. Jet Posta'yla bir not göndermişti, esrarengiz bir bahaneyle iznini istemişti: "sanat avına yakalanmış durumdayım, bu avı yakalamalıyım, sahnede ahkoymahyım, titan savaşlarına hazırlamalıyım."

Titan savaşları mı? Neden bahsediyordu sahiden?

Ryan üzerlerinden geçen gölgeye baktı: gösterişli bir köpekbağın geniş bir silüetiydi, aydınlatılmış odayı merak içerisinde turluyordu.

"Zamanı gelince," dedi Ryan, "bu tür bir gezinti olabilir, Anna. Zamanı gelince."

Anna iç geçirdi ve Ryan'm sinir bozucu bulduğu acıyan bir bakış attı. "Belirtme cesareti gösteriyorum, Hiroshima üzerin-

den on sene geçti; başka nükleer silah kullanımı olmamış. Savaş, görünene göre 'soğuk' bir savaş. En azından radyolarımız öyle diyor.”

Rizzo, şüphecilikten hoşlanmayarak burnunu çekti. “Ruslar, ABD gibi atom bombaları stokluyor, Bayan Culpepper. Neden mi? Çünkü orası tam bir patlamayı bekleyen bomba! Komünistler, Çin’i ele geçiriyor; Sovyetler’in ajanları her lanet olası yerde! Nükleer savaşın başlaması an meselesi!”

“Kesinlikle,” dedi Ryan. Yaşlı bilge Rizzo, makul bir adamdı. “Ve onu bir tarafa bırakırsak, kalabildiğimiz kadar saklı kalmalıyız. Orada kimsenin hiçbir konuda dikkatini çekmek istemeyiz. Deniz feneri bile yeterince riskli. Eğer havayı oradan almıyor olsaydık...” Ryan konuyu değiştirdi. “Sadede gelelim, bu şiddet konusundaki politikamıza karar vermeliyiz...”

“Gayet basit, patron,” dedi Sullivan, masaya dirsekleriyle eğilirken, yüzünü ekşitti. “Plazmidleri yasaklamayız. Ürün yasaklamakla ilgili ne hissettiğinizin farkındayım ama başka şansımız yok! Nükleer güçten bahsediyorsunuz. Plazmidlerin bu nükleer bombalardan daha güvenli olmadığına eminim...”

Sullivan’ın dili az da olsa sürçtü. Toplantıdan önce içmişti. Ryan sabrının sınırına dayandı. “Şef, biliyorum Harker’ı o şekilde kaybetmek senin için zor ama piyasanın kendine has bir hayatı var ve bunu yasaklarla hatta,” kelimeyi söylemekte zorlandı, “yönetmeliklerle boğamayız. Çözüm basit. Ryan Endüstrileri artık plazmid sektörüne girmiş bulunmakta. Daha iyi ürün insanları çekecektir ve akıllarını etkilemeyecek olan ürünü alacaklar.” Bill’e göz ucuyla baktı, bitkin ve sıkıntılı göründüğünü düşündü. “Sen ne düşünüyorsun Bill?”

“Bu plazmid işine girmekte ciddi misiniz, patron?” diye sordu Bill, gerçekten çok şaşırılmış görünüyordu. “Yan etkileri olmayan plazmid geliştirmek çok zaman alacak. O sırada...”

“Bill, bu işe ya gireriz ya da onları yasaklarız ve yasaklama işi daha önce ne kadar başarısızdı?”

“Ama bağımlılık yapıyorlar.”

“Alkol de bağımlılık yapıyor!”

Bill başını salladı. “Bay Greavy’ye ne olduğunu hatırlayın. Eğer orada olsaydınız...”

“Evet.” Ruben Greavy’nin ölümü Ryan için acı verici bir konuydu. “Evet, benim için büyük bir kayıp oldu. Bir sanatçıydı, bir girişimciydi, bir biliminsanıydı. Gerçek bir Rönesans adamıydı. Büyük bir kayıp. Sorumluluğu üzerimde hissediyorum, beraberinde güvenliği göndermeliydim ama Rapture’da gitmek istediği yere gitmek adına ısrar ederdi...”

“Onunla beraber olan bendim,” dedi Bill, gayet mutsuz görünüyordu. “Eğer birisi sorumluysa o da benim...”

“Sadece bir sorumlu var,” diye hırladı Sullivan, “Greavy’yi öldüren o telekinetik orospu. Ama Bay Ryan, eğer plazmid satılmasına izin vermeye devam ederseniz ve Ryan Endüstrileri bu sektöre girerse...” Başını salladı, düşünceler içinde ürktü. “Bu iş bir düzenlemeye tabi tutulmalı.”

“Bazı plazmidlerin satımında sınırlamalar getirmeyi değerlendireceğiz,” dedi Ryan, hâlbuki herhangi bir plazmide sınırlama getirmek gibi bir düşüncesi yoktu. “Bu, kaygan bir geçiş süreci. Beklenen bir şey. Piyasanın kargaşasının bir parçası...”

“Dışarıda hangi plazmidlerin satıldığını bile kesin olarak biliyor muyuz?” diye sordu Kinkaide.

Sullivan omuz silkti. “Tamamen değil. Bir kısmı listelenmiş durumda.” Ceplerini karıştırdı, listeyi aradı. “Burada bir yerde... bazıları bir tür kara borsada; bazıları Fontaine’in dükkânlarında... Yanında da EVE satılıyor. Lanet olası yerler sıringalarla kaplı... İşte burada...” Bir kâğıt parçasını açtı.

Sullivan boğazını temizledi, gözlerini kısarak kâğıda baktı, ve sesli bir biçimde okudu, “Elektro Bolt, elektrik yıldırımlar fırlatan. Bir insanı felç edebilir ya da öldürebilir. Yakıcı!, yemek yapmak için kullanabileceğin bir plazmid ama şu an ellerde bir tür alev püskürtme silahı. Teleport’u gördüm. Tam olarak nasıl kontrol edebiliriz bilmiyorum. Büyük bir endişe doğuruyor. Yani, Tanrım, ışınlanabilen birini nasıl hapsedebilirsin? Teleki-

nezi, Bay Greavy'yi öldüren şey. Hepiniz gördünüz. Kış Esintisi var, bir tür süper soğuk hava akımı oluşturuyor. Düşmanları kaskatı ediyor. Onu kullanan çok fazla sürüngen dolaşıyor.”

“Ha, sürüngen,” dedi Anna, şeffaf tavana boş boş bakarken. “Gerçekten sürünüyorlar değil mi? İyi dedin, Şef.”

Şaşkınlıkla kadına baktı. Dalga geçmiyordu.

“Bu Teleport nasıl işliyor?” diye sordu Bill. “Bu lanet Houdini Sentezcilerle ne yapabiliriz? Yasaklanmalı.”

Ryan başıyla onayladı. Bu plazmide kendisi de güvenmemişti. Güvenliği zayıflatırdı, insanların Rapture'dan gitmesine sebep olurdu. Güvenlik kameraları ve taretleri Rapture'ın sadece çıkışlarına kurmuştu, izinsiz terk etmeye çalışan herkesi durdurmak içindi; daha fazla güvenlik robotu kurma aşamasındaydı. Bazı plazmidler mühendisliği mükemmelce yapılmış aletlere zarar verebilirdi. “O plazmidi bastırmak için ne yapabileceğimize bakalım.”

Kinkaide kravatını sıkmaya çalıştı ve sadece daha da eğri büğrü bir hale getirdi. “Bu plazmidlerin fiziğini anlamıyorum. ADAM hücreleri enerjilerini nereden alıyor? Eğer sentezci alev fırlatıyorsa, metan bağırsaklarından mı çıkıyor? Ham madde nereden geliyor? Alev fırlattıktan sonra bir kilo kaybı yaşıyor mu?”

Bill adama baktı. “Teknik konularda bilgisi olan sensin, hiç mi teorin yok?”

Kinkaide omuz silkti. “Sentezcinin bir şekilde tüm bu ekstra enerjiyi etrafından çektiğini tahmin edebiliyorum. Etrafımızdaki hava ne de olsa yüklü. Elektro Bolt için bu yükü aldığı söylenebilir. Mutajene uygulanmış hücreler, ADAM tarafından baştan tasarlandıktan sonra, enerji Emilimini sağlayan bir tür ikincil bir mitokondriye sahip oluyor. Çoğu genimizin ne işe yaradığını bilmiyoruz, bazıları bu güçler için tasarlanmış olabilir. Doğaüstü yaratıklar, cinler ve sihirbaz hikâyeleri bu güçlerden esinlenilerek yazılmış olabilir, ancak bu mutasyonlar zamanla yok olmuş olabilir. Belki de negatif etkiler taşımaları

bu yüzdendir; psikoz, yüzde izler ve benzeri yan etkiler gibi...”

“Biraz abartı bir alamet değil mi, Kinkaide?” diye vurguladı Bill. “Demek istediğim, eğer bu mutasyonlar daha önceden de vardıysa ve işe yaramayıp, zamanla yok olduysa. O zaman Rapture’da da istenilen sonucu vermeyecekler.”

“Öyle bir şey,” Kinkaide aynı fikirdeydi, başını hafifçe salladı. “Ama Bay Ryan haklı, eğer plazmid yaratmak mümkünse, o zaman mükemmelleştirmekte mümkün olmalı. Kötü tarafları ayıklayabiliriz. Telekinezi veya duvarlara sinekler gibi tırmanmayı, elektrik oluşturmayı mantıklı olarak kontrol edebildiğini hayal et. Bir tür... süper insan olmayı. Muhteşem bir şey gibi duruyor.”

“Belki insanlar dozunu kaçırmadan ADAM kullanmayı öğrenmeliler,” diye önerdi Anna. “Bir eğitim programı oluşturabiliriz.”

Sonunda, diye düşündü Ryan, Anna işe yarar bir şey söylemişti. “Fena fikir değil. Bunun üzerinde duralım.”

“Plazmidlerin yan etkileri,” diye üstünde durdu Sullivan, “insanları ADAM almamaya iten tek şey. Eğer yan etkileri yok edersek, her yerde süper güçlü insanlar olur. Bu güçleri dengelemek için bir şey yapmalıyız. Her geçirdiğimde ağzımdan ateşler çıkmasını istemiyorum.”

Bill başıyla hızlıca onayladı. “Şef Sullivan doğru düşünüyor, yan etkileri olsun ya da olmasın, plazmidler kendi başına bile çok tehlikeli. Rapture çoğunlukla metalden yapılma ama karmaşık bir yapı, ve bu bazı noktaları savunmasız ve kırılabilir yapıyor. Kaçık piçler ateş topları fırlatarak, yıldırımlar çakarak burayı iskambil kartından yapılmış lanet bir ev gibi çökertebilirler!”

Ryan küçümseyici bir el hareketi yaptı.

“Sentezcileri kontrol altına alırız. Bir yandan,” esinlenmiş bir şekilde, “bu bizim evrimimizin bir parçası. Şu an acısı çıkıyor.” Daha detaylı açıklamayı göz önünde bulundurdu ama eğer gerçekten ne düşündüğünü söyleseydi anlamazlardı. Gre-

avy burada olsa onu anlardı. Ayıklamanın önemini anlıyordu. Büyük Zincir'den zayıf halkalar çıkarılmalıydı; Rapture'da şu an geçtikleri dönem kaynak makinesinin sıcaklığıydı, hem yok edici hem de yapıcıydı.

“Sadece bu süper güçlü orospu çocukları değil,” diye hırladı Sullivan, titreyen ellerindeki plazmid listesini buruşturdu. “Bu kurşun kafalar bütün şehirde tantana çıkarıyorlar, rastgele her yere ateş ediyorlar. ADAM sayesinde daha gelişmiş refleksleri var. Son iki günde 4 tane öldürmek zorunda kaldık. Üzücü tarafı hepsinin çocukları var. Fontaine'in yetimhanesine gönderiliyorlar...”

“Fontaine,” dedi Bill, Ryan'a belirgin bir biçimde bakarak. “Her şeyde onun lanet parmağı var. Her türlü kaçakçılıkta. Artık yalnızca ucuz likör ve İncil getirmiyor, patron.”

Ryan homurdandı. “Fontaine'in kaçakçılığı hakkındaki kanıtlar ne durumda?”

Sullivan daha dik oturdu, birden bir enerji gelmişti. “Baskın yapmam için yeterince var Bay Ryan, o zaman yeterli kanıta ulaşacağız! Kaçakçılık hattından tanıklarım var; tutuklular, koruma altındalar.”

“O zaman başlayalım,” dedi Ryan. “İşletmesine baskın yapalım ve ne elde edeceğimizi görelim.”

Kinkaide başını salladı. “Desteklediği tüm o hayır işleri! Neyin peşinde olduğunu merak ediyor insan.”

“Benim kuyumu kazmanın peşinde!” dedi Ryan acı acı. “Bağış bir tür sosyalizmdir! O Lamb denen kadına çok benziyor. Eğer şu an beraber çalışmıyorlarsa bile, yakında çalışırlar. Lenin'in Stalini tutması gibi. Fontaine'i durdurmak bağış dediği propagandayı durdurur...”

“Peki plazmid işi ne olacak?” diye Sordu Rizzo. “Yasaklamak ya da düzenlemek istemiyoruz... o zaman nasıl kontrol edeceğiz?”

“İşte bu iyi bir soru, dostum,” dedi Bill.

“Ryan Endüstrilerinin yeni ürününü tanıtmak üzereyim,”

dedi Ryan, güven verici olduğuna inandığı bir gülümsemesi vardı. “Yeni silahlar! Kimyasal fırlatıcılar, alev makineleri, bomba fırlatıcılar, daha iyi taramalı tüfekler... ADAM mükemmelleşene kadar sentezcilere karşı olan dengemizi bu silahlarla sağlayabiliriz..”

Bill şüpheli bir şekilde kafasını salladı ama bir şey söylemedi.

“Bir konu daha var,” dedi Sullivan, kaşlarını çattı. “Fontaine Fütüristik’te bir kaynağım var. Feri-mone dedikleri bir deney yapıyorlarmış veya öyle bir şey, söylenene göre sentezcileri kontrol etmelerini sağlayacak bir şeymiş.”

“Galiba, feromon demek istiyor,” dedi Kinkaide sırtarak.

“Galiba oydu,” dedi Sullivan sakince. “Suchong’un o fero... işte o şeyleri... sentezcileri onlar bunun farkında bile olmadan kontrol etmek için kullanıyormuş. Belki bir yere sıktıkları bir kimyasal onların kimyasal etrafında toplanmalarına sebep oluyordur, böylelikle sorun çıkarmak istediğin herkese sorun çıkarabilirsin. Sanırım.”

Ryan kaş çattı. “Sentezcileri kontrol etmek... feromonlarla...” ilgisini çekmişti ama aynı zamanda rahatsız ediciydi. Çünkü Suchong Fontaine için çalışıyordu.

Bu Fontaine’in sonunda en azından bazı sentezcileri kontrol edebileceği anlamına geliyordu ve daha netleşiyordu: Fontaine bir avcıydı. Eğer böyle bir gücü ele geçirmesine izin verirsen, bunu Rapture’ı ele geçirmek için kullanırdı. Büyük ihtimalle bu sisin arkasında o vardı. Bill’in uyardığı gibi, Fontaine Lamb’in takipçileriyle ortak olabilirdi, şu an boşlukta olan onlardı.

Bu, Rapture’ın sonu demek olurdu.

Frolic Hisarı, Fleet Salonu, Sahne Arkası

1956

“Sander Cohen’in sana hissettirebileceklerini kendi başına hissedebilir misin? Rapture’ın en sevilen müzikal sanatçısı, şu ana

kadarki en iyi albümü, ‘Neden Sordun ki?’ ile geri dönüyor. Aşk şarkıları. Neşe dolu şarkılar. Tutkulu şarkılar. ‘Neden Sordun ki?’ şimdi alın ve Sander Cohen’i evinize davet edin.” Boş sahne arkasına aceleyle ilerleyen Martin Finnegan, Cohen’in soyunma odasından gelen halka açık ilanı duyunca kendi kendine kıkırdadı. Cohen bu ilanı tekrar tekrar dinliyordu. “Sander Cohen’in sana hissettirebileceklerini kendi başına hissedebilir misin? Rapture’ın en sevilen müzikal sanatçısı...”

Martin tahta kaplı duvarları olan koridordan aşağı yürüdü, Sander Cohen’i altın kaplamalı oval soyunma odası aynasının önünde düşünceli bir biçimde otururken buldu. Bir eliyle bir kat makyajını sürüyor, diğer eliyle iğnemsiz kanca bıyığını sivrileştiriyordu. Cohen mor, mavi ipek bir ceket, ipek terlikler ve mor, ipek bir pijama giymişti. Aynadan Martin’e baktı. “Makyaj malzemem çok az kaldı,” dedi Cohen. Artık neredeyse bitmiş olan göz kalemini aldı ve kaşlarını koyulaştırmaya başladı. “Andrew’dan daha fazlasını istedim, ama yorulmadan daha önemli öncelikleri hakkında konuştu, kendimize ait ürünler yaratmanın öneminden bahsetti. Gerçekten kendi göz kalemimi mi yapmamı bekliyor? Vay canına, bugün çok erkeksi görünüyorsun, Martin...” Kaşlarının hatlarını belirginleştirirken, Martin’e aynadan bakarak tek söylediği şey buydu. Martin bu suratı her gördüğünde giderek korkunçlaşıyordu, deli görünümüne daha da varıyordu, bıyıklı bir pandomimciye benziyordu. “ve Sander Cohen’i evinize davet edin...” Kayıt bitti ve Cohen başa sardı. “Sander Cohen’in sana hissettirebileceklerini...”

“Bu ilan hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Cohen, diğer kaşına başladı, aynadan dikkatlice Martin’e bakıyordu. “Bu akşam genel anons sisteminde olacak. Yeni albümümü satmaya çalışıyorum. Bana biraz hafif geldi. Canlılık eksik. Şehvetli alev yok, biliyorsun çok severim...”

Martin, Cohen’in arkasındaki tahta sandalyeye oturdu, bu kaydı artık durdurmasını umdu. “Bunun, genel halkın duyma-

sı için iyi olduğunu düşünüyorum,” dedi Martin. “Aile yanlısı. Gayet iyi, bu tür reklama ihtiyacın var.”

“Ah Tanrım umarım bu, çocukları şovuma getirecekleri anlamına gelmez... Zamanında bir çocuk olmaya nasıl dayandım bilmiyorum. Neyse ki çok uzun sürmedi.”

Martin rahatsız sandalyede kaykıldı, gıcırdadı. “Sander Cohen’in beni nasıl hissettirdiği hakkında konuşursak... Yolladığınız not yeni bir şeyler denemekten bahsediyordu...”

Cohen kıkırdadı, elini ağzına götürdü. “Şimdi...” Göz kırptı, soyunma odasının masasının çekmecesini açtı ve iki şişe çıkardı, ikisini de soyunma masasının üstüne koydu, teker teker. Kırmızı sıvılarla dolu bodur şişelerdi. Martin ne olduklarını gayet iyi biliyordu. Cohen alttaki çekmeceyi açtı, yassı siyah bir kutu çıkardı ve açtı. Kadife döşeli kutunun içindeki sıvılarla dolu iki şırınga da parlıyordu. EVE. Plazmidleri aktive etmek içindi. O ve Cohen daha önce beraber kokain çekmişlerdi, çok içki de içmişlerdi ama bu... Sentezcileri görmüştü. Bir kısmı gayet iyi durumdaydı. Bir yandan, diğerleri nitrogliserin gibilerdi, patlamaya hazırdılar ama bir de bu şekil bozuklukları vardı. Çok fazla ADAM kullananlar deri hastalıklarına yakalanıyorlardı. Yüzlerine yapışıp kalan aptal ifadeler durumu daha da kötü bir hale sokuyordu. Öte yandan, şişelerdeki mavi parlamaya bak! İçlerindeki gücü gösteriyorlardı.

“Eee? Kendimizi şımartsak mı?” diye sordu Cohen, ağzı koni şeklindeydi ve komik görünüyordu. “Hmm?”

“Neden olmasın,” dediğini duydu Martin. Ne de olsa er ya da geç bir gün deneyecekti. Her şeyi er ya da geç denemişti Cohen şırıngaları hazırlarken, Martin ADAM’la olan ilk deneyimi Sander Cohen’in yanında olduğu için pişmanlık duydu. Sanatçı her şeyi delicesine uçlarda gerçekleştirirdi. Arcadia’ya yaptıkları son sarhoş geziden sonra, Saturnine’da çıplak dans etmişti, genç bir çocuğu ahtapotla seks yapması için zorlamıştı, Rapture’m tutuklama hücrelerinden birine düşmedikleri için şanslılardı. Güvenlik görevlilerinin bir adım önündelerdi.

Martin sahne sanatçısı olmak istemiyordu. Şu ana kadar Rapture'da yaptığı tek performans Cohen'in heykelimsi sahnesinde olmuştu. Orada Martin, Hector Rodrigez, Silas Cobb ve bir çift daha kıt kanaat kostümler giymişlerdi; sanatçının yönlendirmesiyle kahramanca poz vermişlerdi ve çok ufak bir seyirci kitlesi gelmişti. Çoğu seyirci müstehcen bir şekilde kendilerine dokunmuştu. O akşam Hector ne demişti? "Sanat, dolandırıcılıktan başka bir şey değildir."

"Hadi, paylaşalım," dedi Cohen. "Bu şişelerde Spor Artırıcı ve Kış Patlaması var. Bir sentezci kokteyli. Bu senin. Benimki bulması çok, çok, zor bir şey: Teleport! Sonra o örümcek sentezci şeyinden istiyorum... Eee? Ne bekliyorsun? Dik kafaya! Hadi bakalım..."

Martin plazmid şişesinden büyük bir yudum aldı. Yoğun sıvı şaşılacak seviyede yumuşaktı, ancak damakta bir tür kimyasal bir tat bırakıyordu, biraz tuzluydu. Belki de kanm tadı böyle bir şeydi. Ve sonra...

Korkunç bir sertlik vurdu. Sanki biri kaslarından elektrik geçiriyordu da bu yük beyninde yaratılıyordu, sinir sistemin-den çatırdayarak geçiyordu ve bu akım onu sertleştirmişti. Bükülmüş sırtında omuriliği kırılacak gibiydi.

Ardından yere düştü, spazmlarla titreyip zorlukla nefes almaya çalıştı. Karanlığın dalgaları içindeki enerjiyi emiyordu. Sarhoş hissetti ama aynı zamanda korkuyordu. Cohen'in pantolonunu indirdiğinin yarım yamalak farkındaydı. "Dalışa hazırım!" Cohen haykırdı; ve Martin, şıngının poposunun yanağına saplanmasının verdiği acıyı hissetti.

Martin'in gözlerinde beyaz alevler patladı ve bir anlığına tek görebildiği bu alevlerdi, kalbinin içine göz gezdiriyor gibiydi. Tanımadığı bir tat, sanki rastgele bir kimyasaldı, ağzından dalgalar halinde geçti. Nabzının gümlemesini kulaklarında duyabiliyordu ve rahatlama dalgası geldi, yanında bir boşalma hissiyatını getirdi. Sertlik vücudundan dalgalanıp giderken yerini serinliğe bıraktı. Bir süreliğine tekrar hareket edebiliyordu ve dizleri üzerinde mücadele veriyordu.

“Şimdi,” dedi Cohen, makyaj masasına boş şıngayı bırakırken. “Benimkini içeceğim, benim şıngam burada, sen beni yapacaksın! Yani, şıngayı! Daha sertlerini deneme! Beni bir buz küpüne dönüştürebilirsin!”

Süreci Cohen üzerinde tekrarladı. Martin kıkına enjekte etti, mücadele ederken bir tür iç dengeyle mekanik hale döndü. Kendini –nasıl oluyorsa– çok da gerçek hissetmiyordu...

Martin boş şıngayı kenara koydu ve sanatçı yerde balık gibi çırpınırken temkinli bir şekilde sandalyeye oturdu, EVE ve ADAM birleşiyordu, mavi kırmızı enerjinin akımı Cohen’in vücudunda kendini gösteriyordu.

Birden Cohen yumuşadı, iç geçirdi. Sonra ayağa kalkıp oturdu, neşeyle kıkırdadı ve yok oldu. Parlayan vakumun içinde havanın emilme sesi eskiden durduğu yerde arka planda yayıldı.

“Sander?” Martin’in dili ağzına büyük geldi. Zorlukla konuştu. Kokain tiryakisiymişçesine kafasının içi bir geçit töreni gibiydi, davullar çalıyordu. Ama iyi hissediyordu, harikaydı...

Bir emme, bir cızırtı, Cohen şeklindeki bir parlama, ve oradaydı; kapının oradaki koridorda cisimleşmişti. “Ha ha! Bak! Yaptım! Martin! Işınlandım! Ha ha ha!”

Martin’e Cohen’in yüzü iç tarafından parçalanıyormuş gibi göründü, tümsekler oluşuyor ve yok oluyordu. Sanki küçük pistonlar yüzünde rastgele atıyorlardı.

Martin güldü. Sander Cohen’e ne olduğu, gerçekten çok da umurunda değildi. Hiçbir şey umurunda değildi! Enerji odanın içinde bir hortum gibi gürlüyordu. Havadaki belirgin elektrik gücünün enerjisi genişliyor ve yanıp sönüyordu.

Çevresine baktı, mobilyaları fırlatan kuvvetli bir güç görmeyi bekledi, havanın içinden nesneleri kamçılaman bir güç ama hiçbir etki yoktu. Bu enerjilerin hepsi sadece beynindeydi.

“Hadi, hadi, beni takip et. Prova odasında bize özel bir şey hazırladım!” Cohen bağırdı, fırıl fırıl döndü ve kapıya doğru dans etti. “Gel, gel ve konuklarımı gör!”

“Konuklar mı? Ne tür konuklar Sander? Şu an konukları kaldırabileceğimden emin değilim. Garip hissediyorum...”

“Gelmelisin!” diye neşeyle ısrar etti Cohen. “Bu bir test! Bütün öğrencilerimi test etmek istiyorum! Bazıları galaksi gibi parlayacak... bazıları aleve uçan birer güve gibi yanacak! Sadece hatırla: sanatçı acı gölünde yüzendir! Ya harika bir canlıya evrimleşendir, ya da boğulan! Sen boğulan mı olacaksın yoksa benimle ilerleyen mi?”

Sander kapıdan geçti ve Martin bir şekilde onun yanında ilerledi, içinde kuvvetli bir akım vardı. Yavaşça yürüyemiyordu, yavaşça düşünemiyordu. Nefes alan bir elektrik jeneratörüydü.

İnsanların buna bağımlı olmasına şaşmamalı.

Bir düşünce geldi ve onu kabaca yana itti. Geçit töreninin üstünde yağmur yoktu! Geçit töreninin davulları çılgınca gümbürdüyordu, koridorun aşağısından sahne arkasındaki prova odasına kadar ilerledi. Cohen çoktan ileriye ışımlanmıştı.

Martin su kayağı yapıyormuş gibi hissetti, sanki çok kuvvetli bir motorun çektiği bir soğuklukta idi. Prova odasının kapısından içeri daldı ve Sander Cohen’i üç kişinin önünden ileri geri hareket ederken buldu. Bu üç kişinin elleri kolları bağlıydı. Birbirine bağlı üç metal hatlı kelepçeyle ufak prova sahnesine bağlanmışlardı...

Martin olup biteni filmli bir camın arkasından izliyor gibiydi; gözlerinin önünde kimini öne çıkaran, kimini karartan zihinsel güneş gözlüğü gibi bir filtre vardı. Gerçek dışı görünüydü, neredeyse iki boyutluydu, sanki gördükleri başka birisinin başına geliyormuş gibi. Bir film gibiydi...

“Lütfen!” dedi iri göğüslü, pasaklı, dağınık kahverengi saçlı kadın. Prova sahnesinin sol tarafında kolları bağlıydı. “Bırakın beni!” Gözleri pırpır ediyordu, muhtemelen gözlerinden birindeki sahte kirpik düşüyordu. Yırtık bir siyah elbise ve kırmızı topuklu giymişti, diğer ayağı çıplaktı.

Sahnenin ortasında ise orta yaşlı, saçları beyaz bir adam

vardı; başının üst kısmı keldi, korku ve öfke içindeydi ve bağlıydı. Takım elbisesi yırtık ve kanlıydı, burnu şişmişti ve kanlar akıyordu, sol gözü şişkinlikten kapanmıştı. Cohen'in üçüncü "konuğu" tişört giymiş bir gençti. Karışık sarı saçı ve kızıl-sarı sakalıyla beraber yeşil pantolonuyla, Martin adamı Robin Hood'a benzetti. Uyuşturulmuş veya sarhoşmuş gibi görünüyordu; elleri bağlanmış orada duruyordu, duyulmayan bir şekilde fısıldıyordu, gözleri kaymıştı, ara sıra kafasını kaldırıyordu.

"Bu üçüne Winken, Blinken ve Nod demeliyiz!" diye buyurdu Cohen, çevrelerinde geziyordu, alkış tutuyordu.

Haklıydım; bu bir film, diye düşündü Martin. *Bu gerçek değil, hiçbirisi gerçek değil.* Aynı zamanda hem bir seyirci, hem de filmdeki bir oyuncuydu. İzlemek ve filmin kahramanı olmak iyi hissettirdi.

"Güvenlik görevlisi Hector ve Cavendish bu üçünü benim için yakaladı, Martin," dedi Cohen, ceketinin cebinden çakmağını ve gümüş tabakasını çıkardı. Sigaraların ortaya çıkması için tuşa bastı; sigarayı yaktı, üfledi ve sigaranın dumanını Blinken'in yüzüne üfledi.

"Cavendish!" diye tısladı Blinken. "O çarpık herif! Yasaların adamı olması gerekirdi! Onu rüşvetle kandırdın!"

"En iyi polisler hep böyle değil midir?" dedi Cohen, tabakasını kaldırırken. "O Sullivan tam bir kasıntı. Tek kuruş rüşvet almaz; ama Cavendish benim ufak hediyelerimi seviyor... değil mi, Blinken?"

"Benim adım Blinken değil!" diye bağırdı yaşlıca adam. Bir gözü, bileklerindeki sıkı deri kelepçelerden kurtulmaya çalışırken, halen hızlıca kırpılıyordu. Öfkeyle devam etti, "Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun! Senin için tam altı yıl çalıştım, Cohen! Senin o boktan kumarhanende çok da iyi iş çıkardım!"

"Ama kazançtan araklıyordun, yaşlı Blinken," dedi yağ gibi sesiyle Cohen. Elindeki çakmakla oynadı.

"Frolic Hisarı'nda istediğine sor; her zaman dürüst oldum!" diye tısladı Blinken. "Tamamen..."

Sander Cohen'in konuşması, Blinken'in açık gözüne bastır-
dığı sigaranın verdiği acının uzun, gür çığlığıyla kesildi.

Cohen çığlık çığlığa bağırarak adama yüzünü buruşturdu ve
sonra bir emme sesi geldi, gümleme, parlama ve Cohen yok
oldu.

...Yalnızca "Nod'un" yanında tekrar belirebilmek için. Co-
hen uzandı ve genç adamın sarı saçlarının arasında parmakla-
rını gezdirdi. "Sorun sanatsal bir sorun, düzensel bir sorun,"
dedi Cohen, sesinin Blinken'in bağırışlarından duyulması için
yükseltti. "Sustur şunu şimdilik, tamam mı?"

"Tabii." Martin bunu seve seve yapacaktı. Blinken'in çığlık-
ları onu izlediği filmde alıkoyuyordu. Yanma ilerledi, boğa-
zından yakaladı ama sıkmak yerine parmaklarından başka bir
şey geldi. Bunu kasten yapmamıştı.

Buz. Parmaklarından adamın boynuna, başına ve titreyen
çenesine yayıldı. Bütün suratını bir kask gibi kapladı. Bir sa-
niye sonra omuzlarını ve vücudunu kapladı, adam buz kabu-
ğuyla kaplandı.

"Dur!" diye haykırdı Cohen.

Martin geri adım attı, ne olduğunu en başta anlayamadı
ama sonra kullandığı plazmidlerin etkisi olduğunu fark etti.
Özelleştirilmiş ADAM'ın gücü parmaklarına bir akım vermişti,
molekülleri yavaşlatıyordu, havadan su buharını alıyordu ve
Blinken'i buzla kaplamıştı.

"Eğer seni durdurmasaydım," dedi Cohen çakmağıyla oy-
narken, kapatıp açıyordu, "Birkaç saniyede adamı dondurur-
dun. Şimdilik sadece güzel bir buz kozası içerisinde..."

Doğruydı. Blinken buz lahdinin içinde kıvranıyordu. Ka-
nın köpürmesiyle karışmış biraz erimiş su yüzünde kayıyor-
du, ağlaması örtülüydü; bir gözü kanıyordu, diğeri ise şişmişti,
mor göz kapağının altındaydı...

Bu kadar yakınında gerçekleşen bir olaya bu kadar uzak ol-
mak Martin'e kendisini çok küçük hissettirmesine hayret edi-
yordu. Akan sıcaklık, plazmidin yaptığı kafanın tatlılığı halen

“Çıkar çıkmaz, bize bağırmak için ağzını açınca dondur onu!” diye emretti Cohen. “Kaskatı et!”

En azından bu adamın dehşetine son verir, diye düşündü Martin. Düşüncesi bile hasta etmeye yetti. *Bu gerçek...*

Kış Patlaması’nın verdiği gücü topladı ve plazmid adamı içten dışa hızlıca dondurdu ve Martin omuz silkti, sanki donmuş adam kendisiydi.

“Ha haaaaa!” diye kıkırdadı Cohen yok olmadan hemen önce. Bağırın, kelepçelerden sallanan genç adamın yanında tekrar belirdi. “Üç parçalı tablomun sadece son parçası kaldı! Gel, gel ve Nod’la oyna, Martin!”

Martin kendisinin Nod’a doğru çekildiğini hissetti, eli kolayca yerini buldu. Genç, yakışıklı bir çocuktan sonuçta. Cohen küçük, zarif bir jilet çıkardı...

Medikal Köşk, Estetik İdealler Ameliyathanesi

1956

J. S. Steinman’ın kafası karışık ve dikkati dağılmıştı. Kadının kafatasından söküp aldığı, gözleri olmayan, gevşek surata hayranlıkla bakıyordu; Kuzey Atlantik’in derin maviliğinin boş göz çukurlarından süzüldüğünü görebilmek için suratı pencereden dışarı, deniz ışığına tutuyordu. Steinman düşündü: *Afrodite, ışığın gözlerime giriyor...*

Sonra, misafir zili çalarak araya girdi.

“Lanetler, neden bir dâhiyi dehasıyla yalnız bırakmazlar!” diye mırıldandı Steinman, kopmuş suratı operasyon masasının yanındaki lambanın üzerine, burnu ve kaşlarının olduğu yere, asarken. Sarı elektrik lambasının ışığı boşluklardan çıkıyordu ama kanın yaydığı pis koku sıcak lambaya değdikçe yükseliyordu.

Zil tekrar çaldı.

“Orada bekle, hayatım,” diye iç geçirdi, operasyon masasında yatan yüzsüz kadına. Tabii ki, kadınla konuşması saf bir

hevesti; onu duyamazdı. Kadın ölüydü. Bir güvenlik görevlisinden aldığı asi bir sentezciydi, birinin kafasını balık bıçağıyla ayırmaya çalışırken başından vurulmuştu. Mermi hayatta kalmasını sağlamıştı, ki zaten ancak birkaç dakika öncesine kadar yaşıyordu, ama felç geçirtmişti. Yani Steinman kadını oyarken sessiz ve hareketsiz kalması için hiçbir anestezi veya kelepçeye ihtiyaç duymamıştı...

Operasyon odasından çıktı, merdivenleri tırmandı ve operasyon salonunun kapısına vardı, arkasından kilitledi. Fark etmeden neşterle oynuyordu, ufak lobiden ve açık dış kapıdan geçti.

Steinman kapıyı açmadan önce içeriği biraz temizlemesi gerektiğini fark etti. Frank Fontaine ve korumaları Medikal Köşk'un önünde duruyorlardı, kan kaplı cerrahi önlüğe donakalmış bakıyorlardı. Kullandığı hızlandırıcı plazmid onu biraz aksi yapmıştı, belki biraz da dikkatsiz. Üç gecedir uyumamıştı.

“Sizin, ah, meşgul olduğunuzu fark etmedik, doktor,” dedi Fontaine. Gözlerini korumasına kaydırdı: haydut görünümlü, eski püskü bir takım giymiş ve uzun, karmakarışık saçları olan bir adamdı, pis bir İsa'ya benziyordu.

Steinman omuz silkti. “Sadece anatomik araştırma yapıyordum. Kadavralar üzerinde çalışıyordum. Önemsiz bir dağınıklık. Bir randevu mu almak—”

“Yapmak istediğim,” diye keskince böldü Fontaine, “içeri girmek ve sizinle özel olarak konuşmak.”

Steinman neşterle bir hareket yaptı; yaptığı hareket o kadar çevikti ki neşter havayı keserken ses çıkardı. Korumalar silahlarına uzandılar.

“Sakin olun,” dedi Fontaine, elini yavaşça kaldırarak. “Burada bekleyin.”

Steinman'm lobisine adım attı ve arkalarından kapıyı kapattı. Steinman, Fontaine'in sol elini paltosunun cebinden çıkarmadığını fark etti. “Silahınıza uzanmanıza gerek yok,” diye burnunu çekti Steinman. “Ben bir... deli değilim. Sadece beni kötü bir zamanda yakaladınız.”

“O zaman neşteri kaldırabilir misiniz?”

“Hm? Evet.” Tarakmışçasına paltosunun cebine sıkıştırdı. “Sizin için ne yapabilirim?”

Eontaine elini kel kafasında gezdirdi. “Üzerimde biraz çalışılmasını istiyorum. Hem benim üstümde... hem de benim için çalışan biri üstünde. Bana biraz benziyor. Ben ise onu bana fazlasıyla benzetmeni istiyorum.”

“Mmmm, büyük ihtimalle,” dedi Steinman, tırnak altlarından kanları temizlerken; “önce kendisini görmem lazım ama çok farklı bir suratınız var ve bu yardımcı olur. O çene. Evet. Eğer isterseniz yüz nakli yapabilirim! Onunkini sizinkiyle, sizinkini onunkiyile! Daha önce hiç başarılı olmadı, ama her zaman denemek istemişimdir.”

“Hayatta olmaz. Hayır, sadece... küçük, acısız bir operasyon. Farklı... görünebilmem için, ve onun da benim şu anda görüldüğüm gibi görünmesi için. Sen ve ben hariç kimsenin bilmesini istemiyorum... Kimsenin. Ne Ryan’ın adamları, ne Lamb’in, ne de benimkilerin.”

“Lamb?”

“Duymadın mı? Persephone’de bir tür ayaklanma pişiriyor. O kadına güvenmiyorum ve benim işimle ilgili hiçbir şey bilmesini istemiyorum.”

“Ağzım sıkıdır!”

“Yani benim görünüşümü ufak bir operasyonla değiştirebilirsin? Acısız? Ve bazılarını çevirdiğin gibi bir hilkat garibesine değil. İyi bir surata. İnsanların güvenebileceği bir surata...”

“Yapılabilir,” diye düşündü Steinman. “Ama pahalıya patlar. Bedava plazmid stoku ve bayağı bir nakit para isterim.”

“Alacaksın ama plazmidler operasyondan sonra gelir. Üzerimde çalışırken birden asileşmeni istemem. Zaten şu an bile biraz uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyor...”

Steinman havada ellini salladı. “Yeteneklerimi ve sanatımı mükemmelleştirmek için uzun saatler boyu çalışıyorum.”

“Tamam. Peki. Önden iyi bir miktar para almanı sağlaya-

cağım böylece vakti geldiğinde hazır olmanı istiyorum. Çok yakında olacak... Unutma, kimseye bir şey söylemek yok. Cohen'e bile. Ryan'a çok yakın..."

"Oh, anlıyorum. Korkmayın. Hiçbir türlü bahsi geçmeyecek. Ağzı sıkı birisiyimdir. Profesyonelliğimin bir parçası."

"Öyle olsa iyi olur. Yoksa dalış kıyafetleri olmadan kendini hava kilidinin dışında bulursun."

İşte gerçek Frank Fontaine ortaya çıktı, diye düşündü Steinman. Buz gibi sesi ve daha soğuk olan gözleri. Gerçek rengini gösterdi.

Steinman komplo kurarcasma göz kırptı. Fontaine adama baktı ve ardından kapıdan dışarı çıktı.

Dövüşçü McDonagh'ın Barı

1956

Şef Sullivan, Pat Cavendish ve Karlosky, Bill'i Dövüşçü McDonagh'ın Barı'nda bekliyorlardı. Sullivan bir trençkot giymişti; Cavendish üstüne sıcaklık ne olursa olsun her zaman giydiği kolları kıvrılmış gömleği ve bol pantolonunu geçirmişti, Karlosky de Sovyet hava kuvvetlerinden kalmış olabilecek kahverengi deri ceketini giymişti.

Bill, Sullivan'ın geçen akşam verdiği hafif taramalı tüfeği taşıyordu ama taşımamayı tercih ederdi. Bombalama görevlerine gitmişti ama kendisi hiçbir zaman bombayı atan olmamıştı. Silahlar, Jet Posta ve batisferler gibi Rapture'daki günlük hayatın bir parçası olmaya başlamıştı.

Sabahın erken saatleriydi ve bar kapalıydı. Pencerenin yanındaki silahlı adamlara yaklaşırken yerdeki ahşap parkeler ayaklarının altında gıcırdadı. Bu parkeler Bill'e hep memleketindeki eski barların rahatlığını hatırlatırdı. Bir Cadillac kadar büyük, beyaz-siyah bir katil balina büyük gözleriyle içeriyi merakla süzerken hiçbir acelesi olmadan pencerenin yanından geçti.

"Aşağıda hazırlar mı?" diye sordu Bill. Güvenlik rozeti takmıştı. Bu rozet onun için silahtan daha rahatsızlık vericiydi. Elaine şerifliğe terfi ettiğini duyunca çok ağlamıştı. Daha çok

güvenlik görevlisini işe alana kadar geçici bir şeydi. Büyük bir kısmı sentezciler tarafından öldürülmüştü. Riskliydi ve Pat Cavendish'ten emir almasını gerektiriyordu, yeni baş güvenlik görevlisiydi ve tanıdığı en büyük piçti..

Sullivan başıyla onayladı. "İskelede, kapının tam dışında olmalılar. Umarım çenelerini kapalı tutuyorlardır."

"Bu sığınak nereye gizlenmiş?" diye sordu Bill.

"Tanıklar balıkçının altında bir mağara olduğunu söylüyor. Rapture'a malları denizaltıyla getirdiklerini düşünüyoruz; sonra da kayıt dışı bir batisferlerle, tünel aracılığıyla sığınağa taşıyorlar. Şu an denizaltıma 2 numaralı limandan ulaşabiliriz. Söylenen o ki daha kaçak malları denizaltından mağaraya taşımamışlar."

"Kaçak malları denizaltında bulabilecek miyiz?" diye sordu Cavendish. "Büyük ihtimalle iyi saklamışlardır."

Sullivan tıraşsız çenesini kaşıdı. "Kaçak malların yakıt depolarından birinde olduğunu tahmin ediyoruz. Gerekenden fazla benzin takviyesi yapıyorlar. Bu da daha az yakıt taşıdıklarını gösterir. Bir şey yakıtın yerini alıyor."

Sullivan'm elinde tuttuğu telsizden bir çıtırtı geldi. "*Harekata hazırız, Şef!*"

"Tamamdır, Grogan, aşağı iniyoruz," dedi Sullivan, telsize konuşarak. "Biz gelir gelmez basıyoruz!" Telsizi paltosunun cebine koydu, pompalı tüfeğini kaldırdı ve "Hadi gidelim!" dedi.

Sullivan yolu gösterdi; merdivenlerden aşağıya doğru onu takip ettiler; ambarlardan, kapılardan geçtiler, iskeleyi aşip denizaltı koyuna giden geçide vardılar.

Ağır silahh altı güvenlik görevlisi denizaltı koyunun paslı kapısında bekliyordu. Sullivan onlara doğru hızlıca yürüdü ve silahıyla "ilerleyin" diye işaret etti.

Güvenlik görevlisi Grogan, onayıyla tabancasını kaldırdı. İri yarı, çilli bir adamdı, dağınık saçları, pas rengi bir bıyığı vardı. Takım elbisesinin yakasında rozeti parladı. Kapağı fırlat-

tı, metal kapıyı omzuyla vurarak açtı ve onunla birlikte diğerleri de içeri daldılar. Sullivan, Cavendish, Karlosky ve Bill hemen peşlerindelerdi. Cavendish bir kurt gibi sııttı; Karlosky sertçe gülümsedi, tabancası elindeydi; Sullivan'm rengi atmıştı ve ciddiye. Bill, Cavendish'i geçmeye başladı.

“Geride kal, McDonagh,” dedi Cavendish. “Bunu gerçek görevlilere bırak. Ön saflarda sana ihtiyacımız olursa haber veririz.”

Bill'in aklına, Cavendish'e rozetini verip bir tarafına sokmasını söylemek geldi, ama sessizce arkada kaldı. Zaten birilerini vurmaya hevesli değildi.

Oyulmuş kayaların kıyısından okyanus suyunun yankılandığı metal odaya koştular. Oda dizel ve okyanusun tuzlu suyu kokuyordu. Yüz metrelik, silahsız Balao sınıfı denizaltı sakince durduğu yerde sallanıyordu. Elektrik ışıklarıyla çelik kirişler aydınlatılmıştı, hangarı andıran oda büyük bir denizaltını ve onun batabileceği kadar suyu kaldırabilecek büyüklükteydi. Bill sol tarafta, denizin şeffaf suları içinde, açık denize ve hava kilidine açılan kapılar gördü. Sözde, Kaçakçılar Sığınağı'na giden batisferin geçmesi için bir tane daha dar bir kanal vardı. Yüzen denizaltının üstünde büyük, sarı bir balıkçı ağı katlanmış duruyordu. Duba iskele zemindeki taşlık alandan paslı denizaltının giriş kapısına kadar uzanıyordu. Gözetleme kulesinin üstüne şablonla bir yazı yazılmıştı:

RAPTURE 5

Güvenlik görevlileri iskele boyunca koşuyorlardı. Bill arkadaydı, çevresine gergince bakıyordu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu, ses de yoktu; denizaltının durgun motorundan ufak bir hırıltı geliyordu belki. Sonra Bill denizaltının arkasında, ışıkların parlamasında bir oynama yakalamıştı. Öne eğildi, görmek için boynunu uzattı ve elini gözlerine siper etti. Orada bir surat gördü, tavana yakın, dar köprüdeydi. Bill bu adamı daha

önce Fontaine'le görmüştü. Adı Reggie'ydi ve elindeki telsize konuşuyor gibi görünüyordu.

“Sullivan, Cavendish bekleyin!” diye bağırdı Bill, iskelede dururken. “Bir şeyler ters gidiyor, yukarıda biri var.”

Sullivan denizaltıya varmadan duraksadı, kendisi de bir şeyden şüphelenmişçesine çevresine baktı. Cavendish ile Karlosky de durdu ve Bill'e şaşkınlıkla baktılar.

Grogan, iki adamıyla birlikte çoktan denizaltının üst tarafındaydı. Diğerleri metal ızgaranın üzerinde sıralanmışlardı, hızla ambar kapağına ilerliyorlardı.

“O kapağı açın!” diye bağırdı Grogan.

“Sütunlarda, yukarıda, Sullivan!” diye bağırdı Bill. Ama aniden denizaltının kış tarafında bir inleme ve çalkalanma oldu. Buhar köpürdü, dizel kokusu ortaya çıktı; su didindi ve kudurdu...

Denizaltı alçalmaya başladı. Batarken yavaşça ilerledi, suyun altındaki batmış duvarda açılan kapıya yöneldi. Ayrılma-
mış borda iskelesi denizaltının alçalışının dalgasıyla sallandı. Su şiddetle denizaltının üstünde yükseliyor, iskelede bağırان
adamların her tarafına geliyordu. Denizaltı hızlandı, koni şek-
lindeki üst tarafı yok olurken birden aşağı ve ileri doğru hamle
yaptı. İskeledeki adamlar suya savruldu, denizaltının inişiy-
le içeri emildiler ve çığlıklar içinde hızlıca boğuldular. Artık
tamamen batmış olan denizaltı sert bir açıyla döndü, gölgeler
altındaki denizaltı tüneline kayarak yol aldı. Birkaç adam de-
nizin derinliklerinde, denizaltının dümen suyunda boğuştu-
lar, siluetleri suyun karanlığında belli belirsiz görünüyordu.
Giderde emilen çocuk oyuncakları gibilerdi, kapanan kapının
emişiyle boğulmuşlardı.

Bill tekrar tavana doğru başını kaldırdı, taramalı tüfeğini
ateş etmek için Reggie'ye doğru kaldırdı ama gitmişti.

Sağ kalanları sudan kurtardılar. Grogan kurtulamadı. Tü-
nelin bir yerinde boğulmuştu.

Biraz önce beraber durdukları taşlık zeminden kapıya ka-

dar olan kısma sahip oda şimdi garip bir şekilde boştu, sırlıklam olan Sullivan, Bill, Karlosky ve Cavendish şimdi sakinleşen suya bakakaldılar. Borda iskeledeki dubalar nazikçe sallanıyorlardı.

“Gitmeye hazırlamışlardı,” Bill inceledi. “Sadece düğmeye bastılar ve yüzüp gitti. Piçler yollarına gittiler ve lanet denizaltını beraberlerinde götürdüler. Olabildiğince çok adamımızı boğmak istediler.”

“Beraberinde gitmediğimiz için şanslıyız,” dedi Sullivan. “Lanet olsun... Grogan iyi bir adamdı.”

“Sanıyorum Fontaine’in adamı Reggie’yi gördüm, yukarıda sütunların orada,” dedi Bill. “Size söyleyecek zaman bulamadım. Oydu. Ya da her kimse, elinde bir telsiz vardı.”

Sullivan yukarı baktı. “Öyle mi? Batış için sinyali vermiş olmalı...”

“Ben de öyle sanıyorum. Bizi bekliyorlardı. Bu baskını gizli tutmak zordu, Rapture’da herhangi bir sırrı uzun süre gizli tutmak zor, Şef. Çok kalabalığız ve lanet olası bir ensest ilişkiye doğru gidiyoruz.”

“Elbette bu piçlerin ne diyeceğini biliyorsun,” diye bağırdı Sullivan. “Fontaine denizaltının görev icabı gitmek üzere olduğunu ve bizim de orada olmak için kötü bir zaman seçtiğimizi söyleyecek. Bizim orada olmamızla ilgili hiçbir fikirleri olmadığını söyleyecekler ama yine de bir şey var. Hâlâ bir şahidim var. Herve Manuela. Bizi kanıta götürebilir.”

Bill başıyla onayladı. Su altındaki kapalı çelik kapıya doğru baktı ve Grogan’ın cesedinin şu anda nerede yüzdüğünü merak etti...

Andrew Ryan’ın Ofisi

1956

“Andrew?”

Sinirliydi, Ryan evrak işlerinden başını kaldırdığında

Diane'i ofis kapısının eşiğinde gördü. Yüzünde "ne olduğuna asla inanmayacaksın" ifadesi vardı. "Evet?"

"Frank Fontaine sizi görmeye gelmiş!"

Ryan sandalyesinde arkasına yaslandı. Eline bir kalem aldı ve düşünceli bir şekilde parmakları arasında çevirdi. "Öyle mi? Randevusu yok."

"Yani gitmesini mi söyleyeyim?"

"Hayır. Karlosky oralarda mı?"

"Fontaine'in içeri dalmasını engelleyen o. Şu anda bir tür sidik yarışı içindeler, yani demek istediğim Karlosky ve şu Reggie denen adam. Fontaine'le beraber geldi."

"Karlosky'ye içeri gelmesini söyle ve sonra Fontaine ile adamını getir. Geç bile kalınmış bir mesele. İlginç olabilir..."

"Tamamdır. Ben içeri-"

"Hayır. Sen dışarıda bekle."

Suratını astı ama antreye doğru dışarı çıktı. Ryan, bugün Elaine'e izin verdiği için pişman oldu. Diane'in tavırlarından, sahipleniciliğinden gerçekten yorulmuştu. Gitgide Diane'le daha az zaman geçirmek istiyordu; Jasmine Jolene'le beraber verdiği aralardan birine ihtiyacı vardı. Kadınsı bir kadındı Jasmine. Çocuk taşıyabilecek, güzel ve yetenekli bir kadın.

Karlosky içeri girdi, tabancasını kılıfından çıkarıyordu. Silahı yanında tuttu ve Ryan'ın sol tarafında durdu, Reggie içeri girerken kapıyı izledi. Reggie'de bir silah görünmüyordu ama Ryan silahı olduğunu biliyordu.

Reggie, Karlosky'ye göz gezdirdi. "O elindeki patlamayı bekleyen şeyi kaldırmasını söyleyin, Bay Ryan."

Ryan omuz silkti. "Silahı kılıfına sok, lütfen."

Karlosky, silahını kılıfına sokmadan Reggie'ye dik dik baktı. Reggie bu yeterli olmamış gibi bakıyordu ki tam o sırada Frank Fontaine içeri girdi, uzun paltosu iliklenmemişti, elleri pantolonunun ceplerindeydi. Broadway'de yürüyüşe çıkmış birisine benziyordu. Üç parçalı, açık mavi takımı zarif bir biçimde özel olarak yaptırılmış ve ütülenmişti. Tertemiz tozlukları ayakka-bılarını süslemişti ve cep saati yeleşinden parlıyordu.

Fontaine rahat ve halinden memnun görünüyordu. Kibirli alçak, diye düşündü Ryan, neredeyse hayranlık duyuyordu.

“Normalde,” dedi Ryan, “Randevu almayı şart koşarım, ama sizinle şahsi olarak konuşmak istiyordum. Denizaltımızı incelemeye çalışan iyi bir adamımızı kaybettik.”

Fontaine sırtıttı. “Benim denizaltımı incelemek istediniz, Bay Ryan, o zaman siz de bir randevu almalıydınız.” Fontaine sahte bir pişmanlıkla ellerini açtı. “Eğer bize önceden söylemezseniz... suda yüzüstü yüzen görevlilerinizle kalabilirsiniz.”

Ryan öne eğildi, öfkesi yüzüne vurdu. “Geldiğimizi gayet iyi biliyordun!”

“Ertesi gün hemen bir teftiş daha yaptınız ve ondan sonraki gün bir tane daha. Hiçbir şey bulamadınız. Kaçakçılık yapmıyorum, Ryan. Buraya bu yüzden geldim. Yanlış anlamaları düzeltmek için.”

“İtiraf etmeni beklemiyorum, Fontaine. Seni ve doğruyu konuşmamı anlıyorum. Rapture’a sadece ve sadece balık getirmeye yetkin var. Dış dünyayla izinsiz temas tehlikeli! Buna son vereceğiz, Rapture’ın yasalarına uyarak...”

Fontaine, Ryan’a neredeyse acıyarak baktı. “Kafanızda kurup duruyorsunuz. Temasta olduğum tek dış dünya, balıklarla dolu olan. Evet, ağızları kapalı olmayabilir ama Rapture’la ilgili kimseye bir şey anlattıkları yok. Plazmidleri yasaklamayı düşündüğüne dair dedikodular duydum. Onlar Rapture’ın en çok talep edilen ürünü. İnsanlar mahrum bırakılmayı hoş görmezler...”

“Bağımlılıklarından mahrum bırakılmayı mı?”

Fontaine omuz silktilti. “Güç, bağımlılık yapar. Sen güçten ne anlarsın, Ryan?”

Ryan ellerinin kenetlendiğini hissetti, kan yüzüne hücum ediyordu. Ardından kendini rahatlamaya zorladı ve arkasına yaslandı. Başını salladı ve kıkırdadı. Fontaine akıllıydı. Damasına basmıştı. “Bütün plazmidleri yasaklamayacağız. Müsama-ha gösteremeyeceklerim var...”

“Mesela?”

“Mesela Teleport.”

“Rapture’da insanları tutmayı mı zorlaştırıyor? O kadar uzağa ışınlanamazlar!”

“Belki geçen bir gemiye ışınlanabilirler... ve eğer Rapture işgal edilirse, bütün mal varlığını kaybedersin. Her şeye el koymak için bir bahane uyduracaklarını biliyorsun.”

“İşte burada bir noktaya parmak bastın, Ryan.” Fontaine sesini alçalttı ve ciddiyetle Ryan’a baktı. “Rapture’ı riske atmıyorum, bunu bil. Kimsenin burada olduğumuzu bilmesine izin vermiyorum. Burada zaten geçiniyorum. Bu yüzden plazmidlere çok fazla muhtaç değilim ...”

Bunu bir teklif sunarmış gibi söyledi. Ryan, Fontaine’in dolaylı yoldan ne anlatmaya çalıştığını anladı: *Kaçakçılık yapıyorum ama bizi riske atmıyorum. Kaçakçılığım ile ilgili endişelenmeyi bırak ve ben de yasaklı plazmidlerin piyasaya girişinde bir kıyak geçeyim...*

Bu, Ryan’ın yapmayacağı bir anlaşmaydı. Ryan, Fontaine’le başka bir şekilde kökten ilgilenmenin vaktinin gelip gelmediğini merak etti; belki Karlosky’nin öylece Fontaine’in kafasına sıkması Rapture’ın felsefesine aykırıydı ama çok fazla dertten kurtarırdı. Cazipti. Yine de Fontaine vurulduğu an Reggie’den gelebilecek hamleler riskliydi ve Fontaine’in diğer adamları da vardı. Ortaya imalı bir ültimatom attı. “Kaçakçılık yok, Fontaine ve de Teleport.”

Fontaine’in gülümsemesi çarpıldı. “Ben de Teleport’u sıkıntılı buluyorum. İnsanları ekstra delirtiyor. Bana da sorunlar yaşıyorlar. Benim de kendime ait güvenlikle alakalı dertlerim var...”

“Güvenlikle alakalı dertler? Rapture’da ufak bir derebeyliğin varmış gibi davranıyorsun.”

“Eğer varsa bile bunu bana zaten sen verdin, Ryan. İnsanları güzel, denizaltı ‘Ütopya’nda onları nelerin beklediğiyle kandırıp, buraya geldiklerinde hiçbirisini sağlayamayarak.”

“Herkesin kendi yolunu çizme şansı var,” diyerek tersledi Ryan. “Sadece parazitler ve köleler bu ikilemde kalırlar.”

“Öyle mi?”

İkisinin de bakışları birbirinde kitlendi.

“Bu Küçük Kız Kardeşler Yetimhanesi’yle tam olarak neyin peşindesin Fontaine?” diye sordu Ryan. “Yetimhanenin erkek çocuklarıyla dolu olan diğer kısmıyla neredeyse hiç ilgilenmiyorsun. Tüm ilgin sadece kız çocukları için gibi görünüyor. Eğer onları kendi ufak zevklerin için kullanıyorsan...”

Fontaine’in gözleri parladı. “Sen beni ne sanıyorsun? Senin gibiyim. Yetişkin kadınlardan hoşlanıyorum. Yetimhaneye gelecek olursam,” Fontaine sakince devam etti, “topluma olan borcumuzu ödemeye çalışıyoruz.”

Bu lafı yüzünün ifadesini değiştirmeden söylemeyi başardı.

Ryan homurdandı. “Önünde sonunda anlarım. Bir şeyden eminim ki, ‘fakirler için aş’ hayır işiyle kendi küçük karteline adam topluyorsun. Aynısını yapan mafyalar tanımıştım.”

“Mafya mı?” Fontaine masaya doğru bir adım attı. “Bu dediğine katlanamam.”

Ryan masasının kenarındaki acil durum butonuna yaklaştı. Belki de aklındakilerin gerçekleştireceği an buydu...

“Gerçekte burada olma sebebim,” dedi Fontaine keskince, “sana, beni rahat bırakırsan, benim de semî rahat bırakacağımı söylemekti. Varsayımlarda bulunduğun bütün o adam toplamaları gelip senin işini bitirmez. Eğer. Siktir olup. Geri. Çekilmezsen! Sen güce saygı duyarsın Ryan. Benimkine de saygı duy. Hemen dışarıdaki koridorda altı silahlı adamım daha var. Şimdi gidiyorum, artık bana karışma. Yeni Teleport dağıtımı yapmayacağım ama yeni başka plazmidler olabilir. Ve adamlarınla sen bu gerçeğe yaşayacaksınız. Çünkü Ryan, ben her şeyi değiştiriyorum. Baştan aşağıya. Ve beni kimse durdurmaz. Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da...”

Fontaine, Reggie’ye eliyle işaret etti ve odadan dışarı yö-neldiler.

Loş ışıkların parlaklığının altında hücrelere doğru yürüdüler. Sullivan, Redgrave ve Cavendish'i takip ediyordu, ayak sesleri yankılanıyordu. Güvenlik görevlisi Redgrave orta boylu, kıvrık, siyah saçlı bir adamdı, güneyli aksanı vardı. Beyaz keten takımını içinde kibirliydi. Cavendish yürürken polis copunu kırbaç gibi sallıyordu.

Üstlerindeki ışıklar onlar geçtiği sırada kıvılcımlar çıkardı ve tekrardan titrek bir şekilde yanmaya devam ettiler. Su damlıyordu. Metal koridorun bazı yerlerinde sıg su birikintileri vardı.

“Burada çarpılacağız anasını satayım,” dedi Sullivan.

“Her zaman olan bir ihtimal,” dedi Cavendish. “Arkadaşın McDonagh’a söyle. Burada çok fazla sızıntı var. Daha fazla adamımı kaybetmeyi göze alamam.”

Sullivan kendi kendine homurdandı. “Çoğu iyi adamımız Persephone’yi düzende tutmak için gönderildi. Duyduğuma göre o Lamb denen kadın insanları hâlâ isyana teşvik ediyor... Hücresinden bunu nasıl yapıyor, bilmiyoruz.”

“Hükümeti devirmeye çalışanlarla uğraşmak çarpılmamaya çalışmaktan daha kolay...”

Cavendish'in önünde bir sentezci, hücresinin demir parmaklıkları ardından çığlık atarak uzandı, “Çarpılmak? Çarpılmak istediğini mi duydum? Suçların için cezalandırılmak mı istiyorsun? Gelin buraya, piçler!”

Elektrik sentezcinin kolunda dalgalandı ve söndü.

“Merak etme,” dedi Cavendish. “Hiç EVE’i kalmamış. ADAM’la hiçbir şey yapamaz...” Ve Cavendish copuyla sentezcinin omzunu kırdı. Darbenin etkisiyle çirkin bir kırılma sesi çıktı ve adam kolunu geri çekti, acı içinde çığlık attı.

“Kolunu kırdın!”

“Hak etti,” dedi Cavendish, yanlarından geçerken esneyerek. “Ah, işte burada, yirmi dokuz numara.”

Kapının önüne ilerlerlerken, Sullivan yirmi dokuz numaralı hücrede kalan adamın konuşmaya hazır olduğunu umdu. Herve Manuela bir sentezci değildi, gayet akıllı başındaydı. Büyük bir kutu kaçak mal taşırken yakalamışlardı. Balıkçıda Fontaine'in adamı Peach Wilkins'e yakın çalışıyordu. Sonunda bir pazarlık yapmaya hazırdı ama hâlâ Fontaine'le karşı karşıya gelmekten korkuyordu.

Cavendish kapının kilidini açarken "Hey, Manuela!" diye seslendi Sullivan. Redgrave bir tarafta duruyordu, elindeki beyaz mendille krom kaplama tabancasını cilalayıp kendi kendine ıslık çalıyordu.

Açık kapıdan içeri adım atarlarken, Sullivan pıhtılaşmış kanın kokusunu alabiliyordu...

Herve Manuela kan kaplı hapishane hüznü içinde yüzüstü yatıyordu. Başının büyük bir kısmı yoktu. Koyu saç telleri kurumuş kanla duvara yapışmıştı. Sullivan bu manzarayla karşı karşıya kaldı. Midesi bu pisliği düşündükçe kalkıyordu, sanki biri Manuela'yı tutmuş ve patlatmak için kafasını duvara sertçe vurmuştu. Sadece bir sentezcinin böyle bir gücü olabilirdi.

"Orospu çocuğu," dedi Cavendish. "Hey Redgrave, şu boka bak!"

Redgrave kapıdan baktı ve kusacak gibi oldu. "Tanrım, kesinlikle boktan bir karmaşa! Bunu kim yaptı patron?"

Sullivan iğrenmeyle döndü. "Bu senin işin değil, değil mi Cavendish?"

Cavendish bu tür bir şeyi yapabilecek kapasitedeydi. Çok güçlü ve acımasızdı. Şaşırmış taklidi yapıyor olabilirdi.

"Ben mi? Hayatta!"

"Kapıyı kesinlikle kilitledin, değil mi?"

"Tabii ki kilitliydi! Hey, bir şey daha var..." Karşı duvarı gösterdi.

Sullivan baktı ve duvarda kanla yazılmış yazıyı gördü:

LAMB'IN KANI HEPİMİZİ TEMİZLEYECEK... LAMB'IN ZAMANI GELECEK... HEPİNİZE SEVGİLER!

“Lamb!” diye homurdandı Sullivan. Ryan, kadını hapsetmiş olabilirdi ama hâlâ başına bela olmaya devam ediyordu.

Homurdandı, başını salladı. “Hepimize sevgilerle!”

Olympus Tepeleri

1956

Jasmine Jolene'in, Olympus Tepeleri'nde çok konforlu bir daireesi vardı, yüzeye neredeyse konseyin konferans odası kadar yakındı. Ryan martinisini yudumlarken belli başlı bir gurur hissetti. Avize parıldadı; resim gibi bir pencere ve ilginç çerçevenilmiş gök ışığı denizin görüntüsünü sundu. Ryan geniş pencereden dışarı bakarken gün batımmmm kırmızısını görebiliyordu; batan güneş önünde süzülen büyük mavi ton balığı sürüsünü yumuşak bir kızıla boyuyordu.

Yatak odasının kapısına göz attı, Jasmine'i meşgul edenin ne olduğunu düşündü. Devasa pembe yatağı kaplayan pembe saten başlıkla onu baş başa bırakmıştı.

Mutfakta yemekle dolu bir buzdolabı ve en iyi konyaklar ile şarapların bulunduğu bir içki dolabı vardı. Bunların hepsini Jasmine'e Andrew Ryan sağlamıştı. Sander Cohen'in verdiği, Filo Salonu'ndaki kötü ve sakar performansından aldığı ufak maaş Artemis Süitleri'nde oturmaya anca yeterdi ama Andrew Ryan onun bu lüksü hak ettiğini biliyordu, ayda birkaç sefer görüşmeler bile onun yaşındaki bir adamı genç tutuyordu.

Kırmızı ipek sabahlığım sıkılaştırdı ve martinisini yudumladı. Alkolü hissetti, kaşlarını çattı ve bardağı gösterişli bir biçimde oyulmuş yan sehpayı koydu. Bu üçüncü martinisiydi. Rapture'a gelmeden önce çok içen birisi değildi. Son dönemlere kadar bunu en az seviyede tutmuştu ama alkol giderek onu pençesi altına alıyordu.

Buradan şikayet edenlerin Rapture'da iyi bir hayat yaratma imkânları vardı. Sadece bu imkânlardan yararlanacak iradele-ri yoktu. İki, gerekirse üç işte çalışsınlar. Harcamalarını yarıya düşürsünler. Onlar ise gidip Rapture Dolarlarını ADAM'la elektrik fırlatabilmek ve kafayı bulabilmek için israf ediyorlar. Ne bekliyorlardı? Ama başarısız olunca da kendilerini değil Ryan'ı suçluyorlardı.

Grafiti hâlâ dışarıdaydı: *Andrew Ryan benim sahibim değil.*

Bunun yanı sıra *Artemis'i Organize Edin! Toplumsal Yaşayalım! Lamb'e güvenin!* ve en esrarengizi: *ATLAS KİM?*

Sloganlar. Hepsi sloganlarla başlamıştı. Sonra Komünist bir devrime dönüştü. Parazitlerin gerçek işçi sınıfını katletmesi.

Cidden, Atlas kimdi? Sullivan'm içeriden aldığı bilgi Kızıl örgütçülerden birinin takma adı olduğu yönündeydi. Stalin bile olabilirdi...

Dengeyi bozan bir şey vardı. Topaç sağa, sola, sağa, sola dönüp sallanıyordu, düşmek üzereydi...

"Ah, Andrew hayatım, sana söylemem gereken bir şey var..."

Jasmine'e döndü, pembe sabahlığıyla normalden daha endamlı görünüyordu. Ayağındaki pembe terliklerin ucunda altın rengi ponponlar vardı. Altın rengi saçlarını gergince topladı, oysaki seviştikten sonra uzunca bir süre saçlarını taramaya ve şekil vermeye harcamıştı. "Ne oldu, tatlım?"

"Ben..." dudaklarını yaladı, bakışları huzursuzca pencerede göz gezdirdi. Koyu siyah kaşları kırpıldı. Gözlerini her zaman gereğinden fazla kırpardı. "Ah..."

Söylemek istediği bir şey vardı. Çok korktuğunu fark etti. "Gel, gel Jasmine, korkma ısırmam, ne oldu? Çıkar ağzından!"

Dudağını ısırды, tereddüt etti; kafasını sallarken bir şeyler söylemeye başladı. Umutsuzlukla çevresine bakındı, ardından pencerenin köşesini gösterdi. "Ah... onlar. Böceğimsi şeyler... onlar ne."

Pencerenin kenarına baktı. Dikenli, kabuklu bir şey camın

dış köşesinde sürünüyordu. “O şeyleri temizletmek mi istiyorsun? Sen isteyken eve bir bakım ekibi gönderip, temizlettirim. Sen evdeyken sana gözlerini dikmeyi ne kadar seviyorlar biliyorsun.”

“O büyük siyah kasklarının altından nereye baktıklarını göremiyorsun. Korkunç büyük babacıklar, onlara böyle diyorum.”

“Bana söylemek istediğin başka bir şey daha mı var, Jasmine?”

Gözlerini kapadı, dudaklarını bastırdı ve başını salladı. Ryan, söylemekten vazgeçtiğini görebiliyordu.

Ryan kollarını kadına açtı ve o da kollarının arasına geldi. Onu sıcak kucaklamasıyla içine aldı ve pencereden dışarı göz gezdirdiler; ışık yavaşça sönüyordu, gecenin gelişiyle derinlerdeki gölgeler yükseliyordu...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rapture'ın Üçüncü Çağı

Ama eğer amacı iyi değilse, kral kendisiyle hesaplaşmalı, bütün o bacaklar, kollar, kafalar savaş alanında koparıldıktan ve hep beraber o günün sonunda bir araya gelinip “Öyle bir yerde öldük ki,” diye başlayan; kimileri küfretmek için, kimileri bir hekim için, kimileri arkada bıraktıkları eşi için, kimileri ödeyemediği borcu için, kimileri geride bıraktığı gencecik çocukları için feryatlarını ederken.

–Willam Shakespeare, V. Henry

15

Persephone, Revir 1957

“Yani... eğer bu plazmid deneylerinde denek olarak kullanılmaya gönüllü olursam,” dedi bileklerinde izler olan adam, “buradan çıkabileceğim...” Carl Wing omuz silkti. “O kadarını anladım ama Rapture’da başka bir yere falan kapatılmayacağım, değil mi?”

Sofia Lamb tereddüt etti. Terapi yaptığı adamlarla, ufak, az aydınlatılmış, metal duvarlı Persephone’nin revirinde oturuyordu ve kısa saçlı, gergin ufak adam cezaevi tulumları içinde kadına güvenle bakıyordu. Kadının canı birden bir sigara içmek istedi. Sigarayı bırakmıştı ama şu anda tek bir sigara için nice Rapture Dolarları vermeye razıydı ama adam üzgün, yeşil gözleriyle ona bakıyordu ve bir cevap bekliyordu. “Ah, ev-et, bir nevi,” diye itiraf etti, gülümsemeyi ihmal etmedi. “Bir... araştırma merkezinde olacaksın ama orada davaya yardım edebileceksin, zamanla hayatına bir anlam katacak. Hayatın anlamsız geldiğini sen söyledin, Carl, Persephone’de bir kimliğinin olmadığını. Bu...”

Kelimeler dudaklarında ölüp gitti. Daha fazla devam edemedi. Her şey içi çok boş geliyordu. Sinclair’in oyununu oynamayı öneriyor ve bu adamı bir denek olmaya gönderiyordu. Eleanor’u düşündü, kendi kızı, Rapture’da bir yerlerde bir denek durumundaydı...

Yolumu kaybettim, diye fark etti Sofia.

Persephone'deki diğer tutuklularla çalışıyordu; bir açıdan Nigel Weir'ın, cezaevi müdürü, güvenini kazanmak için, diğer açıdan da kendi felsefesini "hastalarına" aşılama içindi. Persephone'den kaçış ve Ryan'ı tahtından devirish için önceden belirlenmiş bir sinyalle harekete geçecek köstebekler yaratıyordu...

Müdürün desteğı için Persephone'nin tutuklularıyla yaptığı terapi seansları gerekli görünüyordu. Anlaşmanın bir kısmı onları Sinclair'in deneyleri için hazırlamayı içeriyordu.

Aniden, bu dayanılmaz gelmişti ve bunu fark ettiğinde, başka bir şeyin daha farkına varmıştı, bu kavrayış yıkılan bir tahkimat duvarını aşan bir dalga gibi onu baştan aşağı kavramıştı. *Zamanı gelmişti.*

Boğazını temizledi ve "Carl, rotamızı biraz değiştireceğiz, sen ve ben. Bu deneyler için... gönüllü olmayacaksın. Eğer davaya yardım etmek istiyorsan, sadece hücrene git ve kapıların açılmasını ve konuştuğumuz sinyali duymayı bekle. 'Kelebek kanatlanıyor.' Sonra... muhafız kulesine ilerle. Seni durdurmaya çalışan herkesi ez geç."

Boş boş baktı. "Kule? Gerçekten mi? Ne zaman karar..."

Omuz silktili ve hüzünle güldü. "Şu an! Bedenin hareketini hissettim, Rapture'ın Gerçek Bedeni'nin! Gerçeklik bedenin içinde, Carl! Beden bana konuşuyor, benim aracılığım ile konuşuyor! Ve günün bu gün olduğunu ilan ediyor. Şimdi git ve bundan kimseye bahsetme! Sinyali bekle!"

Başıyla hızlıca onayladı, gözleri parlıyordu.

Kadın kapıya gitti, muhafızı çağırdı ve Carl hücreğine götürüldü. Kendini hücreğine götüreceğ birine ihtiyacı yoktu. Persephone'nin bir tarafından diğerine rahatça ilerleyebileceğı geçiş izni vardı. Tabii cezaevini terk etmeye çalışmadığı müddetçe.

Bugün, koridorda ilerlerken geçişleri kontrol eden o olacaktı, karar vermişti. Uzun süredir hazırlandığı hamleyi yapacaktı.

tı. Bunca zamandır bugün için hazırlanıyordu ama kendisini hazır hissetmemişti, ta ki şu ana kadar. Buna sebep olan sadece Carl ve onun gibiler değildi. Eleanor'un düşüncesi, Sinclair ve onun biliminsanlarının kızının güçlü ama masum zihnini saptırmaya çalıştıkları gerçeği idi. Daha fazla dayanamazdı.

Sofia saatine baktı. Simon Wales, kıdemli destekçilerinden en coşkulu, ziyaretine geliyor olmalıydı. Mükemmeldi ve tesadüf değildi. Rapture'ın gerçek bedeni her şeyi planlamıştı. *Beden gerçekliktir; gerçeklik bedenin içindedir*

Simon'ın ondan istediği şeyi yapacak cesareti var mıydı? Şu ana kadar çoğu zaman ondan isteyeceği her şeyi yapabileceğini ima etmişti... her şeyi. Bugün bu ima test edilecekti.

Hücre sine vardı. Kapıyı açık bıraktı, özel ayrıcalıklarıyla buna izin vardı; aynı ayrıcalıklar Simon Wales'ı burada ağırlamasına izin veriyordu. Bir dakika içerisinde geldi, yorgun ama kararlı görünüyordu.

"Dr. Lamb!" gözleri ateşliydi; bir rahip giysisi içinde olduğunu fark etti, boğazına kadar her şey yerindeydi ve sakal bırakmıştı. Gömlek cebine ilaştirdiği kelebek broşu kaymıştı ama Lamb'in sürüsünden olmak için kozadan çıktığının bir simgesi idi. Kelebek sürüsü, ama bu kelebeklerin jilet gibi keskin kanatları vardı.

"Rahip mi oldun, Simon?" diye sordu Sofia, koridordan diğer hücrelere göz atarken.

"Kilisenizin rahibiyim, Dr. Lamb," dedi boğuk bir sesle. Emrine amadeliği gösterircesine kadına başım eğdi.

"O zaman bedenin davası için her şeyi yapmaya hazırsın?"

Başı hızlıca yukarı kalktı, gözleri korlaştı, elleri kasıldı ve yumruk halini aldı. "Hazırım!"

"Gün geldi! Daha fazla bekleyemem. Eleanor'u düşünüyorum... ve burada yapmak zorunda kaldığım şeyleri... Artık daha fazla bekleyemem."

"Ama Sinclair burada; onu Persephone kontrol kulesine giderken gördüm! Eve gidene kadar beklesek daha iyi olmaz mı?"

“Fark etmez. Müdür Weir en ufak bir tehlike boy gösterdiğinde onu gönderecektir.” Gülümsedi. “Müdür de sinyali bekliyor.” Sesini alçalttı ve fısıldadı. “Bu geçiş kartını benden alacaksın,” boynundan çıkardı ve onun kine astı. “Kuleye gideceksin, kameraya izni göstereceksin. Senin için kulenin kapılarını açacaklar. İçeri gireceksin ve oradaki muhafızları vuracaksın. Ardından Acil Durum HÜCRE AÇMA tuşuna basacaksın... Nerede olduğunu zaten çoktan konuştuk!”

“Hatırlıyorum!” dedi adam, dudaklarını yalayarak.

“HÜCRE kapıları ve hücre bloklarının kapıları açıldığında, anons sistemine geçecek ve ‘Kelebek kanatlanıyor!’ diyeceksin. Sinyal bu—”

Adamın sesi heyecan içinde titredi, “Evet, Tanrı’ya şükürler olsun! Seni serbest bırakacak sinyal!”

“Persephone’yi ele geçireceğim ama burayı hemen terk etmeyeceğim, tamamen kontrol altına alana kadar olmaz. Takipçilerimizi etrafı çevrelemeye ve bizi korumaya göndereceğiz. Ardından zamanı gelince, Eleanor’u bulmaya gideceğim. O sırada bu yer benim hücremden, benim kaleme dönüşecek.”

“Peki silah?”

“İhtiyacın olan silah ihtiyaç kabininde. Şifresini hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum!”

Elini sıktı. “O zaman git!”

Arkasını döndü ve hücreden dışarı fırladı, hiçbir tereddüt belirtisi göstermedi. Kontrol kulesinde ya ölecekti ya da işini yerine getirecekti. Simon bir silahşör değildi ama kadının emirleri doğrultusunda egzersiz yapıyordu ve ufak bir şans ile boş anda yakalamakla...

Sofia ranzasının ucunda gergin bir şekilde bekliyordu, ellerini ovuşturuyordu. Eleanor’u düşünüyordu.

On dakika içinde, diğer hücre kapıları birden kulenin içersinden çınlayarak açıldı. Üniformalı bir Persephone muhafızı etrafına kafa karışıklığı içerisinde baktı. “Ne oluyor burada?”

Simon'ın sesi genel anons sisteminde gürledi. "Kelebek kanatlanıyor! Ne yapacağınızı biliyorsunuz! Kelebek kanatlanıyor!"

Tutuklular, birdenbire serbest kalmış adamlar olarak neşeyle uğuldadı, zapt edilmiş şiddetleri bahar gelmişçesine büyüyordu.

Tutukluların hücrelerinden fırlayıp muhafızların üstüne akın ettiklerindeki itişip kakışmanın gürültüsünü dinliyordu. Silah sesleriyle irkildi ama Sinclair'in cezaevi muhafızları çabucak alt edildiler. Biraz silah sesi, yuhalama, iki silah sesi daha ve çığlıklar. Zaferin anlaşılmaz haykırılarıydı. Alarm ötmeye başladı ve aniden durdu.

Sofia uzun bir nefes aldı ve ayağa kalktı, hücrelerinden çıkmanın güvenli olduğuna karar verdi. Koridora bir adım attı. Simon Wales ile karşılaştı, Sofia'ya doğru hızlıca ilerlerken kurt gibi sırtıyordu. Sağ elinde bir tabancanın dumanı tütüyordu; sol eli ise kana bulanmıştı, kıpkırmızıydı.

"Persephone bizimdir!" diye sevindi. "Sinclair muhafızlarla beraber kaçtı, öldürmediklerimizle tabii! Weir hâlâ burada ama artık senden emir aldığını belirtti! Persephone tamamen sizindir, Dr. Lamb! Persephone'nin kontrolü sizde!"

Hephaestus

1957

Bill McDonagh, tuzluluk derecesinin süzgecini sıkıştırırken anons sisteminde çalan Andrew Sisters şarkısına eşlik ediyordu. Şarkı birden durdu, yerini Andrew Ryan'ın dolgun sesi aldı, Ryan'ın önceden hazırlanmış konuşmalarından biriydi.

"Yaratılmış en büyük yalan nedir?" dedi Ryan anons sisteminde, en derin tonlamasıyla. Sesinde hain bir yakınlık vardı, bir şeylere kızmış bir baba gibiydi. "İnsanlığa karşı işlenmiş en vahşi iğrençlik nedir? Kölelik? Diktatörlük? Hayır! Bütün bu kötülükleri oluşturan araçtır Özgeciliktir"

Bill kendi kendine iç geçirdi. Hayır işlerine çok inanan biri

değildi ama eğer insanlar birilerine bir el uzatmak isterse, bu onların bileceği bir işti. Ryan'm, özgeciliğe olan sert karşıtlığı ortadaydı. Son zamanlarda, Rapture'da acı çeken koca bir sınıf ile beraber, sinirlendirmeye başlamıştı...

"Ne zaman birileri kendi işini başkalarının yapmasını ister," diye devam etti Ryan, "o zaman özgeciliğe başvururlar. 'Kendi ihtiyaçlarına bakma,' derler, 'Bashkalarının ihtiyaçlarını düşün...' kim olursa olsun! Vatanın. Fakirin. Ordunun. Kralın. Tanrı'nın. Liste böyle devam eder işte."

"Doğru," diye mırıldandı Bill. "Ve siz de Bay Ryan. Böyle devam eder işte, bu kadar..." Pablo Navarro'ya baktı, odanın öteki ucunda panoda çalışıyordu. Bu tür şeyleri sesli söylemek hata olabilirdi ama Pablo ısı değerlerimi yazmaya dikkat kesilmiş görünüyordu.

Tavana yakm, çok yukarıdaki hoparlörden Ryan amansızca devam etti: Rapture'a olan yolculuk benim ikinci göçümdü. 1919'da despotluğu delilikle takas eden bir ülkeden kaçtım. Marksist devrim bir yalanı öbürüyle takas etmek dışında bir şey yapmadı ve sonunda Amerika'ya geldim, kişinin kendi işine kendisinin sahip olabildiği yere, kişinin kendi zekâsının parlaklığından, kaslarının kuvvetinden, iradesinin gücünden fayda sağlayabileceği yere."

İşte bu görüş, diye düşündü Bill, filtreyi ayarlamak için ufacık bir tornavida kullanıyordu, takdir edebileceği bir şeydi. Andrew Ryan'la yakınlaşmasını sağlayan bir görüştü. Birey neyi başardığıyla ve ne yapabileceğiyle eleştirilir sınıf, ırkı, ya da diniyle değil. Tabii Rapture'da zor zamanlardan geçiyorlardı, ama hâlâ Ryan'm büyük vizyonunun hayatta kalacağına inancı vardı...

Sessiz bir öfke Andrew Ryan'ın sesinde kaynamaya devam ediyordu, "Moskova'nın parazitlerini arkamda bıraktığımı düşünmüştüm. Marksist özgecileri ortak çiftliklerinde ve beş yıllık planlamalarında bıraktığımı düşünmüştüm ama aptal Almanlar kendilerini Nazi İmparatorluğu'nun iyiliği için Hitler'in kılıcının

üstüne atarken; Amerikalılar, Roosevelt ve onun Yeni Düzençiler'i onlara kaşık dolusu Bolşevik zehrinden verdiler ve ardından kendime sordum, benim gibi adamlar için hangi ülke var? Parazitlere ve şüphecilere evet demeyi reddeden adamlar için. Kişinin çalışmanın kutsal olduğuna ve mülk haklarının sahibine ait olduğuna inanan adamlar için. Sonra bir gün mutlu cevap bana geldi, arkadaşlar: Benim gibi insanlar için öyle bir ülke YOK. ve O AN karar verdim... o ülkeyi kurmaya. Rapture'ı!" Ryan konuşmasını bitirdi ve müzik geri geldi. Neşeli bir swing müziği çaldı.

"Evet, Rapture'ı kurmayı karar verdi," dedi Navarro iğnелейici bir şekilde, Bill'in yanındaki göstergelerdeki değerleri yazmaya gelirken. "Kurdu ve bize buraya gelme şansını verdi, burası hepimize aitmiş gibi davrandı ama aslında burası tamamen ona ait, Bill. Bunu hiç fark ettin mi?"

Bill omuz silkti, gergin bir şekilde kapıya doğru göz gezdirdi. Bu çok kışkırtıcı bir konuşmaydı, son zamanlarda durum böyleydi. "Bay Ryan Rapture'ı kurmak için kendi parasını harcadı," dedi, elindeki yağı bir paçavraya silerken. "Benim düşünme şeklim 'burada kiracı' olduğumuz yönünde, Pablo. Bazıları burada arazi satın aldı ama Bay Ryan halen Rapture'm büyük bir kısmının sahibi, dostum. Rapture'm kendine ait olduğuna inanmakta haklı..."

"Tam sahibinin köpeği gibi konuştun," diye homurdandı Navarro, kendi yoluna giderken.

Bill arkasından dik dik baktı. "Pablo," diye seslendi Bill. "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et. Yoksa o burnunu kırarım."

Pablo Navarro döndü, çarpık bir şekilde gülümsedi ve odadan öylece yürüyerek dışarı çıktı...

Frank Fontaine'in Ofisi, Neptün'ün Armağanı, Rapture
1957

Rapture'da akşamın geç vaktiydi. Frank Fontaine masasında sarı konik bir ışığın altında oturmuştu, harıl harıl yazıyordu,

ara sıra kendi kendine kıkırdıyordu. Unutulmuş bir sigara sönüyordu, deniz kabuğundan küllüğün üzerinde dumanlar daireler çiziyordu. Küllüğün yanında yarım litre burbon duruyordu; çoktan soğumuş kahvesini tatlandırmak için kullanmıştı.

Fontaine kalem, kâğıt ve açık bir kitapla çalışıyordu. John Reed tarafından kaleme alınmış Sovyet idealistlerinin yaşamı hakkındaki kitap üzerinde çalışıyordu. Rapture'a kaçak olarak getirdiği bir kitaptı ve Atlas el ilanları için gayet çekici bir sürü fikir alıyordu. Oradan sadece bir cümle, terminolojide bir değişiklik ve bitti: Atlas manifestosu yakında ellerindeydi.

Tabii ki, Sofia Lamb'den de bir şeyler ödünç almıştı. Halihazırda takipçileri vardı. Biraz şansla, Lamb'in takipçileri artık onun takipçileri olacaklardı. Zamanı gelince...

Hafif bir ıslık duydu. Fontaine gergince kapıya doğru baktı. Korumalarından biri kapının penceresinin kenarından geçiyordu, elinde hafif taramalı tüfek vardı ve kendi kendine ıslık çalıyordu.

Korkuttu. Kahvesinin içinde biraz daha burbon döktü, büyük bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti.

Tekrar karalamaya koyuldu. "*Atlas kimdir? O halktır! İnsanların iradesinin...*"

Kapının açılma sesi defterini kapamaya itti. Atlas'ın kim olduğunu gerekmedikçe kimsenin bilmesini istemiyordu...

Reggie'ydi, arkasından kapıyı kapadı. "Evet patron, yaptık. Appollo Meydam'nda. Üçünü de!"

"Üçü de! Tamamen ölüler mi? Yoksa sadece topuklarına mı sıktınız?"

Reggie başıyla onayladı, paketten bir sigara çıkardı. "Öldüler, patron. Üç ölü polis, yan yana yatıyor." Sigarasını yaktı ve dumanın küllüğe ilerlemesi için kibriti sallayarak söndürdü.

"Polis mi?" Fontaine burnunu çekti. "O yarım götlü güvenlik görevlileri polis falan değil. Yalnızca rozetleri olan ser-seriler."

“Bana göre, her polis rozeti olan serseridir. Neyse, işlerini bitirdik. Nasıl olduğunu anlamadılar bile. İki tanesini ben vurdum.” Sigara dumanını tepelerindeki ampule doğru üfledi. “Patron senin, şey, stratejini sorgulamak istemem, bu ıslak şehrin büyük bir parçası senin, ama bu güvenlik görevlilerini indirmek istediğini elde etmene yarayacak mı?”

Fontaine hemen cevap vermedi. Reggie’nin gerçekte ne sorduğunu biliyordu: Strateji ne?

Fontaine çekmecesine uzandı, bir su bardağı buldu ve Reggie’ye bir içki koydu. “Bir bardak bir şey iç. Rahatla.”

Reggie bardağı aldı, masanın karşısındaki küçük sandalyeye oturdu. “Şerefe patron.” Yarısını tek seferde indirdi. “Oh! Bu içkiye ihtiyacım vardı. İnsanları arkasından vurmayı sevmem... Karşımda oturmalı...”

Fontaine sırtıttı. “Ryan’ın nasıl tepki vereceğini hayal etse ne! Benim olduğumu anlayacak ama kanıtlayamayacak. İhtiyacı olan bahaneyi vermek için bu yeterli aslında. Konseyde yapacağı konuşmayı duyar gibiyim...”

“Ryan’m senin peşine düşmesini istiyor gibi konuştun, patron.”

“Belki istiyorumdur. Belki silahların ateşlendiği sırada çekip gitmek istiyorumdur. Çünkü bu benim için tamamen yeni bir oyun alanı yaratacak. Beni biliyorsun, Reggie, sonsuza kadar Fontaine olarak kalamayacağımı biliyorsun.”

“Buraya geldiğinden beri bunu ilk kez duyuyorum senden.”

“Rapture’ı ele geçirecek kol kuvvetim yok. Tabii, Rapture’ın yardımını olmadan. İnsanlar bana yardım etmeden olamaz, Reggie.”

“Aklında bir tür devrim mi var?”

“İç savaş ve devrim. Ryan’ı kaçakçılık yaparak zorluyorum, yüzüne yüzüne vuruyorum. Rapture’ı bana benim yöntemlerimle vermesi için ona bir şans tanıdım. Bunu kullanmadı. Şimdiyse bir tuzağı yemleyeceğiz. İnsanlar onun safında duruyor çünkü o parlayan bir örnek, değil mi? Ama eğer kendi ku-

rallarının tamamını çiğnerse, şirketi devralırsa... diktatör gibi davranır... bu insanları ona karşı döndürür ve birinin onlara rehberlik etmesine ihtiyaçları var. Anladın mı? Artık onu geri tepecek daha fazla gücüm kalmadı. Ben de bir çukur kazdım, üstünü kapadım... ve onu tuzağın üstüne koşturuyorum.”

“Bu küçük savaşta ölebilirsin, patron.”

“Ben de buna güveniyorum. Frank Fontaine ölmeli. Ama... hâlâ burada olacağım, Reggie.”

Reggie hafifçe güldü ve bardağını kaldırdı. “Sana içiyorum patron. Sen teksin! Kesinlikle teksin!”

Apollo Meydanı

1957

Işıklar amfi tiyatro büyüklüğündeki Apollo Meydam’nda akşam için kararıyordu. Devasa dört yüzlü saat tam ortada, tavandan asılıydı. Saat sekizi gösterirken Andrew Ryan, “Bu böyle devam edemez,” dedi. Sesi alçak ve nahoştı.

Bill başıyla onayladı. “Haklısın patron,” dedi yumuşak bir şekilde. Asılanları düşünüyordu.

Ama Ryan büyük ihtimalle son zamanlarda Apollo Meydanı ve Fakirhane’de ortaya çıkan kaostan bahsediyordu. Rapture’ın diğer kısımlarında da mevcut olan kaostan.

Tabancalar paltoların altında kılıflarındaydı, Andrew Ryan, Bill McDonagh, Kinkaide ve Sullivan Apollo Meydam’na çıkan geçidin eşiğinde beraber duruyorlardı. Baş Güvenlik Görevlisi Cavendish ve Güvenlik Görevlisi Redgrave birkaç adım ötede sağda ve solda duruyorlardı, her ikisinin elinde hafif taramalı tüfekler vardı. Kapının her iki tarafından yükselen bakır kaplama art deco tarzı süslü duvarlar, Bill’e bir zamanlar kukule-tayı hatırlatan heykellerden oluşuyordu: uzun, gümüş, kaslı erkek figürleri rokete benzer diklikte göğe uzanıyorlardı ve bir yandan tavanı tutuyorlardı. Sol tarafta kızıl bir bayrağın üzerinde sarı renklerle yazılmış bir yazı vardı:

BÜYÜK ZİNCİR ELLERİNİZLE ŞEKİLLENİR

Karşılarındaki asılmış adamlar dikkatlerini çeken asıl kısımdı...

Ryan, Rapture'daki aylık denetimini gerçekleştiriyordu. "Burada sızıntılarla ilgilenen bir bakım ekibimiz vardı," dedi Bill, "ve güvenlik görevlileri onları korumakta iyi iş çıkardılar. Lanet deli sentezciler! Ama burası giderek kalabalıklaşıyor ve aynı zamanda morg da kalabalıklaşıyor. Demek istediğim, kasaba döndü bura..." Kendi kendine kıkırdadı. Neredeyse Doğu Londra aksanıyla, "Zor Adem ile Havva olmak" diyecekti. Bu "Zor buna inanmak" anlamına geliyordu. Böylece anlatması zor olan bir şeyi belirtecekti ama bu, Rapture'da anlamını kaybetmiş bir söz olurdu. "İşlerin bu noktaya geldiğine inanması çok güç."

Uzaktaki kapıların ardında, açık alanda duran kaba tahta bir platform vardı ve üzerinde T şeklinde, Rapture'm çevresinden toplanmış tahtalardan yapılmış bir darağacı vardı. Bill deliklerden bu parçaların nerelerden geldiğini anladı. T'nin her bir kolunda birer adam asılıydı.

Apollo Meydanı kokuyordu. Ceset kokuyordu. Bill'in görebildiği kadarıyla beş tane ceset vardı, dördü erkek biri kadındı. Geniş odanın içerisinde dağılmışlardı, kurumuş kanın oluşturduğu garip, kahverengi bir gölcük yayılmıştı ve asılı iki adam vardı, odanın öbür tarafında iplerinde yavaşça dönüyorlardı.

Tramvay rayları sağlamdı ancak şu anda hiç tren yoktu. Bill'in bildiği kadarıyla, tramvay halihazırda işliyordu. Artemis Sütleri'nde, suratlar kapı eşiğinin karanlığından çıkıyordu. Meydana kadar çöpler uzanıyordu, bazıları havalandırma esinisiyle oynuyordu. Bir yerden müzik çalmaya başladı, dikkati dağılan Bill en başta ne olduğunu çıkaramadı, ardından Bessie Smith olduğunu tanıdı. Şarkıyı söyleyen kadın elektrikli sandalyeye götürülmek istediğini söylüyordu.

Tavandan alaylı kahkahalar geldi. Bill yukarı bakınca bir

örümcek sentezcinin odanın bir tarafından öbür tarafına büyük pencere tarafında baş aşağı gittiklerini gördü.

“Belki sentezciyi indirebilirsin, Cavendish,” dedi Sullivan, sentezciye doğru yukarı bakarak. “O taramalı bu mesafeden ne kadar etkili bilmiyorum ama...”

“Hayır!” dedi Ryan çabucak. “ADAM kullanmak yasalara aykırı değil. Zarar vermediği sürece Rapture’ın duvarlarında veya tavanlarında yürümeye karşı bir yasa da yok. Eğer birden fazla kuralı çiğnerse vur gitsin ama kuduz bir köpek gibi yok yere vurmayacağız. Bazıları işe alınabilir, ha, Kinkaide?”

Kinkaide iç geçirdi ve başını kuşkuyla salladı. “İşe alınabilir mi? Sadece bazı zamanlar, Bay Ryan. ADAM karşılığında, Telekinezi kullanmaya ikna edilebilirler, metronun büyük parçalarını taşıyabilirler ama dikkatleri çabuk dağılıyor ve çok fazla kavga ediyorlar. Birkaç tanesinin boruları yerime oturtması gerekiyordu fakat en sonunda mızrak gibi birbirlerine fırlatmaya başladılar. Birinin tam içerisinden girip çıktı. Sonrasında boruyu temizlemek bayağı bir vakit aldı.”

Ryan omuz silkti. “ADAM zamanla kontrol edilebilecek.” Düşünmek için durdu, ardından devam etti: “Asi sentezcilere gelince, öldürmek zorunda olduklarımızı öldüreceğiz. Onları kontrol edeceğiz ve bazı sıkı kurallar koyacağız. Huzurun bozulmasının önüne geçeceğiz; mülklere zarar veren grafitilerin önüne geçeceğiz; birbirleriyle yaptıkları delice kavgaları bitireceğiz. Bu hödüklerin düşünmeden patlattıkları alevlere yıkıcı yangınlar çıkarmalarına müsamaha gösteremeyiz. Metro istasyonundaki görkemli perdelerimden birini yaktılar.”

“Bu asi sentezcileri nasıl kontrol altına alacağız patron?” diye sordu Bill.

Derin bir nefes aldı, yüzü kararlılıkla sertleşti: “Başlangıç olarak, bir gece sokağa çıkma yasağı uygulayacağız. Geçiş noktalarında kimlik kontrolünü zorunlu kılacağız. Güvenlik taretlerinin sayısını artıracacağız ve kilit noktalara güvenlik robotları koyacağız... Bu mekanik şeytanlardan bahsetmişken... *daemon ex machina*...” İğneleyici bir şekilde güldü.

İki güvenlik robotu geniş odanın köşelerinde, bir uçtan diğerine uçarak ilerledi. Minyatür, kendi kendine hareket eden helikopterlerdi, ikisi de bir yangın söndürme musluğu kadar büyüktü ama daha köşelilerdi, üzerlerine silahlar takılmıştı. Bill'i gergin hissettiriyorlardı, robotlara onu vurmamaları konusunda güvenmiyordu, onların arkadaş canlısı olduklarını gösteren kimlik "flaşörleri" takmalarına rağmen, ne de olsa makineydiler.

Robotlar uçarken eğildi, her zaman yanından geçerken o helikopter pervanelerinden birinin kafasını koparacağından korkuyordu. Uçan güvenlik robotları yollarına devam ettiler, büyük odada daireler çizdiler, Ryan ve ekibine kimin tehdit oluşturabileceğini kontrol ettiler.

Ardından Ryan'ın bütün sözleri kafasına girmeye başladı. "Aa, patron, sokağa çıkma yasağı mı? Geçiş noktaları mı? Bütün Rapture'ı mı kastediyorsun?" Ryan hep Komünist diktatörlerin böyle şeyler yaptığını iddia etmez miydi?

"Evet," dedi Ryan, uğursuzca dar ağcında dönen cesetlere dik dik bakarken. "Herkesin kimlik kartı olacak. Kendilerini izin verilen bölgelerde sınırlamak zorunda kalacaklar ve kimlikler onların nerede olmaları gerektiğini bize gösterecek. Gelecek bir emre kadar akşam sokağa çıkma yasağı olacak. Daha fazla suç için ölüm cezası koyacağız. Bu sorunun ne kadar ciddi olduğunu hepimiz görebiliyoruz ve nüfusu kaybediyoruz. Daha fazla adam toplamalıyız... bu sırada, işleri düzene oturtmalıyız. Fontaine'i alaşağı etmek için büyük çaplı bir baskın hazırlamalıyız. Bu sefer onu yok edeceğiz ve işini elinden alacağız, Rapture'ın iyiliği için. Sorumluluk sahibi bir şekilde işleteceğiz..."

Bill şaşırıp kalmıştı. "Fontaine'in işini ele geçirmek mi? Bu tamamen Rapture'ın ruhuna aykırı düşmüyor mu?"

Ryan kaşlarını çatı. "Bazen o ruhu korumak için savaşmalıyız Bill! Ne olduğuna bak! Burada Apollo Meydanı'nda. Üç görevli vurularak öldürüldü! Rapture'ın bütün düşmanlarının yakalanmasını ve cezalandırılmasını sağlayacağız!"

Bill yolunu şaşırması gibi hissetti, neredeyse başı döndü. Ryan giderek insanın özgürlüğünün sınırlarını aşmayı destekleyen bir adamdan çok Mussolini gibi konuşuyordu. “Fontaine’in plazmid işini almayı mı planlıyorsunuz, güç kullanarak? Bu tam olarak serbest piyasa sayılmaz, Bay Ryan.”

“Hayır. Hayır, değil ama Fontaine Rapture’ı yok etmekle tehdit ediyor! Bir şeyler yapmazsak bütün koloni dağılacak, Bill. O kaos istiyor! İstiyor çünkü onun gibi bir demagog için, çoğunluğun zayıflıklarında avlanmak için, kaos bir fırsattır. Kaos, Fontaine gibi adamların güç tohumları ektiği bereketli topraktır! Lamb’in takipçileri de bu konuda serpiliyor!”

“Hemfikirim,” dedi Kinkaide, başıyla onaylayarak. “Yeterince kaos yaşadık. Bazı zamanlar öncede hazırlanmış sınırlar çekmek zorundasın. Sertleşme zamanı. Atağa geçme zamanı.”

Bill kendini Fontaine’in asıl istediğinin Ryan’ı atağa geçirmek olup olmadığını merak ederken buldu. Tam olarak Frank Fontaine’in avcuna mı düşüyorlardı?

Atriyum, Fontaine Fütüristik’e Yakın Bir Yer

1958

“Selam, dostlar,” dedi neşeli bir ses, genel anons sisteminden. Frank Fontaine, Fontaine Fütüristik’ten, Eğitim ve İhraca ilerlerken dikkatsizce dinliyordu. “On kadından dokuzunun atletik erkekleri tercih ettiğini biliyor musunuz?” Yeni plazmid toniklerinin Spor Artırıcı ürünüyle gerçek bir sporcu olabilecekken neden kortun kenarında kalasınız? Gelin ve bizi Medikal Plaza’da ücretsiz iki saatlik deneme için ziyaret edin. Değişimi fark edeceksiniz; kadınınsınız da...”

Fontaine içten içe gelen konforsuz kıvrınmayla mücadele etti, içinde yasaklı alanda yürümenin verdiği tuzığa düşmüşlük hissiyatı yükseliyordu. Tuzığa düşmüş gibi hissetmek için bir sebebi yoktu. İki iyi koruması beraberindeydi, bu aralar iki tane gerekiyordu; yanında Reggie vardı, ve bir de Naz; sırttan,

esmer bir sentezciydi. Uzun, yağlı saçları ve kıvrıkcık kahverengi sakallarıyla deli bir İsa gibi görünüyordu. Lekeli balıkçı tulumu giymişti, balık temizlemek için kullanılan kavisli bıçağı titreyen elinde deli gibi sallıyordu. Naz, sentezcilerin eğitilip kullanılabileceğinin kanıtıydı. Spor Artırıcı plazmidi çok kullanıyordu. Çok fazla almıştı ama onu ayakta tutan buydu.

Fontaine güvende hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ancak son zamanlarda Küçük Kız Kardeşlere yaklaştıkça kendisini daha çok tuzığa düşmüş gibi hissediyordu. Anons sistemin-den gelen ses yardımcı olmuyordu. Kadının yatıştırıcı sesi duyuldu:

“Küçük Kız Kardeşler Yetimhanesi: Sıkıntılı zamanlarda, küçük kızınıza hak ettiği yaşamı verin. Konaklama ve eğitim ücretsiz! Sonuçta, çocuklar Rapture’ın GELECEĞİDİR.”

Yetimhaneler. İroni anlayışına uygundu ve belki de yetimhane açmak karamsar yanını besliyordu.

Reggie ve Naz’a koridorda beklemeleri için sinyal verirken, ikili bir kapıdan ilerledi, güvenlik robotu havada ona yaklaştı. Robot onu taradı ve ilerledi, kendi kendine pırıldadı.

Birkaç adım ilerledi ve üzerinde silah olan, dönen bir sandalyeye benzeyen otomatik bir taret ateş açmak için döndü, flaşörlerini tanıdı ve durdu.

Fontaine koridordan yerleştirme için bekleyen kızların bulunduğu küçük, kreşi andıran hücrelere ilerledi. Kapının penceresinden baktı ve iki çocuğun tahtadan bir tren setiyle gül rengi odanın zemininde oynadığını gördü. “Küçük Kız Kardeşler” garip bir şekilde benzer bir dış görünüş geliştirmişlerdi; önlükleri içinde, yüzleri ve vücutları hatırı sayılır bir biçimde benzerdi, deniz salyangozlarının yerleştirilmesinin bir yan etkisiydi bu. Deniz salyangozları onların içinde yaşayan tenyalar gibiydi...

Artık insan değiller, dedi kendi kendine.

Ne de olsa eğer bu çocuklardan birini kessen hemen kanaması duruyordu. Küçük parmaklarından birini kes ve geri büyüyordu, bir tür kertenkele gibi bir şeydi. ADAM onları

onarıyordu. İnsani bir şey değildi, neredeyse süper insanlardı. Aynı zamanda yaşlanmıyor gibi görünüyorlardı. Sabit ve garip bir büyüme aşamasındalar gibiydi.

Brigid Tenenbaum yukarı doğru sürüklenerek yanma geldi. Yüzünde yine hayaletimsi ifade vardı, sanki hava kanallarındaki esinti aklını alıp götürmüştü. Belki cinsel ilişkilerine devam etmeliydi ama son zamanlarda bahane uyduran Tenenbaum'du. Bu da Fontaine'e uyuyordu.

Kadın pencereden küçük kızlara baktı. "İyi... görünüyorlar," diye belirtti Fontaine. "Burada bir teftiş olacak diye her zaman tedirginim, insanlar 'Oh, o küçük zavallılar! diye düşünecek. Ama mutsuz görünmüyorlar."

Tenenbaum sadece homurdandı. Pencereden dik dik bakarken, beyaz laboratuvar ceketinin cebinden sigarasını ve diğer cebinden ağızlığı çıkardı, birleştirdi ve ağızlığı ağzına koydu. Fontaine platin çakmağıyla yaktı. Kadın dumanı havaya üfledi... ama hâlâ bir şey demedi. Gözlerindeki boşluk, yanaklarındaki zayıflık, Fontaine'i kadının "küçük kız kardeş" olmaktan çok da uzak olmadığını düşündürüyordu.

Devam etti, büyük miktardaki sessizliği doldurmak için: "Rapture'da o kadar fazla fakir insan oldu ki çocuklarını direkt bize veriyorlar."

"Çocuklar... mutsuz değil. Fn azından," dedi Tenenbaum, konuşmasının taşıdığı sigara dumanı havada yavaşça yayıldı, "genel mutsuz çocuk kavramına uymuyorlar. Ailelerini neredeyse hatırlamıyorlar. Zihinleri, zihinleri bir garip. ADAM ve deniz salyangozu bağlantısı, bunlar onları garipleştiriyor. Çevrelerinde bulunmayı çok..." boğazını temizledi. Yaşlı gözlerinde bir parlama vardı. "...çok rahatsızlık verici buluyorum. Her şeye rağmen... karınlarına yerleştirilmiş o şeylere rağmen, hâlâ çocuklar. Oynuyorlar ve şarkı söylüyorlar. Bazen bana bakıyorlar..." yutkundu. "...ve bana gülümsüyorlar."

Fontaine kadına dik dik baktı. Çöküyor muydu? "İyi para alıyorsun, Brigid. Rapture'da zor zamanlar. Araştırma yardımı

almaya devam etmek istiyorsan, yapmak zorunda olduğun şeyi kabul et.”

Duymamış gibi görünüyordu. Veya umursamadı. Sadece sigarasını içmeye devam etti, ağızlıktan emdi ve rüya görürcesine pencereden iki küçük kıza baktı, ağzından kelimeler dökülene kadar içmeye devam etti. “Öyle mutsuz davranmıyorlar... Küçük Kız Kardeşler. Ama ruhlarında, Almanlar şöyle der ‘schmerzensschrei.’, ‘Acıyı hissediyorlar.’”

“Ruhları! Ruh diye bir şey yoktur,” diye homurdandı Fontaine.

“İnsanların Rapture’da plazmid kullanırken ruhlar gördüğüne dair hikâyeler var...”

“Hayaletler!” Başını hor görerek salladı. “Deliler! Suchong ve sen plazmidlerin yan etkilerini yok etme konusunda ne durumdasınız?” Fontaine için anahtar soruydu, zamanı gelince kendinin plazmid kullanması gerekebileceğini akıl etmişti. Belki gereğinden fazla kullanması bile gerekebilirdi.

Cevap vermedi. Fontaine bir öfke hissetti, omzunu tuttu, yüz yüze gelecekleri şekilde onu sertçe çevirdi. “Dinliyor musun, Tenenbaum?”

Çabucak diğer tarafa baktı, geri adım attı, gözlerine bakmayı reddetti. Sesi monotondur ve biraz da eğlenmiş bir havası vardı. “Beni korkutmaya mı çalışıyorsun Frank? Zamanında hayatım cehennem gibiydi.” Yine düşlere daldı. “Orada işkenceciler bulmadım. Daha nazik ruhlardı... ama bu çocuklar...” Tekrar pencereden baktı. “İçimde bir şey uyandırdılar.”

“Ne gibi bir şey?”

Başını salladı. “Konuşmak istemediğim bir şey. Ah, yan etkiler hakkında bilgi almak istiyorsun? Evet. ADAM iyi huylu bir kanser gibi davranıyor. Yerel hücreleri yok ediyor ve onları dengersiz kök hücrelerle değiştiriyor. Bu dengesizlik olağanüstü özellikler aktarıyor, ama...” İç geçirdi. “Aynı zamanda zarar veriyor. Kullanan, gitgide daha fazla ADAM’a ihtiyaç duyuyor. Medikal olarak konuşmak gerekirse felaket; ama sen bir işadamısın.” Kendine has bir şekilde hafifçe güldü. “Eğer yan

etkileri alırsak, bağımlılık yapmaz. Bağımlılık yapmayan, çok satmaz.”

“Evet ama bu üründen iki tür lazım. En iyi mahmul, ihtiyacı olduğunda benim gibi insanlar için. Geri kalanlar için ise normal plazmid. Bunun üzerinde çalış Tenenbaum.”

Omuz silkti. Çocuklara baktı, tekrar rüyalara daldı. Bir süre sonra homurdandı, “Çocuklardan biri, kucağıma oturdu. Ben de ittim...” Devam etmeden önce, cam pencereye dokundu, bitkince bakarken, ağzından sigara dumanının yavaşça süzülmesine izin verdi. “...ben de ittim, bağırdım, ‘Benden uzak dur!’ Ağzının kenarından ADAM aktığını görebiliyordum!” Gözlerini kapadı. Hatırladı. “Kirli saçları yüzüne düşmüştü, pis kıyafetleri, gözlerindeki ölü parlaklık... Nefreti hissettim.” Sesi kırıldı. “Nefret, Frank. Daha önce hiç hissetmediğim kadar. Acı, cayır cayır yanan. Neredeyse nefes alamadım. Ama Frank...” Gözlerini açtı ve şaşkınlık verici bir anda adama doğru baktı. “Sonra anladım, nefret ettiğim şey çocuklar değildi.”

Beraberinde, Brigid Tenenbaum birden topuklarının üstünde döndü ve dikkati dağılmış bir şekilde uzaklara, gerisin geriye laboratuvara doğru ilerledi. Arkasından sigara dumanının izini bırakıyordu.

Fontaine arkasından baktı. Tenenbaum çöküyordu. Belki de artık bu işi bıraktırmahydı ama çok değerliydi ve işten çıkınca Ryan ele geçirmeye çalışırdı. Her şey neredeyse yerli yerindeydi.

“Bay Fontaine?”

Yerinden zıpladı, Suchong’un sesiyle ürktü. Aceleyle diğer tarafa ilerlerken bilimsanma döndü. “Tanrım, Suchong, insanlara böyle gizlice yanaşmana gerek yok.”

“Suchong özür diliyor.”

“Sonunda buradasın. Dinle... Tenenbaum’a ne oluyor? Kendini mi kaybediyor?”

“Kaybetmek... mi?” Her zamanki gibi görünüyordu, her saç teli yerli yerindeydi, cilalı gözlükleriyle, Suchong sakince Tenenbaum’un daha önce baktığı pencereye baktı. Kafesteki

birtakım laboratuvar faresine bakıyor gibiydi. Aslında, tabii ki, yaptığı buydu. “Ah. Belki. Suchong bazen onun... tarafsızlığını kaybettiğini düşünüyor.”

“Manyak karılardan bahsetmişken, sana bahsettiğimi takip ediyor musun? Şu özel proje için?” Bugün buraya gelmesinin asıl sebebiydi.

Suchong koridorda aşağıdan yukarı göz attı. Kulak misafiri olabilecek hiçbir asistan yoktu. Çok gizliydi. “Evet.” Sesi neredeyse duyulmuyordu. “Bu Jolene denen kadının odasına dinleme cihazları koyarak iyi yaptın. Bir arkadaşıyla konuşuyor, kadının adı Culpepper. Bu Culpepper denen kadın Jasmine’i eğitmeye çalışıyor. Ryan hakkında konuşuyor. Onun büyük bir tiran olduğuna falan inandırmaya çalışıyor.”

“Evet, Reggie söyledi; transkriptin üzerinden geçmiş. Her şeyi önce bana söylemediğini mi zannediyorsun? Culpepper, Ryan’a karşı duruyor ve Jasmine Jolene hamile. Veya belki Mary Catherine hamile demeliyim, asıl adı o. Teklifte bulundun mu?”

Eğildi. “Tenenbaum teklifte bulundu, kabul etti! Parayı. Böylelikle Ryan’la yaşamak için sebebi kalmıyor. Dölllenmiş yumurtalarına karşılık para. Ryan’ın bebeği! Laboratuvara geldi, Tenenbaum diploit zigotu çıkardı!”

“Neyi? Yani çocuğu değil mi? Fetüsü?”

Suchong başını salladı. “Bay Fontaine haklı.”

“Çocuğu taşıyacak biri var mı?”

Suchong gözlerini kırptı. “Çocukları kim taşıyabilir ki? Ben taşıyamam. Çocuklar, onlar...”

“Suchong, demek istediğim bebeği doğuracak ve bize verecek biri!”

“Hepsi ayarlandı!”

“O zaman Ryan’ın kan bağı, onun, ne diyordun-”

“Onun DNA’sı. Evet. Yeni yaşam bölmeleri çalışmaya başlayınca, güvenlik önlemleri DNA bazlı olmaya başlayacak; Ryan’ın DNA’sı ise deneklerinizi koruyacak.”

“Sence bu proje kısa sürede gerçekleştirebilir mi, Suc-

hong?” diye bastırıldı Eontaine. “Bahsettiğim şey... sen buna ne diyordun?”

“Hızlandırılmış gelişim. Çocuk daha çabuk büyüyecek ve sonra şartlandırılacak...”

“Önemli kısım o. Şartlanma. Beyin yıkama. Çocuk bazı cümlelere cevap vermeli. Bunu yapabilir misin?”

“Evet. Yapabileceğime inanıyorum. Deneylerim başarılabilirliğini gösteriyor. Suchong beyindeki ödül sistemini kullanıyor, organizmayı şartlandırıyor, insan yavrularına her şeyi yaptırıyor! Arzu ettiğiniz her şeyi yapıyorlar!”

“Her şeyi? Herhangi bir emirle? Demek istediğim normalde birinin hiçbir türlü yapmayacağı bir şeyi bile mi? Anlayacağın, bize bu gerekiyor. Zamanı gelince bu çocuğu Ryan’a karşı kullanabileceğimden emin olmam lazım.”

“Inanıyorum ki, evet!” Suchong’un gözleri parlıyordu. Şartlandırma, beyin kontrolü, tam onluk şeylerdi. Methettiği şeylerdi. “Özellikle eğer genç olursa.”

“Tamam, çocuk olarak aldığını düşünelim ve bir köpek verdiğimizizi varsayalım. Çocuklar köpekleri sever. Kendi köpeğini öldürmesini sağlayabilir misin? Demek istediğim, tatlı küçük bir köpek, çok sevdiği... Kendi elleriyle öldürtebilir misin? Bu asıl test olur...”

Suchong başıyla onayladı, sırtıırken dişlerini gösterdi; onun için alışılmadık bir şeydi. “Evet! Mükemmel değil mi?”

“Evet, eğer işe yararsa tabii.” Başının döndüğünü hissetti. Bir üçkâğıtçı için iskambil destesindeki astı, dünya kalitesinde bir üçkâğıttı. Belki en iyi üçkâğıttı. Ortaya çıkarması yıllar alacak bir üçkâğıt ama işin güzelliği de buradaydı. Zamanın uzun olması Ryan’ın hiç beklememesi demekti. Böylece, eğer Atlas projesi başarılı olmazsa... Ryan’ı başka türlü yok edebilirdi.

Halihazırda büyük bir serveti vardı ve Rapture’ın kontrolünün büyük bir kısmı ondaydı lakin onun emirlerini bekleyen, şartlandırılmış ufak bir kuklaya sahip olmak... Çok heyecan verici bir düşünceydi. *Hayatın kendisi tarafından gerçekleştirilecek bir üçkâğıt...*

*Rapture Genel Kontrol Merkezi**Ağustos 1958*

“Sorun ne, Mary?” diye sordu Jim, kendine has sakinliğiyle. “Şu an kötü bir haber almış gibisin!”

“Rapture’da idam cezası!” diye cevapladı Mary, endişeli bir şekilde. “Ben buraya bunun için gelmedim!”

Jim’in sesi neredeyse neşeliydi. “Dur bakalım, güzel bayan! Rapture’da idam cezasıyla yüz yüze olanlar sadece kaçakçılar zira şu ana kadarki her şeyi riske atıyorlar. Sovyetlerin veya Amerikan hükümetinin bizim güzel şehrimizi öğrendiklerini düşünsene. Gizliliğimiz bizim kalkanımızdır!”

“Ufak bir idam cezası bütün özgürlüklerimizi korumamız için ödememiz gereken küçük bir bedel.”

“İşte budur, Mary!”

Andrew Ryan kaydı kapattı, sandalyesinde geriye yaslandı, Bill McDonagh’a bakmak için döndü, kaşlarını kaldırdı. “Ne düşünüyorsun? Aklına gelen ilk düşünce ne, bu konuşmayı duyduğunda, ha?”

“Şimdi efendim...”

Bill artık ne düşündüğünü söyleyemeyeceğini düşünüyordu. Özellikle düşünceleri bu yönlüyken: *Bence çok yaşlı görünüyorsunuz, Bay Ryan. Yaşlı, yorgun ve yine martinilere abanıyor*

gibi kokuyorsunuz... Ve bu tür propagandalar iç karartıcı...

Ryan'ın ofisinin etrafına baktı, büyük ve yankı yapacak kadar boştu. Wallace veya Sullivan'ın onunla olmasını isterdi. Ona destek çıkacak birilerinin olmasını. Ryan'm yeni yöntemlerine heyecan duyduğunu göstermek giderek zorlaşıyordu.

“Devam et,” diye zorladı Ryan. “Çıkar ağzından baklayı.”

Bill omuz silkti. “Artık idam cezamız var, patron. İnsanların alışmak zorunda olduğunu varsayıyorum... Darağaçlarında sallanan insanları görmezden gelmek imkânsız. Konsey bölündü... Belki yavaştan almanın zamanı...”

Ryan'ın masasında iki kasetçalar vardı, küçük olan, ironik bir şekilde Fontaine'in şirketinden alınmıştı. Donuk bir şekilde gülümsedi, küçük kasetçalara uzandı, Kaydet tuşuna bastı ve monoton bir sesle konuştu, “Rapture'da idam cezası! Konsey karmaşa içinde. Sokaklarda ayaklanmalar olduğunu söylüyorlar! Ama bu önderlik zamanı demek. Kaçakçılara karşı bir şeyler yapılması gerek. Yüzeyle herhangi bir temas, kaçtığımız dünyaya Rapture'ı ifşa eder. Birkaç kişinin boğazının sıkılması idealler adına ödenmesi gereken ufak bir bedeldir...” Tuşa bastı, kasetçaları kapattı ve Bill'e memnuniyetle döndü. “İşte, Bill. Duygularımı özetledim ve gelecek nesiller için kaydettim. Kasetçalarını kullanıyor musun? Rapture bütün dünya için medeniyetin yönünü belirleyecek ve zamanı gelince tarih burada ne yaşandığını bilmek isteyecek!”

Bill başıyla onayladı, heyecansızdı. “Tek tük yorumlar kaydediyorum patron, önerdiğiniz gibi. Bir dahaki Fontaine Fütüristik'e yapacağımız baskının planları ile ilgili olacak muhtemelen. Bu lanet şeyi ele geçirdikten sonra ne yapacağız?”

Ryan'ın yüzü ifadesizdi. “Ona karar verecek olan benim. Kendime ayırdığım zaman içerisinde.”

“Sadece düşünüyordum, burada... bir başkasının işini güç uygulayarak alamayız! Bu toplumun kanayan ikiyüzlülüğü oluruz, patron! Bu... şey gibi, ne derler... ulusallaştırma!

Rapture'ı başka bir yöne iter, gittiği yönün tam tersine.”

Ryan donuk bir ifadeyle baktı. “Bill. Açık sözlülüğüne... değer verdiğim doğru ve bireyselliğe de değer veriyorum ama aynı zamanda sadakate de değer veriyorum. Neye karar verecek olursam olayım, sadakatine güvenebileceğimi umuyorum...”

Bill yere baktı. Elaine'i ve de kızını düşündü. “Evet efendim. Tabii ki bana güvenebilirsiniz. Size sadığımdır. Tüm benliğiyle Bill McDonagh, size sadıktır.”

Ryan kasetçalara anonsu bir kez daha dinlemek için basar basmaz, Bill merak etti. Ryan'm, Fontaine'in işini gerçekten alabilmeyi kaldırabilecek bir midesi var mıydı? Halihazırda sokağa çıkma yasakları ve kimlik kartları vardı. Ryan'm inandığını, savunduğu her şeyin delice tersine varmadan önce faşizme ne kadar yaklaşabilirlerdi?

“Ufak bir idam cezası bütün özgürlüklerimiz korumamız için ödememiz gerek küçük bir bedel.”

“İşte budur, Mary!”

Ryan kasetçaları kapattı ve arkasına yaslandı, düşünceli bir şekilde kaş çatıyordu. “Gerçekten Fontaine'e karşı kesin bir hamle yapmalıyım. Yeni aşırılıklara kaçıyor. Benim özel hayatımla ilgilendiğine inanmam için yeterince sebebim var. Jasmine! Benim için çok büyük konfordu, biliyorsun, Bill. İkimiz de yetişkin adamlarız. Anlarsın. Ama ona verdiğim o küçük lüks yerden taşındı. Bu işte Fontaine'in parmağı olduğunu biliyorum. Belki apartmanına dinleme cihazları bile koymuş olabilir.”

“Hmmm...” Bill yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Bill gizli-den gizliye Ryan'ın paranoyakça konuştuğunu düşündü, bir şeyler hayal ediyordu.

“Kaçakçılığa devam ediyor. Gizli bir Hristiyan grup oluşumu var, bu Incil patlamasının sonucu. Rapture'ın dışına mektuplar çıkıyor olabilir. Lamb'in tayfasına da silah satıyor! Fontaine'le bir anlaşmam olduğunu düşünmüştüm ama çok

ileri gitti. Ben balık alırken, o genotipleri ve nükleotidleriyle pazarın her köşesine hakim oldu. Çok güçlü oldu ve bu onu çok tehlikeli kılıyor. Hepimiz için. Büyük Zincir elimden kaçıp uzaklaşıyor, Bill. Asılmanın zamanı geldi...”

“Doğru,” dedi Bill, boyun eğmiş bir şekilde. “Bu büyük, görkemli baskın ne zaman olacak, patron?”

“Oh, iki gün sonra. On ikisinde, eğer her şey uygun olursa. Sullivan ve ben büyük bir kadro organize ettik, ağır silahlı. Onlara nereye gittiğimizi gidene kadar söylemeyeceğiz.”

“Belki ben de yardım edebilirim, patron. Taktik nedir?”

“Olabildiğince az kişiye söylüyorum. Öyle bakmana gerek yok, Bill; sana güvenmediğimden değil. Eğer Jasmine’in evinde dinleme cihazları vardysa, kim bilir başka nerelerde olabilir? Sullivan veya ben konuşurken kulak misafiri olmuş olabilirsin. Bunu gizli tutacağız. Ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi. Bu sefer daha dikkatli olmaya çalışacağız ve oraya gittiğimizde bizi beklemiyor olduklarını umacağız...”

Fontaine Fütüristik, Laboratuvar 25

1958

“Çocuğunun büyüme hızı çok etkileyici,” dedi Tenenbaum, şeffaf, köpüren kuvözde yatan çocuğa bakarken.

“Evet,” diye mırıldandı Dr. Suchong, elindeki tabloda yer alan biyokimyasal özüt sonuçlarına odaklanmış vaziyette. “Bay Fontaine gayet memnun olacak. Aynı zamanda bütün insanlık için de uygulamaları olabilir. Çocuklar... çok aşağılık. Bu... çok uzun süre çocuk olarak kalmayacak...”

Sarı bir ampulle aydınlatılmış dar bir laboratuvarlardı. Kapı iki yerden kilitli, hava içerideki kimyasallar, hormonlar ve elektrik yükünün kokusundan ötürü kirliydi.

Küçük, çıplak erkek çocuk masa ve kendisi arasındaki, baklava şeklindeki kuvözde yüzüyordu; uyuyan surati suyun üstündeydi. Çocuk, koyu sıvının içinde bir tür transtaydı.

Küçük “Jack” olduğundan yaşlı görünüyordu ve bu büyüme programına uygundu. Hızlandırılmış büyütme programı gerçekten inanılmazdı. Belki Suchong haklıydı. Gelecekte birgün çocukların çocukluk yaşama aşaması tarih olacaktı. İnanılmaz bir hızla büyüme sağlanıyordu ve şartlandırılarak bir şeyler öğretilabiliyordu, tıpkı bu çocuğa öğretildiği gibi. Titreyen ışıklar, kaydedilmiş sesler, beyninde kıvılcımlanan elektrotlar öğrenilmesi gereken basit şeyleri aşıyordu; yürüme, hayali ebeveynlerin hatıraları, normalde biriktirmesi yıllar sürecektir. Boş bir sayfaydı, istedikleri her şey üzerine çizilebilirdi, genç beyni istedikleri gibi şekillendirilebilirdi, tıpkı Frank Fontaine’in istediği gibi. Fontaine’in genç Jack için “nihai üçkâğıt” kelimelerini kullandığını duymuştu. Sıkı korunan kalenin arka kapısı Ryan’dı. Jack, ne de olsa Jasmine Jolene’in yumurtalıklarından alınmıştı, çıkarılmış ufacık embriyo, zigotluktan sadece on iki gün uzaktaydı...

“R-E şartlanmasını tamamlamam lazım,” diye homurdandı Suchong, elindeki tabloyu masaya koyarken. “Bu çocuk yakında batisfere konmalı, yüzeye yollanmalı... Bay Fontaine’in onu bekleyen bir botu hazırda...”

Kadın kaşlarını çatı. “R-E nedir?”

Suchong şüpheyile gözlerini gezdirdi. “Beni test mi ediyorsun? Şartlanmayla ilgili her şeyi sana söylemeyeceğimi biliyorsun!”

“Evet, unutmuşum. Benim bilimsel merakım kuvvetli, Suchong.”

“Ah, kadın merakı daha doğru olur...” Suchong valfi üstünkörü kurcaladı, kuvözdeki hormon akışını artırdı. Çocuk tepki olarak titredi... bacakları hareketlendi...

Ne yapıyor bu çocuğa? kadın merak etti.

Ardından başka bir şeyi daha merak etti: Bu düşünceler neden bu kadar canını sıkıyordu?

Can sıkıntısı giderek artıyordu. Küçük kızlarla olan çalışmaları, bu çocukla olan çalışmaları. Hatıralarını karıştırmaya başlamıştı. Çocukluğunu. Ebeveynlerini... Nazik yüzleri...

Sevgi dolu zamanları...

Bütün bu çocuklara maruz kalmış olması adeta göğsünün ortasında bir çocuğun kilitli kalmasına sebep olmuştu. Özgür kalmak isteyen bir çocuğun.

Bizi özgür bırak, diye fısıldadı çocuk.

Başını salladı. Hayır. Deneklere sempati, ilgi göstermek, asla girmeyeceği bilimsel bir cehennemdi.

Ancak, belki de çoktan o cehennemdeydi...

Neptün'ün Armağanı

1958

“Vay canına, burada kaç adamımız var?” diye sordu Bill, bu sayıda silahlı adamın, Neptün'ün Armağan'mın dışındaki geniş, çelik koridorunun önünde toplanmasından biraz korkmuştu.

Bill hafif taramalı tüfek taşıyordu; Sullivan'm sağ elinde bir tabanca, sol elinde bir telsiz vardı. Cavendish'in bir elinde pompalı tüfeği diğerinde ise Rapture tarzı bir arama emri vardı. “Bir baskın için çok fazla herif, değil mi, Şef?” diye sordu Bill. “Bu kadar adama gerçekten gerek var mı?”

Sullivan homurdandı, “Evet. Var; ve Fontaine Fütüristik'e ilerleyen daha fazlası var.”

“Fontaine Fütüristik! Aynı anda mı?”

“Aynı anda. Patronun emirleri.” Başını salladı, sert bakışlarındaki mutsuzluk apaçıktı. “Kabul edelim, bunlar tam olarak kana susamış haydutlar değiller. Rapture şair, ressam ve tenis oyuncularıyla dolu, kiralık fedailerle değil ama Fontaine... Rapture'm koca bir bölgesini elinde tutuyor.”

“Fontaine nerede? Bu baskının başarılı olmasını istiyorsak onu şahsi olarak yakalamahyız.”

“Plan şöyle: Söylenene göre bugün balıkçılığın orada bir yerde olacak, belki limanda, ikmal teknesiyle bir şey çıkarmak. Neyse, bu sadece bir baskın değil,” Sullivan sır tutuyordu, Cavendish kapıyı açarken sesini alçalttı ve iki sütun adamın

olduğu limana giden tahta koridoru takip ettiler. “Bu tam teşekküllü bir hücum... Frank Fontaine ve çevresindeki herkese askeri bir saldırı.”

“Ne kadar hazırlandı, Şef? Fn son ne olduğunu hatırla. Belki bu lanet şeyi hazırlamak için daha fazla zaman harcamahyız ne dersin?”

“Her şeyiyle planlandı. Burada iki dalga adam var, Fontaine Fütüristik’te iki dalga daha ama Ryan bunu olabildiğince gizli tutmak istiyor. Sorun şu, sen iki kişiden fazlasına bahsettiğinde –belki sadece bir kişiye– ve ondan fazlası bunu öğreniyor. Ve Fontaine birden fazla tür sentezciyi maaşa bağladı, bilgi karşılığında plazmid veriyor. Yani emin değilim eğer...” Başını salladı. “Ben sadece emin değilim.”

Sullivan’ın sol elinde taşıdığı ufak telsizde bir çıtırdama geldi. “Pozisyondayız.”

Sullivan telsize konuştu. “Tamam. ‘Şimdi’ emrini verince ilerleyin.” Başka bir takımla konuşmak için frekansı değiştirdi. “Şef konuşuyor. Orada hazır mısınız?”

“Fütüristik’i vurmaya hazırız...”

“Lanet olsun, telsiz üzerinden isim söyleme, sadece... Neyse boşver. Otuza kadar say ve vurmak için harekete geç. Biz de burada ilerliyoruz.”

Sullivan saatine baktı, kendi kendine başını salladı, çevresine baktı, diğerlerine el işareti yaptı ve ardından Securis kapısına ilerledi. Cavendish’e başıyla hareket yaptı, kapıyı açtı, somurtkan suratlı iki sıra adam için ağır kapıyı tuttu ve bağırdı, “Şimdi!”

Ortak bir uğultuyla adamlar kapıya hücum ettiler. Koşanların arkasından heyecanla bağıryorlardı, silahları havadaydı. Sullivan, Baş Güvenlik Görevlisi Cavendish, Güvenlik Görevlisi Redgrave ve Bill, iskelenin su kaplı tahta döşemesinden balıkçı teknesine benzeyen karaya bağlı araca doğru ilerlediler.

Aniden sentezciler her yerdeydi.

Bazıları harfi harfine tavandan düşüyorlardı. Örümcek sen-

tezciler aşığı atlıyorlar, aşığı inerken balık oyma bıçaklarını sallıyorlardı, Ryan'ın atak ekibinden beş adam anında yere yığıldı, kesilmiş boyunlarından kızıl kanlar fıskırıyordu, kafasız bedenleri kafalarının üstüne düşüyordu. Bill adamın halen titreyen suratına basmamak için keskin bir adım attı. Bir sentezci kurbanına döndü ve Bill'e vurmaya çalıştı ama hafif taramalı hazırda ve tetiğı hızlı bir şekilde çekti, sentezcinin kafasını havaya uçurdu.

Yakınlarda biri koşmayı bıraktı ve bir heykele dönüştü, buzla kaplıydı. Yuvarlanan bir el bombası dondurma işini yapan sentezciyi patlattı ama daha fazla sentezci yoldaydı.

İncil'deki şeytanlar gibi bunlar, diye düşündü Bill.

“Yeeeyy ta-he-ho!” diye uludu bir sentezci, yukarıda bir yerlerde. “Gene Autry kurtarmaya geliyor!”

Taramalı tüfeğın uzun titremesi sonucu sentezci bağırdı ve tavandan düştü. Bir ateş topu gölgeler içindeki karanlık figürden iskelenin uzak ucuna fırladı, sentezci beline kadar suyun içindeydi. Bill ateş topunun meteorumsu ilerleyişinden çıkan ateşten ürktü, arkasındaki adamın suratına çarptı, kaynayan suratından çığlıklar yükseldi. Bill ona doğru başka bir ateş topu siyah bir duman altında ilerlerken duvarın oradaki silüete taramalı tüfeğıyle ateş etti. Örümcek sentezcinin titrediğini ve taramalı mermisiyle düştüğünü gördü, ateş topu spiral halinde ilerlerken duvara kan sıçırıyordu, örümcek sentezci ölürken ateş topu yönünü kaybediyor gibi görünüyordu. Üzerindeyken delice yönü değışti ve sonra tekrar ve tekrar değışip suyun içinde söndü.

Silah seslerinin bütün gürültüsünün oluşturduğu hengâmenin ortasında pompalılar gürlüyor, taramalı tüfekler takırdıyor, tabancalardan mermiler fırlıyor; yükselen barut dumanı alanı cehenneme çeviriyordu. Mavi duman kırmızı flaşlardan yansıyor ve bombalar patlıyor, patlayıcılar tavandan düşüyor, sütunların arkasından, iskelenin altından Ryan'ın adamları cehennemin içine ilerliyor, sentezciler saçmalıklarını ve haykırıyor.

Çok fazlası vardı ve onları bekliyorlardı. İşleri çoktan bitmişti, Bill bundan emindi.

Bill'in önündeki bir adam kaskatı kesildi ve felçli bir ele asılmış bir kukla gibi sallandı, yıldırım fırlattıran bir plazmid tarafından çarpılmıştı. Düşerken, Bill sentezciye adamın yanından geçen bir mermi yığını ateşledi: Siyah saçlı, siyah gözlü kadın şort giymişti. Sütunun arkasına yarım yamalak saklanmış kadın, elektrik parlayan elini Bill'e nişan almıştı ama taramalı tüfek; gövdesini ve suratını paramparça etti, ardından sırtüstü suya düştü. Su kırmızı dalgalarla kızıla dönüyordu, düşen erkek ve kadınların kanlarıydı: insan ve asi sentezciler.

Tanrım, diye düşündü Bill. Ryan beni bir kadını öldürmeye zorladı! Aman Tanrım, affet beni. Elaine şimdi benim hakkımda ne düşünecek?

Tavandaki bir kadın sentezci tabancasını Bill'e ateşledi, mermi kaburgasını sıyırdı ve Bill tereddüt etmeden geri ateş etti. Çünkü yapmak zorundaydı. Kadın görüş alanından sıçrayarak uzaklaştı.

Küçük botun bağlı olduğu iskeleye yakın güvertede deli gözlü, saçları dökülmekte olan bir kadın, bir bebek arabasını tek eliyle itiyordu. Bebek arabasına uzandı, bir tür el bombası çıkardı ve havaya fırlattı. Cavendish kadına doğru koştu...

Bomba yarı yolda havada durdu, ardından telekinetik bir şekilde ona doğru kavisli bir hareket yaptı ve Cavendish balık kokan tahta kutulara doğru kendini yere attı. Kutular patlamanın çoğunu engelledi, tahtanın kıymıkları cirit gibi hızla geliyordu ve arkadaki birini duvara çiviledi.

Bill dizleri üzerine çöktü ve kadının kafasının, Cavendish'in elindeki çiftinin ateşlenmesinin ardından çıkan pembe ve gri dumanlar arasından yok olmasını tam zamanında görmüştü. Kadın yere yığıldı...

Balıkçı teknesine benzeyen aracın ufak kabininden başka birisi adım attı; Frank Fontaine'in ta kendisiydi. Fontaine'in elinde bir tabanca sıkıca duruyordu, sırtıyor-

du ve deli gözleriyle neredeyse rastgele ateş ediyordu. Kendini John Wayne mi zannediyordu? Hiç Fontaine'in tarzı değildi.

“Hepinizi kendimle beraber dibe çekeceğim!” diye bağırdı Fontaine. “Frank Fontaine'i savaştan yok edemeyeceksiniz!”

Adamın yaptığı hareketlerde garip bir dramatiklik vardı.

Fontaine paltosuna uzandı. Başka bir tabanca daha çekti ve şimdi her iki elinde tabancaların ikisiyle de ateş ediyordu, dişleri görünüyordu, gözleri deliceydi. Fontaine'in mermilerinden biri tarafından boynundan vurulan bir güvenlik görevlisi aşağı düştü.

Bir sentezci ölümün getirdiği sevinçle haykırdı. “İşte bu, hepsinin güzelce canını oku, Frank!”

Bill, Fontaine'e doğru bir el ateş etti ve ıskaladı.

Bir güvenlik görevlisi barut dumanı içerisinden koşuyordu, Fontaine'e bağıyordu ve Fontaine üst güvertenin arkasına eğildi, daire çizip görevlinin arkasından çıktı ve adamı kafasının arkasından vurdu. Ardından Fontaine tabancasını bıraktı ve yerdeki görevlinin taramalı tüfeğini kaptı, arkasını döndü ve iki silahıyla da ateş etti, sol elinde tabanca, sağ elinde ise taramalı tüfek vardı.

Bill, Cavendish'in suya doğru kaydığını fark etti, başı aşağıda, suda bota doğru ilerliyordu. Bill, Fontaine'e ateş etmeye ve dikkatini Cavendish'ten uzaklaştırmaya çalıştı. Cavendish o sırada botun arkasına sığışıyordu, ardından Bill, Fontaine o tarafa ateş ederken, yere yattı. Mermiler kafasının üstünde akıp gitti.

“Eğer Frank Fontaine düşüyorsa, hepiniz de benimle beraber düşeceksiniz!” diye bağırdı Fontaine.

Ardından Cavendish geminin üst güvertesine adım attı, pompalı tüfeğini Fontaine'in karnına soktu ve sırtarak tetiği çekti, Frank Fontaine'i gemiden dışarı fırlattı. Pompalının etkisi neredeyse onu ortadan ikiye ayırdı.

Cavendish diğerlerine döndü ve zafer içerisinde bağır-

dı, başının üstünde pompalı tüfeğini salladı. “Yaptım! Frank Fontaine’i hakladım!” Sonra teknede ona doğru gelen bombadan kaçmak için eğildi. Bill, dumanlı patlamanın etkisiyle görüşünü kaybetti, bıçaklar çevresinde parlarken eğildi. Döndü ve taramalı tüfeğiyle bıçak fırlatan sentezciye ateş etti. Sentezci siper almak için eğildi.

Bill, iskelenin ilerisinde Sullivan’ı fark etti. Üzerinde silah taşıyan sentezci çıplak ayaklı bir adamdı, tulumuyla iskelede doğal olmayan bir çeviklikle sıçrayarak hareket ediyordu. Sullivan’ın mermilerinden kaçıyor gibi görünüyordu. Atlarken, herif Sullivan’a ateş ediyordu. Bir mermi sol omzuna isabet etti ve darbenin etkisiyle sendeledi.

Bill halihazırda sentezciyi silahıyla takip ediyordu ve son mermisiyle ateş etti, sütunun tepesinde bedeni dönerken sentezcinin kafasını parçaladı ve ağır barut dumanının içinden sıçrayarak garip bir biçimde suya düştü.

Sullivan, acı içinde sııttı, Bill’e şükran dolu bir bakışla döndü. “Hadi, geri çekilin lanet olasıcalar! Bu bir pusu!”

Cavendish dumanlar içinden aceleyle geldi, öksürüyordu, “Sullivan, Fontaine’i indirdim!”

“Sadece geri çekilin, lanet olsun, çok fazla sentezci var!”

Kısa zıpkın şeklinde tahta parçası uçarak yanlarından geçti ve Sullivan tabancasıyla ateş etmek için yan yan bakan sentezciye döndü. Bill iki cesedin üzerinden atladı, Sullivan’ın yanına adım attı ve tüfeğinin arkasıyla bir yandan gevezelik edip bir yandan Sullivan’ın yüzüne doğru kavisli bıçağını sallayan sentezciyi indirdi. Sullivan döndü, iskelede sendeledi ve Bill arkasından takip etti, sadece yanlarından geçen bir ateş topundan sıyrılmak için durdular.

Yüzü ADAM yaralarıyla kaplı, lekeli iç çamaşırı içerisinde göbekli bir sentezci, böcek gibi dört ayağı üzerinde kapının üzerindeki duvara tırmandı. Köpeğimsi havlama sesleri kapıya doğru koşarlarken kulaklarında çınladı. Sentezci şu cümleleri haykırıyordu: “Anne, baba, bebek! Anne, baba, bebek! Bütün

herkes burada! Kanlar kulağымda!” Sullivan ateş etti ve ısıladı. Redgrave görüş alanına girdiği sırada örümcek sentezci bir tabancayla onlara doğru nişan aldı. Sütunların arkasından pompalı tüfeğini ateşledi, sentezciyi duvardan uçurdu. Cesedi sertçe dönerek kaydı ve en yakın sütundan sekerek suya uçtu.

Sullivan kapıya doğru yolu gösterirken sendeliyordu ve tekrar koridora girdi. Ardından kapıdan geçtiler; Sullivan, Bill, Güvenlik Görevlisi Redgrave’i Cavendish ve birkaç adam takip ediyordu, birinin elbiseleri sentezcinin ateş topu yüzünden yanıyordu; birinin bir gözü eksikti, göz deliğinde yıldırımın etkisinin verdiği dumanlar çıkıyordu; ve diğer iki adam aldıkları kurşun yarasının etkisiyle sendeliyordu...

Bill, Cavendish’e cesareti için sııttı, o ve Redgrave açık kapıdan geçerken arkalarını sağlama almak için ateş ediyorlardı, kapı eşiğinden sentezcileri püskürtüyorlardı. Mermiler sekti ve Elektro Bolt patlamaları metal kapının çerçevesinde çatırdadı. Bill yere düşmüş bir güvenlik görevlisinin tabancasını aldı ve baş aşağı duran, birden tavandan gelmeye başlayan bir örümcek sentezciye yakın mesafeden ateş edip tam yüzünün ortasından vurdu... Adam, ölen bir yarasa gibi düştü...

“Hadi, yürümeye devam edin!” diye bağırdı Sullivan. “Geriyeye doğru!”

Sullivan’ın Özel Silah Destek Takımı oradaydı, koridorun arkasından geliyorlardı, planlanmış ikinci dalgaydı; Sullivan ve Bill’in arasından hızlıca ilerlediler, sentezcileri kovalamaya atıldılar; dokuz görevlinin elinde kimyasal silahlar, dondurucular, ateş püskürtme makineleri vardı. Bu hantal silahlar yakıcı asidi, taşıdığı dondurucu maddeyi ve yakıcı kaosu hücumla geçmiş sentezcilerin üzerine yayıyordu.

Sullivan destek takımını saklamıştı, kendi takımını bu hantal silahlarla yaralamaktan korkmuştu. Bill için onlar kanlı bir karşılamaydı şu anda. Ryan’ın yeni silahları sentezciler üzerinde yıkım yarattı, kafalarını patlamış mısır gibi patlattı, yüzleri kafataslarından köpüren asitle eridi...

Mide bulandırıcı bir dehşetti. Bill, Sullivan'ın iyi olan kolunu tuttu, koridorda ilerlemesine yardım etti. Redgrave'e, kendilerine siper oluşturmaları için seslendi. Sullivan ağır bir şekilde omuz yarısından kanıyordu ve onu revire yetiştirmeleri gerekiyordu.

Sullivan'ın kanında ayağı kaydı; adamlar bağırdılar ve arkada bırakılmamak için yalvardılar. Silahlar patladı ve alevler kükredi. Devam ettiler ve bir şekilde metroya vardıklarını fark ettiler. Güvenli bir şekilde kaçmışlardı.

Devam ederlerken Sullivan acı içinde hırıldamasının ardından Bill düşündü. *Belki de buradan bizim için kaçış yoktur Rapture'da olduğumuz sürece yoktur.*

Fontaine Fütüristik**1958**

“Küçük Kız Kardeşler Yetimhanesi’yle ilgili raporların hepsi–” Sullivan duraksadı, başını üzgünce salladı. “Yani... doğruymuş.”

“Kreş”in önünde durup kapı penceresinden baktılar. Çıplak ayaklı, siyah saçlı küçük bir kız; yırtık pırtık elbisenin içinde yatağına sinmişti, köşedeydi, boşluğa bakıyor ve parmağını emiyordu.

Ryan uzun, yavaş bir nefesi dışarı saldı. “İçinde bir deniz salyangozu var ve ADAM mı üretiyor?”

“Evet. Görünüşe göre böcekler yeterince hızlı üretim yapamıyordu ve kızları üretimi arttırmak için kullanıyordu.” Sullivan’ın sesinden iğrenme aktı.

“Cidden. Bunu Suchong’a onaylattın mı?”

“Evet, efendim. Kendiniz sormak isterseniz diye onu ev hapsine soktuk, hemen koridorun sonunda.” Suratında hastalık dolu, ufak bir gülümse belirdi. “Şairane bir adalet. Beraber kapatılmış durumdalar, o ve Tenenbaum, çocukların konulduğu odalardan birinde.”

“Onlarla bir konuşayım.” Ryan kapıdan dışarıya doğru döndü.

“Bay Ryan?”

Ryan adama baktı, kaşlarını çattı. “Evet?”

“Burada kalan çocuklara ne olacak? Sokağı mı salacağız?”

“Onlar, bildiğim kadarıyla, gerçekten yetimler, değil mi?”

“Ah, evet. Şöyle böyle.”

“Yetimlerin kalacak bir yere ihtiyacı olacak. Belki ADAM’m verimli üretimi için... başka bir yol bulduğumuzda... evlatlık alınmalarını sağlayabiliriz. O zamana kadar...” Omuz silkti. “Burada kalmaları daha iyi olur.”

Ryan, Sullivan’ın bu cevaptan ötürü hayal kırıklığına uğradığının farkındaydı. “Benden ne istiyorsun, Sullivan? Bu çocuklar amanı geldiğinde kullanılacaklar... o zaman ilgileniriz. Şimdi teftişimize devam edebilir miyiz, Şef?

“Tabii.” Sullivan gözlerini kaçırdı. Sesi boğuktu. “Bu taraftan, Bay Ryan. Koridordan aşağı doğru...”

Sadece iki kapı aşağıda, Sullivan tıpatıp aynı başka bir hücrenin kapısının kilidini açtı. Sullivan kapıyı açarken, Ryan kreşin köşesinden gelen pis kokudan kaçmak için bir adım geri çekildi. Oyuncaklar yerlere, teneke tabakların içinde yarısı yenmiş yemeklerin yanma saçılmıştı.

Brigid Tenenbaum köşedeki bebek karyolasına sokulmuştu, tıpkı bir önceki hücredeki kız gibi, ama üzerinde elbise yerine laboratuvar önlüğü vardı. Yumruğunu kemiriyordu ve yüzündeki ifade çocuklarınkinin aynısıydı.

Suchong kapının arkasında duruyordu, fôkirlerini pastel kalemle duvara Korece karalıyordu. Birkaç metre kareyi dolduran gizemli yazılar vardı.

“Suchong!” diye bağırdı Ryan.

Dr. Yi Suchong Ryan’a döndü ve Ryan, Suchong’un gözlüğünün camlarından birinin düşmüş olduğunu gördü. Yüzünün bir tarafında morumsu bir iz vardı ve dudağı yarılmıştı.

“Doktor Suchong baskın yaptığımız sırada kaçmaya çalıştı,” diye kibarca açıkladı Sullivan. “Durdurmak için cop kullanmamız gerekti.”

Suchong boynunu eğdi. “Suchong duvardaki yazılar için üzgün. Küçük bir tez. Yazacak bir kâğıt yoktu.”

“Peki bu tezin konusu nedir?” diye sordu Ryan, burun delikleri odanın kötü kokusundan titriyordu.

“Sentezcilerde birikmiş ADAM’ın tekrar toplanabilmesiyle ilgili,” dedi Suchong. “Bu çıkarma işleminin muhtemel yöntemleri.”

“Anlıyorum. Siz ikiniz bu odadan serbest bırakılmak istemisiniz?”

Tenenbaum dik oturdu, halen yumruğunu kemiriyordu, ilgiyle bakıyordu. Suchong sadece boynunu eğdi.

“O zaman,” diye devam etti Ryan, “Sizden sadakatiniz için ant içmenizi ve bu yemini çiğnemenin cezasının idam olduğunu anladığınızı onaylamanızı istiyorum. Şu anda olağanüstü hal içerisindeyiz. Olağanüstü zamanlar, olağanüstü önlemleri gerektirir.”

“Ve...” Tenenbaum’ın sesi karamsardı. “Küçük Kız Kardeşler?”

Suchong kaşlarını çatı ve uyarı dolu bir bakış attı.

Ryan omuz silkti. “Burada devam edecekler, maddeye... ihtiyacımız var. Zamanla başka bir yol bulacağız ama şimdilik siz ve Fontaine bizi buna mecbur kıldınız gibi görünüyor... Sonuç olarak çocukların gidecek bir yeri yok.”

Sullivan duyulmayacak şekilde homurdandı. Ryan ona baktı. “Söyleyecek bir şeyin mi var, Şef?”

“Hayır, Bay Ryan.”

“Çok iyi. Buraya korumalarını yerleştir ama önce bu ikisini önceki odalarına götür ve temizlik yap. Suchong’a da yeni bir gözlük bul.”

Frolic Hisarı, Poseidon Plaza

1958

Poseidon Plaza’dan dışarı adım atarken, Sir Prize Şans Oyunları ve Gazinosu’nda çok büyük miktarda para kazanmış olan Diane McClintock hiçbir heyecan hatta hiçbir şey hissetmedi.

Çantasındaki sigaraları aradı ve biraz araması gerekti çünkü

çantası kazandığı Rapture Dolarlarıyla doluydu. Olağandışıydı, yüksek ödül veren bir slot makinesinde kazanmıştı. İnanılmaz bir şans yakalamıştı ve onun için bunun hiçbir önemi yoktu. Bir yandan dalga geçiliyormuş gibi hissetti. Bu parayı, özlem duyduğu New York'taki Park Caddesi'nde harcayamazdı.

Bir sigara yaktı, gazinonun dışında dolandı, eve gitmeye isteksizdi. Pırpır eden slot makineleri ve bir oyundan diğerine giden tedirgin insanlar; eşlik edecek kimse olmamasından iyiydi. Andrew'un arkadaşlarından biriyle vakit geçirebileceğini biliyordu ama katlanması zor insanlardı, hele ki gerçekleşen onca olaydan sonra...

"Hanımefendi?" dedi mavi bir elbise içinde, mavi kadife şapkalı bir kadın; şişkin kahverengi saçları ve kocaman, koyu gözleri vardı. Eliyle bir çantayı kavramıştı. "Hanımefendi, benim adım Margie. Merak ediyordum da... bize bağış yapmak ister misiniz?"

"Siz kimsiniz?" diye sordu Diane, sigara dumanını süslü tavana üflerken. "Burada yalnız gibisiniz. Bu yardım evdeki çocuklarınız için mi?"

"Hayır, Ben... hayır. Ben Atlas'ın insanlarındanım..."

"Atlas! Onu duydum. Aynı zamanda Robin Hood'u da duydum. İkisine de inanmıyorum."

"Oh, Atlas gerçektir, hanımefendi..."

"Öyle mi? Nasıl biri? İyi biri mi?"

"Evet. Ona güveniyorum, hatta Doktor..." Tedirgin bir şekilde çevresine bakındı.

Diane gülümsedi. "Doktor Lamb'den daha fazla mı? Eğer bahsedeceğin insan oysa, sesini çıkarmak istemememi anlıyorum, Margie. Bir radikal takımdan diğerine transfer oldun, ha?"

"Öyle de diyebilirsiniz. O tutuklandığında, birine ihtiyaç duydum... kim olduğu önemsizdi. Asıl önemli olan şu anda Rapture'daki fakirler için para topluyor olmamız. Atlas bu parayla konserve yiyecek ve gerekli eşyaları alıyor, dağıtıyor..."

Diane burnundan soludu. “Rapture’daki bu fakir sınıf hakkındaki tüm o konuşmalar. Duyduğum kadarıyla abartılı olduğunu düşünüyorum.”

Kadın başını salladı. “Oradaydım! Benim... bazı kötü şeyler yapmam gerekti. Bilirsin işte. Devam edebilmem için.”

“Gerçekten mi? O kadar mı kötü? Başka türlü bir, ah, iş yok muydu?”

“Hayır hanımefendi.”

“Andrew dışarıda çok fazla...” Diane, kadının suratındaki korkuyu görünce sözlerini kesti. “Neyse. Bağış. Tabii, işte buyurun.” Çantasından bir tomar para avuçladı ve uzattı. “Andrew’u sinir eden kim olursa ona daha fazla yardım; fakat nereden geldiğini kesinlikle söylemeyin.”

“Oh, teşekkür ederiz!” Margie parayı çantasına koydu, bir el ilanı çıkardı. “Bunu okuyun, Atlas’ı anlatacak...” ve ardından gölgelerin içine hızlıca ilerledi.

Diane elindeki ilanın başlığına baktı.

**EVET, BİRİ SİZE DEĞER VERİYOR! ATLAS,
RAPTURE’DA KİMSE SİZİ UMURSAMIYOR GİBİ
HISSETTİĞİNİZİ BİLİYOR! ATLAS İÇİN SAVAŞIN! İŞÇİ
SINIFININ HAKLARI İÇİN SAVAŞIN...**

Diane güldü. Andrew Ryan’m bu ilanı görünce vereceği tepkiyi hayal etti. Buruşturdu ve bir kenara fırlattı. Kelimler aklında dolaştı.

Evet, biri size değer veriyor...

Apollo Meydanı

1958

“Keşke Ryan bu siktiğimin darağaçlarım kaldırsa,” dedi Bill McDonagh, Wallace’la beraber yürürken. Asılı duran cesetlerin kötü kokusuyla yüzünü buruşturdu. Dört şişmiş, mor suratlı beden, dört ilmiğin ucunda yavaşça dönüyordu. Son

seferden bu yana yeni asılmış gibi görünüyorlardı. Ağlatacak kadar iç karartıcıydı.

Bill, Sullivan'la olan toplantısının bitmesinden memnundu. Elaine ve Sophie'yi görmek için bu akşam eve koşa koşa gidecekti. Kimse, Rapture'daki bu kasvetli havada dışarıda olmak istemezdi.

“Anlamadığım şey şu,” dedi Roland Wallace, Bill ve o, Apollo Meydanı'nın çöplerle kaplı zemininde yürürlerken, “Fontaine o kadar sentezciyi güvenlik görevlilerini beklemeleri için mi tuttu? Paralı asker olmak için fazla uçuklar, değil mi?”

Bill zalimce güldü. “Unutuyorsun, dostum, o pislikler ADAM için her şeyi yaparlar.”

Wallace homurdandı. “Bu noktada haklısın. O zaman Fontaine onları ADAM'la kandırdı. Oraya gittiler, kim gelirse indirdiler ve sağ kalanlar daha fazlasını aldı...”

“Ben de öyle varsayıyorum, en azından doğru olduğunu... O zaman, bütün bunlar ne?”

Artemis Sütleri'nin önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı, bir adam merdivenlerden kalabalığa sesleniyordu.

“Kendine Atlas diyen adam olmalı,” dedi Wallace, sustu.

“Evet, el ilanlarını gördüm.”

“Korsan radyo mesajlarıyla başladı, bütün insanlara ulaştı. Takipçileri grafiti...” Merak içinde, Bill ve Wallace, kalabalığın eşiğinde Atlas'ı dinlemek için durdu.

En az yetmiş beş kişi, çoğu halen insan gibi görünüyordu veya ADAM'a daha o kadar bağımlı değillerdi, Atlas'ın çevresinde toplanmıştı. Atlas bakım işçilerinin giydiği tulumdan giymişti. Oradaki insanlardan biriydi. Sesi çok tanıdık geliyordu ama yakından baktığında, Bill adamı tanımadığına karar verdi. Böyle bir adamı unutmak zordu, sarı-kahverengi parlayan saçları ve ayırık çenesiyle neredeyse bir film yıldızı kadar yakışıklıydı.

“Geldiğim yerde, Dublin'de, bir deyiş vardır,” diye haykırdı Atlas, İrlandalılara özgü bir aksam vardı. “Kedi sizi yerse, şey-

tan da kediyi yesin! Burada bizim de başımıza gelen bu değil mi? Kesinlikle öyle, dostlar! Canlı canlı yutulduk, hem de iki kere! Önce Rapture tarafından ve sonra Ryan tarafından! Burada boş zaman yok, işçi sınıfı için eğlence yok, eğlence sadece züppelere ve onların Olympus Tepeleri'ndeki şımartılmış muhallebi çocuklarına ayrılmış! 'Gelin ve hayata Rapture'da yeniden başlayın,' dedi! Ama kedi farenin ağzından konuşuyordu ve şeytan da kedinin ağzından!"

Kalabalıktan aynı fikirde olduklarına dair gürültüler yükseliyordu.

"Evet!" diye devam etti Atlas, sesi bütün Apollo Meydam'm dolduruyordu. "Bize defalarca ve defalarca kez yalan söylendi! Burada serbest pazarın olduğu söylendi ama ne oldu? Ryan, Fontaine Fütüristik'e el koydu! Zorla ellerinden aldı! Gece sokığa çıkma yasakları ve kuşatmalarla, burayı bir polis devletine çevirdi!"

Kalabalıktan onaylayıcı bir gürültü daha koptu. Ryan'ın ikiyüzlülüğü gözden kaçmamıştı.

"Buraya balık gibi yemlendik!" diye bağırdı Atlas. "Balık gibi Queens'in veya Dublin'in veya Şangay'ın veya Londra'nın gecekondularından çekildik, denizin altındaki daha ufak bir gecekonduya! Buraya taşınarak yükseldik öyle mi? Bir evde dört aile yaşarken, bir evde yirmi aile yaşar olduk! Bu soygundur, geleceğimizin soyulmasıdır, dostlar! Ümit hırsızlığıdır! Ama başka bir yol var, gerçek ümit için bir yol! Bir serveti paylaşma programı! Bu ikiyüzlülerin işçi sınıfının kazandığının yüz katını, bin katını, bizim ağır çalışmamızla kazanmalarına neden izin verelim! Onlar çatı katlarında şampanya içerken ve purolarını üflerken biz çalışıyoruz; neden her aileye basit bir ödenek verilmiyor, hayatlarını idame ettirebilmeleri için bin, iki bin Rapture Doları kadar!" Kalabalıktan bir gürültü daha koptu. Sesi yükseldi ve her kelimesiyle daha da yükseldi. "Neden Rapture'ın serveti aç gözlü azınlığa ait olsun? Şimdi bana bunun cevabını SÖYLEYİN!"

Yumruklar havaya kalktı, destek verircesine sallanıyorlardı. Biri söylemeye başladı. “Atlas, Atlas!”

Kalabalık devam etti. “Atlas, Atlas, Atlas!”

Atlas yükselen söylemler arasında duyulmak için kelimelerin üzerine daha da basarak konuştu. “Eğer iş ADAM ve silahlarla kuşanıp savaşımaya gelirlerse, biz de gücümüzü gösteririz!”

“Atlas, Atlas, Atlas, Atlas!”

“Sanki Sofia Lamb’in defterinden okuyor gibi,” dedi Bill sessizce yanında duran Roland Wallace’a. “Yine de kendine has bir tarzı var. Daha çok işçi sınıfının babası gibi...”

“Bu, bu Huey P. Long!” dedi Wallace.

“Ne, Louisiana’daki eleman mı?”

“Hayır, demek istediğim, söyledikleri Long’un kitabından alıntı. Ona Kral Balık derlerdi, Baton Rouge’da, güneydeki ayaktakımının kralı. Balık Kral aynen böyle konuşurdu. Tabii İrlandalı aksanı hariç; ve Atlas araya biraz Bolşevizm kattı...”

Bill başını kaşıdı, üzerinde düşündü. “Bu Atlas denen herifi daha önce görmemem çok ilginç. Yıllardır buradayım. Bu su sızdıran depo şehirde yıllar boyunca her herifi gördüğümü sanırdım.”

Wallace, dirseğiyle Bill’in gövdesini dürttü. “Bill, yukarı baksana!”

Bill tavana baktı, baş aşağı ilerleyen örümcek sentezcileri gördü, üç taraftan yaklaşıyorlardı; onun ve Wallace’m üstünde birleşiyorlardı.

Meydanın kenarlarına baktı ve Greavy’yi öldüren telekinetik sentezciyi gördü. Artemis Sütleri’nin girişine yakın duvardan izliyordu.

“Bize doğru yaklaşıyorlar, Bill.”

“Doğru, kahramanlığı bir tarafa bırakıp uzasak iyi olur. Hızlıca. Hadi gel, dostum!”

Geldikleri taraftan hızlıca geriye doğru döndüler. Uzun yoldan, geçiş noktalarının olduğu yerden ilerlediler. İkisinin

de kimlikleri yanındaydı ve binalar arasındaki şeffaf geçitten başka bir batisfer girişine oradan da gidecekleri yere ilerleyeceklerdi. Veya oraya hiç varamayacaklardı.

Sentezcilerin onları dışarı kadar kovalama gibi bir niyeti yok gibi görünüyordu. Bu da Bill'in şüphelerini doğruluyordu. Atlas için çalışıyorlardı. Onun korumasıydılar...

Yunus bahklarının dolaştığı bölümün altındaki geçitten hızlıca ilerlerlerken Bill'in aklında bir kelime belirdi. Basit, iki heceli bir kelimeydi. Bu yeni Balık Kral ve Andrew Ryan'ın kaçınılmaz karşılaşmasını özümseyen bir kelimeydi: Savaş.

Daha fazla ölüm. Daha fazla savaş. Elaine ve Sophie için daha fazla tehlike.

Durdurmak için bir şey yapılması gerekiyordu. Bir şekilde bu bomba imha edilmeliydi...

Aklında korkutucu bir fikir belirdi. Kafasından atmaya çalıştı ama orada kaldı, fısıldadı...

Ryan Endüstrileri / Fontaine Fütüristik

1958

"Şu tabelayı kaldırmalıyım gerçekten," dedi Ryan, Karlosky ile beraber Fontaine Fütüristik adının üzerinden geçerken. "Burası artık *Ryan Plazmidleri*."

Çift kanatlı kapıdan geçtiler ve cilalı zeminde yürüdüler, Atlas'ın sırtında dünyayı taşıdığı heykelin yanından geçirirler.

Saatine göz attı. Programının yarım saat gerisindeydi, ışıklar akşam vakti için yakında kısılırdı. Suchong'dan gelen mesaj acildi: ADAM üretiminde bir kriz...

Ryan laboratuvar çalışanlarını umursamadan hızlıca geçti, elinde panoyla merdivenlerden çabucak indi, Karlosky ardından gidiyordu. Karlosky yanındayken sentezciler veya suikastçılar hakkında neredeyse telaşlanmazdı, adamın kafasının arkasında gözleri vardı. Plazmidlerin gerçekten bir insanın kafasının arkasına göz koyup koymayacağını merak etti.

Sterilizasyon hava kilidinden, Suchong ve Tenenbaum'ı bu-

har altındaki laboratuvarı bulmak için ilerlediler, köpüren tanklar içindeki bir deniz salyangozu üzerinde çalışıyorlardı. Odaklanmış bir şekilde kaş çatıyorlardı. Tenenbaum, deniz salyangozunun dik kuyruğundan çıkan turuncu sıvıyı çekmek için bir pipet kullanıyordu. Ryan, kadının saçlarının günlerdir yıkanmamış olduğunu ve laboratuvar önlüğünün sıçramış lekelerle dolu olduğunu gördü; tırnakları kapkaraydı, gözlerinin altı mosmordu.

İçeri girdiklerinde Suchong başını kaldırdı ve ikisine de ufak bir selam verdi. Tenenbaum pipeti çekti ve test tüpüne boşalttı. Ryan deniz salyangozunu incelemek için yaklaştı, deniz suyu dolu küvette titriyordu ama onun dışında neredeyse ölü gibi görünüyordu.

Ryan deniz salyangozunu işaret etti. “Sonuncusu kesinlikle bu olamaz?”

Suchong iç geçirdi. “Askıya alınmış birkaç tane daha var ama neredeyse bittiler. Baskındaki savaş, bütün o kaos... hepsini kaybettik. Tankları zedeledi. Eğer bizi uyarsaydınız...”

“Bunu riske atamazdım. Güvenimi tamamen kazandığınız söylenemez, Suchong, Fontaine için çalışıyordun.

Suchong pişmanlığını gösterir bir hareketle başını eğdi. “Ah. Suchong çok üzgün. Fontaine için çalışmak büyük bir hataydı. Bilmeliydim, akıllı adamlar daha fazla silah gücüne sahip adamlarla çalışmalı. Her zaman daha iyi bir fikirdir. Bu hatayı tekrar yapmayacağım. Sadakatime sahipsiniz, Bay Ryan.”

“Öyle mi? Göreceğiz. Bana notu yolladın ve problemi kendim de görebiliyorum. Deniz salyangozu yok, ADAM yok. Önerin var mı, Doktor? ADAM için ne yapacağız. Çevrede koşuşan ADAM bağımlısı deliler var... Bütün endüstri çökebilir. Plazmid işini ben devraldım, bunları yüceltmek için Gelecek Salonu’nu kurdum ama eğer elimizde kalmazsa, her şey boşa yapılmış demektir.”

Tenenbaum test tüplerine baktı. “Bir yol var, Bay Ryan. Biz böcekleri çiftleştirmenin bir yolunu bulana kadar...”

“Nedir bu yol?”

“Rapture’da insanlar ölüyor ve öldüler ama ölmeden önce bir aşama var... nasıl söylesem, metabolizmalarındaki plazmidin... içlerinde ADAM’a dönüştüğü bir aşama. Gövdelerinde depolanıyor. İnaniyoruz ki...”

Ryan’a başını sallayan Suchong’a baktı. “Evet. Ölülerden ADAM çıkarılabilir.”

Karlosky homurdandı ve başını salladı ama hiçbir şey demedi. Ryan adama baktı. Karlosky’yi korkutmak zordu ama bunu başarmış gibi görünüyorlardı.

Ryan deniz salyangozuna tekrar baktı. “Yani ölülerden ADAM çıkarabiliyorsunuz?”

Suchong gözlüklerini çıkardı ve ipek bir mendille sildi. “Evet ama bunu yapmak için belli başlı bir yöntem var. ADAM hissedilmeli ve şırıngayla doğru şekilde çıkarılmalı ve doğru bir şekilde taşınmalı. Küçük Kız Kardeşler bu yöntem için ideal...”

Tenenbaum başını salladı. “Kızlar zaten halihazırda... hasarlı. Eğer onları toplama işlemi için gönderirsek, onları kim koruyacak? Onlar...” Ryan’a baktı, ardından hızlıca kafasını çevirdi. “Maddi olarak çok değerliler. Sıradan korumalara güvenemeyiz... ve onların yanma sıradan insanları koyamayız.”

“Bunun için,” dedi Suchong, “melezleri geliştirdik, sayborg deniz işçilerimizi. Gil Alexander Alfa Serisinde büyük gelişmeler kat etti; Augustus Sinclair’m Persephone’den kiraladığı Johnny Topside ile. Denek Delta ise Lamb denen kadından aldığımız kız, Eleanor Lamb. Ve ikisi birbirine bağlandı.”

“Bağlandı?” diye sordu Ryan, bu duyduğundan memnun olup olmadığına emin değildi.

“Kızlar Alfa yaratıklarına bağlanıyor. Onlar üvey babaları gibi... Küçükler onlara büyük babacıklar diyor. Çok tatlı. Kızlar onlarla beraber çalışmaya şartlandırılacaklar.”

Tenenbaum onay içeren ufak bir ses çıkardı. “Bir şeye ihtiyaç duyuyor gibiler, bir ebeveyn sembolüne, yanındayken rahat hissedebilecekleri...”

Konuşma giderek daha tuhaflaşıyordu. Ryan ne planladıklarını anladığından emin değildi.

Bir çözümün gerektiğini biliyordu ve ADAM'ı ölümlerden üretmenin sadeliğini beğenmişti. Çemberi bir şekilde tamamliyordu: Büyük Zincir'in beklenmeyen bir halkasıydı.

"Benden tam olarak ne istiyorsunuz?" diye sordu son olarak.

Dövüşçü McDonagh'ın Bari'nin Yakınları

1958

Bu çok iyi görünmeyecek, diye düşündü Sullivan. Rapture'in güvenlik gücünün başında olmam ve bu akşam Rapture'daki en sarhoş orospu çocuğu olmam...

McDonagh'ın tavernasının dışında duruyordu, sallanıyordu, saatin ne kadar geç olduğunu merak ediyordu. Gece yarısını geçmişti, ışıklar çoktan kapanmıştı. Saatini bile göremiyordu.

Arka odadaki iskambil masasında ne kadar para kaybetmişti? En az dört yüz Rapture Dolarıydı. Poker. Onun çöküşüydü. Bu kadar içmemeliydi. O ellere çok para yatmadan önce çekilmeliydi. Belki de oyuna hiç girmemeliydi...

Eski kumar cini geri dönmüştü ve intikam alıyordu. Rapture'daki pislikten zihnini uzak tutmanın ve iskeledeki sentezcilerle yaşadığı fiyaskoyu unutmanın tek yoluydu bu. Ryan'ın artık ona işe yaramaz yaşlı bir sarhoş olarak baktığından emindi.

Belki de evlenmesi gerekiyordu. Tekrar evlenmesi, onu hizada tutacak sevgi dolu bir eş gerekiyordu.

Ürperdi. *Bir eş.* McDonagh gibi adamlar nasıl yapıyordu? İç geçirdi ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Elini metal kapıya koyduğunda bir bom sesi ve keskin bir ılık duydu.

Asi sentezcilerdi.

Koridor alkolün etkisiyle dönüyordu ve ağzı zımpara gibi kupkuruydu. Bununla uğraşmak için fazla sarhoştı. "Destek çağırmahyım..." Dudaklarını yaladı ve elini paltosunun cebin-

deki tabancasına götürdü ama ardından tekrar düşündüğünde baş polisti. Bunu göstermesi gerekiyordu. “Destegi siktir et.”

Silahını çekti, kapıyı açtı, içeri doğru iki adım attı ve göğsünden Sonik Patlama plazmidinin gücüyle çarpıldı. Sonik şok dalgası kapı çerçevesine sertçe çarpıp, acı içinde geriye doğru sendelemesine sebep oldu. Kötü niyetli bakan, şaşı sentezci yırtık pırtık bir tişört içinde kasaların arkasına saklanmıştı. “Yakaladım seni büyük rozetli! Veya büyük götlü mü demeliyim!” başka bir Sonik Patlatıcı fırlatmak için elini uzattı, ama Sullivan hızlıca ayıldı, arka kapıdan sıvıştı, bir tarafta siper aldı ve üstündeki kıkırtı yukarı bakmasına sebep oldu; kapı eşiğine doğru bir kadın sentezci sinek gibi tavana asılıydı, sadece üzerinde sarı bir iç çamaşırı ve sütyen vardı, saçları uzun ve kirliydi, İspanyol sarmaşığı gibi dökülüyordu. Kirli eliyle Sonik Patlatıcı’yı gösteriyor ve parmağını döndürüyordu. Işık sesi rüzgârın hırlamasına dönüştü ve ufak bir kasırga belirdi, çöp parçalarını çevirdi, boş bir kasayı aldı metal duvara çarptı. “Ha ha haaaaa!” diye kıkırdadı kadın. “Bir tur dönmeye hazır mısın!”

Sonik Patlatıcı bağırdı ve açığa geçmeye çalıştı ama Kasırga Avı plazmidi büyürken onu yakaladı, ayaklarından sarstı, oyuncak bebek gibi havada döndürdü ve bir gürültüyle bıraktı. Sentezci gülerken acı içinde bağırdı.

Tamamen akıllarını kaybetmişler, diye düşündü Sullivan.

“Bir manyaktan iki plazmid,” diye fısıldadı, kadına karanlık koridorda silahıyla nişan almaya çalışırken. Kadın birden aşağı düştü, kedi gibi indi ve yüz yüze gelmek için döndü. “Kukla polis, yakala onu, yavru köpek! Sen busun işte!” Eliyle bir hareket yaptı ve birden ikince sentezci belirdi, neredeyse ikizi gibiydi, önünde bir tarafta duruyordu. Sullivan durmadan ateş etti ve mermiler basitçe titreyen görüntülerinin içinden geçti.

Üçüncü bir plazmid. “Hedef mankeni”

Tekrar kıkırdadı ve ardından ürkmüş göründü, gözleri genişledi. Göğüs kemiğinden çıkan balık oyma bıçağını görmek için başını eğdi, kanlar fişkırıyordu. Öne doğru düştü ve onu

arkasından bıçaklayan Sonik Patlatıcı belirdi... ve bir hareket yaptı. Pat, Sullivan sırtüstü rampadan aşağı fırladı...

Başı dönüyordu, birkaç saniye yattı, tavana baktı, havayı içine çekti ve ardından ayağa kalktı... ve açık kapıdan baktı, dört adım ötede sentezci olduğunu düşündüğü birini gördü, gölgelerin içinde dolaşıyordu.

Sullivan ayağa kalktı üzerindeki tozu silkti, silahını cebine koydu ve "Sikerler bu işi," dedi.

Döndü ve bara geri yürüdü.

Gelecek Salonu

1958

Diane McClintock, Rapture'daki uzun, yalnız yürüyüşlerinden birine çıkmıştı. Tehlikeli olduğunu biliyordu. Çantasında bir silah vardı.

Dört bardak kokteyli indirmişti ve tehlikeyi çok umursamıyordu. Bir yere ilerliyordu, dolambaçlı bir yoldu. Fakirhane. Kendini oraya direkt gitmeye ikna edemiyordu. Andrew'un onu kameralardan izlediğinden korkuyordu; ajanları peşinde olabilirdi. Dolambaçlı yolu seçti. Böylece Atlas denen adama yakından bakmaya gittiğini asla tahmin edemeyecekti...

Müzeye doğru ilerledi, yeni açılan Gelecek Salonu'na, plazmidleri öven ekranlarda videolar dönüyordu, plazmidlerin getirdiği korku düşünüldüğünde ironikti.

Yürümeye devam etti. Ayak sesleri yankılandı, Rapture'ın canlı, parlayan renklerine doğru ilerledi; duvarlardaki oyuklarda pistonların gizemli pompalamasının yanında dolaştı, buharlar çıkan havuzları, gökkuşağı kristal pencereleri geçti. Yüksek tavanlı bakır, altın ve krom kaplı avludan, etkileyici bir sarayın balo salonuna benzeyen bir odaya geçti. Rapture onun için bunu ifade ediyordu, deniz tarafından yutulmuş, yutan canavarın yavaş yavaş sindirdiği, Ryanium ve cam kaplı, süslü bir saray.

Bazı zamanlar Diane'e Rapture'daki herkes çoktan ölmüş

gibi geliyordu. Herkes hayaletti, kraliyetin ve hizmetlilerin hayaletleriydi. Edgar Allan Poe'nun batmış şehrini hatırladı. Andrew ve diğerlerini etkilemek için kendini eğitirken Poe'nun bütün eserlerini okumuştı. Tekrar ve tekrar *Denizdeki Kent*'e dönmüştü. Poe'nun mısralarını hatırlıyordu, şu an bazı kavramlar özellikle yerli yerindeydi...

Kutsal gökten ışık inmez
Bu kentin o uzun gecesine,
Ama pırıltılı denizden gelen ışık,
Kuleleri yalar sessizce.
Çatı tepelerini ısıtır uzak ve özgür,
Isıtır kral salonların, kubbeleri, kuleleri
*Küçük tapınakları, Babil'inkine benzeyen duvarları...**

İç geçirdi ve ileri doğru yürüdü, başı zonkluyordu. Halen yarı sarhoştı.

Geçici bir hevesle Fakirhane'ye ilerliyor gibi davranıyordu, şeffaf koridorlardan geçti ve metal kapıya vardı. Aşağı ilerleyen merdivenler...

Gözleri şişmiş orospular binaların duvarlarına dayanmışlardı, karmaşık grafitilerin altındalardı. Sigara içiyor, içki içiyor, konuşuyorlar ve kadına rahatsızlık verici bir ilgiyle bakıyorlardı.

Belki Akvaryum Kafe'ye sığınma zamanı gelmişti. Yeterince medeni görünüyordu.

Kafeye doğru hızlıca ilerledi, tozlu pencerenin yanındaki bir masaya oturdu ve kötü kokan, sakız çiğneyen, elinde halihazırda kahve demliği bulunan garson kızdan kahve istedi. "Tabii, tatlım," dedi garson, kahverengi saçının buklelerini geriye doğru attı. "Türta ister misin? Yosun turtası ama çok fazla şeker koyuyorlar, fena değil..."

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı Diane, bu kadına Atlas'ı sorup soramayacağını merak etti...

* Çeviren: Oğuz Cebeci. -yhn

Garson, masaların en sonundaki eşkıya görünümlü adamla baş etmek için hızlıca gitti.

Diane McClintock kahvesini yudumladı, pencereden dışarı bakıyordu, kafeinin baş ağrısını geçirmesini umdu.

Burada olmak riskliydi. Gayet basit bir şekilde asi sentezcilerin eline düşebilirdi ama yaşadığı bunalım son zamanlarda ona fısıldıyordu, *Seni ele geçirmeleri daha iyi olabilir...*

Rapture hâlâ nispeten barışçıl bir zamanındaydı, Fontaine ölmüştü. Böyle kalmasını umdu.

Atlas'ın düzenli olarak Fakirhane'ye geldiği söylenmişti. Gizli hareket ederdi, Sullivan'm tayfası tarafından "sorgulanmak için aranıyordu". Persephone'ye giden yolda olduğu kesindi.

Neden buradayım? diye merak etti ama biliyordu. Adamı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Sir Prize'm dışında Margie ile karşılaşması ve kadının içtenliği içine bir tohum yerleştirmişti.

Andrew buraya geldiği için ondan nefret ederdi ama burada olmasının sebeplerinden biri de buydu. Atlas, Ryan'ın kaybettiği bir şeye sahipti: gerçek bir kalbe.

Dışarıdaki bir kargaşa yüzünden korktu. Birkaç adam dışarıdaki işsiz kalabalığa pompalı tüfeklerle ateş ediyordu. Bir sıraya sokuyorlardı. Şaşkınlık yaratan, kalabalık ayaktakımı pasif bir şekilde sıraya giriyordu...

Ardından bir adam ortaya çıktı, büyük sepetler taşıyan birkaç adam onu takip ediyordu. Önce yürüyen adam bir şekilde bütün gözleri kendine çekmişti. Yakışıklı bir figürdü. Güzel saçları, bıyığı, ayırık çenesi ve geniş omuzları vardı. İşçi gibi giyinmişti; kolları kıvrık beyaz bir gömlek, askı, basit bir çalışma pantolonu, botlar. Ama yetkili birisi gibi hareket ediyordu. Ancak oteriter sert hatları yoktu. İfadesi nazikti, merhametliydi. Arkasındaki adamlardan sepetleri alırken, sessizce sıradaki adamlara dağıtmaya başladı. İlki, saçlarında gri izler olan kadındı ve yüzünde izler vardı, kirli bir elbise giyiyordu. Paketi aldı ve Diane kadının titreyen dudaklarını okudu: "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim..."

Adam, kadınla çok az konuştu omzunu okşadı ve ardından sıradakine ilerledi, şahsi olarak bir çift ayakkabı verdi; yanında konserve yiyecekler gibi görünen bir torba uzattı.

Bu gerçekten Atlas olabilir miydi?

Garson kız Diane'in masasına geldi, sıkılmış bir sesle konuştu, "Bu kahveden daha fazla istiyor musun tatlım veya başka bir şey?"

"Asıl istediğim..." Diane üzerinde Ryan'ın resmi bulunan on dolarlık bir banknotu alıp, kadının önlüğünün gözüne sokuşturdu. "Dışarıdaki adamın tahmin ettiğim kişi olup olmadığını öğrenmek..."

Garson gergin bir şekilde çevresine baktı, ardından önlüğüne baktı ve başıyla onayladı. Sesini alçaltarak devam etti. "O... kendine Atlas diyor. Bildiğim tek şey: yaşadığım yerde koridorun aşağısındaki kadının, eğer o olmasa yiyecek hiçbir şeyi olmazdı. O, insanlara yardım ediyor. Her hafta beleş şeyler dağıtıyor. Yeni bir düzenden bahsediyor."

Garson aceleyle ilerledi ve Diane dönüp Atlas denen adama baktı. Nazik ama güçlüydü, gerçekten tanışmak isteyeceği bir adamdı...

Duraksadı. Atlas'ın yanma gidecek ve konuşacak cesareti var mıydı? Andrew'un onu izlettiğini varsayıyordu?

Çok geçti. Bir bağırış koptu, kafenin dışında alarmlar çaldı. Güvenlik görevlileri geldi. Atlas duranlara el salladı ve hızlıca köşeden döndü. Şansı yok olmuştu.

Yine de kafasına koymuştu. Herhangi bir şekilde bu adamla tanışacaktı...

Atlas'la yüz yüze gelecekti.

Frolic Hisarı Atış Poligonu

1958

Uzun, dar atış poligonunda yalnızlardı, insan şeklindeki hedeflere ateş ediyorlardı. Barut kokusu havada koklanabiliyordu; yer bakırla kirlenmişti. Bill eşinin hemen arkasında durdu,

omuz hizasından bakıyordu. “İşte bu, aşkım. Nişan al ve tam kaşının ortasına ateş et.”

Elaine ürktü ve tabancasını indirdi. “Bundan böyle mi bahsetmen lazım Bill? Kaşının tam ortasından diye? Bu sadece kâğıttan bir hedef...”

Bill McDonagh pişman olmuş bir şekilde sırttı. “Özür dilerim, hayatım, ama kendini korumayı öğrenmek istediğini sen söyledin! Ve o asi sentezciler oyun oynamıyor.” Elini omzuna koydu ve daha sakin bir tonda devam etti, “Eğer onlara karşı kendini korumayı öğreneceksen, ateş ettiğinde öldürmeyi bilmelisin. Berbat bir şey olduğunu biliyorum. O heriflerin hepsini vurmak benim için de gayet zor...”

Elaine derin bir nefes aldı, silahını kolunun sonuna kadar uzattı, iki eliyle kavradı ve poligonun sonundaki silüete nişan aldı.

Yüzünü ekşitti ve tetiği çekti, silahın patlamasıyla gözlerini kırptı.

Bill iç geçirdi. Hedefi tamamen ıskalamıştı. “Evet. Bu sefer, ateş etmeden önce uzun bir nefes almayı dene, tetiği nazikçe çek ve—”

“Oh Bill...” Elaine silahını indirdi, dudakları titriyordu, gözlerinden yaşlar süzüldü. “Bu çok korkunç. Bunu öğrenmek zorunda... Bay Ryan hiç bundan bahsetmemişti...”

Bill kapıya doğru kimsenin dinleyip dinlemediğini görmek için baktı. Yalnız görünüyorlardı ama artık asla kesin emin olamazdın...

“Bill... sadece... Burada Sophie’yi yetiştiremem, bunları öğrenmek zorunda olduğum bir yerde...”

Bill, Elaine’e sarıldı. “Biliyorum, aşkım. Biliyorum.”

Kadın başını omzuna koydu ve ağladı. “*Rapture’ı terk etmek istiyorum...*” diye fısıldadı.

“Elaine... hayatım... böyle şeyler söylerken dikkatli olmalısın...” dudaklarını yaladı, düşündü. *Baksana. Namert bir piçe dönüşüyorum.* “Her şey sırayla, aşkım. Durum şu Fontaine gitti... söylenene göre Atlas asi sentezcilerle bir tür anlaşma pe-

şinde. Bir yerde çok fazla ADAM stoklamış durumda. Böylece onların kendisi için çalışmasını sağlıyor ve de bir tür hamle yapacak, sadece yiyecek ve el ilanı dağıtmıyor, aşkım. Tel örgünün bu tarafında olan bizle beraber herkes, kendimizi korumayı öğrenmeliyiz. Dışarısı her zamankinden daha tehlikeli...”

Elaine burnunu çekti ve paltosunun cebinden çıkardığı mendille burnunu sildi. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. “Tamam, Bill. Sadece kimin vurulması konusunda haklı olduğumu umuyorum.” Sesini alçalttı, neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla konuştu. “Söyleyebileceğim kadarıyla, tel örgünün her iki tarafından da bizim için geliyor olabilecekleri.” Silahını hazırladı. “Sanırım her şey için... hazır olsam iyi olur.”

Elaine silahını kaldırdı ve kâğıt hedefe nişan aldı. Uzun, derin bir nefes verdi, gez ve arpacığı hedefin alnına sabitledi ve yavaşça tetiği çekti.

Bill McDonagh'ın Dairesi

1958

Noel akşamıydı. Bill, Karlosky ve Redgrave, Bill'in oturma odasında oyun masasının etrafına oturmuş, Noel ağacının ışığı altında poker oynuyorlardı. Biri bitmek üzere olan iki şişe, üzerinde kurabiye kırıntıları olan tabağın yanında duruyordu. Bill, alkolün kanındaki etkisini hissetmeye başlamıştı. Elinde tuttuğu kartlar kendinden uzaklaşıyor ve oda etrafında dönüyordu.

“Bay Ryan, Atlas'ın sorun olup olmayacağını merak ediyor,” dedi Redgrave, elinde tuttuğu kartların üzerinden kaşlarını çatarak. “Elimizde olan sadece dedikodular. Sentezcilerle beraber çalıştığı ve onlara ADAM verdiği biliniyor. O kadar ADAM'ı nereden buluyor?”

“Fontaine'in deposundaki mallar yok olmuş gibi görünüyor,” dedi Bill, kartları görmeye çalışırken. Kupa kızı neredeydi? “Mekânını bastıklarında malın büyük bir kısmı ortadan kaybolmuştu. Ryan, yeni ürünler yapması için Suchong'u zor-

luyordu. Bazen sadece..." Cümlesini tamamlamadı. Plazmidlerin bitmesini umduğunu söyleyemezdi. Karlosky bunu Ryan'a raporlayabilirdi ve Ryan uygulamalarının sorgulanması kaldıracak modda değildi.

Redgrave bahsi arttırdı, Bill pas geçti ve Karlosky bahsi gördü. Redgrave elinden as üçlüsünü çıkardı.

Karlosky, Güvenlik Görevlisi Redgrave'e sert sert baktı ve kartlarını fırlattı. "Piç zenci; yine hile yapıyorsun!"

Siyahi polis kıkırdadı ve poker çiplerini topladı. "Seni yendim, bu kadar, çiplerini bebeğin elinden şekerini alır gibi aldım..."

"Hah! Seni zenci orospu çocuğu!"

Bill, elindeki kartları karıştırırken, Karlosky'nin bu çıkışı karşısında verdiği tepkiyi ölçmek üzere Redgrave'e baktı.

Redgrave'i neşeli görmenin verdiği rahatlıkla kazandığı çipleri dizerken dili dışarıdaydı. "Senin gibi bir cahil orospu çocuğunun poker oynamamasına şaşırmamalı ama bir Rus olarak içki içememen? Çok yazık!"

"Ne!" Karlosky sinirle titrer gibi yaptı. "İçmeyi bilmemek mi?"

Etiketsiz şişeyi aldı, Rapture'ın hidroponi merkezinde kendi yetiştirdiği patateslerden votka yapmıştı ve şeffaf sıvıyı masadaki bardaklara döktü, bir o kadarını da masaya. "Şimdi! Kimin içebildiğini göreceksin! Zenci bir piçin mi yoksa gerçek bir erkeğin mi! Bill, sen de içiyorsun!"

"Yok, ben gerçek bir erkek değilim; ben evli bir erkeğim! Yatağa daha sarhoş girersem karım kıcıma tekmeyi koyar..." Ham votkadan üç bardak içmişti, oldukça fazlaydı.

"Doğru söylüyor," dedi Elaine, yatak odasının eşliğinden sertçe bakıyor gibi yaparak. "Yatağın dışına postalarım!" Ama gülüyordu.

Bill, Elaine'in Noel ağacındaki süsleri düzeltmeye giderken havlu kumaştan yapılma geceliğinin içinde esneyişini izledi. Eşini saçları dağınık, makyajsız, ayartıcı olmaktan çok uzak geceliğinin altında çıplak ayaklı halini görmesi ve ona karşı

halen içten bir arzu hissetmesi merak uyandırıcı bir şeydi. Votkanın etkisinden değildi, apartmanda eşini her zaman gördüğündeki hissiyatıydı.

“Güzel bir Noel ağacı!” dedi Karlosky, kadının şerefine içerken.

Üzeri renkli ışıklarla süslenmiş küçük Noel ağacı, tel ve yeşil kartondan yapılmıştı. Ryan’ın izin verdiği tek Noel süsüydü. Tepesine yıldız, melek veya bebek İsa koymak yasaktı. “*Seküler bir Noel kutlu bir Noel’dir!*” yazıyordu tatil öncesi Apollo Meydanı’na astığı posterde. Posterde göz kırpan bir baba figürü bir eliyle İncil’i çöpe atarken diğeriyle küçük bir kıza oyuncak ayı veriyordu.

“Bu sarhoş hödüklerle çok geç kalma, Bill!” dedi Elaine, gözlerini ovuştururken, yine gözlerini çattı.

“Ha!” dedi Karlosky, şaka yaparcasına Redgrave’in omzuna vurdu. “Karısı ufak bir çocukmuş gibi azarlıyor, ha!”

Bill güldü, başını salladı. “Özür dilerim, sevgilim. Oyunumuz neredeyse bitti sayılır.”

Sahte kızgınlığı geçti ve gözünü kırptı. “Hayır, siz çocuklar devam edin ve oyununuzu oynayın! İyi eğlenceler. Sadece çok ses çıkarıp Sophie iyi uyandırmayın diye uyarmaya geldim.”

Redgrave büyük bir gülümsemeyle döndü. “Noel yemeğinize beni de kabul ettiğiniz için size teşekkür ederim hanımefendi. Bu benim için çok değerli!” Bardağını kadının şerefine kaldırdı.

“Bize katılabilmenize sevindim, Güvenlik Görevlisi Redgrave. İyi geceler.”

“Da!” dedi Karlosky. “İyi tatiller, hanımefendi!” Redgrave sert bir şekilde döndü. “Şimdi, iç bakalım seni zenci piç!”

Redgrave güldü ve votkalarını içtikleri bardaklar boşalınca bardakları tokuşturdular.

“Tamamdır!” dedi Karlosky, Elaine yatağa doğru giderken sesini alçalttı, “daha fazla oynayacağız, paranı bana kaybedecksin ve gerçekten içebiliyor musun göreceğiz... zenci piç!”

“Rus şeytanı! Bir bardak daha koy!”

Yılbaşı akşamıydı, Bill McDonagh lüks bir restoranın, arkasından denizin çalkantılı dibinin görülebildiği duvar boyu pencerelelerinin yanına konulmuş köşe masada karısıyla oturuyordu. Gümüşü parti maskelerini çıkarmışlardı ve masadaki şampanya şişesinin yanına koymuşlardı.

Bill pencereden dışarı şöyle bir baktı. Parlayan gökdelen benzeri yapılar, titreyen denizde yüzlerce metre boyunca görülebiliyordu, çalan şarkıyla uyum içerisindeydi: Count Basie'nin söyleyeceği bir swing'di.

Bill, Elaine'e göz kırptı ve Elaine dönüp gergin bir gülümsemeyle cevap verdi. İncilerle kaplı, kısa kesilmiş beyaz elbisesinin içinde güzeldi ama bütün uğraşma rağmen biraz yabani görünüyordu. Elaine çok iyi uyuyamıyordu. Hiçbiri uyuyamıyordu. Son zamanlarda, uyuyan herhangi bir kimse farkında olmadan güvenlik robotunun bir asi sentezciyi yakalayınca çıkardığı alarm sesini dinliyordu.

Pencerenin yanı serindi. Smokin soğuğa karşı çok bir koruma sağlamıyordu ama Ryan'ı bekleyen ekibe yakın oturmak istemiyordu: Çeşmeye yakın oturan bir masaydı. Sander Cohen kuş tüyü bir maske takmıştı ve sıkkın görünen Silas Cobb'a durmaksızın saçmalıyordu. Elmaslarla süslü altın bir maske takmış olan Diane McClintock, Ryan ve kendisine ayrılmış ufak masada sert bir şekilde oturuyordu, orada yalnızdı, kapıyı izliyor ve kasetçalarına bir şeyler fısıldıyordu. Ryan, Hephaestus'e bir iş için gitmişti ve radyodan bir tür Yeni Yıl mesajı verecekti.

"Evet, aşkım..." dedi Bill, şampanya bardağını eşinin şerefine kaldırırken. Eğleniyormuş gibi görünmeye çabalıyordu. "Birkaç dakika içinde 1959 yılına gireceğiz..."

Elaine McDonagh hafifçe başını salladı ve zorla ufak bir gülümseme daha çıkardı. Gözlerinde korku belirdi, ardından görev duygusuyla tekrar sakladı. Bill'in kalbini dağlayan o ce-

sur görünüşünü takındı. “Öyle! Neredeyse Yeni Yıl, Bill...” Kadm diğer masalara baktı; zevk düşkünü, mücevherlerle kaplı maskara kostümleri ve maskeleriyle kaplı insanlarla çevriliydi. Dalga dalga çoğalan gürültü makineleriydi, gülüyor, müzikle beraber yüksek sesle konuşuyorlar, kutlama için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı. Bu parti için yapılmış bayraklara, pembe neon tabelalara gitti bakışları: 1959 Yılı Kutlu Olsun. “Çok komik, Bill. Burada bunca sene... Sophie güneşi görmeden büyüyor... şimdi ise savaş... ve neredeyse 1959... Rapture’da zaman çok komik bir hızla geçiyor değil mi? Hızlı ve aynı zamanda yavaş...”

Bill başıyla onayladı. Elaine’in ev özlemi ve korkusu artıyordu ama Bill kendini, onu tuvaletlerden çıkaran ve gerçek bir mühendis yapan adamı terk etmeye ikna edemiyordu. Tabii, Ryan ikiyüzlülük konusunda ilerliyordu ama o da sadece bir insandı ve belki Rapture’da tekrar işlerin rayına oturması için bunların yaşanması gerekliydi. Sadece Atlas gibi tipleri, en kötü sentezcileri ve Lamb’in takipçilerini temizlemeleri gerekiyordu.

Elaine’in silahlı adamlara baktığını fark etti, güvenlik görevlileri duvarın kenarında tetiktelerdi. Korumalar parti maskeleri takmıyordu. Silah taşıyanların görevi, bu özel partideki katılımcıları, asi sentezcilerden korumaktı.

Ölüm oranları çok yüksek olduğu için, eğer Rapture’da işsizsen, güvenlik görevlisi olmak en kolay işti.

Bill, gece yarısına hazırlanırken Brenda’nın her görevliye tepside bir kadeh şampanyayı getirmesinden memnun oldu. Daha şenliksi bir hava kattı.

Bir eli tetikte, diğeri şampanya kadehinde, diye düşündü kederli bir şekilde. İşte bu Rapture.

Paltosunun altında tabancası vardı; Elaine’inki ise inci kaplı beyaz çantasımdaydı.

“Sence Sophie iyi midir?” diye sordu Elaine, bardağıyla oynarken saatine gergin bir şekilde bakıyordu.

“Tabii, iyidir.”

“Bill, yeni yıla girer girmez eve gitmek istiyorum. Saat on ikiyi beş gece gibi, tamam mı? O yerde Sophie’yi bakıcıyla çok uzun süre bırakmak istemiyorum... Mariska’nın gerçekten silah kullanabildiğini bilmiyorum. Demek istediğim, bir silah bıraktım ama...”

“Merak etme, gece yarısından birkaç dakika sonra ayrılırız sevgilim.”

Count Basie parçası bitti ve Duke Ellington başladı. Gülünç parti maskeleri giymiş yarım düzine çift masaların arasındaki boş alanda dans ediyordu, zorlama gülümsemeleri yüzlerine asılmıştı.

Bill dünyanın geri kalanının şu anda ne tür müzik dinlediğini merak etti. Rapture’daki müziğin zamanı geçmişti. Rock’n’roll denen bir şeyin başladığına dair dedikodular vardı.

Elaine’in ruh halini değiştirmeye çalışırken, elini tuttu, ayağa kalkması için çekti, Duke Ellington’ın söylediği parçayla dans etmesini sağladı. New York’ta eskiden dansa gitmeyi çok severlerdi...

Ardından şarkı durdu, parçanın ortasında kesildi, ve geri sayım başladı, sayımın önderliği sersem Sander Cohen’deydi: “On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir, Mutlu Yıllar!”

Bill, Elaine’i gece yarısı öpücüğü için çekti...

İşte tam o sırada patlama duyuldu. Kapılar içeriye doğru patladı, üç görevliyi bez bebek gibi odanın ortasına uçurdu. Bill kısmi bir siper yaratması için masalarını fırlattı, Elaine’i yere, masanın arkasına doğru fırlattı ve üzerine atlayarak kendi vücuduyla korudu. Taramah tüfek mermileri, kurşun geçirmez camlardan smokinli insanlara doğru sekti, parlayan elbiseleriyle duran kadınları acı çığlıklarla yaraladı. Elaine, Sophie ile ilgili bir şeyler bağıırıyordu. Başka bir bomba daha odaya doğru uçtu ve patladı. Yukarıya vücut parçaları uçtu, kanlar fışkırdı. Taramalı tüfek mermileri odayı tararken “Auld Lang

Syne” alıyordu. Sanki bu silah ateşı Yeni Yıl eğlencesinin bir parçasıydı. Bağırışlar... daha fazla ateş sesi...

Donukmuş gibi görünen yüzler dalga geçiyordu, istila eden sentezciler parti maskeleri giymişti: altın maskeler, tüylü maskeler, tavşan maskeleri...

Andrew Ryan’ın sesi anons sisteminden geldi; o an, yeni yıl konuşmasını yapıyordu...

“İyi akşamlar, dostlarım. Umarım Yeni Yıl Kutlamasında iyi vakit geçiriyorsunuzdur; hepimiz için sıkıntılı bir yıl oldu. Bu akşam size Rapture’ın sizin şehriniz olduğunu hatırlatmak isterim...”

Bill masanın kenarından çevresine dikkatlice baktı, siyah maskeli bir sentezcinin bağırdığını gördü, “Çok yaşa Atlas!”

Bir başka sentezci, parçalanmış kapıdan duman bulutunun içine koşuyordu, feryat etti: “Ryan’a ölüm!”

“...Sizi buraya getiren iradenizin gücüdür ve bu güçle tekrar inşa edeceğiz ve o zaman, Andrew Ryan kadehini sizin için kaldırarak. Rapture’a, 1959’a. En iyi yılımız olsun.”

“Diane!” diye bağırdı Elaine.

Bill döndüğünde Diane McClintock’un elleri ve dizleri üzerinde emeklediğini gördü; şaşkın suratı kanlar içindeydi, yeşil elbisesi kırmızı lekelerle kaplı bir paçavraya dönmüştü. “Diane, eğil!” diye seslendi.

Diane’in arkasındaki bazı güvenlik görevlileri barın arkasına eğilmişlerdi ve sırtlıyorlardı. Bill bazı adamların baştan beri bu işin arkasında olduğunu fark etti. Bir güvenlik robotu kafalarının üstünden ıslık çalarak geçti, odanın içinde dönen serseri görünümlü sentezcilere ateş etti. Beyaz kürk saçakları olan maskeli bir nitro sentezci başka bir bomba attı, smokinler içinde eğilmiş üç adamın olduğu masanın altında patladı; smokinleri ve derileri patlamanın etkisiyle eridi ve birbirine karıştı.

Bill, asi sentezcilerin bombaları camlara atmayacak kadar sağduyulu olmaları için Tanrı’ya dua etti. Pencereleer patlamalara karşı korumalıydı ama bu kadarını kaldıramazdı.

“Gel, Elaine, kaçıyoruz!” dedi sertçe, kadını kendine getirmeye çalışırken. “Çantayı da al.”

Tabancasını çıkardı, dikenli telin altında ilerleyen bir çift piyade eri gibi ayakta duran birkaç masanın altından sıvıştılar. Serseri görünümlü, kanayan sentezci aç bir timsah gibi ilerliyor, delicesine gülüyordu. Maskesi boynundaydı. ADAM izleri adamın yüzünde çapraz, canlı bir pembeydi, nasıl oluyorsa 1959 Yılı Kutlu Olsun yazılı pembe neonla aynı renkteydi. Sürünen sentezci boynundaki kurşun deliğinden kan akmaya devam ederken boğuk bir sesle şarkı söyledi, “Ben küçük bir saçım, çenenden kopardığın; dönmek üzereyim, kanalizasyondan aşağı, aşağı, aşağı!” Bill ve Elaine bu sentezciyi o sırada fark ettiler ve sentezci elindeki kancayı Bill’in suratına doğru fırlattı. Bill alnının ortasına ateş etti.

Kanca yere çarptı. Elaine ölü adamın görüntüsüyle inledi. İleri doğru süründüler.

Bill omzunun üstünden bir bakış atma riskini aldı ve bir grup sadık güvenlik görevlisinin içlerinde Redgrave ve Karlosky’de vardı, ters dönmüş masaların ardından patlamış kapılara yakın tavanlarda emekleyen örümcek sentezcilere ateş ettiklerini gördü. Kırmızı maskeli nitro sentezci aklının gücüyle bir bombanın uçmasını sağladı; bir masayı geçerek uçtu, ardından iki tanesini daha. Karlosky ve Redgrave kenara atladı ve bomba patladı. Redgrave yuvarlandı, yaralanmıştı. Pompalı tüfek yakınlarda patladı. Rizzo masanın arkasından bir nitro sentezciye ateş ediyordu. Sentezcinin suratı kırmızıya karışarak yok oldu ve bir el bombası ellerine doğru uçtu, bedeni yeni yıl havai fişekleri gibi çevreye uçtu.

Bill ileri doğru süründü, bir eli onunla beraber sürünürken ağlayıp küfür eden Elaine’in üzerindeydi. Arka mutfağın sallanan kapısına ulaştılar. “Tamam, ufaklık,” diye kulağına fısıldadı. “Üç deyince zıplıyoruz ve o kapılardan koşarak geçiyoruz. Tabancama dikkat et, aşkım, kullanmak zorunda kalabilirim. Bir, iki, üç!”

Ayaktalardı ve hızlıca ilerliyorlardı, Bill yandaki kapıyı

omuzladı ve alçak tavanda baş aşağı duran örümcek sentezciye ateş etti. Yaralamıştı, sentezci ocağın üzerine düştü, kaynayan suların olduğu tencerelerin ve yanan gaz ocaklarının üstünde patırdadı. Acı içinde çığıran sentezci dövuündü ve ocaktan aşağı, yere doğru düştü.

Bill ve Elaine arka salona doğru hızlıca geçti. Bill soluna döndü; yanında bir silah patladı. Döndüğünde Elaine'in kendi tabancasını tuttuğunu gördü, namludan duman çıkıyordu, yüzü nitro sentezci sırtüstü düşerken buruştu, mermi sentezcinin başını yarıp geçmişti. Sentezcinin elinden bir el bombası düştü ve yerde sekti...

“Eğil!” diye bağırdı Bill ve kadını çelik mutfak arabasının arkasına sürükledi, Elaine'in bedenini kendisinininkiyle korudu ve bomba patladı. Araba patlamanın etkisini üstlendi ve patlamanın dalgasıyla ikisini fırlattı. Çelik araba Bill'in sağ kolunu acı içinde çatlattı. “Ah, lanet olsun çok kötü acıyor!”

“Bill iyi misin?” diye sordu Elaine, duman temizlenirken öksürüyordu.

“Ben iyiyim, sadece lanet kulaklarım kilise çanı gibi çalıyor! Gel hadi, ayağa kalkmalıyız, aşkım!”

Duman altındaki koridorlardan başları dönerek ilerlediler, duman gözlerine batıyordu. Ateş sesleri arkalarında yankılandı ve patlamalar zemini sarstı. Mutfaktan başka insanlar da koşuyordu, ayağından yaralı ama hâlâ oyunda olan Karlosky arkalarındaydı, yaralı Redgrave'e beraberinde eşlik ediyordu.

Rizzo arkaların dönerek kapıdan, Bill'in göremediği sentezcilere ateş ediyordu. Hışırtılı bir sesin ardından Rizzo çığlık attı, çığlık boğazına giren kavisli bıçağın etkisiyle şırıldadı. Rizzo sırt üstü düştü, smokininden kanlar fışkırıyordu...

Bill kapıya doğru ateş etti, maskeli bir sentezci geri çekildi. Elaine, Bill'in eliyle ilgileniyordu, Sophie ile ilgili bir şeyler bağıırıyordu. Acil çıkış merdivenlerinden inmesine zin verdi ve beyaz suratlı, korkmuş görünen bir grup güvenlik görevlisi aşağıdan onlara doğru bağıırdı: “Bu taraftan! Aşağıda!”

Bir tuzağın içine sürüklenmediklerini umdu, Bill ve Elaine görevlilerle beraber gitti.

Bulanıklık içinde koridoru, geçidi, geçit noktasını, bir tane daha geçit noktasını geçtiler, kimlik kartlarını salladılar, avlu-ya, oradan bir asansöre...

Zaman gerçekten komik ilerliyordu, garip bir şekilde çöküyordu. Kendi dairelerindelerdi, nefes nefese, Bill kapıyı kilitle-di. Elaine'in bir elinde çantası ve diğerinde silahı vardı.

“Merhaba!” diye seslendi Mariska Lutz, bebek bakıcısı, öte-ki odadan. “Şimdiden döndünüz mü? İyi vakit geçirdiniz mi bari?”

Rapture Genel Kontrol Merkezi, Ryan'ın Ofisi

1959

“Düşünmek bile beni delirtmeye yetiyor,” dedi Ryan, sesi tit-riyordu. Elindeki raporu top yaptı ve köşeye fırlattı. “Yılbaşı gecesinde! Soğuk kanlı bir hainlik bu! Orada olmamı bekle-diler! Saldırı benim içindi ama aynı zamanda Rapture'ın kalbi ve ruhu için. Bizim en başarılı erkeklerimiz ve kadınlarımız o odadaydı, Bill, yeni yılı kutluyorlardı ve en az altı güvenlik görevlisi bize ihanet etti! Pat Cavendish hızlı hareket ettiği için şanslıydık, en hain pisliği vurdu ama, Tanrı'dan gelen nefretle başka bir çürük elma ortaya çıktı.”

Acı konuşuyordu ama mantıklıydı. Son zamanlarda, Bill, Andrew Ryan'ın aklına sapkın bir düşüncenin yerleştiğinden şüpheleniyordu...

Bill ve Ryan ofiste yalnız oturuyorlardı, Bill burada ona des-tek çıkacak birilerinin olmasını isterdi. Ryan'm hoşuna gitme-yecek bir şey söylemek zorundaydı.

Bill sandalyesinde kaykılırken, kolunda patlamanın fırlat-tığı arabanın çarpması sonucu oluşmuş derin morluğu ovdu. Kulakları hâlâ çınlıyordu; Elaine sürekli kâbuslar görüyordu. “Bay Ryan, bu saldırı hiç yoktan gerçekleşmedi. Fontaine'i in-dirdiğiniz için oldu. Buna karşı bir tepki, gerçekten. İnsanlar,

Rapture'ın artık eskiden temsil ettiği şeyi savunmadığını düşünüyor, bir şirketi istimlak etmek... hem de güç kullanarak! Onlara biraz da olsa delirme bahanesini sundu! Atlas fırsattan yararlandı ve bu lanet şeyin fitilini yaktı..."

Ryan burnundan soludu. "Bu istimlak etmek değil. Rapture'ın çoğu zaten bana ait. Burayı ben inşa ettim! Ben sadece şehrin çıkarlarına en uygun şekilde hareket ettim! Atlas sadece saçmalayan başka bir 'Pravda', doğrular dediği yalanların bir parçasından başka bir şey değil! Eğer burada yükselmeye izin verirsek başka bir Stalin olur! Adam diktatör olmak istiyor! Eğer bu savaş demekse, öyle olsun!"

"Bay Ryan bunun kazanabileceğimiz bir savaş olduğuna inanmıyorum. Hesap bunu gösteriyor! Atlas'ın çok fazla asi sentezcisi var ve onlarla beraber çok fazla isyancısı. Burada bir tür barış anlaşması yapmalıyız, patron. Rapture bir devrimi kaldıramaz! Bu şehir sular altında, Bay Ryan! Kuzey Denizi'nde! Sıcak lavların üzerinde oturuyor! Bütün bunlar... oh, vay canına, çok dengesiz. Halihazırda zaten bir sürü delikten çıkan sızıntılarla ölüyoruz ama Hephaestus'un yanlış noktasında bir büyük sızıntı; burayı cehennem çevirecek bir patlama olur. Buzlu suyun bir kısmı sıcak lav ile temas edip basınçlı bir bölge oluştursa? Her şey havaya uçar! İşte bütün bu savaş böylesi hasarı verebilecek risklere sahip!"

Ryan ona baktı, bakışları birden düzleşti. Sesi de daha düzdü, "Peki onlara ne önermemizi tavsiye ediyorsun?" Gözlerini kapadı ve görünür bir şekilde ürperdi. "*Sendikalar mı?*"

"Hayır, patron. Bu adamların çoğu Fontaine için çalışmış herifler. Diğerleri ise sadece ADAM istiyor. Aşeriyorlar. Fontaine Fütüristik'i, Atlas'ın ekibine verelim. Bizim prensiplerimize uymuyor, bu istimlak etmek, Bay Ryan. Doğru olanı yapıp, onlara temsil ettiğimiz bir şeyler olduğunu gösterelim! Eski halimize geri dönebiliriz ve Fontaine Fütüristik'i verebiliriz!"

"Vermek mi..." Ryan başını şüpheyle salladı. "Bill, insanlar plazmid endüstrisini almaya çalışırken öldü! Boş yere öldüler."

Bill, Ryan'ın kimin boş yere öldüğünü umursadığına bir saniye bile inanamadı. Bu sadece bir bahaneydi. Andrew Ryan plazmid endüstrisini kendine istiyordu. Onun doğası böyleydi. Bir kodamandı ve plazmid endüstrisi oyuncak dükkânındaki en şaşalı ödüldü.

“Ryan Endüstrileri artık Fontaine Fütüristik'in sahibi,” diye devam etti Ryan. “Şehrin iyiliği için. Zamanla dağıtacağım ama o katil parazit Atlas'a vermeyeceğim!”

“Bay Ryan, bu savaşı durdurmak zorundayız. Hepimizi yok edecek... geri çekilebileceğimiz bir yer de yok! Eğer onlarla barış sağlamazsak... O zaman, eğer durum buysa, konseyden istifamı istemek zorundayım.”

Ryan üzüntüyle ona baktı. “Yani sen de yanımdan gidiyorsun. Güvendiğim tek adam... bana ihanet ediyor!”

“Size bu konuda ne kadar kuvvetli duygular hissettiğimi göstermeliyim, barış yapmak zorundayız! Bu sadece Atlas da değil. Sofia Lamb ile anlaştığını düşünün? Kadının takipçileri fanatik. Hapisten de kaçtı, kadın iki katı tehlikeli! Onun ufak, manyak tarikatı bize saldıracak! Bu savaşı durdurmalıyız, Bay Ryan!”

Ryan, yumruğunu masaya o kadar sert vurdu ki ses odada yankılandı. “Savaş, kazanılarak durdurulabilir! Üstün kudret ile kazanılabilir, Bill! Sentezle ilgili daha fazlasını ve daha iyisini yapabiliriz, feromonları kullanıp, sentezcileri kontrol altına alabiliriz... ve süper insanlardan oluşan durdurulamaz bir ordumuz olabilir! Laboratuvarlarımız var, evet, ADAM bitmek üzere, doğru.” Parmaklarını çıtlattı. “Küçük Kız Kardeşler yeterince ADAM üretemiyorlar fakat ADAM dışarıda, o bedenlerde. Sentezci ölünce cesedinde yaşamaya devam ediyor! Çıkarılabilir, Bill! Ve Küçük Kız Kardeşler bu iş için ideal. Bu savaşı lehimize çevirebiliriz! Savaş felaket olduğu kadar fırsat da olabilir!”

Bill, adama dik dik baktı.

Ryan elini kovarcasına salladı. “Yüzünde yazılı, Bill. Beni terk ettin. Her zaman sadıktın ama korkarım ki hayal kırıklı-

ğına uğrayacaksın, diğerleri gibi. Büyük vizyona sırtını dönen çok oldu. Rapture'a çok kişi ihanet etti. İki elimle inşa ettiğim şanlı yeri kirletti." Başını salladı. "Dünyanın geleceğine... ihanet etti!"

Bill, Elaine'i bir daha görmek istiyorsa bu lafları hızlıca çevirmeliydi. Bunu Andrew Ryan'ın gözlerinde görebiliyordu. Ryan'ın sadece Karlosky'i veya başka bir adamını çağırması ve emir vermesi yeterdi. Hücreyi boylardı. Persephone'nin kontrolünü kaybetmiş olabilirlerdi ama her zaman hapsedilecek bir yer veya dışarı atılabilecek bir hava kilidi bulunabilirdi.

Uzun, yavaş bir nefes verdi ve ardından başını salladı. "Haklısınız, Bay Ryan. İnancımı kaybettiğimi varsayıyorum. Ben..." dudaklarını yaladı. Bu oyunu doğru oynadığını ümit etti. "Bunun üzerine çok kafa patlatacağım. Bir yolunu bulacağız." Bu söylediklerine neredeyse kendisi bile inandı.

Ryan sandalyesinde arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı, yakından baktı. Bill, Ryan'ın inanmak istediğini gördü. Yalnız bir adamdı. Çok az insana güvenirdi.

"Pekala, Bill. Sana ihtiyacım var ama anlamam lazım, şu an buradayız, Rapture'dayız, buna kendimizi adadık ve bu iş benim yönetimimle yapacağız. Rapture'ı ben inşa ettim. Ne yapmam gerekiyorsa yaparım ama inşa ettiğim şeyin parazitler tarafından yok olmasına izin vermem."

Bankalar Sokağı, Apollo Meydanı yakını

1959

Ah lanet şey, diye düşündü Bill McDonagh, Anna Culpepper'ı, ileride, Rapture'm en büyük bankasının önünde dururken gördüğünde. O korkunç sabah, Bill, Andrew Ryan'ın yanında yürüyordu ve Bay Ryan'ın o kadının şakımasını duyunca ne düşüneceğini biliyordu. Bir kere kendi başınayken duymuştu, protest şarkıcılığı rolünde şakıyordu; konsey üyeliğinden Ryan Endüstrileri'ni, Rapture'm ruhunu kemiren yeni ekonomik krizle suçlayan birine dönüşmesi şaşılasydı...

Anna sokağın köşesinde duruyordu, heyecanlı kalabalığa şarkı söylüyordu, elinde akustik gitar vardı. Tepe ışığı altın gibi küpelerinden yansıdı ve kıvrıcık, siyah saçlarının arasında gitarını çaldı.

“Mahalle yanarken orospu saçını tararmış,” diye homurdandı Ryan, Bill onu takip ederken geçitten aşağı birkaç metre ilerleyip Rapture’ın İlk Bankası’m sarmalayan kalabalığa vardılar. Karlosky ve diğer iki iyi koruması, uzun paltolar içinde iri yarı adamlardı, taramalı tüfek taşıyorlardı, Ryan’ın birkaç adım ötesinde yürüyorlardı. İki tane de arkadan takip ediyordu. Yılbaşı akşamının hatırası hâlâ tazeydi.

Geçitteki her duvarda homurdanan sıralar, sert bakışlar atan müşteriler vardı. Çoğu iş kıyafetlerinde veya kırıışmış takım elbiseler içindelerdi. Elllerinde kâğıtlar vardı ve tuvalet sırasıymış gibi adım adım ilerliyorlardı. Bir tutam saçlı olan, yıpranmış gofre kumaş içindeki adam önündeki insanların omuzlarından bakıyordu, bankanın içini görmeye çalışıyordu, el çırpışları arasından elleri kapıda olan adamdan bir bağırış yükseldi. “Hadi, hadi, paramızı istiyoruz; bizi oyalamayı bırakın!”

Ryan yürürken fısıldamalar vardı. Geçerken birbirlerine baktılar ve birbirlerini dirseklediler ama kimse Ryan’la yüz yüze gelmek istemedi.

“Bankayı kapatabilirsiniz, Bay Ryan, geçici bir süre,” diye önerdi Bill yanında fısıldayarak. “Yani demek istediğim, şimdilik, birkaç günlüğüne. Bu histeri geçene kadar ve insanlarla anlaşabilene kadar...”

“Hayır,” dedi Ryan kesin bir şekilde korumaları onu çembere alırken, ileri doğru bakıyorlardı, silahları tavana doğru dikilmişti ama kalabalık Andrew Ryan’a ilerlerse silahlarını indirmeye her an hazırdılar. “Hayır, Bill bu piyasayı etkiler. Bu aptalların paralarını çekmeye hakları var.”

“Bankaların parasız kalması, patron, felaket olur...”

“Zaten öyle. Bunun bedelini ödeyecekler. Oluşacak piyasa düzeltmesi onları fırtınadan kaçan fareler gibi deliklerine kaçı-

racak. Doğru olup olmadığını görmek istiyorum, kendi gözle-
rimle. Müdahale edemem.”

“Deneyebiliriz ve onlarla burada konuşabiliriz...”

Ryan burnundan soludu. “İşe yaramaz. Onlara radyodan
hitap edeceğim, mantık getirmeye çalışacağım ama bu kalaba-
lıkta anlaşılmaya çalışmanın imkânı yok.”

Karlosky döndü ve Ryan’la, ağzının kenarıyla sessizce ko-
nuştı. “Sizi buradan çıkaralım, Bay Ryan...”

“Evet, evet, gidelim...” Ama Ryan oyalandı, toplanmış kala-
balığa baktı, bankadan çıkan insanlar ellerinde avuçlar dolusu
Rapture Dolarlarıyla çıkıyorlardı, daha fazla insan sokaklara
dökülüyordu, paralarını çekmek istiyorlardı. Atlas’la olacak
savaşın lafı yayılmıştı ve sentezciler bankaları yok edeceklerdi,
nasıl olaksa bu huzur bozucuların hedefi olacaklardı. Bill,
bu dedikoduları Atlas’ın yaydığını düşündü. İstekli olarak
bankaları yok edici kıvılcımı yakıyordu. Kriz, ona zafer pro-
pagandası vermişti.

Ryan’ın varlığı kalabalığın gürültüsünü biraz azalttı, bağı-
rışlar ve homurdanmalar arka plandaki fısıldamalara döndü ve
Bill artık Anna Culpepper’ın şarkısını duyabiliyordu. Cohen
hakkında bir şey diyordu, aslında “Ryan’ın muhabbet kuşu-
nun”, “Ryan’ın seyisi” olduğunu söylüyordu.

“Bu Komünist söylemi duymuştum,” dedi Ryan, Bill’e, iğ-
neleyici bir sessizlikle, Culpepper’a bakarken. “Sendikacıların
şarkısı, örgütçüler işçi sınıfıyla ilgili ‘folk şarkıları’ söylüyorlar.
Sanki Kızılılarla çalışanlar arasında bir tanışıklık varmış gibi!”

Anna o an Ryan’ı fark etti ve Bill, kadının gergin olduğunu
görebiliyordu. Silahlı korumalar yaklaşıırken kadının sesi titre-
di ama dudaklarını yaladı ve şarkı söylemeye devam etti. Bill,
cesaretine hayranlık duydu.

“Anna bana karşı döndü yani,” dedi Ryan. “Böyle bir şey
duymuştum ama bu çok oldu... bankalara olan akımı bir mü-
zikal parçayla söylemek! Herhalde burada Atlas’ın kuzularını
bulacağını düşündü. Veya belki de diğer kuzuları bulacağını,
Lamb’in tarikatını...” İğrenmeyle başını salladı. “Yeterince gör-

düm. Buradan gidelim. Kızıl kuşun şakıması ne zaman bitecek göreceğiz...”

Ryan Plazmidleri

1959

Küçük kız, büyük gözleriyle devasa metal adamın tıkırdayarak odanın çevresinde hantal hantal yürümesini izledi. Büyük metal kafasında sensörler parlıyordu. Uzaktan kontrollü bir modeldi, içinde gerçekten insan yoktu. Brigid Tenenbaum, çalışma odasına bakan kontrol panelinde tıkırdayan derin deniz dalgıcını kukla gibi kontrol ediyordu. Büyük Babacık modelini yanlış yönlendirmemeye dikkat etmeliydi yoksa küçük kıızı yük treni gibi ezip geçebilirdi.

Denek 13 ufak, sarışın, pembe bebek önlüğü içinde bir kız çocuğuydu. Büyük, deniz mavisi gözleri Büyük Babacık’a kitlenmişti. Şartlandırma sürecinin bir parçasıydı, kıza bu canavarlara bağlanması için ilaçlar verilmişti. Böylece koruması Rapture’ın dönüştüğü bu vahşi ortamda onu daha iyi koruyabilecekti.

“Büyük ve kuvvetli,” diye cıvıldadı küçük kız. “Komik de!”

“Evet,” dedi Brigid. “O senin büyük komik arkadaşın.”

“Onunla oynayabilir miyim?” Kızın sesi ilacın etkisiyle bulanıktı.

“Kesinlikle...” Brigid Büyük Babacık modelinin birden durmasını sağladı.

Ardından manivelayı indirdi, sağ elinin kalkmasını sağladı, eli gerildi ve küçük kıza uzandı.

Bu görüntüde Brigid Tenenbaum’ın içine içine işleyen bir şey vardı...

17

Apollo Meydanı'na yakın Metro Durağı *1959*

Metrodan geçide doğru acele eden Diane McClintock bir kez daha kaybolmuş gibi hissetti, hâlbuki buraya belli bir sebepten ötürü gelmişti. Atlas'ı bulmak için buradaydı. Gerçekdışılık hissiyatının, bu sarayda bir hayalet gibi gezinmenin bile üstesinden gelmişti.

Ardından Apollo Meydam'ın girişindeki ablukaya yakın yerde gözüne bir şey takıldı... bir poster duvara yapıştırılmıştı.

Poster soruyordu, *Atlas Kim?*

Sadece bu iki kelime, altında ise, kendinden emin bir adamın güçlü bir resmi vardı. Sinekkaydı yüzü, kolları kıvrılmış gömleği ve pantolon askılarıyla, yumrukları belindeydi, öncü bir yoğunlukla işçi sınıfının geleceğine doğru bakıyordu...

Kafenin dışında adamı gördüğü zaman, sıradan bir adam gibi görünmüştü; iyi görünümlüydü, sağlamdı ama sıradandı ve şimdi inanılmaz bir şey gerçekleştiriyordu. Ryan'ın güvenlik görevlilerine karşı risk alarak gözlerine soka soka özgeciliğini gösteriyordu.

Aynı zamanda, Atlas karizmatik bir adam olmalıydı. İlham alabileceği birisi olabilirdi, kendi gayesizlik hissiyatını bitirebilirdi...

Elinde pompalı tüfek tutan ablukanın başında duran sakal-

lı nöbetçiye döndü; iri yarı, tıraş olmamış adam, işçi gömleği ve yağ lekeli kot pantolon içindeydi. “Dinle, bana söyleyebilir misin... onu bir kere gördüm, Fakirhane’de. Atlas’ı. Yiyecek dağıtıyordu. Ben... Ben onunla konuşmak istiyorum. Belki sen yardım edebilirsin. Onu Fakirhane’de gördüğümde, ben sadece...” Başını salladı. “Bir şey hissettim.”

Nöbetçi ona samimi olup olmadığını karar veriyormuş gibi baktı. Sonra başıyla onayladı. “Ne demek istediğinizi biliyorum ama size güvenebilir miyim bilmiyorum...”

Diane başka birinin izlemediğinden emin olmak için çevresine baktı, ardından çantasından bir tomar Rapture Doları çıkardı. “Lütfen. Bugün bu kadar para alabildim. Girişimi ödeyeceğim. Onu görmek zorundayım.”

Adam paraya baktı, sert bir şekilde yutkundu; ardından uzandı, parayı aldı ve paltosunun iç cebine sakladı. “Burada durun...”

Sakallı nöbetçi döndü ve birine seslendi, daha yaşlı bir nöbetçiydi. Düşük bir ses tonuyla konuştular; sakallı nöbetçi döndü ve kadına göz kırptı. Yaşlı nöbetçi hızla uzaklaştı. Nöbetçi, nöbet noktasına döndü, kendi kendine ıslık çaldı. Bir eliyle kadına hareket yaptı: Dur. Ardından kadını görmüyormuş gibi davrandı.

Rüşveti çöpe mi atmıştı? Belki hayatını çöpe atmıştı, örümcek sentezciler Apollo Meydanı’nın duvarların yukarısından izliyordu. Soğuktu, bu gece Apollo Meydanı eşit aydınlatılmamıştı ve uzaklarda ölmüş insanlar çürüyorlardı. Koku hasta ediciydi. Halen biraz sarhoştı, çevresi çok az da olsa dönüyordu, ve ceset kokularını daha fazla duyacak olursa kusacakmış gibi hissetti.

Yine de ayrılmıyordu. Sentezciler onu yakalayana kadar oradaydı veya o, Atlas’ı görene kadar.

Eğer Ryan onu istemiyorsa, diye karar verdi, belki başka biri isterdi.

Bir kadın hızla ablukaya geldi. “Atlas tamam diyor, sizi gö-

recek, McClintock,” dedi kadın. Diane kadının suratına bakmamaya çalıştı, bir göz çukuru yara izi ile kaplıydı; kahverengi saçları donuktu. “Philo, burada sen de geliyorsun.”

Pompalı tüfeği tutan Phile başıyla onayladı ve Diane’e silahının namlusuyla bir hareket yaptı. “Önümden yürüyün.”

Diane geri çekilmeyi düşündü ama hurda tahtadan yapılmış kapıya adım attı ve onları Apollo Meydanı’ndan Artemis Sütleri’ne doğru takip etti. Tek gözlü kadın girişte bir çöp birikintisinin üzerinden atladı. Diane kadını leş gibi kokan binanın içine doğru takip etti.

Midesi küflenmiş çöpler arasında ilerlerken bulandı. Diane, çimento ve çelik şaftlardan oluşan grafitilerle kaplı çapraz ilerleyen merdivene girdi. Dört kat yukarı çıktılar, sarhoşları ve pis çocuk gruplarını geçtiler.

Ona eşlik eden kadın onu bir kapı eşiğinden geçirdi ve hah ile kaplı, yanık izleri olan salona doğru indirdi. Ufak tefek dağınık saçlı kadın hiç tereddüt etmedi ve Philo, Diane’e bitişik olarak ilerledi. Işıklar tekrar yanıp sönüyordu.

“Elektrik gidebilir,” diye belirtti Phile, sesi yavaştı. “Ryan binanın elektriğini kesti. Bir tür jeneratörümüz var ama çok güvenilir değil.”

“El fenerim var,” dedi kadın. Başka bir merdivene geldiler ve Diane’i şaşırtarak, bu sefer aşağı indiler. Bu merdivenler nispeten temizdi, kafalarını kaşıyan sıkılmış birtakım nöbetçiden başka kimse yoktu ve geçerlerken başlarıyla selam veriyorlardı.

Aşağıya indikçe indiler. Yukarı çıktıklarından fazla aşağı indiler... bodrum altı bir geçide indiler.

Burada, buhar taşıyan boruların altından geçtiler, ayakları su gölcüklerine girdi. Yüksek, su damlayan tavanı olan ufak antreye girdiler. Bir Securis kapısı, sırtan, titreyen çürümüş bir kazak ve yırtık pantolon giymiş; parmakları, çürüyen ayakkabısından çıkan bir sentezci tarafından korunuyordu. Aşırı bağımlı sentezcilerde görünen kırmızı sıracala hastalığı suratındaydı ve üç tane sentetik balık kazıma bıçağını havada bir

elinden diğerine atarak akrobasi yapıyordu. Kavisli bıçaklar tavandaki çıplak ampulün yakınından geçerken tıslıyordu. Bıçaklar ampule birkaç santimetreye kadar yaklaşıyordu.

“Bu fazladan orospu kim, sarkık memeli?” diye sordu sentezci, cızırtılı sesiyle: bıçaklarla akrobasi yapmayı durdurmamıştı.

“McClintock. Atlas gelebileceğini söyledi.”

“Diyorsun, sarkık memeli, doğru değilse seni nasıl kızartırım! Ha! Gir içeri!”

Sentezci kenara çekildi, halen bıçakları atıp tutuyordu, ve “sarkık memeli” Securis kapısını onlar için açtı. Diane hızlıca geçti, sentezciyi arkada bırakmaya istekliydi.

Lambayla aydınlatılmış hizmet odasındalardı. Borular ve ısıtma kanalları yere yakın duvardan çıkıyordu. Oda sıcaktı ve sigara dumanı, küf ve deniz suyu kokuyordu.

Sigara, gri metal masada oturan kaslı bir erkek tarafından içiliyordu. Masada bir su bardağı ve altın sigara tabakası vardı.

Oydu. Kafenin dışında gördüğü adamdı. Beyaz, kolları sıvanmış gömleğiyle posterdeki gibiydi. İyi bir suratı var, diye düşündü, güven dolu gibi görünüyordu.

Eşkıya görünümlü iki koruma yanında duruyordu, valflerin boğum boğum olduğu noktadalardı. Her iki koruma da tulum giymişti ve hafif taramalı tüfek tutuyordu. Birinin ağzından yanmayan bir pipo sarkıyordu.

“Atlas ben oluyorum,” dedi masadaki adam, İrlandalılara özgü aksanıyla, kadına bakıyordu, rahatsız edici bir içtenliği vardı. “Ve siz Ryan’ın kuşlarından birisiniz değil mi?”

“Ben Diane McClintock. Ben Bay Ryan için çalışıyorum... çalışırdım. Fakirhane’de insanlara yardım ettiğinizi gördüm ve bu beni derinden etkiledi. İşlerin gidişatı hakkında iyi hissetmiyorum... Ben sadece görmek istedim... eğer...” Gerçekte ne istiyordu ki?

Şeytanca güldü. “Ne istediğinizden çok emin değil gibisiniz, Bayan McClintock.”

İç geçirdi ve farkında olmadan eliyle saçlarını taradı. “Yorgunum. Birkaç kadeh bir şey içtim. Ama... sizin hakkınızda daha fazlasını bilmek istiyorum. Demek istediğim, bilirsiniz, arkadaşça. Güvenlik görevlileri için çalışmıyorum. Bir şeyler gördüm. Hikâyeler duydum... Artık neye inanacağımı bilmiyorum... Sadece şunu biliyorum, Apollo Meydanı’ndan geçerken ablukadan gelen bir kadın gördüm ve... Andrew için çalışan bir sentezciyi...” Bunu hatırlamak hoşuna gitmedi. Yanından geçmiş olan kadın, hayat doluydu, bir an bile olsa. Ardından sentezci bir ateş topu fırlattı, ve kadın yanarak siyah bir cesete dönüştü, Diane’in tam durduğu yerde. “Sentezci kadını yaktı ve kadının yüzündeki ifade... bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. Ben de bu akşam...” İç geçirdi. “Bilmiyorum. Sadece yorgunum...”

“Hanımefendiye bir sandalye getir, seni şapşal herif,” diye havladı Atlas, Philo’ya.

Söyler söylemez, Philo köşeden metal bir sandalye kaptı ve Diane oturdu. Atlas altın tabakasını masadan kadına doğru itti.

“Sigara?”

“Çok isterim.” Tabakayı açtı ve bir sigara aldı, elleri titriyordu. Philo sigarasını yakınca memnuniyetle içine çekti, ardından ipeksi dumanı havaya bıraktı. “Bu gerçek bir sigara! Virginia tütünü! Ve altın tabaka! Kendinizi devrim için hazır tutuyorsunuz, değil mi...”

Atlas kıkırdadı. “Oh, evet ama bunları Ryan’ın Rapture’m altındaki ufak deposundan aldık. Tabii ki, ufak dükkânında satmak için bunları getirdi, bir zamanlar benim sildiğim bir dükkân. Bakımda çalışıyordum, Rapture’da bir temizlikçi olarak ve bana o ufak yalanı şakıdıklarında geldim, işimi yapmak için geldim. Temizlikçi oldum ve sonra onu bile yapacak iş bulamadım.”

“Bundan önceki işiniz neydi?”

“Metal işçisiydim.” Sigarasını söndürdü, parmakları bir işçi için çok açık renkli ve yumuşaktı. “Depo odasından aldıkları-

mıza gelecek olursak, oradaki malzemenin çoğunu insanlara dağıttık. Burada insanlar nasıl yiyor zannediyorsun. Hele Ryan buradayken, büyük şeytanın oğlu, Artemis'teki malzemeleri kısıarken, ha?"

Başını salladı. "Bir aftan bahsediyordu, şeyi bırakanlar için... ne diyordu, Bolşevik örgütünü."

"Bolşevik örgütü! Şimdi de Sovyet olduk! Eşitlik istemekle çok farklı şeyler!"

Kadın sigarasını masadaki küllüğe silkti. "İstemek Andrew'un karşı olduğu bir kavramdır." Burnunu çekti. "O artık bana yetti ama senin adamlarını sevmem için de bir sebep yok. Bana ne yaptıklarını görebilirsin." Yanağının yanındaki yaraya dokundu.

Adam başını üzüntüyle salladı. "Patlamadaydın, değil mi? Bomba? Halen çok güzel bir kadınsın. Orada ölmek için fazla güçlüsün. Bu iz sana karakter katıyor ve başına gelen her şey, Diane."

Kadına yatıştırıcı içtenliğiyle baktı ve Diane, ona inanmak istedi.

"Neden kendine Atlas diyorsun? Bu gerçek adın değil."

"Bunu kendi başına fark ettin, değil mi?" Sırıttı. "Yaniii... Atlas dünyayı omuzlarına alandır. Sırtında taşıyandır değil mi? Peki işçi sınıfı kimdir? İşçi sınıfı da dünyayı sırtında taşır. Ayrıcalıklı olanlar için onu öylece tutar, senin gibiler için!"

Çekmecelerini açtı ve İrlanda viskisine benzeyen bir şişe çıkardı, kadın hayretler içerisindeydi. Jameson. "Çivi çiviye söker, ha? Philo, bize bardak bul..."

İçtiler ve politika, eşitsizlik, örgütlenme ve işçilere varlığın geri dağıtımını hakkında konuştular. "İşçi sınıfının kurtarıcısı olduğunu mu düşünüyorsun, Atlas?"

"Ben kurtarıcı değilim. Kurtarıcı yoktur. Bu Ryan'ın tek haklı olduğu nokta. İnsanlar kendilerini kurtarır! Ama bunu nasıl yapacaklarını söyleyecek biri gerekir." Gözlüğüyle oynadı. Ardından devam etti, "Bu Küçük Kız Kardeşler'i biliyorsun değil mi? O küçük yetim çocuklara ne yapıyorlar?"

“Duydum... Evet, beni rahatsız ediyor. Tabii eğer merak ettiğin şey buysa.”

Bardakları üçüncü kez doldurdu. “Tabii, ve rahatsız etmeli,” dedi ağır bir şekilde, başka bir sigara yakarken. “İçini dağlamalı! Benim de ufak bir kızım var, biliyor musun? O piçlerin kızımı aldıklarını düşünmek! Oh, düşüncesi bile! Ama kimseyi ADAM almaktan alıkoyacak mı? Hayır. Rapture böyle ilerleyemez, Diane, inan bana. Böyle devam edemez...”

Kararını vermesi fazla vaktini almadı. Fikrini değiştiren viski, sigara, yakışıklı suratı, kalın kaşları veya arkasında durduğu fikirler değildi. Evine dönme duygusuydu ve Andrew Ryan’ın bunu duymasını bekliyordu.

Hayır. Bir daha asla.

“Atlas,” dedi, “Yardım etmek isterim.”

“Seni Ryan’ın ajan olarak göndermediğine nasıl inanayım, söyle bana?”

“Kanıtlayacağım. Ben ajan değilim. Hiç onaylamayacağı şeyler yapacağım ve o zaman... bana güvenebileceğini bileceksin.

Ryan Plazmidleri

1959

Yarısı soğuk çelik duvarlı laboratuvar, diğer yarısıysa kreş olan bu garip, ufak oda bugün serindi. Tavanın ucundaki paslı civatalardan sular damlıyordu. Brigid sızıntıdan bakım ekibine bahsetmişti ama şu ana kadar kimse tamire gelmemiştir.

Denek 15’in umrunda olmadı. Küçük kız, Brigid damlamayı seyrederken durmaksızın oynadı. Kız devasa okyanusun odasına yaptığı ufak istiladan memnun gibiydi. Köşede çömmüş kız aşağı düşen damlaları yere çarpmadan tutmaya çalışıyordu. Yakaladığında kıkırdıyordu...

Brigid iç geçirdi. Deney iyi gidiyordu; şartlandırma işliyordu ama her geçen gün daha ağır hissediyordu, sanki gizli bir

yükü sırtında taşıyordu. Kendini bir Büyük Babacık gibi hissetmeye başlamıştı, sanki o da metal parçalarından yapılmaydı. Bu düşünce Brigid'e bir şey hatırlattı, zamanı gelmişti...

Kapıya gitti ve açtı, laboratuvar önlüğünün cebinden uzaktan kumandayı aldı ve koridorda, uykuda bekleyen devasagri metal figüre tuttu. Bu metal zırhın içinde bir yerde bir zamanlar insan olan biri vardı, bir tür komadaydı, uyandırılmayı bekliyordu... ama asla tamamen uyanamayacaktı. Her zaman bir tarafı makine olarak kalacaktı.

Kumandanın düğmesine bastı ve Büyük Babacık anında cevap verdi, gıcırdayarak hareket etti, şartlandırma laboratuvarına tıkırdayarak geliyordu.

“Ooh!” diye şakıdı Denek 15, ıslak ellerini Büyük Babacık'ı gördüğünde birleştirdi. “Bay Kabarcık burada!”

Brigid Tenenbaum Denek 15'i Büyük Babacık'a yürürken—neredeyse uykusunda geziyor gibiydi— izledi. Küçük kız metal eli tuttu ve yukarı baktı, emin olmadan gülüyordu...

Birden, bunca yıl sonra ilk kez, Brigid Tenenbaum hatırladı.

Tekrar, Belarus'taki bir kızdı, babasının Naziler tarafından götürülmesini izliyordu. Savaştan önceydi ama sorun yaratanları ortadan kaldırıyorlardı. Müfrezenin başındaki Nazi subayı, gri gözlerini ona çeviriyordu. Büyüktü, taş gibi suratı olan bir adamdı, kask giyyiyordu, ellerinde ağır eldivenler vardı; parlak bir deri kemer geçirmişti, göğsü boyunca askı vardı, ve yüksek, cilalı ayakkabıları; üzerinde parlak düğmeler ve madalyalar parlıyordu. “Ufaklık, sen işe yararsın. Önce mutfakta çalışırsın. Zamanı gelince kamplara gidersin... Denekler gerekli olacaktır...” Uzandı. Adama baktı, insandan çok bir makineydi. Babası onu bir keresinde metal adamları gördüğü bir sessiz filme götürmüştü. Bu subay üniforma içindeki metal bir adamdı, deriyle kaplanmış metal.

Babasını bir daha görmeyeceğini biliyordu. Yalnız kalacaktı ve bu adam ona uzanıyordu. Kalbinde bir şey yakın hissettirmişti. Düşündü, *bu metal adamlarla arkadaş olmalıyım...*

Uzandı ve eldivenli elini tuttu.

Şimdi, Rapture'da, Brigid Tenenbaum ürperdi, bir zamanlar olduğu o küçük kızı hatırladı... ve dönüştüğü kadını. O günden önce bile insanlara karşı mesafeliydi; bağlanmakta zorlanıyordu ama kendi içinde kapalı tuttuğu kapıda hep aralık bıraktı. İşte tam o an, o subayın elini tutarken, ailesine her zaman açık tuttuğu o kapıyı kapatmıştı. Sadece hayatta kalacaktı...

Şimdi, Brigid orada durdu, Denek 15'e ve Büyük Babacık modeline baktı. Denek 15, makineye şartlandırılmış başka bir çocuktü. Deriyle kaplanmış metal adamlar... Rapture'da ise metal adamlar deriyi kaplıyordu. Denek 15 sapkın bir çocuktü, Rapture'm hedefleri için çocuksu doğası çarpıtılmıştı. Bu çocuk küçük Brigid'in bir zamanki hali gibiydi.

Brigid ürktü. "Bu seferki olamaz," diye fısıldadı. "Artık yeter..."

Bu kelimeleri söylerken içinin burkulduğunu hissetti. Duygular içinde gayzer gibi fişkırdı, kalbini kaynattı. Bir kez daha çocuktü ve anne olabilirdi. Bir sürü evlatlık çocuğun annesi. Bu çocuklara artık denek gibi davranamazdı.

Çocuğa gitti ve sarıldı. "Özür dilerim," dedi yanağından göz yaşları süzülürken. "Çok özür dilerim."

Merkür Süitleri

1959

"Bir parazit ve bir insan arasındaki fark nedir?" Kelimeler anons sisteminden geldi, Bill Sullivan'a giderken, metal duvarlardan yansıyorlardı. Gelirken bir kamera onu izlemek için döndü.

"Bir adam inşa eder," Andrew Ryan'm önceden kaydedilmiş sesi yükseldi. "Parazit, 'Benim payım nerede?' diye sorar. Bir adam yaratır. Parazit, 'Komşular ne düşünür?' diye sorar. Bir adam keşfeder. Parazit, 'Dikkat et de Tanrı'nın ayaklarına basma.' der"

Bill sonuncu için "parazit" in haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Apartman kapısını çaldı ve Sullivan kapıyı açtı. Güvenlik şefi, yalnız olduğundan emin olmak için arkasına baktı, sonra başını salladı. “Gel içeri.”

Bill, Sullivan’ın nefesindeki alkol kokusunu duyabiliyordu ve güvenlik şefinin yürüyüş biçimi kapıdan uzaklaşırken denge-sizdi. Bill takip etti ve kapıyı kapattı. Sullivan’ın evi kendin-ki gibi döşenmişti ama daha tutumluydu. Bekar birine uygun mobilyalar vardı. Bir özelliği daha vardı, çok fazla “ölü asker” vardı. Boş içki şişeleri masa ve sehpalardaydı, hatta bir kısmı halının üstündeydi.

Sullivan kanepeye oturdu, masadaki boş şişeyi kenara iterek yerine kasetçaları koydu. Bill yanma oturdu. Sol taraflarındaki büyük pencerede deniz altı manzarası vardı. Bina akıntıyla çatlamıştı. Sarı pullu birkaç balık ilerledi ve birden yön değiştirdi, hepsi birden bir ok gibi binaların ışıklarından gizemli derinliklerde kayboldu.

“İçki?” diye sordu Sullivan, sesi ruhsuzdu. Gözleri kan çanağıydı. Bir süredir uyumamış gibi görünüyordu.

Bill için biraz erkendi, daha saat beş bile olmamıştı, ama Sullivan’ı eleştiriyor gibi görünmek istemedi. “Şuradaki şişeden bir iki parmak bir şey alırım, dostum.”

Sullivan uzun süredir temizlenmemiş bardağa içkiyi koydu ve Bill bardağı kaldırdı. “Bu acele nedendir, Şef? Senden acil bir not hiç yoktan ortaya çıkıyor. Buraya gelmek için işimi erken kesmem gerekti.”

Sullivan, kanepede katlı duran bitmemiş kırmızı ve siyah örgü battaniyeye bakmak için döndü. Boş eliyle uzandı ve itti, dudakları titriyordu. Ardından içkisini kafaya dikti ve kahve sehpasında bardağı tıkırtıyla koydu. “Ryan ufak bir propaganda kampanyası başlatıyor, Küçük Kız Kardeşler’i hoş göstermek için. Çocukları plazmid çiftliği olarak kullanıyor. Bu senin için hoş bir durum mu, Bill?”

“Tabii ki hayır. Plazmidleri sevmem, öyle üretilince iki kat sevmem. Ryan bunun sadece geçici olduğunu söylüyor ve ye-

timlerle ne yapabilirsin ki. Ama...” Başını salladı. “Sonsuza dek böyle gidemez. Bir şeyler kırılmaya başlayacak, şehir ve... insanlar. Bu yer kökünden parçalanacak eğer biz...”

Bir anda durdu ve merak etti, bu kadar aykırı bir şeyi Ryan’ın güvenlik şefine konuşmak salakça mıydı? Bu bir kurmaca mıydı? Ama Sullivan işinden uzun süredir memnun değildi ve Bill’i bir tür sırdaş yapmıştı. Bazı zamanlar birine güvenmen gerekir. Ne de olsa Şef Sullivan’ı bunca senedir tanıyordu. Sullivan bir aktör sayılmazdı. Özellikle sarhoş olduğunda. Bu gerçektir.

“Çoktan kırılmaya başladı, Bill,” dedi Sullivan, ağzında geveleyerek. “Burada birkaç kaydım var, kasete çektim ama farklı zamanlardan, farklı insanlarla...” Kasetçaların Oynat tuşuna bastı. “Bu konuda fikrini istiyorum, Bill. Bu sel basmış şehirde tek güvenebileceğim orospu çocuğu sensin...”

Kasetçalardan dalga geçer tarzda bir gitar tıngırdaması geldi, biri arkada ıslık çalıyordu. Nazik bir davul sesi takip etti, ve Bill şarkı söyleyenin Anna Culpepper’ın sesi olduğunu fark etti.

*“Ryan biz içeri çekti, Ryan bizi hapsetti
Ve Sander Cohen biz hipnotize etti—
Andrew bizi geçici bir heves için mahvetti,
Ve Sander Cohen biz büyüledi—
Aptalca şarkılarla ve sulandırılmış içkilerle
Ve danslarla-danslarla-danslarla
Aptal sarışınlarla ve makyaj dolu göz kırpmalarla
Herkes fır, fır, fır döndü...”*

Bu mizaçta devam etti, Culpepper’ın gevşek, alay dolu sesiyle. Sullivan Durdura basınca, Bill omuz silkti ve devam etti. “Evet, ne olmuş, Şef? Bu tür saçmalıkları daha önce de duydum. Ryan Endüstrileri’nden çekip gitti ve benim barımda takılıyor, eğer doğruyu söylemek gerekirse içiyor ve arkadaşlarıyla

en akıllı onlarmış gibi davranıp, Ryan'ı çekiştiriyor. Rapture'da bu tür şarkılar popüler ama çok yüksek sesle söyleyemiyorlar."

Sullivan homurdandı. "Sence bu... cezayı hak ediyor mı?"

"Neden? Bu sadece bir şarkı değil mi?"

"Tamam, peki bu?" Sullivan tekrar kaseti başlattı. Bu sefer Anna Culpepper sadece konuşuyordu. "Cohen bir müzisyen değil, o Ryan'ın seyisi. Ryan'ın yozlaşmış politikaları her yere sıçıyor ve Cohen bunların etrafında dolanıp, bunları temizliyor ama temizlerken kürek yerine, başarılı bir köstebek gibi, Cohen akılda kalıcı melodiler ve akıllıca laf salatalarıyla topluyor fakat ne kadar güzel duyulursa duyulsun, koku için bir şey yapamaz."

Tekrar durdurdu, kendine bir içki koydu ve daha geveleyerek sordu. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun ha?"

"Hmm, yani... Gayet kışkırtıcı olduğunu itiraf etmeliyim, Şef, ama bu sanatçı takımı konuşur da konuşur. Çok bir şey ifade etmez."

"Biliyor musun... Bir de bunu dinle... Yakın bir zamanda baskın yaptığımız adamlardan bir tanesi. Öttü ve aramızda kalmasından memnunum Bill... Fontaine öldürülmeden önce..." Oynat tuşuna bastı ve Bill, Peach Wilkins'in sesi sandığı bir ses dudu.

"Hepimiz, buraya, aşağıya Ryan'ın Büyük Zincir'inin bir parçası olarak geldiğimizi sandık. Halbuki Ryan'ın zinciri altındanmış ve bizimki bileğe takılan, ucunda gülle olan cinstenmiş. O Frolic Hisari'nda mankenleri düzerken... biz bu çöplükte balık temizlemekle meşguldük. Fontaine daha iyi bir şeyin sözünü verdi."

"O Atlas denen, sorun çıkaran herif gibi konuşuyor," diye belirtti Bill. "Farklı ses, aynı fikirler."

"Şimdi, bunu dinle Bill," dedi Sullivan. "Bu aynı adam, biraz sonrası."

"Fontaine zorluyor ve sıkıştırıyor. Maaşımızdan yüzde sekiz alıyor ve kabul etmezsek bizi Ryan'a sepetleyeceğini söylüyor. Orospu çocuğu! Sammy G. gelip güvenlik görevlisi olmak istediğinden bahsediyor ve sonraki gün, Sammy G. tuz gölünde bir çuvalın içinde bulunuyor. Burada hiçbir seçeneğimiz yok."

Kaseti durdurdu ve kendine bir içki daha koydu, oturduğu yerde sallandı. “Anlıyorsun değil mi, Bill? Anlıyor musun?”

“Tam olarak değil, Şef...”

“Önce Rapture’a çekiliyorlar. Senin gibi, benim gibi. Ardından kodamanlardan biri değilsen hiçbir şey olmadığını fark ediyorlar. Sonra Fontaine kendi ufak ‘zincirine’ çekiyor. İşler kötü gidince de kaçmak istiyorlar ve o zaman ne oluyor? Birdenbire ölmeye başlıyorlar. O zaman ne yapabilirler? Fontaine’le çalışmaya mahkumlar! Ve sonra? Ryan bizi onları yakalamak için gönderiyor. Kaçakçılıktan asılıyorlar! Mahkûm oldukları bir yaşam için!”

“Tek seçeneklerinin o olup olmadığını bilemeyeceğim, Şef, ama ne demek istediğini anlıyorum.”

“Bir de Persephone var.”

Bill ürktü. “Oranın düşüncesinden bile nefret ediyorum. Sonum orada olacak diye çok korkuyordum.”

“Lamb Rapture’m bütün o bölümünü kontrolü altına aldı. Persephone’yi genel merkezi yaptı. Bu merkezi kim ona verdi? Ryan, kim olacak. Lamb’in takipçilerini bulmak için insanlara işkence etti... bu sadece Lamb için daha fazla takipçi yarattı.”

“İşkence mi? Hiç bilmiyordum...”

“Bilmeni istemedi, Bill. Persephone bazılarını yakalamak içindi: Kızıları, kaçakçıları... Ryan sadece işkence etmedi, bildiğim kadarıyla en az bir seansı şahsi olarak, pis işlerini yaptırdığı Pat Cavendish ile denetledi.”

“İşkence!” Bill’in midesi, bu düşünceyle bulandı. “Emin misin, Şef?”

“Evet! Bu pisliği ben temiz... temizlemek zorunda kaldım. Yani, belki onlar kaşındı. Belki. Ama bu kadın, Culpepper, tek yaptığı şikayet etmek ve sızlanmaktı. Veya şarkı söylemek de diyebilirsin. O manyak Sander Cohen’le ilgili salakça küçük bir şarkı daha söyledi. Onun ne kadar manyak olduğunu bilmek ister misin? Bunu dinle...” Kasetçaları bir kez daha başlattı.

Sander Cohen’in belirgin deli divane sesi ezberden bir okumayla kibarca söylendi:

“Hm. Yabani Tavşan, söyleyen Sander Cohen: Kulaklarımı koparmak istiyorum ama yapamam. Zıpladım ve zıpladığımda ayaklarım yerden kesilmedi. Bu bir lanet, benim ebedi lanetim! Kulaklarımı koparmak istiyorum ama yapamam! Bu bir lanet, boktan bir lanet! Kulaklarımı koparmak istiyorum! Lütfen! Alın kulaklarımı! Lütfen!..”

“Evet,” dedi Bill, kaset bittiğinde. “Bu herifin acayip bir tip olduğunu zaten biliyorduk, Şef...”

“Acayip? O bir katil! ADAM’la kafayı yedi. Filo Salonu’nda zevk için adam öldürüyor. Cesetlerini çimentoluyor, arka odada göstermelik heykellere dönüştürüyor.”

Bill bakakaldı. “Dalga geçiyorsun artık.”

“Hayır. Hayır geçmiyorum. Onu hapsetmeyi çok isterdim ama Ryan, Cohen’in bir müttefik olduğu konusunda ısrar etti...” Sefil bir halde başını salladı.

“Ryan onu koruyor mu?”

“Cohen, Culpepper’ın şarkısı onunla dalga geçtiğinden mızımızlandı. Ryan’la da dalga geçtiğini söyledi. Kasetler yolladı. Ryan da biraz delirdi...”

“ADAM kullanmıyor değil mi?”

“Ryan mı? Hayır, sadece çok fazla cin içiyor. Bazı zamanlar sakin. Geri kalan zamanlar paranoyak. İki gün ayık, bir gün yarı sarhoş. İyi bir denge değil. Ben iyi bilirim.”

Bill dudaklarını yaladı. Birden ağzının kuru olduğunu hissetti. “Cohen’i korumak için hiçbir özür olamaz. O gerçek bir katil...” Sullivan’ın verdiği viskiden uzun bir yudum aldı ve güç bela indirdi.

“Yani ben pezevenk Cohen’i koruyorum,” diye bağırdı Sullivan, “Ryan’ın bana verdiği yetki artmış oluyor...” Sesi kesildi. Uzandı ve kırmızı, siyah renkli örgü battaniyeyi aldı. Göğsüne bastırdı. “Güzel, değil mi? Kadının işini bitirdiğimde, onu orada bıraktım, banyoda, küvetin içinde çırılçıplak...”

Bill dik dik baktı. “Ne demek istiyorsun... İşini bitirdiğimde ne demek?”

Sullivan gözlerini kapadı, battaniyeyi sıkı sıkı tuttu, ani bir hareketle içkisini kucağına döktü. “Yatağında yarısı tamamlanmamış bir battaniye olduğunu gördüm. Güzeldi. Biliyor musun, siyah ve kırmızıydı, gerçekten çok güzeldi. Ben de aldım... orada bırakmak doğru gelmedi, tek başına...”

Bill içkisini bitirdi. Belki de oradan gitmesi gerektiğini düşündü, Sullivan halen gitmesine izin verecekken. Sonunda sordu, “Şef, Ryan’ın seni Anna Culpepper’ı öldürmek için yolladığını mı söylüyorsun?”

Sullivan battaniyeye baktı. Uzun bir süre sonra, başını salladı. “Küvette. Suyun altına ittim... Gözleri, Bill, gözleri sudan bana doğru baktı... Ben onu aşağıda tutarken... baloncuklar çıktı, düşündüm: İşte hayatı gidiyor! Biliyor musun? Hayatı ağzından balon balon çıktı! Aynı pencerenin dışındaki baloncuklar gibi... görüyor musun?”

“Tanrım, Şef, bu...” Bill uzun, derin, pürüzlü bir nefes aldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Neredeyse Sullivan’ı rahatlatmak zorunda hissetti. “Şef, karıma dönmek zorundayım. Şu an... bir şey yapmak için çok geç bir saat. Biz... arkamızda bırakmak zorundayız. Bilmeni isterim ki, söylediğin her şey benimle güvende, dostum. Dediğin her şey.”

“Oh, bırakamam,” dedi Sullivan, gözleri kapalıydı, sesi neredeyse duyulmuyordu. “Neptün’ün Armağanı’na gidiyorum. Yumuşak bir nokta bulmak ve...”

Bill ayağa kalktı, geri çekildi tek bir kelime dahi etmedi ardından kapıya doğru koştu.

Ryan Plazmidleri

1959

Tamamen giyinik olan Brigid Tenenbaum karyolasında yatmış çelik duvara bakıyordu. O gece uyumayacağını biliyordu. Metal adamlara taparcasına bakan yüzleri görmeye devam ediyordu.

Küçük Kız Kardeşler. Kocaman, kapkara, güven dolu göz-

leri... Daha fazla dayanamıyordu. Sevgi dolu bir şekilde onun kucağına tırmanışları, masumiyetlerinin zalimliği...

Harekete geçmeliydi, rahatlamanın bir yolunu bulmalıydı. Kaçabilir, Rapture'ın bir köşesinde saklanabilirdi. Aklına, daha önce bulduğu eski bakım odası geldi ama orada yalnız saklanmak işe yaramazdı; gözleri, yüzleri, onu takip etmeye devam ederdi. Onlardan kaçış yoktu.

Hayır. Tek yol onları bu yerden çıkarmak, özgür bırakmaktı. Böylelikle artık onların acısını hissetmeyecekti, onların kurtuluşu, Brigid'in kurtuluşu olacaktı.

Şu an, herhangi bir zamana göre iyiydi. Nöbetçiler gece geç vakit dışarıda toplanırdı ve bu da kamera ve robotları kapamayı zorunlu kılacaktı ve bunu nasıl yapacağını biliyordu. Dördüncü adamı geçmenin bir yolunu bulmalıydı. Sonra, belki öldürmek zorunda kalabilirdi.

Brigid ranzasının altına uzandı ve bir şişe votka buldu. Karlosky'den almıştı, ama o bile içinde, çocukları düşünmenin verdiği zalim hislerin yumuşamasını pek sağlayamamıştı. Şişenin yarısını içtikten sonra içmekten vazgeçti.

Kala kala yarım şişe kalmıştı...

Etiketsiz şişeyi açtı, ağız dolusu bir yudum aldı, ağzında çalkaladı ve ardından laboratuvar önlüğünün üstüne döktü. Duvardaki kancadan anahtarlarını aldı ve koridora çıktı. Güvenlik kamerası geçerken onu takip etti ve ona bakması için dolaptan bir bot yolladı. DNA inceleyen sensörüyle kayıt altına aldı, bir kez onu çembere aldı ve ardından dolabına tekrar geri döndü. Brigid koridordan aşağı yürümeye devam etti, on altıncı laboratuvarda bir duraksadı ve ardından tekrar koridora çıktı ve kalakaldı. İki nöbetçi ellerinde pompalı tüfeklerle yolu kapatırken sert sert ona bakıyordu.

Uzun, soluk benizli, tulum giymiş muhafızın adı Rolf'tu. Çarpık dişli bu adamı tanımıyordu. Üstündeki eski asker ceke-tinde ters asılmış bir güvenlik görevlisi rozeti vardı.

“Burada dolaşarak ne yapıyorsunuz; şu an sizin çalışma vaktiniz değil, bayan,” dedi Rolf, şüphesini belirtiyordu.

Brigid göz kırptı, iyi bir sarhoş taklidi yaptığını umdu. “Uyuyamadım. Yalnızım. Size güzel bir ziyaret yaparım dedim. Belki bir duş alırım. Belki duşta bana katılmak istersiniz, ha?”

Rolf’un çenesi düştü, onu başka hiçbir şey bu kadar şaşırtamazdı ama Brigid onun buna inanmak istediğini görebiliyordu.

Kısa olan adam, mat siyah saçlarını kaşıdı. “Yani şimdi... demek istediğin... sadece Rolf mu?”

“Oh, hayır, herkes için yeterince yer var; sırayla yaparız, ne dersiniz?”

Votkayı içer gibi yaparak, koridorun sonundaki duşlara doğru döndü.

Tekrar muhafızlara döndü ve sarhoşluktan kızarmış gözleriyle onlara sırtıttı. “Şişeyi al ve burada bekle, tamam mı? Ben de kendimi güzelleştireyim...”

“Oh, hayır, çok fazla kamera var...” diye başladı Rolf. “Eğer biri görürse...”

“Ben onları kaparım!” diye ısrar etti Brigid, problemi savarcasına elini salladı. “Bir şey olmaz!”

“Orada neler oluyor?” diye seslendi kırmızı saçlı bir adam, bir elinde hafif taramalı tüfek, diğerinde ise bir el feneri vardı. Adam koridordan hızla ilerleyerek geldi, alt dudaklarını onaylamadığını belli edercesine dışarıda tutuyordu ama kadının elindeki şişeyi görünce yüz ifadesi değişti, bir anda şehvetle doldu ve bu şehvet sadece kadın için değildi...

“O... şarap mı?”

Brigid adama başını salladı. “Hayır. Daha sert bir şey. İster misin?” Şişeyi adamın eline uzattı. “Sen votkayı duş kabinine götürürken; ben kameraları hallederim. Bu çocuklarla paylaşabilirsin, olur mu? Ufak bir parti veririz.” Bir parmağını onlara doğru salladı. “Sakın duşta yaramazlık yapma ama!” Brigid gülererek arkasını döndü ve oto güvenlik kontrol panelinin olduğu tarafa yalpalayarak ilerledi...

Yürürken konuşmalarını duydu, homurdanarak, duşlara

ilerlediler. “Bilmiyorum... belki bir, iki kadeh, ama biz asla...” diyordu Rolf.

Brigid şifreli bir kilidi açtı, güvenlik kameralarını ve robotları devre dışı bıraktı ve ardından duşu kontrol etmeye gitti. Çoktan hallolmuştu. Votkanın içine koyduğu gereğinden fazla uyku ilacı hızlıca etkisini göstermişti. Üç nöbetçi de yerde yayılmış horluyordu. Brigid hemen iki pompalı tüfeği boşalttı, fişeklerini aldı ve üçüncü pompalıyı da yanında götürdü.

Deniz salyangozlarını çıkarmak için gerekli malzemeleri, biraz konserve gıdayı ve büyük deri çantasını aldı. Her şeyi çantaya koydu. Boşaltma aleti, deniz salyangozlarının çocukların içinde yok olmasını sağlıyordu. Geri kalanını da kusup çıkarıyorlardı.

Brigid karanlık koridordan hızlıca çocukların hücrelerinin bulunduğu bölüme indi. Kızları dışarı çıkarmadan önce pompalı tüfeğini duvara dayadı. Çocukları korkutmak istemiyordu. Parmağını dudağına koydu ve sessiz olmalarını belirtti. Bu sırada her birini işaret ederek dışarı çıkardı.

“Şimdi çocuklar,” çevresinde toplandıkları sırada, küçük kalabalığa fısıldadı. “Sessizlik oyunu oynayacağız, saklambaç gibi. Diğer kızları da alacağız ve sonra...”

“Biri geliyor,” dedi çocuklardan bir tanesi.

Brigid, ağır ayak seslerini duydu. Büyük ihtimalle koridorda duran dördüncü bekçiydi. “Hey, sistem çökmüş!” diye seslendi, koridorun köşesinden.

“Çocuklar, hep beraber kreşe dönmeliyiz ama o adam buradan geçene kadar beklemeliyiz. Onu kandıracağız!”

Çocuklar sinsice güldü ve Brigid onları susturarak kreş hücrelerine geri soktu. Biri karyolasına yatarak, uyuyor taklidi yaptı; diğerleri kapıya yakın bir köşeye yaslandı ve sessizce Brigid’le beraber eğildi. Birkaç dakika sonra nöbetçinin geçip gittiğini duydular.

“Rolf!” diye seslendi adam. “Hangi cehennemdesin? Sistem çöktü! Tanrım, eğer sentezciler içeri girdilerse...”

Brigid ve Küçük Kız Kardeşler uzun, yavaş geçen bir dakika

daha beklediler. Brigid iki ila üç dakika içinde üçüncü nöbetçinin diğerlerini duşta uyurken bulacağını tahmin etti. Daha fazla çocuğu dışarı çıkarmak için vakit kalmamıştı, koridorun en sonundalardı. Eğer daha fazlasını denerse kurtardıklarını da kaybedebilirdi...

Kalbi deli gibi atan Brigid ayağa kalktı ve fısıldadı, “Hayaletler gibi olmalıyız! Hayaletler kadar sessiz!”

“Hayaletler sessiz değildir,” diye belirtti siyah saçlı Küçük Kız Kardeş, saçlarının ucunu parmağına doluyordu. “Onları hep konuşurken duyuyorum!”

“O zaman hayaletlerden de sessiz! Hadi!”

Brigid kapıyı açtı ve parmak ucunda ilerlediler. Brigid onları koridorun kenarında topladı ve ön kapıya doğru ilerlediler. Dış koridora ulaştıklarında neredeyse koşuyorlardı. Oradaki kameralarsa hâlâ hareketsiz bir halde yere bakıyordu. Ancak bu durum çok uzun sürmeyecekti...

Arkalarından alarm çalmaya başladığında metronun antresini geçmişlerdi ama Brigid bütün Küçük Kardeşleri batisfere doldurmayı başardı.

Sığınmak için kullanabilecekleri bir yer biliyordu. Şehrin bir kenarında tozlu, neredeyse unutulmuş bir bodrumdu. Orada, çocuklardan deniz salyangozlarını çıkarabilir ve onlara tekrar insan olma şansı verebilirdi. Bir şey kaybedeceklerdi ama karşılığında çok şey kazanacaklardı.

Belki de içindeki zalim anne iç güdüsü değişecek, ve acının yerini neşe alacaktı.

Rapture Genel Kontrol Merkezi, Ryan'ın Ofisi

1959

Andrew Ryan, Acu-Vox'un Kaydet tuşuna bastı ve boğazını temizledi: “Lamb'in sokaklarda görüldüğü tarafıma iletildi... Persephone'deki kutsal mekânından çıkmış. Rapture iki bölgeye bölünmüş durumda; Atlas'ın bölgesi ve Lamb'in ufak psikopatları. Şehrim parçalandı.” İç geçirdi. “Alfa serisinden biri

olayda öldürüldü ve ona bağlı Kız Kardeş çalındı. Konseyin insan avı için vakti yok; Atlas'ın yağmacıları gün geçtikçe artıyor. Ne olursa olsun, Lamb'in ismi insanların arasında yok oldu bile. O artık ölmeyi unutmuş bir hayaletten başka bir şey değil...”

Masada bir çınlama sesi yükseldi. Diyafondan Karlosky'nin sesini duydu. “Patron? Doktor Suchong geldi.”

Ryan kasetçaları kapattı. “Çok güzel. İçeri gönder.”

Masasının çekmecesini açtı, Suchong'un teklifini içeren dosyayı çıkardı ve doktor içeri girmeden tekrar gözden geçirdi. Ryan, Suchong'un verdiği selamı neredeyse fark etmemişti. “Evet... oturun.” Suchong sandalyeye otururken çıkan gıcırdamayı duydu ve devam etti: “Ben de ufak planınıza göz atıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse Doktor Suchong, teklifinizi görünce şok geçirdim.” Ryan dosyayı gözden geçirdi, parmağını üzerinde dolaştırdı ve fikri objektif bir şekilde ince-lercesine gözlerini kapadı. Aslında kararını vermişti bile. “Eğer sizin teklif ettiğiniz gibi ticari plazmid düzenimizi değiştirirsek, yani kullanıcıyı mental şartlandırmaya maruz bırakırsak, Rapture'daki insanların hareketlerini etkin bir şekilde kontrol edemeyiz değil mi? Özgür irade bu şehrin mihenk taşlarından- dır. Bu iradeyi feda etme düşüncesi iğrenç.”

Suchong, Ryan'ın karşında otururken, özür dilercesine başını salladı. Ryan'ın sorgusuz sualsiz kabul etmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Suchong onu “konuşarak ikna edebileceğini” ummuştu.

Ryan boğazını temizledi. “Nitekim... savaş zamanındayız. Eğer Atlas ve haydutları bir fırsatını bulsa, bizleri köleye çevirmezler mi? O zaman özgür iradeye ne olur? Olağanüstü zamanlar olağanüstü çözümler gerektirir ve eğer Fontaine'in bu tür şeyleri bildiğini düşünürsek, o zaman Atlas da biliyor olabilir. Avantajı ele geçirmelerine izin veremeyiz, Suchong.”

Suchong, Ryan'a dikkatle baktı. “O halde Suchong'un planını onaylıyorsunuz? Feromon şartlandırmasına devam edebiliriz?”

“Eğer sentezcilerin bana karşılık vereceğini garanti ediyor-
san. Fakat başkasına değil, *bana*.”

“Suchong, Ryan için çalışıyor! Ben ilgileneceğim...”

“Tenenbaum ne düşünüyor? Bu hormonal kontrolü engel-
lemenin bir yolu olabilir miymiş?”

Suchong ürperdi. “Suchong... düşünmüyor. Ama
Tenenbaum’un nerede olduğundan emin değilim. Soramıyo-
rum.”

“Ne? Neden?”

“Bilmiyor musunuz? Nöbetçilerin size bildirdiğini şan-
dım! O... gitti. Rapture’da bir yerde saklanıyor. Küçük Kız
Kardeşler’i beraberinde götürdü.”

“Bunu kimse bana söylemedi.” Ryan hafif ve acı dolu bir
kahkaha attı. “Tenenbaum’u kim aldı? Bunu yapması için biri
ona para mı verdi? Atlas mı yoksa?”

“Bir şey uzun zamandır onu rahatsız ediyordu, Bay Ryan.”

“Vicdanının saldırısına uğradı yani?”

Suchong gözlerini kırptı, ne demek istediğini anlamadı.
Vicdan kelimesi öğrenmek için uğraşmadığı bir kelimeydi.
“O... sorunlu bir kadın. Kızlara ölümsüzlük vermemize rağ-
men onlara zarar verdiğimizi söylüyor! Biz onlara her zaman
iyileşme gücü veriyoruz! Bu mu zarar vermek? Suchong böyle
düşünmüyor...”

“Ah.” Ryan kalemi eline aldı ve parmakları arasında çevir-
di. Küçük Kız Kardeşler’in Rapture için çalışan küçük mutlu
elfler olduğuna ikna olmamıştı ama ADAM’ın Rapture’la dış
dünya arasında yer alan bir çizgi olduğunu biliyordu. İstila-
ya uğradıklarını varsayalım. KGB, CIA veya pusuda bekleyen
başka istihbarat ajanlarının saflara sızdığını. Belki bu tehlikeli
etki, bu Atlas, veya Lamb’in hain ekibinden bazıları onları geti-
rirdi. Aslında Tenenbaum baştan beri bir KGB ajanı olabilirdi.
Eğer Sovyetler, İngilizler veya Amerikalılar tarafınan işgal edil-
seler bile ne olurdu ki? Rapture’ı sadece plazmidlerin sağladığı
olağanüstü güçler koruyabilirdi. Bu nedenle ADAM’ın varlı-

ğı devam etmeliydi. Küçük Kız Kardeşler'e her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

“Eğer herhangi bir Küçük Kız Kardeş'i yanına aldıysa plazmid üretimi aniden kesilir.”

“Evet,” Suchong geriye doğru jölelenmiş siyah saçlarını düşünceli bir şekilde düzeltti. “Daha fazla ‘Küçük Kız Kardeş’e ihtiyacımız var.”

“Yani, daha fazla insan beklemek için yeterli zaman yok...” Ryan boğazını temizledi. “Cavendish'e birkaç tane daha getirmesini söyleyeceğim... başka çözüm bulunana kadar idare eder.” Ryan kalemi masaya fırlattı. “Brigid Tenenbaum'a gelince, onu bulmalıyız. Eğer bana ihanet ettiyse Doktor, uyarıyorum, sonu iyi olmayacak.”

Suchong üzgün bir şekilde gülümsedi. “Öbür türlü size saygım olamazdı, Bay Ryan.” Suchong başını eğdi. Ardından aceleyle kapıya yönelerek görevinin başına döndü.

Bir çırpınma sesi geldi ve Ryan havalı tüpten gelen küçük paketi gördü. El yazısı bu mesajın Sullivan'dan olduğunu belirtiyordu. Paketi tüpten çıkardı ve açtı. Bir kaset ve Sullivan'ın eliyle yazmış olduğu bir not vardı:

Beni bir daha canlı göreceğinizi sanmıyorum, efendim. Bir mermi eşliğinde hızlıca ölmeyi planlıyorum. Yaptığım la yaşayamam. Dünya tatlısı, ufak, kırmızı siyah bir battaniyesi vardı. Kasette, Jasmine Jolene'in neden evden taşındığına dair ipuçları olabilir. Neden sizinle uğraştığına dair ipuçları. Size bunu borçluyum sanırım, Büyük Adam. Şimdi kendime başka bir şey borçluyum. Ufak bir içki, ufak bir hoşçakal.

Hoşçakal, Büyük Adam!

Ryan nota bakakaldı, ardından kasete baktı. Garip bir şekilde dinlemek içinden gelmiyordu. Sonunda kaseti koydu ve Oynat tuşuna bastı.

Arcadia, Rapture

1959

“Korumalar olsun ya da olmasın, bu parkta artık rahat hissetmiyorum, Bill,” dedi Elaine.

Elaine ve Bill küçük köprüde durdular, akıntıya yansıyan ışıkları seyrettiler. Üstgeçidin tahtasında Saturnine tarikatının şifreli bir pagan grafitisi yer alıyordu. Çimlerin arasında mermiler ve ADAM şırıngaları gördüler.

Bill başıyla onayladı. “Buraya gelmek saçma geliyor. Kızımızın bu şırıngalara bastığını düşünsene? One ne yaparlar kim bilir?”

Elaine elini ağzına götürdü. “Oh, bunu düşünmemiştim.”

“O ve Mascha buraya gelmek için çok heyecanlılardı, aşkım.” Kolunu, kadının omzuna attı. “Birkaç dakika daha ve sonra eve gideriz, tamam mı?”

Omzunun arkasından baktığında, Güvenlik Görevlisi Redgrave’i ve Karlosky’yi gördü, pompalı tüfek ve tabancalarıyla birkaç adım ötede konuşuyorlardı. Ufak kızlar, Sam Lutsz’un yaptığı tahta oyuncak bebeklerle oynuyordu, on beş metre kadar geride, Japon tarzı sürme kapıların yakmmdalardı.

Pervanenin çıkardığı ses Bill’in dikkatini çekti ve üzerlerinden geçen güvenlik robotunu fark etti. Arcadia sentezcilerden ve asilerden temizlenmişti, en azından şimdilik. Bill ailesiyle parkta bir gün rica etmişti ve Ryan kabul etmişti.

“Sadece içimde çok kötü bir his var, Bill,” diye fısıldadı Elaine...

Bill iç çekerek bir sigara istedi. Gerçek tütün tükenmek üzereydi. “Biliyorum. Haklısın. Bizi buradan çıkaracağım.”

“Bill!” diye seslendi Redgrave, endişe dolu bir ses tonuyla.

Karlosky, daha önce kızların bulunduğu kayaya doğru aceleyle ilerliyordu. Gitmişlerdi...

“Sophie!” diye bağırdı Bill. Kendini Karlosky’nin arkasında koşarken buldu. “Redgrave, Elaine’i burada tut!”

“Şu kapı,” diye gösterdi Karlosky.

Bill gördü, ardından sürme kapı açıldı. Kızlar orada değildi. Kızı gitmişti.

Sonra birden ortaya çıktı. Sophie, aşağı inerken yalnızdı, gözlerinde yaşlar vardı. “Baba?”

Karlosky kapıya doğru koşarak seslendi, “Mascha! Evlat! Nereye gittin!”

Bill, Sophie’ye koştu ve onu kollarıyla sardı. “Tanrım! Çok meraklandım tatlım, öyle kaçıp gitme. Mascha nerede?”

“Birinin bizi çağırdığını duyduk, çay odasından! Kapıdan geçtik, ama tanımadığım biriydi... iri bir adamdı... Mascha’nın onunla gelmesi gerektiğini söyledi, Rapture için!”

“Ne!” Halen kızını tutan Bill kapıdan geçti ve dışarı çıkan Karlosky dışında başkasını görmedi, kaşlarını çatmıştı.

Karlosky başını salladı. “Gitmişler.”

Ama Mascha’nın oyuncak bebeği, yerde yatıyordu. Kafası kopmuştu. Bill Sophie’yi yere bıraktı, elini omzuna koydu ve gözlerine kibarca baktı. “Canını yaktı mı, tatlım?” diye sordu Bill, zavallı Mascha’yı düşündükçe kalbi acıyordu...

Dudakları titredi. “Kolundan çekiştirdim ve beni yere doğru itti! Ben de kaçtım!” Ardından gözyaşlarına boğuldu.

Elaine koşarak geldi, Sophie’yi kendine yapıştırdı, anne ve kızın gözyaşları beraber akıyordu.

Redgrave Elaine’in hemen arkasındaydı, arkasını kolluyordu. “Bill, diğeri nerede?” diye sordu Redgrave, çevresine bakılırken.

“Bir puşt götürmüş...”

Bill, Karlosy’ye doğru bir adım attı ve onu kenara çekti. “Bir şey gördün mü?”

“Hayır, ama sanırım orada Cavendish’in sesini duydum.”

“Cavendish mi? Karımı ve kızımı eve geri götürmem gerek. Sen ve Redgrave Mascha’yı bulmaya çalışın, olur mu?”

“Elimizden geleni yaparız, ama...” Karlosky kafasını salladı. “Fazla umut yok.”

Bu üç kelime Bill’e bütün olayı özetlemiş gibi geldi.

Frolic Hisarı, Rapture

1959

“Babam, Einstein’dan daha zeki ve Herkül’den daha güçlüdür. Parmağını şaklatmasıyla ateş çıkarır! Benim babam kadar güçlü müsünüz, bayım? Toplayıcıların Bahçesi’ni ziyaret edene kadar değilsiniz! Akıllı babalar bahçeden sentezlenir!”

Toplayıcıların Bahçesi makinesinin otomatik sesi, Jasmine’in çalıştığı striptiz kulübünün yakınındaydı, direkt Andrew Ryan’a konuşuyor gibi görünüyordu. Sanki takılıyor, onunla dalga geçiyordu. Ryan kapıda bilet kesen ürkmüş adamı ve aleti yok saydı. Striptiz kulübüne hızla ilerledi, sahnede sallanan kadına dikkat etmedi.

Jasmine’in lüks apartman dairesine geçmeden önce her zaman sahne arkasındaki kapıyı kestirme olarak kullandı.

Onu elinden tutmalı, zorla çıkarmalıydı. Diğer işlere bu kadar takılıp kalmamalıydı.

Artık çok geçti. Kaseti kafasında durmaksızın duyuyordu. “O tüyler ürpertici Tenenbaum gerçek bir hamilelik olmayacağına dair bana söz vermişti; Bay Ryan ve ben birlikte olduktan sonra sadece yumurtayı alacaklardı... Paraya çok ihtiyacım var ama biliyorum Bay Ryan anlayacak... dikkatli olmadığımı öğrenecek... sattığımı bilecek...”

Çocuğunu sattı!

Ryan arka koridorun kapısını çarptı ve salona doğru indi, striptizcilerin özel müşteriler için kullandığı “ekstra” şovlar adına yapılmış yatak odasına girdi. Orada, yarı çıplak halde, kırışık çarşafın üzerinde horluyordu. Jasmine Jolene uykulu görünüyordu. İçeri girdiğini görünce aralarında her şey normalmiş gibi davrandı. Ryan’ı gördüğüne mutlu olmuş taklidi yaptı.

“Ben... Beni unuttuğunu sanmıştım...” diye ciyakladı. O anki korkuyla diksiyon dersini dikkate almamıştı. “Ama unutmadığına sevindim.”

“Çocuğumu sattın! Tenenbaum’a! Fontaine’e!”

Jasmine, ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Özür dilerim, Bay Ryan. Bilmiyordum. Fontaine’in alakası olduğunu bilmiyordum! Ben...”

Güzel ağzından çıkan yalanları duymakta güçlük çekti. Üzerine atladı, elleriyle yumuşak boynunu kavradı.

“Ne yapıyorsun?” Nefes nefeseydi. “Hayır, hayır yapma! Lütfen! Seni seviyorum! Yapma, lütfen yapma! Hayır, hayır!”

Başka bir şey söylemeye çalıştı ama yarıda kesildi. Merhametsiz bir basınçla sıkışan parmakları boğazını sıktı. Daha sıkı, daha da sıkı sıktı. Güzel gözleri başından fırlayıncaya kadar...

Çiftçi Pazarı

1959

Güvenlik robotu, kafalarının üzerinden rahatsız edici ısıklık sesini çıkararak ilerledi. Ryan ve Bill, refakatçileriyle yürüyorlardı, geçen robota baktılar ve Bill eğildi.

Elaine ve Sophie’ye baktı, marketteki açık standartlara göz gezdiriyorlardı. Hidroponik sebzelerin bulunduğu standın arkasında duran soluk tenli, korkmuş ufak adam onlara tedirgin bir şekilde gülümsedi. Bill başka bir sesle yukarı baktı; meyve standının üstündeki büyük güvenlik kamerası, onu yakalamak için üstüne büyük bir kırmızı halka tutuyordu. Kimliğini taşı-

yordu, bu yüzden kamera, taret veya robotlara öldürülmemesi gerektiğini söylüyordu.

Bu yer bir çocuğu yetiştirmeye uygun değildi, özellikle her an cesetlerle karşılaşabilecekleri düşünülünce. Ama Ryan hayatın olabildiğince normal ilerlediği konusunda ısrar etti ve Bill'e ailesini bugünkü yürüyüşe getirmesi için baskı yaptı.

“Gel bakalım, Bill...” dedi Ryan.

Bill cevap verdi, “Tamamdır, patron, ben benim hanımı ve ufaklığı...” ama Elaine'i Sophie'yle beraber dışarı çıkarmak için çok dil dökmesi gerekmişti.

Redgrave ve Karlosky önlerindeydi, Linosky ve Cavendish'in ellerinde ise taramalı tüfekler vardı. Andrew Ryan aralarında tek silah taşımayandı. Ryan, onu biraz yaşlı gösteren havalı bir yürüme bastonu taşıyordu. Yine de zarif ve kendinden emin görünüyordu, biraz zalimdi ama çok endişeli değildi.

Yine geçen günlerde çok adam ölmüştü. Rapture'ın her tarafında çatışmalar çıkıyordu. Bu bir gerilla savaşıydı ama sonuçta bir savaştı.

Bill, Fontaine Eütüristik'i devraldıktan sonra neredeyse Ryan Endüstrileri'ni terk ediyordu. Ryan'm endüstriyi kamulaştırması büyük bir darbe olmuştu. İğrenç bir ikiyüzlülük. Öncesinde de Persephone... Ardından Sullivan'm Ryan'm aslında sahne arkasında ne işlerle meşgul olduğunu söylemesi. İşkence ve Anna Culpepper'm öldürülmesi. Ama bardağı taşıran son damla Mascha'nın kaybolması olmuştu. Ryan'a ve Cavendish'e ne bildiklerini sormuştu. Ryan, Rapture'daki her küçük suç için rahatsız edilmediğini söylemişti, Cavendish ise “Sen tesisatla ilgilen; ben de güvenlikle ilgileneyim. Şimdi siktir git!” demişti ve bu kadardı. Tam o an karar vermişti, Cavendish'in odasından çıkıp ailesini Rapture'dan uzağa götürecekti. Artık geriye sadece doğru anı seçmek kalmıştı.

Yarım yamalak bir planı vardı. Roland Wallace da gitmek istiyordu. Konuşmuşlardı: Wallace'm dış hava kilitlerinden geçme izni vardı. İkinci körfezde ufak bir denizaltı vardı. Wal-

lace tamirini yapıyor gibi gözükecekti, ardından hava kilidinden geçip açık denize açılacaklardı.

Wallace küçük denizaltını eski bir bota götürecekti. Bot halen deniz fenerinin arkasına bağlıydı, onu deniz fenerinin önüne getirecekti. Bill, ailesini tek bir kabloyla bağlı olan kamera ve taretin bulunduğu deniz fenerinden çıkarabilirdi. Kabloyu sökebilirdi. Eğer kamerayı kapatabilirse, deniz fenerinin boşluğuna yaklaştığında güvenlik robotları devreye girmeyecekti. Ryan dışında kimsenin genetik olarak oraya çıkmaya izni yoktu; robotlar orada başka herkese saldırırdı.

Rapture'ın üzerindeki su haşindi. Kaçmak için beklemelilerdi; baharın sonlarına doğru daha güzel havalar için beklenmeliydi. Ardından kaçacaklar, botu denizde ilerletecek, akıntıları aşacak ve geçen bir yolcu gemisine el edeceklerdi.

Deniz fenerine varmayı başarsalar bile yolda sadece Ryan'ın güvenliği değil, asiler ve asi sentezciler de olacaktı. Atlas artık Rapture'm yüzde kırkını kontrol ediyordu. İçlerinde Apollo Meydanı, Artemis Sütleri ve Neptün'ün Armağanı vardı, bunlar en kuvvetli olduğu noktalardı. Lamb daha çok Persephone ve Dionysus Parkı taraflarındaydı. Her tarafları çevrilmişti. Bill, sinsice Atlas'la bir anlaşma yapmayı düşündü ama ona güvenmezlerdi.

Anons sistemi düşüncelerini okuyormuşçasma statikle hışırdadı, geri bildirimin tiz sesi duyuldu ve bir kadının sesi yükseldi: *"Atlas parazitlerin dostudur! Atlas'la dost olmayın! Atlas'ın ve parazitlerin yalanlarını dikkate almayın! Rapture yükseliştedir!"*

Statik hışırdama tekrar duyuldu: *"Hepimizin ödeyeceği faturalar var ve biraz daha ADAM için sokağa çıkma yasağını çiğnemenin cazibesi affedilebilir ama çiğnemek affedilemez! Yerinizde kalın ve beladan uzak durun!"* Tiz bir geri tepme sonrası devam etti: *"Yüzeyden bir şey istemek affedilebilir! Yüzeyden bir şey satın almak veya kaçakçılığını yapmak affedilmez! Dikkat: Perşembe günü için yeni bir gece sokağa çıkma yasağı onaylanmıştır! Bu kuralı çiğneyen vatandaşlar yeniden yerleştirilecektir!"*

Parazitlerin Rapture'da gözü var, sizin de parazitlerde olsun!"

Bill, çiftçi pazarındaki "kasabın" tahıl bazlı "etiyle" ilgileniyormuş gibi yaptı. Akli sorularla doluydu. Kendisi ve ailesi gerçekten Rapture'dan kaçabilir miydi? Savaş gerçekleşirken mümkün müydü? Belki denemek bile çok tehlikeliydi.

Başka bir ihtimal daha vardı. Biraz fazla Worley marka brendi içtikten sonra bu ihtimali bir kasete kaydetmişti bile: *"Bay Ryan'ı öldürmenin savaşı durdurup durdurmayacağını bilmiyorum ama savaşın o adam yaşarken bitmeyeceğini biliyorum. Bay Ryan'ı seviyorum ama Rapture'ı da seviyorum. Eğer birini kurtarmak için diğerini öldürmek zorundaysam, öyle olsun."*

Kaseti hemen silmişti. Biri bulsa ölü bir adam olurdu.

"Diane'i yakın zamanda gördün mü?" diye sordu Ryan, sıradan bir şekilde, stanttan bozulmuş elmayı alırken. Kokladı, yüzü ekşidi ve geri koydu.

"Diane McClintock? Hayır patron, şahsi olarak değil. Son duyduğum... ah, Doktor Steinman'm bıçağının altına yatmış."

"Doktor birden fazla şekilde üzerinde çalışıyordu, Bill. İnceliğin takdire şayan. Evet, aslında ondan baya sıkılmıştım, ve Noel akşamı saldırısından sonra narsistik anlamda oldukça bezdirici olmaya başladı. Yaralarından ötürü mızımızlanıyordu. Steinman'm çevresinde dolaşıyordu ama anladığım kadarıyla Steinman onu başından savmış. Son bildiğim Frolic Hisarı'ndaki kumarhanede fazla vakit geçirdiği..."

Güvenlik robotu tekrar uçarak geçti, Ryan'ı korumak adına devriye geziyordu. Bill, ufak Sophie'nin büyük gözleriyle izlediğini fark etti. Onu koruması gereken şeyden korkmuştu.

Sophie, Bill'in onu izlediğini fark etti ve koşarak yanma geldi, ufak kollarını Bill'in beline attı. Elaine de takip etti, uzak bir gülümsemeyle, Ryan'a selam verdi.

Ryan, Sophie'ye baktı ve gülümsedi. Başını okşadı fakat Sophie uzak durdu. Ryan bu hareketten korkmuş gibi davrandı.

Ardman üzüntü dolu, tiz bir inleme ve ağır adımların belirgin titreşimi duyuldu ve döndüklerine Büyük Babacık'tan çı-

kan iri yarı, ağır tıngırdamaları duydu. İki tür Büyük Babacık vardı: Gülcüler ve Fedailer. Bu bir fedaiydi, inleme sesiyle geldi. Neredeyse matemde gibiydi. Hepsi aynı hisler içindeydi. Hepsi küf kokuyordu. Ölü gibilerdi.

Fedai, sol kolunda devasa bir matkap taşıyordu; arkasında ağır bir güç ünitesi vardı. Bill'e göre, Büyük Babacık'lar neredeyse ucuz bilimkurgu dergilerindeki çizimlerde gördüğü robot resimlerine benziyorlardı ama Büyük Babacık giysisinin altında çoğunlukla bir insanın yer aldığını biliyordu; kuralları çiğnerken yakalanan zavallı bir herif, bazen bir suçlu, bazen Lamb'in bir destekçisi, bazense sadece elma çalan aç bir adam. Güvenlik "adayı" Büyük Babacık "aday"larını uyuşturup onları Prometheus Noktası'na götürüyorlardı, orada deri metallerle birleştiriliyordu, beyinleri yıkanıyor ve Küçük Kız Kardeşler'i korumaya ve onlar için tehdit oluşturan her şeyi öldürmeye koşullandırılıyorlardı. Büyük Babacık'lar hasar görünce, Sonsuz Ateş Krematoryumu'ndan parçalar ile tamir ediliyordu. Geri kalanı yakıldıktan sonra kim bir bacak veya kolu özlerdi?

Devasa Büyük Babacık'm büyük yuvarlak kafası daire şeklindeydi, sensörleri parlıyordu; ayakları kocaman metal korumalar içinde bıkıp usanmadan hareket ediyordu ama arkasında yalın ayak, pis bir sokak köpeği gibi gezinen kızları ezmek için dikkat ediyorlardı. Kimileri kızları Toplayıcılar olarak adlandırmıştı. Bu kız Büyük Babacık'a göre ufacık ve kırılgandı ama ona hükmediyordu. Küçük Kız Kardeş ufak pis bir önlük giymişti; yüzü soluk yeşilimsiydi. Gözleri içine çöküktü. Ayrıca gözlerinde bir soğukluk vardı; Bill'in, Brigid Tenenbaum'da gördüğü bir şeydi sanki kendisindeki insanlara mesafeli yaklaşımı bu yaratıklara da aktarmıştı.

"Gel bakalım, Bay Baloncuk!" diye söylendi Küçük Kız Kardeş, Büyük Babacık'ı çağırırken. "Gel hadi, yoksa melekleri kaçıracağız!" Kule gibi olan derin deniz dalgıcı kızın arkasından inleyerek hantal hantal yürüdü...

"Tanrım!" diye homurdandı Bill.

Siyah saçlı bir Küçük Kız Kardeş zıplayarak yanlarından geçti.

“Mascha!” diye seslendi Sophie.

Toplayıcı durdu, gözlerini kırptı, ağzını O şeklinde açtı, Sophie’ye uzun şaşkınlık dolu bir ifadeyle baktı. Ardından konuştu, “Bu ne? Bu bir Toplayıcı değil; ve daha melek de değil! Melek değilse onunla oyun oynayamayız!”

Ardından küçük kız dans ederek uzaklaştı. Büyük Babacık uzun, kederli inlemesini haykırdı ve arkasından ilerledi. Yaratık ilerlerken yer sallanıyordu.

“Tanrım, Bill!” dedi Elaine, Sophie’ye sarılırken. “Yoksa o?..”

“Hayır,” dedi çabucak. “O olmadığına eminim.” Bill söylediği yalana Elaine’in inandığından şüpheliydi.

Bill, Sophie’nin, arkadaşı Mascha’dan geriye kalan şeyin cesede şırınga sokup kırmızı, fena kokan, nabız gibi atıp duran ADAM’ı cesedin içinden çekişini görmediği için minnettardı. Mide bulandırıcı bir görüntüydü. Sarhoşların halüsinasyon etkisiyle koca pembe filler görmesi nasılsa Rapture’da da bu sahneyi görmek öyleydi.

Anons sistemi o an bilgilendirmeyi seçti, “*Küçük Kız Kardeşler Yetimhanesi: Sıkıntılı zamanlarda küçük kızıma hak ettiği yaşamı verin. Konaklama ve eğitim ücretsiz! Sonuçta, çocuklar Rapture’ın geleceğidir!*”

Bill, Ryan’ın Sophie’ye dik dik baktığını fark etti...

Olympus Tepeleri

1959

Yorgun, çok yorgun ancak tez canlı hisseden Andrew Ryan gümüş kokteyl karıştırıcısından kendine bir martini koydu ve pencerenin yanındaki sandalyesinde arkasına yaslandı, denizin altındaki şehrin parlayan ufkuna baktı.

Yaşlanıyorum, diye düşündü. Şehir hâlâ genç olmalı. Ancak benimle beraber yaşıyor gibi görünüyor.

Parlaklığın içinden bir çift ahtapot dalgalanarak geçti ve gitti. Rapture'ın işletmeleri için var olan neon tabelaların ışıkları titredi, her an sönebilecekmiş gibi gözdağı veriyorlardı. Işıkların yanması gereken bazı binalar karanlığa bürünmüştü ama ışıkların çoğu çalışıyordu. Rapture şehri parlamaya devam ediyordu.

Şehir, hayatta olduğuna dair sinyaller veriyordu. Yeni, Değerler Sirki makinelerinin büyük bir kâr getirmesi bekleniyordu ve bir de Toplayıcıların Bahçesi vardı. Biliminsanları, çok uzun süredir ölü insanları ölümden geri getirebilecek bir makine üzerinde çalışıyorlardı. Tabii, Rapture'ın nüfusu neredeyse tükenmişti, ama ADAM,'ın ve sentezcilerin kontrolünü ele geçirip şehri isyancılardan temizleyince, Rapture'ı yeniden kurabilecekti.

Martinisini yudumladı, kasetçaların yanına masaya koydu, ve sesli günlüğü için Kaydet tuşuna bastı. Tarihin bir vadesi olmalıydı.

“Yürüyüşüm sırasında onlardan bir çiftte rastladım... beceriksiz bir boksör gibi kötü kokulu dalgıç kıyafetlerinin içindeki adam ve pis önlüğü içindeki kirli kız çocuğu. Kız soluk benizliydi; yeşil ve hastalıklıydı. Tutumunda hoş olmayan bir taraf vardı ve sanki bizden tamamen farklı bir yerdeymiş gibiydi. Bu yaratıklara olan ihtiyacın farkındayım; sadece daha düzgün görünümlü olmalarını dilerdim.” Bu söylediğine kırdadı, martinisinden bir yudum daha aldı ve günlüğüne bir giriş daha yaptı. “Yapmış olduğum hatalar olabilir mi? Eğer birisi ne şüphe tarafından öncülük ediliyorsa, o şehir kuramaz ama birisi mutlak bir kesinlik içerisinde yönetebilir mi? İnançlarımın beni yücelttiğini biliyorum, tıpkı reddettiklerimin beni yok edebileceği gibi.” Dışarıdaki binalardan birinde ışıklar titredi ve söndü. İç geçirdi. “Şehir... yok oluyor... hem de gözlerimin...” Tereddüt etti. Düşüncelerini bitiremedi. Dayanılmazdı. “Kendi inançlarıma o kadar ikna olup, gerçeği göremez hale mi geldim? Atlas dışarıda bir yerde ve beni yok etmeyi hedefliyor. Sorgulamak teslim olmaktır. Teslim olmayacağım.”

Havalı tüpten bir mektup geldi. Ryan, gelişinin belirgin sesini duydu. Sallanarak ayağa kalktı, mesajı alıp tekrar sandalyesine oturdu.

Otururken homurdandı, açmak için şöyle bir yokladı. Parmaklarının becerisini biraz kaybediyordu.

Mektubu açtı ve Diane McClintock'ın el yazısını tanıdı:

Sevgili Andrei:

Andrei Rianofski, Andrew Ryan, Bay Ryan; sevgili, koda-man, tiran: senin yüzlerinden sadece üçü. Son zamanlarda sadece soğuk tarafını gördüm. Önce yılbaşı için yanımda olmadın ve asi sentezcilerle sensiz yüzleşmek zorunda kaldım. Ardından ameliyat sonrası iyileşirken de gelmedin. Beni Frolic Hisarı'nda de tek başıma bıraktın. "Toplantın" vardı! Ben de eve gitmeye karar verdim. Kısa yoldan sıklıdım. Apollo Meydan'ı kapatılmıştı, isyancıların kontrolündeydi. Biraz sarhoş ve sinirliydim ve bende bıraktıkları hasar için onlarla yüzleşmek istedim. Belki beni öldürmelerini ve işimin bitmesini istedim. Bir kadın kaçmaya çalıştı, Ryan'ın Apollo Meydanı'ndaki isyancıları kontrol eden korumalarını geçmeye çalıştı ve senin evcil sentezcilerinden biri parmağını uzatıp onu alevler içinde küle çevirdi! Ben, Atlas'ı duymuştum ama olayları sadece senin tarafından dinlediğimi fark ettim. Ben de ya beni öldüreceklerini ya da olayları bana açıklayacaklarını düşündüm ve nöbetçiye beni içeri alması için rüşvet verdim.

Apollo Meydanı'ndaki ve Artemis'teki şartlar rezalet. Topluluk sefalet içinde. Devrim öncesi kadar kötü olduğunu söylüyorlar. Senin yüzünden olduğunu söylüyorlar, senin ihmalin yüzünden! Duvar da grafitiler var: "Atlas yaşıyor!" Atlas'la ilgili gerçekten ne biliyorum? Ve sonunda biri beni onunla tanıştırmaya götürdü. Senin hanımın olduğumu –veya bir zamanlar olduğumu– biliyorlar ama

bana güvenmeyi öğrendiler. Atlas şaşılacak derecede mütevazıydı. İnsanları sana karşı bir ayaklanmaya götürüp götürmeyeceğini sordum. “Ben kurtarıcı değilim. Kurtarıcı yoktur. Bu Ryan’ın tek haklı olduğu nokta. İnsanlar kendilerini kurtarır,” dedi. Garip değil mi, neredeyse senin söyleyeceğin tarzda bir şey! Ama o söyleyince anladım. Bir şey ifade ediyordu. Tam kalbime dokundu, Andrei! Büyük bir adam olduğunu sanırdım. Yanılmışım. Asıl büyük adam Atlas ve ben ona hizmet edeceğim; yanında mücadele vereceğim, temsil ettiğin her şeyle savaşacağım! Yarın silah ve yiyecek için yağmalayacağım. Savaşmayı öğreneceğim, Andrei. Sen beni terk ettin, şimdi ben de seni terk ediyorum. Seni Atlas için terk ettim ve devrim için!

Diane

Ryan kâğıdı katladı ve ufak parçalara ayırdı. Kâğıt parçalarının yerde hareket etmesine izin verdi, martinisini aldı ve birden kontrolü kaybetti; bardağı büyük pencereye fırlatarak kırdı. Islak, kırılmış cam parçaları şehrin parlayan, yükselen kulelerinden aşağı süzülüyordu...

Çizim Odası, Atlantik Ekspresi Deposu

1959

“Burada benim yerime bir bakım ekibi olmalıydı,” diye şikayet etti Bill, eğilmiş, bakım akış tünelinin kavisli metal duvarındaki sızıntıyı incelerken. “Tam bir sentezci aptallığı, yukarı tırmanıp uzanamadıkları çatlakları tamir edeceklerdi. Bu heriflere ne oldu bilmiyorum...”

Karlosky homurdandı. “Sanırım bakım ekibini görebiliyorum.”

Bill ayağa kalktı, Karlosky’ye doğru yürüdü. Bir pencereden Jet Posta’nın olduğu posta odasına baktılar. Gölgeler içindeki, hafifçe aydınlatılmış odada teslim edilmemiş mektuplar etrafa dağılmıştı ve cesetler, birçok ceset, bakım işçileri tulumları içinde yerde yatıyorlardı, hareketsizlerdi, döşemeye kendi kanlarıyla yapışmışlardı. Sivri bir bıçakla deşilmiş gibi görünüyorlardı..

Bill iç geçirdi, bu görüntüyle midesi kalktı. “Evet. O sentezciyi göremiyorum. Belki...”

Karlosky başını salladı, derin derin düşünerek elindeki taramah tüfeğin arkasına vurdu. “O sentezciler iyi işçiler değiller,” dedi kuru kuru. “Deliriyorlar; öldürüyorlar. Kimse delirmek ve öldürmekle meşgulken iş yapamaz.” Bir süre sonra omuz silktiler ve ekledi, “tabii işi öldürmek değilse.”

“O zaman, çatlakların ve sızıntıların bir listesini yapacağım

ve güvenlik eşliğinde bir ekip yollayacağım,” dedi Bill, “riske atamayız...” Jet Posta’nın tasnif odasının gölgeleri içinde ilerlerken, bebek önlüğü içindeki ufak çocuk figürünü görünce irkildi. Çelik botlar tıkırdadı; arkasında belli belirsiz, devasa metal bir göründü.

Bir Büyük Babacık ve Küçük Kız Kardeş. Elinde büyük bir şırınga olan kız net duyamadıkları bir şarkı söyleyerek geçip gitti. “Bay Baloncuk” ve “meleklerle” ilgili bir şarkıydı. Devasa şaperonu onu hemen arkasında takip ediyordu.

Bill ve Karlosky büyülenme ve iğrenmenin birbirine karıştığı kaygılı bir hisle, kızın garip bir şekilde yerde yüz üstü yatan cesete eğilip, boynuna şırıngayı saplamasını izledi. Kız daha sonra şırıngayla bir şey yaptı, kendi kendine mutlulukla cıvıldadı ve çıkardığı ADAM’m sevinci yüzüne vurdu.

Bill pencereye yaklaştı ve Küçük Kız Kardeş’e bakmak için eğildi. “Karlosky, o Mascha mı?”

Karlosky kendi kendine homurdandı. “Evet, belki. Belki de değil. Bütün Küçük Kız Kardeşler birbirlerine benziyor.”

“Eğer oysa, onu ailesine geri götürmek benim borcum.”

“Denedik, Bill! Çok fazla insanla konuştun, kimse yardım etmez.”

“O yüzden kendim halletmeliyim, şimdi...”

“Lütfen, Büyük Babacık’la tartışma, Bill. Oh, işte sentezci!”

Bir örümcek sentezcisi tavanda Küçük Kız Kardeş’e doğru emekliyordu. Bir elinde kanca benzeri bir bıçak vardı. Kendi kendine geveliyordu, aradaki cam panel sesin geçmesini ön-lüyordu.

Küçük Kız Kardeş ayağa kalktı, Büyük Babacık’a doğru döndü ve ardından yanından havayı bir bumerang gibi delerek dönen bir bıçak geçti. Bıçak kafasını sıyırdı o kadar yakındı ki saçının bir kısmını kesti. Tüm odayı dönerek geçen bıçak, sapını düzgünce yakalayan sentezciye geri döndü. Bıçağı yakaladığımda bir yandan kıkırdıyordu.

Küçük Kız Kardeş’in koruması anında tepki gösterdi. Büyük Babacık ışığa adım attı, perçin tabancasını kaldırıp tavana

nişan aldı ve uzun perçini örümcek sentezcisine doğru ateşledi. Perçin silahı o kadar yakın mesafedeydi ki sentezciyi ikiye böldü. Birbirinden ayrılmış üst ve alt gövdesi tavanda asılıydı... ellerinden ve ayaklarından iki ayrı yarık halinde kanlar fışkırıyordu. Sonra tavandan ayrıldılar, sentezcinin iki parçası sert bir şekilde yere düştü.

Küçük kız neşe içinde cıvıladı.

“Görüyor musun?” diye fısıldadı Karlosky. “Eğer kıza karışsan, onun onun gibi olur!”

“Denemeliyim,” dedi Bill. “Belki eğer sen onun dikkatini dağıtırsan, ben de kızı yakalayabilirim...”

“Siktir, Bill, orospu çocuğu!” dedi Karlosky ve Rusça bir şeyler geveledi. “Beni öldürteceksin!”

“Kendini koruma yeteneğine inancım tam, dostum. Gel hadi.” Bill Jet Posta’nın tasnif odasına yönelen kapıdan yolu gösterdi. Tereddüt etti, Elaine bunu yapmasını ister miydi? Mascha’nın kurtarılmasını isterdi, eğer o kız Mascha’ysa, ama Elaine bunu denerken kendisini riske atmasını istemezdi. Ancak büyük ihtimalle başka şansı olmayacaktı.

Kapıyı açtı, ardından bir adım geri çekildi, bir tarafa doğru eğilerek Karlosky’ye işaret etti. “Yap hadi. Ardından koş...”

Karlosky bir kez daha Rusça küfretti ama taramalı tüfeğini kaldırdı ve Büyük Babacık’a bir tur ateş etti. Bu ateş onu öldürmeyecekti ve Karlosky işçilerinin öldürülmesinin acısını bu değerli sayborgu öldürerek çıkarmayacaktı ama Büyük Babacığın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Yalpalayan metal golem döndü ve hızla, yük treni misali saldırdı. Karlosky çoktan koşmaya başlamıştı, ilerlerken Bill’e küfrediyordu. Büyük Babacık tınlayarak Bill’in yanından geçti, kapının yanında eğildiğini görmedi.

Bill metal muhafızın arkasından sıyrıldı ve kapıdan geçerek küçük kızın başka bir özütleme sonrası ayakta durduğunu gördü, kan damlayan şırınga elindeydi. Kız büyük gözleriyle baktı ve ağzını O şeklinde açtı.

Mascha mıydı? Emin olamadı.

“Bay Baloncuuukkkk!” diye seslendi. “Burada meleğe dönüşmeyi bekleyen kötü bir adam vaaarrrr!”

“Mascha,” dedi Bill. “Sen misin?” Kıza doğru bir adım attı. “Dinle... Benimle gel, seni incitmeyeceğim.”

Ardından yakındaki metalik tıngırdama Bill’in kanını dondurdu. Göğsünden vurulmak için tam doğru zamanda döndü. Büyük Babacık, kızı korumak için dönmüştü, elindeki silahı golf sopası misali sallıyordu. Bill arkasına doğru yere kapaklanmıştı, ayakları yerden kesildi, ciğerlerindeki hava boşaldı ve oda dönmeye başladı.

Nefesi daralırken, bilincini bir an için kaybetti. Dönen şekiller durduğunda ve oda birleştiğinde, çevresine baktı; yerde oturduğunu gördü, duvara dayalıydı. Büyük Babacık ve küçük kızı görünürde yoktu.

Bill ayağa kalktı, morarmış gövdesinin ağrısıyla kendi kendine inledi ve kapıya doğru sendeledi. Karlosky’le buluştu. “İyi misin, Bill?”

“Evet, hayatta olduğumu gördüğüme sevindim. Öldürüldüğünü düşünmüştüm...”

“Hayır, o çelik piçi kandırdım. Bak!..”

Deponun açık alanını işaret etti, uzaktaki duvarda, küçük kız *art deco* tarzı anahtar şeklindeki Küçük Kız Kardeşler’in kullandığı gizli geçite tırmanıyordu. Ryan’ın laboratuvarına, topladıkları ADAM’ları götürmek için aceleyle kaçıyordu.

Mascha mıydı, değil miydi? Hiçbir zaman bilemeyecekti. Duvarın içinde yok olmuştu.

Büyük Babacık, büyük *art deco* anahtar deliğinin girişinde Küçük Kız Kardeş’in dönüşünü sessizce bekledi.

Bill başını salladı ve döndü, acı içinde yüzüne ekşitti ve sadece Elaine’e dönmek istedi.

Rapture’dan kaçma fikri bir kez daha alevlendi. Ailesini yüzeye geri çıkarmalıydı. Mavi gökyüzüne, güneşe ve özgürlüğe...

“Ryan ve ADAM, ADAM ve Ryan... Bunca yıllık eğitimden sonra onlarla tanışmadan önce gerçekten bir cerrah mıydım? Nasıl neşterlerimizi salladık ve ahlakımızla oynadık! Evet, aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık ama bir şeyleri değiştirebilir miyiz? Hayır! Ama ADAM bize bunu yapmamız için gerekenleri veriyor ve Ryan, bizi geride tutan yalancı etikten kurtarıyor. Görüntünü değiştir, cinsiyetini değiştir, ırkını değiştir. Bu senin değişimin, başka kimsenin değil!”

Kan kaplı ameliyat önlüğü ve beyaz ameliyat beresi içinde, ellerinde plastik eldivenler olan Doktor J.S. Steinman, sarışın hastanın iri göğüsleri arasında kımıldayan kasetçaların Dur tuşuna bastı; ardından sedyeyi itti, sedyenin tekerlekleri ameliyathanenin zemininden fıskıran sığ suda hışırdadı. Kendi kendine mırıldandı, bir Inkspots şarkısı söylüyordu, “Eğer Umursamasaydım” adlı parçaydı. Tekerlekli yatağa bağladığı hastadan bastırılmış inlemeler geliyordu. “Bunun tartışmasız bir aşk olduğundan emin olabilir miyim? Hepsi doğru olabilir mi, eğer umurumda olmasan... sen!”

Kadını parlayan ameliyathane ışığının altına itti ve paltona uzanarak en sevdiği neşterini çıkardı. Hemşiresi olmadığından yorgundu, onu güvenlik görevlilerine vermekle tehdit eden Hemşire Chavez’i öldürmek zorunda kalmıştı. Afrodit’i memnun etme çabalarından mızızlanmıştı. Tabii, bebeksi suratında bazı deneyler yapmadan öldürmemişti. Chavez’in suratı hâlâ buzdolabının içinde bir yerdeydi, daha önce soyduğu ve koruyucu kavanozlarda sakladıklarıyla birlikteydi. Bu yüzler, daha önce hayatlarını onun mükemmel sanat ve bilim harmanına adanmış hastalara aitti. Sakladığı yüzleri, bir dosya sistemiyle düzenlemeyi gerçekten denemeliydi.

Steinman sedyede kelepçeler içinde kıvranan bu son kadınına hayranlık duymak için bir an duraksadı. Kadın Frolic Hisarı’nda kumar makinesini hack’lemek için düşük kalite

plazmid kullanmıştı. Artist dostu ve aynı zamanda kumarhanenin sahibi olan Sander Cohen ise kadını yakalamıştı. Gönüllü hastalar bulmak gittikçe zorlaşıyordu. En başta Diane McClintock'u tekrar yakalayabileceğini düşünmüştü. Onu tamamen farklı bir yöntemle değiştirmeyi arzulamıştı, kendi artistik düşüncesine göre ona gerçekten yüce bir surat verecekti. Bir telekinezi plazmidi alıp onu yüzü içeriden şekillendirmekte kullanabilirdi, telekinetik bir şekilde biçimlendirip yüzünü güzel bir şeye çevirebilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, hepsi çok çirkindi. Kendilerini Afrodite'ye uygun yapmak için yeterince çalışmıyorlardı. "Onlar pis, köklerine kadar pis," diye homurdandı kendi kendine. Bu pisliği kesip atabilecek keskin bir bıçak yoktu. Denedi ve denedi ve denedi ama ya çok şişmanlardı yada çok kısa veya... düz. Steinman, sarışın kadın istemsiz olarak ağız tıkcacının altında feryat ederken, tısladı. Belki küfrediyordu. "Tatlım, sana deneyimini onurlandırmak adına sakinleştirici vermek isterdim, gerçekten isterdim ama elimde kalmadı ve ne olursa olsun, bilinçsiz bir hastayı oymak estetik anlamda daha az memnuniyet sağlıyor. Bilinçleri yerinde değilken aniden fırlamıyor ve gözleri Tanrı korkusuyla dolmuyor, bu ne kadar tatmin edici olabilir, soruyorum sana? Durmam ve kendime biraz daha ADAM ve bir tutam EVE almam gerekebilir... Kabullenmeye çalış tatlım, estetik deney adına kurban vermenin değerini bil. Afrodite'ye yapılan bir kurban! Sander Cohen ve ben, benim küçük ameliyatlarımdan biriyle sahneye bir oyun koymayı konuştuk. Hayal edebiliyor musun? Orijinal bir müzik altında bir yüz oyma işlemi? Sorun şu tabii ki," deli gözlü hastaya eğildi ve gizlice fısıldadı. "Sorun şu, tatlım, Sander Cohen tam bir manyak. Deli. Aklını kaybetmiş! Ha-haa-aa! Cohen'le takılmamahyım, deli manyak, benim de düşünmem gereken bir saygınlığım var."

Kasetçaların Kaydet tuşuna tekrar bastı ve boğazını ölümsüz bir not bırakmak adına yeniden temizledi. "Genetik modifikasyonla, güzellik artık bir amaç değil, hatta bir meziyet de

değil. Ahlaki bir zorunluluk. Yine de, ADAM profesyoneller için yeni sorunlar teşkil ediyor,” dedi sesli günlüğüne. “Aletlerin geliştikçe standartların da gelişir. Zamanında bir iki sigil çıkarınca veya bir sirk ucubesini gün ışığına çıkabilecek hale getirince bile mutlu olabiliyordum...” derken, sedyedeki kadının suratını derin bir şekilde oymaya başladı. Yanağını keserken acı içinde o kadar sallanıyordu ki başını sabitlemek için harcadığı ekstra çaba ona haz verdi.

Devam etti, “...Ama bu o zamandı, önümüze gelenle idare ediyorduk ama ADAM’le birlikte deri, kile dönüştü. İş bitene kadar yontmak ve yontmak ve yontmak için her şey hazır.” Kasetçalarm Dur tuşuna bastı, elindeki kanla o tuş kayganlaşıyordu ve işine odaklandı. O kadar kan ve yırtık dokudan görmek zordu. “Tatlım, galiba sana yüzünü baştan şekillendirmesi için biraz ADAM vereceğim. Ardından yeni dokuyu biraz daha yontacağım. Sonra tekrar ADAM’le daha fazla oluşturup, yine daha fazla yontacağım. Ardından...”

Kadından bastırılmış feryat daha yükseldi. Adam başını sallayarak iç geçirdi. Anlamıyorlardı. Kaydet tuşuna tekrar bastı ve sıradaki ıslak, yontmanın çıkardığı fişkıran kanlar içindeki artistik manifestosuna eşlik etti: “Picasso insanları resmetmekten sıkıldığında, onları küplere ve başka soyutsal şekillerle yansıtmaya başladı. Dünya ona dahi dedi! Cerrahi hayatımın tamamını aynı şekilleri yaparak geçirdim, tekrar ve tekrar: burun kaldırma, çene yarma, göğüs şişirme. O yaşlı İspanyolun fırçayla yaptığını, neşterle yapmak mükemmel olmaz mıydı?”

Steinman tekrar Dur tuşuna bastı, kasetçalardaki kanın bir kısmını temizlemek adına sol elini kullandı. Hastasına döndüğünde öldüğünü gördü. “Lanet olsun, bir tane daha gitti...”

Kan kaybı ve şok, diye tahmin etti, her zamankinden. Gerçekten hiç adil değildi.

Onu her zaman çok çabuk terk ediyorlardı. Bencilliklerini düşünmek onu sinirlendiriyordu.

O öfkeyle kadını hızlıca doğradı, kasetçaları yere düşürdü, boğazını lime lime etti, uzun güzel dilimler... ardından bu dilimlerle bir fiyonk yaptı.

Titiz olacak kadar sakinleştğinde, göğüslerini ortaya çıkar-
dı ve onları ofis penceresinin dışında sakince, nazikçe akıntılar
eşliğinde dalgalanan denizşakaklarına benzer bir şekilde kesti.
Ah, diye düşündü: *Derinlerdeki Rapture...*

Dövüşçü McDonagh'ın Barı
1959

Ne zaman? Yakında olmalıydı. Rapture'dan kaçmak zorunda
kalacaktı, Elaine ve kızlarıyla beraber ve bu öldürmek anlamı-
na geliyorsa...

“Bill?”

Bill McDonagh, Redgrave dibinde konuştuğunda neredeyse
bar taburesinden düşüyordu.

“Hay sikeyim, bir adama böyle sinsice yaklaşma!”

Redgrave üzgün bir şekilde gülümsedi. “Özür dilerim. Bil-
men gereken bir şey var. Odaları temizleyen kadın, bir şey bul-
du.”

Bill iç çekti. Konyağını bitirdi, barmeni başıyla onayladı.
“İstedğin saatte kapatabilirsin, dostum.” Bar taburesinden
kalktı. “Tamam, duyalım, Redgrave...”

“Arkadaki odaları kiraya veriyorsun, değil mi? Yedi numara,
orası Lutz'ların değil mi?”

“Tabii. Para almıyorum. Tanrım, küçük kızları benim göze-
timimde kayboldu.” Redgrave'e soğuk bir bakış atmayı engel-
leyemedi. “Senin de gözetimindeydi.”

Redgrave yüzünü ekşitti. “Yalnız birkaç saniye gözümüzü
ayırdık. Sentezcileri arıyorduk—”

“Biliyorum, boşver. Sam Lutz'a ne olmuş?”

“Gel hadi.”

Kurşun gibi ağır hissederken, Bill, Redgrave'le barın arkası-
na gitti. Yedi numaranın kilitli kapısı açıktı. İçeri adım attı ve
onları anında gördü; yatağın üzerinde sırtüstü, yan yana uzan-
mış iki ceset, el ele tutuşuyorlardı, Mariska ve Samuel Lutz
neredeyse tanınmaz haldelerdi. Yerde birkaç tane boş ilaç şişesi
duruyordu.

Cesetlerin çökmüş gözleri kapalıydı, gözkapakları parşömen gibi kırış kırıştı, yüzleri sarı ve zayıftı. Ölümün verdiği titreme dudaklarına aynı çekik ifadeyi vermişti. Sanki sessizce yaşayanları eleştiriyorlardı. En iyi kıyafetlerini giymiş olduklarım fark etti.

“İntihar. Bu da var...” Gösterdi, cesetlerin yanında yaygın olarak kullanılan tipte bir kasetçalar vardı.

Bill, kasetçaların Oynat tuşuna bastı. Mariska Lutz’un sesi ufak kasetçalardan soğuk ve ufacık geliyordu. Sanki ölümün uzaklarından konuşuyordu: “Bugün Mascha’mızı gördük. Neredeyse tanıyamadık. ‘İşte o,’ dedi Sam.” Mariska garip ufak ağlamaklı bir kahkaha patlattı. “‘Delirmişsin,’ dedim. ‘O şey... bizim Mascha’mız mı?’ Haklıydı. Bir cesetin kanını çekiyordu... ve işini bitirince o iğrenç golemlerden biriyle el ele yürüyüp gitti! Bizim Mascha’mız!”

Bill kaseti durdurdu.

Redgrave boğazını temizledi. “Evet. Tahminim... kızlarını geri getiremeyeceklerini anladılar. Çoktan... gitmişti. Bilirsin, çok değişmişti. Onlar da...”

Gevşekçe ilaç şişelerini gösterdi.

Bill başıyla onayladı. “Evet. Sadece... sadece onları burada bırak. Burayı mühürlerim. Artık burası onların mezarı olacak, şimdilik.”

Redgrave karşı çıkacakmış gibi dik dik baktı, ardından omuz silkti. “Nasıl istersen.” Cesetlere baktı.

Başını salladı ve dışarı çıktı, Bill’i ölümlerle baş başa bıraktı.

Atlas’ın Kumanda Merkezi, Hestia

1959

Diane Atlas’ın ofisine yürürken terliydi. Baskından dolayı hâlâ titriyordu.

Atlas’ın gerillalarıyla bazı idmanlar gerçekleştirmişti ve telin altından süzölmeye neredeyse alışmıştı, diğer takım onları oyalarken bekliyordu, Ryan’ın adamlarını hızla geçiyordu. Bir-

çok kez diğer gerillaları yan geçitte merdivenlerden yukarıya doğru, eski bakım geçidine takip etmişti. Bütün gerillalar güvenlik görevlilerinin cephanesinden çalınan malzemeleri dolduracakları sırt çantaları taşıyordu.

Bu sefer tam mermi toplamayı bitirdikleri sırada nöbetçilere yakalandılar ve tam o sırada Sorenson Büyük Babacık'ın kontrolünü ele geçirdi, kaos yükseliyordu ve kâbus gibiydi. Diane tabancalarını ateşledi, her elinde bir tabanca vardı, her ateşte kalbi çarpıyordu. Bir güvenlik görevlisi bağırarak yere düştüğünde ve öldüğünde seyretmişti. *Bir adam öldürdüm...*

Geri açılan ateşin altında büzüldü. Üç tane yoldaşının düştüğünü gördü...

Kararlıydı, artık tecrübelerini sesli günlüğüne kaydedecekti. Devrimin tarihçisi olamaya karar vermişti. Titreyen elleriyle kasetçaları açtı, yürürken. “Bugün telin dışına baskına gittik otuz bir fişek, dört el bombası, bir pompalı tüfek, ve otuz dört ADAM ele geçirdik. McGee’yi, Epstein’ı ve Vallette’i kaybettik.” Son söylediğinden sonra zorlukla yutkundu. Özellikle Valette’i severdi. Ölülerini listelemek çok kolaydı: Kasap listesi, derdi gerillalar. Devam etti, “Tam çıkarken o lanet Büyük Babacık’lardan birini ele geçirdik. Küçük kızların ADAM toplayabilmesi için yaptıkları bu şey korkunçtu, ama bunu biz başlatmadık. Ryan başlattı. Atlas’a bunu söylemek için sabırsızlanıyorum. Çok memnun olacak...”

Diane, Büyük Babacık’lardan birini ele geçirdiklerini söylemek için Atlas’ın ofisine girdi. Atlas’ın masasında oturan yabancıya şaşkınlık içinde baktı. Kendi sesli günlüğünü kaydediyor gibi görünüyordu. Nefessiz kaldığı bir andan sonra, artık yabancı değildi. En başta tanıyamamıştı.

Bir şey... yüzündeki soğuk, alaycı ifade ve üçkâğıtlardan bahseden o sinsi sesi... bu Frank Fontaine’den başkası olamazdı.

Sinirlendi ve şok içinde dönüp Diane’e baktı. Ardından Atlas ifadesini takındı. Sesi Atlas’ın sesine döndü. “Bayan McClintock... burada ne yapıyorsunuz? Bir saniye...” Atlas ro-

lünü bıraktı, başını salladı; tanıdığı bir surata dönüştü. Cümleyi Frank Fontaine'in sesiyle bitirdi, "...şunu kapatayım..."

Kasetçaları kapattı. Diane kaçması gerektiğini fark etti. Onun saklı tutmak için öldürebileceği bir sırrını keşfetmişti.

Ayakları ağırlaşmıştı; neredeyse konuşamıyordu. "Sana güvendiler! Onları ölüme nasıl terk ettin... bir yalan için?"

Fontaine, kadına doğru ilerledi elinde bir sustalı sürtüyordu, önceden çalışılmış bir hareketle açtı, bıçak hazır olduğunu belirten bir ses çıkardı. "Fark etmez, çocuk," dedi. "Çünkü hepsi yalan. Her şey. Sadece bu..." O an soğuk metalin bedenine girdiğini fark etti, karnına, tam göğüs kafesinin altına, "...değil."

Rapture Genel Kontrol Merkezi

1959

Bill McDonagh, Genel Kontrol Merkezi'nde bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Kapıdaki güvenlik görevlileri arkadaş canlısıydılar, onu gördüklerine memnun olmuşlardı. Görevini bilmiyorlardı.

Hamlesini yapması gerekiyordu ve bunu yakında yapmalıydı. Ardından Wallace'a mini denizaltını bota götürmesi için sinyal verecekti. Kaçacaklarsa durum daha iyi olamazdı. Şehrin türbülans göstergeleri denizin neredeyse sakin olduğunu gösteriyordu. Ryan'ın adamları Apollo Meydam'ndaki mühürdeki yeni bir aksamayla ilgileniyorlardı. Burayla ve deniz feneri arasında Ryan'ın çok fazla adamı yoktu.

Roland Wallace, Bill sinyal vermediği müddetçe mini denizaltını çıkarmayacaktı ama yapması gereken bir şey vardı. Ryan için. Ve Rapture için. Aklına koymuştu. Eğer bugün Ryan'ın ofisinde başarılı olursa, ailesini Rapture'dan uzağa, güvenli bir yere gönderecekti, bir süre için. Sonra yeni bir liderlik kurmayı deneyecekti, Atlas'la barış yapacaktı. Bu yeri inşa etmeye yardım etmişti, hayatta kalanlara karşı sorumluluğu olduğunu hissetti. Sonunda Elaine ve Sophie'ye tekrar kavuşacaktı...

Hayatta kalanlar. Şaşılacak derecede fazla insan öldü veya idam edildi. Ryan cesetleri Genel Kontrol Merkezi'nin girişine toplamaya başlamıştı. Rapture bir polis devletine dönüşüyordu, kendi karşısına dönüşüyordu.

Bill uzun, yavaş bir nefes verdi, cebindeki tabancaya uzandı. Dördüncü kez kontrol etti, doluydu. Yapabilir miydi? Sonra Sam ve Mariska Lutz'u hatırladı.

"Bununla yüzleşmelisin, yaşlı adam," dedi kendi kendine. "Yapılmak zorunda." Tabancasını geri koydu, ufak telsizi çıkardı. Tıkladı ve homurdandı. "Wallace?"

Çatırdadı. Ardından, "Evet, Bill."

"Zamanı geldi."

"Emin misin?"

"Eminim. İşimi halledeceğim ve ailemi... pikniğe getireceğim."

"Tamam. Hazırım. Seninle orada buluşuruz."

Telsizi kaldırdı. Kalbi çarpıyordu, kravatını düzelitti ve kapıyı açtı. Adımını atar atmaz güvenlik kamerası hareket etti. Kimliği yanındaydı ve güvelik robotu aktif olmadı, geçmesine izin verdi. Ryan ona halen güveniyordu.

Çarmıha gerilmiş cesetleri geçti, kokladı ama kararlılıkla onlara bakmadı ve Ryan'ın ofis kapısına gitti. Taret tarafından tarandı ve geçmesine izin verildi. O kapıya geldiği sırada Karlosky de çıkıyordu. Bill neredeyse korkudan bayılacaktı.

Karlosky merakla baktı. "Seni geren bir şey mi var, Bill?"

"Beni, hayır, sadece o cesetler, sıkıntı veriyorlar."

Karlosky sempati içinde başını salladı. "Ben de bu dekorasyonu sevmiyorum. Bazen gerekli. Kendim ve Bay Ryan için bir sandviç alacağım. Bir şey istiyor musun?"

"Ben mi? Hayır, ben..." Tanrım orada asılı cesetlerle nasıl sandviç yiyebiliyor? Neyse... "Aslında, evet, Ivan. Sen... ne yiyorsan ondan." Karlosky ne kadar uzak kalırsa o kadar iyiydi.

Karlosky başıyla onayladı ve ilerledi. Bill Ryan'ın ofisine girdi.

Andrew Ryan pencerenin önünde duruyor ve denize göz

gezdiriyordu, bastonuna dayanmıştı. Özel dikim üç parçadan oluşan gri takımını giymişti ve o an, Bill kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti. Ryan hayallerindeki bu cesur yeni dünyayı inşa etmişti ve bir kâbusa dönüşmüştü.

Bill dışarıdaki odada asılı olan kadın ve erkekleri aklına getirdi, derin bir nefes aldı ve tabancasını çekti.

Ryan dönmedi. Biliyor gibi görünüyordu. “Devam et, başladığını bitir, Bill. Eğer yeteri kadar erkeksen.”

Bill silahını kaldırdı, eli titredi.

Ryan üzüntü içinde gülümsedi. “Ne demiştin, Bill? Baştan sona benimle kalacaktın. Daha son olmadı ama gidiyor gibi görünüyorsun.”

“Hayır,” dedi Bill, sesi kırılıyordu. “Kalıyorum... en azından bir süre. Bu insanları terk edemem. Buraya getirmeye yardım ettim.”

Ryan döndü, altın başlı bastonunu kaldırdı. “Bill, sen Büyük Zincir’in zayıf halkası ve bu zayıf halkayı olduğu yerde bırakamam...”

Bill, Ryan ilerlerken nişan aldı.

Bill’in ağzı kupkuruydu, kalbi güm güm atıyordu.

Ryan neredeyse yakınındaydı. “İnsan dediğin seçim yapar, Bill, köleler itaat eder. Seç. Öldür beni yoksa korkaklığına itaat et ve kaç!”

Andrew Ryan, onu karanlıklardan çeken adam, Bill McDonagh’ı bu büyük şehirde yücelten adam, bastonunu ona saldırmak için kaldırdı. Ryan’ın, o yaşlı kodamanın, altın başlı bastonuyla Bill’in kafasını kırmaya yelteneceğini gösteren onun sertleşen gözleri, bükülmüş dudaklarıydı.

Vur onu!

Bill yapamadı. Bu adam Olympus zirvesinden aşağıya uzanmış ve onu Olympus Tepeleri’ne çıkarmıştı. Andrew Ryan ona güvenmişti. *Yapamadı.*

Baston ıslık sesiyle aşağı indi ve Bill yakaladı, sol eliyle bastonu yakalarken darbenin etkisiyle gözlerini kapadı. Bir an mücadele ettiler, Ryan nefes nefeseydi, dişleri görünüyordu ve

ardından Bill içgüdüsel olarak hareket etti. Tabancanın kılıcını bir sopa gibi kullandı, Andrew Ryan'ın alnına indirdi.

Ryan hırıldadı ve sırtüstü düştü. Gözleri kapalıydı, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Bill adamın bastonunu kendi ellerinde buldu. Ryan'ın yanına bıraktı, ardından eğildi ve Ryan'ın nabzını kontrol etti. Ryan bayılmıştı, bilincini kaybetmişti ama nabızı kuvvetliydi. Bill, Ryan'ın hayatta kalacağını bir şekilde, biliyordu. Ryan'ın sağ elini sıktı. "Özür dilerim, Bay Ryan. Ne yapacağımı bilemedim. Sizi öldüremem. İyi şanslar dilerim, patron..."

Elinde tabancasıyla ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi, mekanik, yavaş adımlar atarak yürüyordu ve kendini bir Büyük Babacık gibi ağır ve hantal hissediyordu. Tabancasını beline koydu, iki sıra ölü adamın ve dönen kameranın yanından geçerek yola koyuldu.

Koridora adım attı, telaş içindeymiş gibi görünmemeye çalıştı. O, Elaine ve Sophie dolambaçlı bir yoldan geçmek zorundaydılar. Gidecekleri yol uzundu. Fazla zamanları yoktu. Karlosky, Ryan'ı bulacak ve alarmlar çalacaktı. güvenlik robotları, Ryan'm tayfası...

Acele etmeliydi yoksa her şeyi kaybedecekti. Mezarlıkta bekliyorlardı, Arcadia'nın yanındaki ufak parkta...

Arcadia yakınlarındaki Mezarlık

1959

Denizde yapılan defin işlemleri ucuzdu ama bazıları Rapture'daki bu cazibeli, küçük mezarlığı tercih ediyordu.

Bill bu yeri ziyaret etmeyi severdi, burada genelde kimse olmazdı. O yüzden Elaine ve Sophie'yle buluşma yeri olarak burayı ayarlamıştı. Eski usul, kırsal tarzdaki Arcadia'ya yakın mezarlık, ona dedesinin gömülü olduğu kilisenin bahçesini hatırlatıyordu.

Eşikten adımını atınca, bu çekiciliğini kaybetti.

Beş adım ötede maviye boyanmış çıplak bir adam kambur

durarak Elaine ve Sophie'yi tehdit ediyordu. Korkudan bir mezar taşının önüne sinmişlerdi. Adam Saturnine tarikatındandı. Rapture'daki din eksikliğinden türemiş bir "pagan" tarikatıydı. Çıplak gezip, şifreli grafitiler yapıyorlar, ADAM'la kafa buluyor ve kendilerini maviye boyuyorlardı. "Ateşi kuşan, sisi kuşan!" diye bir ilahi söyledi adam. Maviye boyanmış yabani sağ elindeki büyük yemek bıçağını kavradı. Kurumuş kanla kahverengiye dönmüş bir bıçaktı.

Adamın çıplak ayağı Elaine'in çantasını yere bastırıyordu, sanki ufak bir hayvanı eziyordu.

"Sizi ateşe vereceğim," diye homurdandı Saturnine. "Sizi sise vereceğim!"

Saturnine bıçağını yükseklerle kaldırdı, Elaine'e doğru indirdi...

"Bu ateşi al bakalım, piç!" diye bağırdı Bill, adamın dönmesini sağlamak için.

Saturnine, Bill'le karşılaşmak için arkasını döndü. Yüzü ADAM'la sarılı vahşiliğinden yara içindeydi. Dişleri çekilmişti, burun deliklerinden kırmızı süngerimsi şeyler çıkıyordu. Sola kaçınan Bill'e bıçağı fırlattı, bıçak sağ omzunu kesti, incecik bir kesikti, ve Bill paganı göğsünden vurdu.

Saturnine sallandı, dizleri üzerine düştü ve yüzüstü yuvarlandı.

Sophie ağlıyordu, elleriyle gözlerini kapıyordu. Elaine, ölü adamın ayağının altından çantasını kurtardı, tabancasını çekti, çantayı omzuna attı ve Bill'e çelik kadar kararlı ve hayranlık dolu bir bakış attı. Sophie'yi ayağa kaldırmak için çekti. "Hadi, bebeğim," dedi Elaine, kıza. "Bu cehennemden gidiyoruz."

"Korkuyorum, anne," dedi Sophie.

"Bu duyguyu biliyorum, tatlım," dedi Bill, çocuğuna çabucak sarıldı. "Ama yüzeydeki dünyayı seveceksin. Duyduklarına inanma. Hadi!"

~ ~ ~ ~ ~

Şaşılacak derece yakındılar. Bill, Elaine ve Sophie onları hızlıca deniz fenerinin şaftına götürecek olan açık batisfere ilerliyorlardı, Wallace orada bekliyor olmalıydı.

Bir asi sentezci kablodan kaydı, batisferin üstüne atladı ve havada bir akrobat gibi takla attı. Bill'in önünde ayakları üstüne indi. Sentezci soytarı tarzı bir yılbaşı maskesi giyyordu, öldürdüklerinin kanları sıçramıştı; uzun, kirli kahverengi saçları, dağınık kırmızımsı sakalı ve parlayan mavi gözleri vardı. Sarı dişleri delice gülümsemesiyle ortadaydı. "Hah, benim, ve ooh, sensin!" diye kıkırdadı. Sağdan sola, arkaya öne atladı, hızlıydı, zor bir hedefti. "O ufak küçücük kıza bak! Onu Ryan'a satabilirim veya onu oyun için saklarım ve biraz da ısıtırım!" Her iki elinde birer tane jilet gibi keskin balık temizle bıçağı vardı...

Sophie korku içinde ağladı ve annesinin arkasında saklandı, Elaine ve Bill tabancalarını aynı anda sentezciye doğru ateşledi... ve ikisi de ıskaladı. Havaya fırladı, üzerlerinde döndü ve aşağı indi: Spor Artırıcı kullanmıştı, hem de çok fazla.

Asi sentezci doğramak için dönüyordu ama Bill'de aynı anda dönüp ateş ediyordu. Mermi, kavisli bıçaklarından birini kırdı, elinden düşürdü. Sentezci diğer bıçağını sallamaya başladı. Bıçak Sophie'nin burnunun bir santim yakınındaydı.

Öfke doluydu, Bill silahını unuttu ve sentezciye doğru bağırarak hızlandı, "Piç!" Savrulan bıçaktan sıyrılmayı başardı, sentezcinin beline doğru saldırdı, sırtüstü devirdi. Canlı bir tele saldırmak gibiydi, sentezcide bir gram yağ yoktu; sadece kas, kemik ve sinirdi. Bill dengesini kaybettiğini hissetti ve çabucak elinden kurtuldu.

Sentezci ileri atıldı, sırtarak Bill'e doğru döndü. Bill silahını ateşleyemedi kanca benzeri bıçağını fırlattı. Bill yana döndü, kavisli bıçağın göğsünde bir parça deriyi kopardığını hissetti ve ardından hızlıca üç el silah sesi duyuldu, her biri sentezciyi bir adım geriye itti. Üçüncüsü ise sentezciyi tam sağ gözünden vurdu ve sentezci sendeledi, sırtüstü düştü, ayağı titredi.

Bill döndüğünde, zorlukla nefes alıyordu, eşinin elindeki

silahı ve gözündeki delice bakışı gördü. Sophie annesinin bacağına yapışmıştı, suratı beline gömülmüştü.

“Acayip iyi bir nişancısın, aşkım,” dedi Elaine’e, “ve teşekkür ederim.”

“Öğretmenim iyiydi,” dedi uyuşmuş bir şekilde, sentezcinin cesedine bakarken.

“Hadi, asansöre...” Elaine başıyla onayladı ve Sophie’yi batisfere çıkardı. Bill arkalarından tırmandı, bırakma düğmesini gizli kontrol panelini altında buldu ve çalıştırdı.

Batisfer şafttan yukarı çıktı, denizaltından dışarıya ilerlerdi. Üçü de deniz fenerinin içine doğru yoldalardı. Bill, deniz fenerine giden yoldaki güvenlik robotlarının ve koruma taretlerinin elektriğini sabah kesmişti ama tekrar çalışmaya başlamalarından korkuyordu. Bir şekilde batisferden dışarı adım atar atmaz bütün ailesi mermilerle taranabilirdi.

Onları sadece sessizlik karşıladı, ardından dışarı adım attılar ve kubbede ayak sesleri yankılandı...

Sophie korku içinde baktı, deniz fenerinden gelen çıplak güneş ışığıyla ve dışarıdan gelen tanıdık olmayan seslere şaşırıp kaldı. Ardından, gözlerini korkuyla açtı, Andrew Ryan’ın devasa altın kaplama heykeline dik dik baktı. Heykel de aşağı doğru onlara bakıyordu. Ryan elinde bir pankart tutuyor gibi görünüyordu, kırmızı bayrağın üzerindeki kelimeler sarıyla yazılmıştı:

TANRILAR VE KRALLAR GİREMEZ. SADECE İNSANLAR.

“Bu Bay Ryan!” diye yutkundu Sophie, bir adım geriye giderken. “Bizi izliyor!”

“Sadece bir heykel,” dedi Elaine.

“Ama kız haklı,” dedi Baş Güvenlik Görevlisi Cavendish, batisferin diğer tarafından gelirken. Bill döndü, silahını kaldırdı ama ardından orada Karlosky’yi ve Redgrave’i de gördü; hepsinin ellerindeki hafif taramalı tüfekler ateş etmeye hazırdı. Redgrave, ümitsizliğe kapılmış Roland Wallace’i itiyordu,

elleri arkasında bağlanmıştı. Eğer Bill ateş ederse, güvenlik görevlileri de geri ateş ederlerdi, Elaine vurulurdu ve Sophie de. Hepsini haklayamazdı.

Bill tabancasını indirdi ve ardından ellerinden kayıp yere düşmesine izin verdi.

“İndirin, hanımefendi,” dedi Cavendish, tüfeğini kadına doğru tutarken.

Ağlamaklı bir halde silahını indirdi ve Sophie’yi kendine çekti. “Tanrım, Bill, çok yakındık...”

Kolunu, kadının omuza koydu. “Özür dilerim, aşkım. Daha iyi bir yol bulmalıydım...”

Karlosky zalimce baktı; Cavendish bir kurt gibi sırtıyordu ama Redgrave tutulmuş ve kararsız görünüyordu. Son derece üzgündü.

“Denedim, Bill,” dedi Wallace. “Botu getirdim. Size bakmak için tırmandım ama oradalardı. Botlarla geldiler.”

“Ryan’ın, hiçbirinizin bilmediği kameraları olmadığını mı sandın?” diye tısladı Cavendish. “Özellikle buranın dışında. Burayı terk etmeye çalışanın yalnızca sizler olduğunu mu düşünüyorsunuz? Başkaları da denedi, artık adları Büyük Babacık’lar. Dışarıdaki kameralar yaşlı Wallace’ı kaçırmaya çalışırken yakaladı...”

“Ryan öldü mü?” diye sordu Elaine. Gözlerinde umut ışığı vardı; sesi cüretkârdı.

“Nyet,” dedi Karlosky. “Yalnızca bir baş ağrısı ama güçlü bir adam. Öldürmesi kolay değil. Adamının işi bitirecek cesareti yoktu.”

“Yapamadım,” diye sefil bir halde kabul etti. “O benim arkadaşımdı. Bir zamanlar benim için ikinci bir babaydı.”

Redgrave başıyla onayladı. Sesi boğuktu, “Anlıyorum, Bay McDonagh. Kesinlikle. Benim için de aynı durum geçerli. Özür dilerim, size yardım etmek isterdim. Bana karşı hep iyiydiniz. Ama...”

“Biliyorum,” dedi Bill. “Size bir şey sorayım. Size, karımı ve çocuğumu da geri gitermenizi emretti mi? Yoksa sadece beni ve Wallace’ı mı?”

“Ben...” Redgrave, Cavendish’e baktı. “Bill McDonagh’ı durdur. Ve o hain Wallace’ı dediğini duydum. O kadar.”

“Kimsenin gitmesini istemiyor,” dedi Karlosky. “Şimdi, üçünüz, arkanızı dönün. Ellerinizi bağlayacağız; bizimle geleceksiniz. Hepimiz aşağıya dönüyoruz...”

Bill, Karlosky’ye baktı. “Bana geleni göğüsleyeceğim. Ona ailemle ilgili herhangi bir şey söyleyebilirsin. Ryan’a sentezcilerin onları öldürdüğünü söyle.”

Cavendish burnundan soludu. “Karlosky öyle bir şey yapmayacak.”

Bill devam etti, sakince Karlosky’ye baktı. “Beraber sarhoş olduk, sen ve ben, Karlosky, birçok sefer. Noel geceleri. Votkayla beraber uzun gecelere daldık. Savaşlarda yan yana çarpıştık...”

Karlosky dudaklarını yaladı. Yoldaşlık, Karlosky için değerliydi.

“Bu saçmalık ne?” diye bağırdı Cavendish, Karlosky’nin tereddüt ettiğini görünce. “Üçünüz arkanızı dönün, söylediği gibi.”

“Evet,” dedi Bill. “Elaine, Sophie dönün. Sadece yapın.”

Karısı ve çocuğu gözlerinden yaşlar akarken arkalarını döndüler ve Bill Karlosky’nin gözlerinin içine baktı. “Ne diyorsun, dostum. Son bir iyilik. Beni bırakamayacağını biliyorum... Ama onları bırakabilirsin. Wallace’la birlikte.”

Redgrave onlar arasında bir sağa bir sola baktı, kararını vermeye çalışıyor gibiydi.

Cavendish kaşlarını çattı. “Bu ne saçmalık? Hadi, devam edelim, zaman kaybetmeyelim, Karlosky, seni lanet Rus sarhoş!”

Karlosky kaşlarını kaldırdı, düşünceli görünüyordu ama sonunda başını salladı. “Hayır, Bill, özür dilerim. Çok riskli.”

Redgrave iç geçirdi ve Karlosky’ye silahını doğrulttu. “Ivan bu adam, o ve eşi bizi yemekte ağırladı, birçok sefer. Bu yerde sadece beyazlar bunu yapar. Bill’in Rapture’ı terk etmesine izin veremem ama ailesi için bir emir almadık.”

Cavendish kızgınlıkla söylendi. Silahını Redgrave'e doğru çevirdi. "Seni zenci orospu ço—"

O anda Karlosky döndü ve Cavendish'i kafasının yanından vurdu. İki el ateş etti. Cavendish yana doğru düşerken etrafa beyin parçaları saçıldı.

"Piç," dedi Karlosky, cesedine tükürürken.

Elaine ve Sophie çığlık attı, birbirlerine sarılıyorlardı.

Wallace donuk bir şaşkınlıkla kaldı. "Tanrım, Karlosky!"

Elaine ne olduğunu görmek için çevresine bakındı ama Sophie'nin dönmesine izin vermedi.

Karlosky, önce Redgrave'e baktı ardından aşağıya doğru Cavendish'e baktı. "İtilip kakılmaktan hoşlanmam, Redgrave," dedi Karlosky. "Ama Cavendish, götün tekiydi. Çoktandır öldürmek istiyordum! Hem sadece biri sana küfredebilir... o da benim!"

Elaine yavaşça döndü, Sophie'yi sıkıca tutuyordu. Cavendish'in dağılmış beyninin görüntüsünden ürktü ve "Bay Redgrave, Bill'in bizimle gelmesine müsaade edemez misiniz?" diye sordu. "Lütfen!"

Redgrave başını af dilercesine salladı, silahını Bill'e doğru uzattı. "Özür dilerim. Bill ve Wallace gelmek zorunda."

"Anlıyorum," dedi Bill, Redgrave'le göz göze geldiğinde. "Ryan sana şans veren tek insan. Bu benim için de geçerli."

"Bot dışarıda boшта bekliyor, Bayan McDonagh," dedi Wallace ölü bir sesle. "Merdivenlerden aşağıda. Tek yapmanız gereken ayrılmak, sürücü kolunu kaldırmak ve şu anda baktığı yöne doğru dümdüz ilerlemek, sizi deniz yoluna götürecektir. Birileri sizi bulur. Botta bir işaret fişegi de var..."

Elaine, Bill'e doğru döndü, şaşırmış görünüyordu. "Hayır, Bill!.."

Bill elini tuttu ve öptü. "Elaine... Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sophie için."

Elaine başını salladı.

Bill bir adım daha yaklaştı, onu yaşlarla ıslanmış dudaklarından öptü. Ardından Sophie'yi kollarına aldı. "Sophie için..."

Sophie'nin dudakları büzüşmüştü. Başıyla onayladı, sadece bir kere başını salladı. Yüzü bembeyaz, dudakları titriyordu. Elaine, Sophie'nin elini tuttu ve Bill'den uzaklaştılar. Batisferi geçtiler, merdivenlere giden ufak koridorda ilerlediler...

"Babam ne olacak?" diye sordu Sophie ilerlerlerken, sesi titriyordu.

"Sonra konuşuruz, tatlım," dedi Elaine. "Babanın halletmesi gereken işler var şu an..."

Bill'in kızı omzunun arkasından ona baktı. Bill, el sallarken aklının her köşesini kızını son kez gördüğü anın resmiyle doldurmaya çalıştı. "Hoşçakal tatlım!" diye seslendi, ellini sallarken. "Yaşlı baban seni seviyor!" Ardından Elaine Sophie'nin elini çekti, kapıdan geçtiler ve gözden kayboldular...

Karlosky, Bill'e baktı, ardından kafasıyla yakındaki bir pencereyi gösterdi. Bill pencereye yürüdü; güneşin denizdeki yansımalarını görebiliyordu. Mavi gökyüzünde, beyaz bulutlar yelken açmışlardı.

Bill bekledi. Silah taşıyan adamlar arkasındaydı. Onu izliyorlardı.

Birkaç dakika sonra ufak bot, denizin üstünde güneydoğuya doğru ilerliyordu, rotasına doğru.

Bill omzunda bir el hissetti. "Gidelim," dedi, pencereden dönerken.

Dördü de batisfere bindi. Karlosky ve Redgrave'in silahları Bill ve Roland Wallace üzerindeydi.

"Üzgünüm Roland," dedi Bill. "Benim hatamdı, dostum."

Roland başını salladı. "Her türlü deneyecektim. Suç sende değil. Seni tanımaktan onur duyuyorum."

Dibe vardıklarına, üç tane daha güvenlik görevlisi onları bekliyordu. "Bunu Suchong'a götürün," dedi Karlosky, Wallace'ı ittirirken.

Wallace, usulca onlarla gitti.

"Roland'a ne yapacaklar?" diye sordu Bill yumuşak bir şekilde.

"Kim bilir?" dedi Redgrave, üzüntüyle.

Bill, kaçmayı denemeyi düşündü ama tüm bu kavga dövüşten tükenmişti. Bebek kızını ve eşini tekrar görmeyeceğini biliyordu. Karlosky yaptığı işte iyiydi. Bill'in kaçmasına asla izin vermezdi.

Bill, Karlosky ve Redgrave'in önünden metroya doğru yürüdü. Genel Kontrol Merkezine olan yolculuk zihninde geçmişe doğru gittiği bir yolculuk gibiydi, Rapture'da geçirdiği son on yıl. New York. Londra. Savaş...

Uçağın gövdesine sıkışıp kalan o çocuk... O çocuk ölüp, kendisi sağ kaldığı için hep kötü hissetmişti. O genç adam ve diğerleri. Bombalamada ölen arkadaşları. Şimdi onlarla tekrar buluşma şansını elde etmişti...

Genel Kontrol Odasına ulaştılar, ve kendini ölümün gölgesi altında buldu. Yukarı baktığında, Frank Fontaine'in çürüyen cesedini gördü, kaziğe bağlıydı, hayata geri dönememiş bir İsa gibiydi. Ryan cesedi kabaca diktirmiş, buraya getirmiş ve astırmıştı. Düşmanlarına bir mesajdı. Bill'in olmak üzere olduğu şey. Karlosky, tüfeğini Redgrave'e verdi ve paltosunun altındaki tabancasını çekip Bill'in arkasına adım attı.

Bill, Karlosky'nin silahının kurulma sesini duydu. "Seni öldürmeden önce çarmıha germemiz lazım," diye belirtti Karlosky. "Ama seni hep sevdim. O yüzden. Hızlı bir ölüm."

"Sanırım Ryan'ı öldürmeliydim," dedi Bill. Sesi kendi kulağına kalın ve doğal olmayan bir şekilde geldi. "Sinsice seviniyor olmalı..."

"Nyet, düşündüğünden daha iyi anlıyor," dedi Karlosky. "Burada ölümünü seyrettiği niceleri var ama... bunun için burada olamıyor. Öyle dedi. Burada durup ölmeni izleyemezmiş, Bill. Senin gibi iyi bir arkadaşın ölümünü seyredeemezmiş..."

Bill güldü. Onu öldüren silah atışının sesini asla duymadı.

Park Caddesi, New York

1959

Sıcak bir ağustos günüydü...

“Dışarı çıkmaya çok korkuyorum, anne,” dedi Sophie, son on dakika içinde on defa söylemişti.

Elaine iç geçirdi. “Biliyorum ama yapmalısın.”

“Agorafobi dediğimiz bir rahatsızlıktan muzdaripsin, Sophie,” dedi doktor nazikçe. Pahalı bir Park Caddesi psikiyatristiydi. Kazak giymiş ve papyon takmış nazik, orta yaşlı bir adamdı. Kesilmiş sakalları, büyük burnu, hüzünlü bir gülümsemesi, meraklı gözleri vardı. Elaine’den çok fazla para almıyordu. Sophie’nin durumuna ilgi duyuyor gibiydi. Belki Elaine için de başka türlü bir ilgi duyuyordu.

“Yapmak zorundasın, tatlım,” dedi Elaine.

“Hayır,” dedi doktor. “Zorunda değil ama gerçekten istiyor. Sadece karışık duygular içinde.”

“Gökyüzü beni korkutuyor,” diye ısrar etti Sophie.

“Biliyorum,” dedi doktor gülümseyerek.

“Rapture’da gökyüzümüz yoktu,” dedi. Ardından ona Rapture’dan biraz daha bahsetti.

Doktor dikkatle dinledi, ardından kızı dışarı, sekreterinin yanına beklemeye yolladı; böylece Elaine’le baş başa konuşabilecekti. “Olağanüstü bir hayalgücü var,” dedi gülümserken. “Rapture!”

Elaine, açıklamaya çalışmadı. İnsanlara Rapture’ı anlata-mazdı, asla inanmazlardı. Zaten eğer inanırlarsa, Ryan onu bulabilirdi.

Başını salladı. “Evet, Doktor...”

“Travmatik bir şey mi yaşadı? Savaş gibi,” dedi. “Deniz aşırı bir yerde?”

Elaine başıyla onayladı. “Evet. Savaş.” Aslında bir bakıma doğrudu.

“Ben de öyle düşünmüştüm. İyileşecek ama korkularıyla yüzleşmeye başlamalı. Görünenin aksine bugün dışarı çıkacağımı düşünüyorum, belki parkta bir yürüyüşe...”

Elaine, doktorun onlarla gelmeyi teklif etmesi karşısında hayret etti. Bir süre sonra, Sophie tereddüt etse de parka gitmeye ikna oldu. Asansörden aşağı indiler ve yavaşça mermer

kaplı lobide yürüdüler. Sophie, sokağa yaklaşırlarken giderek daha da korktu. İzlanda'da balıkçı teknesi onları aldığından beri, olabildiğince çok kapalı yerlere saklanıyordu, gözlerini gökyüzünden kaçırıyordu.

Ardından doktor, Sophie'ye döndü ve nazik bir sesle, "Seni taşıyabilir miyim?" dedi.

Sophie usulca yukarı baktı. "Evet."

Başıyla ağır bir şekilde onayladı ve kıza doğru eğildi. Kızın kollarını boynuna doladı ve kaldırdı, kıızı sırtında kapıya taşıdı, Elaine yanlarında yürüyordu. Elaine, bu görüntüyü, Büyük Babacık'ların taşıdığı Küçük Kız Kardeşler'in iğrenç görüntüsüyle karşılaştırmaktan kendini alıkoyamadı ama aklından atmayı başardı.

"Oh!" dedi Sophie sıcak güneşe adım attıklarında ama sadece daha da sıkı yapıştı.

Central Park'a doğru yürüdüler. Sophie yolda ağladı ama gökyüzünden saklanmak istemedi.

Parka vardılar ve açık yeşil bir alan buldular, sarı çiçekler vardı. Köşede, ağaçların üstünde kuşlar cıvıldıyordu. Doktor, Sophie'yi yere bıraktı ve kız yavaşça güneş ışığına yürüdü.

"Anne," dedi, mavi gökyüzüne bakarken gözünü eliyle siper edip. "Dışarısı güzel. Gittikçe alışıyorsun ve biliyor musun?"

"Nedir tatlım?"

"Sanırım babam da bu görüntüden hoşlanırdı."

"Evet, Sophie," dedi Elaine, ağlamamaya çalışarak. "Evet, tatlım. Evet, hoşlanırdı."